

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILANLAR VE MERDİVENLER

SEAN
SLATER

HYPERION

YILANLAR ve MERDİVENLER (Cep Boy) Sean Slater

Copyright O Sean Slater, 2012 through AKÇALI TELİF HAKLARI AJANSI

Hyperion - 6 Gerilim -1

ISBN: 978-605-5002-19-0

Baskı Tarihi: Ağustos 2015

Editör Arzu Ulusoy

Çeviren Belgin Selen Haktanır

KapakTasarımı Kapak Görseli

Işıl Döneray Shutterstock

Redaksiyon Baskı Öncesi Hazırlık

Sercan Pamuk Ercan Patlak

iç Baskı

Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. veTic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cadde No:1 5 Beylikdüzü-istanbul

Kapak Baskı Hanlar Matbaası Yeşilce Mh. Aytekin Sk. No:16 Kağıthane - İstanbul

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Mustafa Kemal Mh. 2146. Sk. No:14 Demirler Atlas Plaza Daire:13 Çankaya - Ankara

HYPERİON* Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları © KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

www.krpyayincilik.com

[nra /hyperionkitao](http://nra/hyperionkitao)

Sean Slater Vancouver Polis Teşkilatında görevli Memur Sean Sommerville'in takma ismidir. Sommerville, Kanada'nın en yoksul varoşu olan Doğu Yakası Bölgesinde çalışmaktadır. Bu bölge, yoksullukla, akıl hastalıklarıyla, uyuşturucu ve fuhuş trafiğiyle ve çete savaşlarıyla tanınır. Sommerville yolsuzluktan, gaspa ve cinayete kadar her türlü vakada görev almıştır. Şehir gazetesine sayısız sütun ve baş makale yazmıştır. Çalışmaları Rupert Hughes Düzyazı Ödülü ne aday gösterilmiştir ve Sunday Serial Thriller yarışmasının büyük ödülünü kazanmıştır. İlk romanı Sur-vivor [Hayatta Kalanlar] övgülerle dolu eleştiriler almıştır. Snakes & Ladders [Yılanlar & Merdivenler] ikinci romanıdır.

Teşekkür

Hayatta Kalanlar adlı romanımda, yazarlık kariyerime destek vermiş olan herkese teşekkür ettim. Yılanlar & Merdivenlerde bunu daha da ayrıntılı bir biçimde yapacağım. Her daim yanımda bulunan danışmanlarım olmadan, bu roman asla bu hale gelemezdi.

- Joe Cummings, öykü & karakter paralı askerim;

- Kirk Longstaffe, fikir fedaim ve bilgi koruyucum;

- Eserlerimin sadece ilk okuyucusu ve editörü değil, bu romanları yazacak birkaç saat ayırmamı mümkün kılmak için evimizi çekip çeviren sevgili eşim Lani.

Profesyonel anlamda, Simon & Schuester, UKdeki herkese, ama en başta aşağıdaki kişilere teşekkür etmem gerekir:

- Harika bir editör olduğu için Libby Yevtushenko'ya;
- Ufak kırıksıklıkları bıkmadan usanmadan ütülediği için Clare Hey e;
- Yazarlık dünyasına adım atmamı sağladığı için Suzan-ne Baboneau'ya;
- Dizgi, son baskı, kapak, tanıtım ve benzeri görevlerde çok çalışan herkese.

Ayrıca, perde arkasındaki çalışmaları için Darley An-derson Ajansında çalışanlara da teşekkürlerimi iletirim:

- Rosanna Bellingham
- Madeleine Buston
- Mary Darby
- Ve tabii, Clare Wallace.

Her birinizden bir e-posta almak, benim için her zaman beklenmedik bir neşe kaynağı.

Son ama en önemli teşekkürüm bir editör, temsilci, müzakereci, danışman, arkadaş ve akıl hocası olan muhteşem temsilcim Camilla'ya. Ne diyebilirim ki? Bu kadının on parmağında on marifet var. Yazarlık dünyasındaki yaşam, onsuz asla bu denli heyecanlı, ya da keyifli olamazdı. Kendisi bana Tanrının bir lütfudur, başka söze gerek yok.

Teşekkürlerimi sunmayı unutmuş olabileceğim herkesten özür dilerim.

Sean

Hep yek:

Tanımı:

1. Barbut oyununda mümkün olan en düşük zar sayısı (bir bir), veya;
2. Aşırı kötü şans

Bir

Siyah maske tamamıyla deriden yapılmıştı. Gözlerin ve ağzın bulunduğu yerlere dikdörtgen biçimli ince ve dar oyuklar açılmıştı; maskenin göz delikleri hizasından arkaya uzanan bir çift de ince uzun bağcık vardı.

Engerek bağcıkları sıkılaştırdı ve karşısındaki genç kadına bakarken maskeyi başının gerisine doğru iyice çekti. Kızın ismi Mandilla Gill'di. Mandy. Engerek onu iyi tanıyordu. Güzeldi, gençti - tam olarak söylemek gerekirse on dokuz yaşındaydı - ve sandalyeden kıprıdayamamasının nedeni herhangi bir

şeyle bağılı olması değil, Engerek'in ona verdiği ilaçlardı. Bundan daha da önemlisi, bu dünyanın soğuk karanlığından az sonra kurtulacaktı. Kurtuluş vakti gelmişti.

Harikulade Kaçış.

"Lütfen," dedi. Sesi yumuşaktı, uzaklardan geliyordu ve bir fısıltı bile sayılmazdı.

"Her şey yolunda," dedi Engerek. "Sakin korkma."

Kız yanıt vermek istermiş gibi ona baktı, ama bir şey demedi.

Engerek odaya göz attı. İçerisi karanlık ve soğuktu; nemli duvarlardan bayat bir koku yayılıyordu. Zeminin tamamı çer çöple kaplıydı: Eski gazeteler, kirli giysiler, aklınıza gelebilecek her türlü çöp vardı. Engerek çöplerin üstüne basa basa odanın diğer tarafına yürüdü ve pencerenin hemen dışına yerleştirdiği kameraya baktı. Açık kusursuzdu. Öyle

olmalıydı.

Tatmin olmuş bir ifadeyle arkasına dönüp, kızın önüne çömeldi. Kızın nefes alıp verişini çoktan yavaşlayıp tehlikeli bir seviyeye ulaşmış, gözleri anlamsız ve boş boş bakmaya başlamıştı. Engerek odanın loşluğunda bile görebiliyordu bunu.

Fazla vakit kalmamıştı.

"Lütfen," dedi kız bir kez daha. Sesi bu sefer iyice uzaklardan geliyordu. Çok çok uzaklardan.

"Sakin korkma," dedi Engerek önceki gibi. "Seni azat ediyorum."

Engerek ona gülümsedi. İki eliyle kızın suratını avuçladı. Derin derin gözlerine baktı. Kızın onun yanında olduğunu görmesini sağladı.

"Uç minik kuş," dedi. "Uç uzaklara."

Böylece, Mandy Gill uçtu.

Tâ yükseklerle uçtu.

İki

Mandy Gill'in yaşamı soğuk ve gri bir kış günü sona erdi. Hayatının zarı aleyhine işlemişti. Doğduğu günden bu yana öyle olmamış mıydı zaten? Tek başına, hüzünlü ve ıssız bir yerde ölüp gitmişti. Ölümünün en kötü yanı da önlenemez oluşuydu.

Birilerinin umurunda olsaydı...

Jacob Striker isimli cinayet dedektifi devriye arabasını eski pansiyonun önüne çekerken bunu düşünüyordu. Burası resmen bir bok çukuruydu. Kırık pencereler eski panellerle örtülmüştü, duvarlar çete grafitleriyle kaplıydı ve ön bahçe toprakla karışık yabancı otlarla örtülüydü. Yerin ismi Şanslı Pansiyondu, ama orada kalanlar pek de şanslı sayılmazlardı. Mandy Gill de bunun en iyi örneğiydi. Pansiyondan son çıkışı sorgu yargıcının beyaz renkli katı plastik ceset torbasında olacaktı. Adil olmayan bir yaşama onursuz bir son.

Oyun bitti. Kaybettin.

Striker sivil görünümlü devriye arabasından çıkarken, parmakları yumruklarına geçti. Buradan nefret ederdi. Hep nefret etmişti. O bölgeden de nefret ederdi. Strathco-na denen bölge zihinsel özürülüler ve uyuşturucu bağımlıları için hiçliğe giden tek yönlü bir biletti. Çok insan gelirdi, çok azı çıkardı.

Şanslı Pansiyonunda hayat öyleydi işte. Devriye ve Cinayet bölümündeki görevlerinde, Striker senelerdir oraya

o kadar sık gitmişti ki artık kaç kere gittiğini bile hatırlamıyordu. Aşırı dozlar. İntiharlar. Zorla Alıkoyma ve Cinayetler. Hiçbiri iyi değildi, hepsi kötüydü. Fakat o gün orada olmak daha da berbattı.

Özel sebepler yüzünden.

Striker bunları akimdan atıp, çürümüş yapraklarla kaplı, öğleden sonrasının loşluğuyla gözlerden yarı yarıya gizlenmiş çatlak beton yolda yürüdü. Soğuk ocak ayı havası yaklaşan kar yağışını haber verircesine keskindi ve rüzgâr haşin haşin esiyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyor, tenini yakıyordu.

Striker kapıya vardı, omuzlayarak açtı ve içeri girdi. Antre karanlıktı, duvarlardansa bayat bir küf kokusu yayılıyordu. Striker duvarlara değmemeye gayret etti. İçerisi sessiz ve sakindi. En yakındaki koridor ampulü patlamıştı, diğer ışıkta koridorun ta öteki uçundaydı. Ampulün ışığı tuhaf bir biçimde titriyordu.

Striker koridorda ilerleyip ampule daha dikkatlice göz attı. Gördükleri o bölgede olup bitenlere kıyasla şaşırtıcı sayılmazdı. Işık bir ampulden değil, cereyandan titreyen bir mumdan geliyordu. Uzanıp duvarı elledi ve ışık düğmesine bastı.

Işık yanmadı.

Binada elektrik yoktu.

Paltosunun cebinde bir el feneri vardı. Striker fenerini çıkarıp açtı, sonra her an kırılacakmış gibi tok bir ses çıkaran basamaklardan üçüncü kata çıktı. Kata varınca, sola döndü ve koridora göz gezdirdi. Sarımtırak loşlukta mavi üniformalı bir adam gördü.

Devriye polisi.

Striker el fenerini polise tuttu. Memur genç bir adamdı. Asyalydı. Yirmi yaşında ya var ya yoktu ve akademiden yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Oraya kesinlikle ait değildi. Memur elindeki el fenerini asabi bir tavırla oraya

buraya tutuyordu. Striker'ı görünce, derin bir oh çekti.

“Hey,” diye seslendi.

Striker kapıya doğru yürüdü. “Bir ismin var mı?”

“Evet, Wong. Charlie’nin vardiyasındayım. İki-On Ekibi.”

Striker adamın sicil numarasına bakınca, 2864 olduğunu gördü kendi numarasından bin rakam yüksekti. Kendisini yaşlı hissetti. Genç polis memuruna başını salladı.

“Ben de Cinayet masasından Dedektif Striker. O, nerede?”

“Şu-şurada.” Genç adam el fenerini en yakındaki odaya doğru tuttu. Oda 303.

“Bir şeye dokundun...”

“Hayır. Hiçbir şeyi ellemedim. Tek bir şeye bile dokunmadım.”

Striker bunu duyduğuna memnun oldu; demek genç memur iyi eğitim almıştı. Dikkatini odaya çevirdi. Her şey öylece duruyordu, karanlıksa odada farklı tonlarda gölgeler oluşturuyordu. Odanın tam ortasında, sallanan bir sandalyede Mandy Gill’in cesedi duruyordu.

Odanın geri kalanı boştu.

Striker kaşlarını çatıp Memur Wong’a baktı. “Partnerin nerede?”

“Partnerim mi? Benim bir partnerim yok. Tek başına-yım.”

“Yani, Ani Bir Ölüme tek başına mı geldin?”

Genç adam omuzlarını silkti. “Yalnız gelmeliydim. Gelebilecek başka kimse yoktu. Ben buraya varana kadar binlerinin gelebileceğini sanıyordum. Ama şu ana dek bir tek sen geldin.”

“Taşaklıymışsın evlat. Bir dahaki sefere bekle.”

Memur Wong bakışlarını cesetten hiç ayırmadı. “Kız... Canlı görünüyor.”

Striker hüzünle başını salladı. Wong haklıydı; kısa süre

önce ölmüş gibiydi.

“Rehberde sadece Gill diye geçiyor” dedi genç memur. “Ama henüz hiçbir şeyi teyit edecek fırsatım olmadı. İstersen arabadan dizüstü bilgisayarını getirebilirim.”

“Gerek yok” dedi Striker. “İsmi Mandy Gill. On dokuz yaşındaydı.”

“Ha, araştırmayı yaptın demek?”

Striker acı acı başını salladı. “Onu tanıyordum.”

Üç

Mandy Gill’in cesedi kazara bulunmuştu. Şanslı Pansiyona açılan ilk telefon, isimsiz bir kişiden gelen Şüpheli Kişi ara-masıydı. Şüpheli bir şahıs, Union Sokağı yakınlarındaki döküntü binanın arkasındaki çalılıkların orada görülmüştü.

Ancak bu da olağandışı bir olay değildi. “ŞüpKişi” diye tabir ettikleri kişilere yönelik telefonlar, özellikle de Strath-cona bölgesinde sık rastlanan bir şeydi, ama son sıralarda, son dokuz ay içinde, şehre bir kundakçı musallat olmuştu. Bu yüzden de Union Sokağından Pender’a kalan olan bölge öncelikli konumdaydı. Bölgeye derhal bir ünite yollanmıştı.

Yeni polis memuru Wong kısa çöpü çekti. Tek kişilik bir devriye polisi olarak, arabasına atladı, cinayet mahalline geldi ve ani ölümle burun buruna geldi.

Mandy Gill.

Striker ayağını nereye bastığına dikkat ederek ufak daireye girdi. Binanın içindeki hava en az dışarısı kadar soğuktu ve bu durum genç memurun cesaretini kırıyordu. Etrafına bakındı. İki ayrı odadan ibaret olan daire minnacıktı; bir banyoyla, bir de ufak bir mutfak ve oturma bölümünün bulunduğu, eski püskü bir şilte serilmiş bir yatağın bir köşeye ilâştirildiği açık oda vardı.

İşte tüm bunlar kızın hayatının acıklı bir öyküsüydü.

Lavaboda kirli tabak çanaklar duruyordu. Bir karton süt

ocağın üstünde duruyordu. Eski gazeteler ve değersiz postalar tezgâhlara ve zemine saçılmıştı.

Uzunca bir süre sonra, Striker odanın ortasına adım attı ve yapılması gereken şeyi ertelemekten vazgeçti. El fenerini karşısında duran kıza tuttu, ona büyük bir dikkatle baktı.

Bunu yaparken iinin acıdığını hissetti.

Mandy Gill yırtık pırtık bir kumaşla kaplı eski bir sallanan sandalyede oturuyordu. Odadaki tek pencereden, batıya bakan kırık bir pervazdan dışarısını göreceak biçimde sandalyeye oturtulmuştu. Elinde boş bir hap kutusu vardı, ağızının kenarlarına da erimiş haplar yapışıp beyaz bir kabuk oluşturmuştu. Göğsüyle hareketsizdi.

El fenerinin bembeyaz gaddar ışığında bile, koyu kahverengi teninden tüm rengin çekildiği, küllü gri bir renge dönüştüğü belli oluyordu.

Striker biraz daha yaklaşp, kızın suratını inceledi. Cildinin altındaki kaslar gevşemişti, ardına kadar açık ve süt beyazı rengine bürünmüş gözleri de bir pencereden ölümdede hayatta da buz gibi olan bir dünyaya bakıyordu. Suratına boş bir ifade yerleşmişti ve Striker'ı fiziksel bir darbe kadar yerle bir etmişti.

Mandy Gill ölümdede dahi hüzünlü görünüyordu.

Striker bunu düşünmemeye çalıştı. Arkasına bakınca, Memur Wong'un sessizce kapıda dikildiğini fark etti.

"Cinayet mahalline ne zaman geldin?" diye sordu.

"Ha?"

"Ne kadardır buradasın?"

"Şey... Yirmi dakikadır, belki biraz daha fazla."

Striker başını salladı. "Binayı boşalttın mı?"

Wong başparmağıyla arka tarafı işaret etti. "Diğer dairelerin hepsi boş. Aslında, onun da burada olmaması gerekirdi. Burası bir ay önce boşaltılmıştı. Kim bilir neden buradaydı."

"Buradaydı, çünkü gidecek başka yeri yoktu. Bina görev-

lisinin numarasını aldın mı?"

"Arabada."

Striker gülümsemeye gayret etti. "Eh, numarayı buradan göremeyiz."

Wong numarayı arabadan alması gerektiğini anladı ve odadan dışarı çıktı. Striker genç memurun çizmelerinin sesini merdivenlerde duyunca, dikkatini bir kez daha karşısındaki ölü kıza verdi. Onu "beden" ya da "ölü" olarak düşünmeye çalıştı.

Mandyden başka herhangi bir şey olarak görmeye gayret etti.

İmkâsızdı. Vicdanı buna el vermiyordu. Tüm hüzünlü anılar birden hafızasına doluverdi. Onun buradan kaçabileceğini ummuştu. Bu bölgeden. Bu kokuşmuş şehirden. Ancak ondan önceki onca kişi gibi, Mandy de gitmemişti. En sonunda da kendi çıkış noktasını bulmuştu.

Bildiği tek yol buydu.

"Özür dilerim" dedi yavaşça. "Daha fazlasını yapmalıydım."

Elini uzatıp, hafifçe kızın suratına dokundu.

Sonra kaşlarını çattı.

Kızın suratı hâlâ ılıktı.

Akima bir şey geldi. Mandy Gill'in bedeninden uzaklaştı, ufak mutfağa girdi ve ocağa yaklaştı. Ocakta bir karton kutu süt duruyordu. Kutuya dokundu.

Kutu hâlâ soğuktu.

Genç kadın öleli çok olmamıştı - suni teneffüsten fazla medet umuyor olabilirdi, ama bir suç mahalli için önemli bir bilgi sayılmazdı. Her ani ölüm başka bir şey olduğuna karar verilene dek bir suç sayılırdı. Kalemmini ve defterini çıkarıp şöyle yazdı: Zaman? Kafasını tekrar kaldırdığında, gözleri zemindeki ufak kilime kaydı.

Kilim hakikaten de eskiydi, muhtemelen Mandy'nin

Kurtuluş Ordusundan, ya da Birinci Birleşik Kiliseden

aldığı bir şeydi. Tıpkı yatar koltuk gibi yeşil renkli incecik iplikten dokunmuştu, üstünde de kirli sarı renkli çiçek desenleri vardı.

Ama Striker'ın asıl dikkatini çeken şey rengi ve deseni değildi - kilimin telleri idi. Dokudaki çentiklerdi. Kilime baktıkça, sandalyenin her zamanki yerinden oynatıldığını daha iyi anladı. Sandalye o sırada batıya bakacak biçimde duruyordu. Pencereden dışarısını görececek şekilde çevrilmişti.

Tuhaftı.

Mandy ölürken gün batımım mı izlemişti? Zamanlama öyle olduğuna işaret ediyordu. Öyle değilse, neye bakmış olabilirdi?

Striker pencereye yaklaştı. Dışarıda, alacakaranlık yavaş yavaş dağılıyordu. Yaklaşan alacakaranlıkta, kan kırmızısı ve turuncu karışımı güneş ışınları kömür karası göğü aydınlatıyor, dünyayı olduğundan daha hoş bir yermiş gibi gösteriyordu.

Üç kat aşağıda, komşu binanın bir zamanlar durduğu yer boştu.

Striker etrafa göz gezdirdi. Alan yıkılan binanın kalıntılarıyla kaplıydı. Dikkatini bir kez daha odaya çevirip, Mandy'nin eşyalarını incelemeye başlayacakken, pencereden gördüğü bir şey çekti dikkatini: Güneşin soluk ışınlarıyla parlayan metalik bir şey vardı dışarıda. Pervazda, pencerenin hemen dışında, bir daire biçiminde cam bir kapağı olan ufak bir nesne duruyordu.

Bir kamera.

Odanın içine çevrilmişti.

Striker pencereye tutunup açmaya çalıştı, ama çerçeve zamanla çürüyüp şişmişti. Dolayısıyla, pencere fena halde sıkışmıştı. Açılması da imkânsızdı.

Kamerayı pervaza her kim yerleştirdiyse, bunu dışarıdan yapmıştı.

Striker bunun nasıl yapılmış olabileceğini düşündü. Daha yakından bakmak için öne eğildi ki arkasından hafif ve hışırtılı bir ses geldiğini duydu. Neyle karşılaşacağını bilmeksizin arkasına baktı.

Bir, iki saniye sonra rahatladı. Duyduğu ses cansız bedenden çıkan havanın sesiydi - beden çürümeye başladığında meydana gelen normal bir olaydı.

Derin bir oh çekip tekrar pencereye odaklandı. Gördüğü şey onu şoke etti.

Kamera orada değildi.

Dört

Şanslı Pansiyon bir pansiyon olarak ufaktı. Her katta, her sırada sadece üç oda vardı ve bunların her biri TKO, yani Tek Kişilik Odaydı. Bu yüzden, üçüncü katta sadece altı oda vardı ve sadece üçü batı yönüne bakıyordu - biri Mandy Gill'in odasıydı, diğer ikisi de iki yanındaki öbür odalardı.

Kameranın yerleştirildiği pencere pervazı kuzeyden ziyade güney yönündeki odaya yakındı. Striker bu yüzden 305 numaralı odaya bakmaya karar verdi. Tabancasını çekip koridora çıktı. Memur Wong'un el fenerinin ışığı olmadan, binanın karanlığı daha da yoğun görünüyordu. Daha derin bir karanlık var gibiydi. Bir de işleri zorlaştırmak istemiş gibi, güneş batı yönündeki kapkara bulut kümelerinin ardına sığınmış, turuncu renkli alacakaranlık tamamıyla kaybolmuştu.

Striker kapı eşiğinin ardında durup, el fenerini ayarladı. El feneri minik bir Maglite'tı. Devriye memurlarının kullandığı kocaman el fenerleriyle aşık atamazdı, ama sahip olduğu tek fener buydu. Fenerin merceğini ışığı daha parlak yapacak biçimde çevirdi ve koridora tuttu.

Koridor sessizdi. Kapıların tümü kapalıydı.

"Vancouver Polisi!" diye seslendi. "Dışarı çıkın!"

Yanıt gelmedi, koridorda hâlâ derin bir sessizlik hâkimdi.

Striker bir an için Memur Wong'u beklemeyi düşündü. Çaylak olsun olmasın, iki polis her zaman tek polisten

daha iyiydi, ama tabii onu diğer odada bekleyen tek bir tehdit olduğu varsayımıyla hareket ediyordu.

Ama bir şüphelinin kaçıyor olduğu düşüncesi içini kemiriyordu. Tabancasını hazırlayıp, ağır ağır koridorda ilerledi. 305 numaralı odaya varınca durdu. Ses geliyor mu diye kulak kesildi.

Sessizlikten başka bir şey duymadı.

Uzanıp kapı kolunu tuttu. Çelik kol buz gibiydi. Kolu çevirmeye çalıştı, ancak beceremedi. Kapı içeriden kilitlenmişti.

"Vancouver Polisi!" diye bağırdı tekrar. "İçeride olduğunu biliyorum. Seninle yan tarafta kalan kişi hakkında konuşmam gerek. Kapıyı aç."

Yine sessizlik. Sonra...

Bir ses.

Striker'ın sesin nereden geldiğini anlaması bir saniye bile sürmedi, birisi yavaşça bir pencereyi kaldırıyordu.

Hızla geriye doğru bir adım attı, sonra öne fırladı ve topuğunu kapı koluyla çerçevenin arasına indirdi. İçeri girebilmek için iki tekme savurması yeterli oldu. Çelik kapı kolu kırılmadı, ama çerçevenin çürük ahşabı çaaaat! diye kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıp parçalandı. Kapı geriye doğru uçtu, duvara çarptı ve Striker tabancasını ve el fenerini odanın her yerine tutup dört köşesini birden kontrol etti.

İçeride kimse yoktu.

Hızla odaya göz gezdirdi. Oda tıpkı Mandy Gill'in odası gibiydi. Ufak mutfak, yatak, banyo ve asıl oturma bölümü aynı yerdeydi. Mutfak boştu. Şiltenin kenarından altında kimse olmadığı görülüyordu. Banyoda da kimse yoktu.

Pencereyse ardına kadar açıldı.

“Kahretsin” diye gürledi Striker.

Odanın penceresine koşup aşağıdaki boş alana baktı. Güneş tamamıyla bulutların ardında olduğu için, gölgeler

daha geniş ve derin görünüyordu. O anda her şey gri ve siyahtı. Bir şeyi bir diğerinden ayırt etmek imkânsızdı.

Saklanacak çok yer vardı.

Striker her şeye dikkatle baktı: Arka sokaktaki kocaman ticari çöp bidonlarına, Gore Caddesi’ndeki yeraltı otoparkına, Prior Sokağı Parkının halka açık bölümünü kaplayan sık çalılıklara baktı.

Baktığı her yerde bir kaçış noktası vardı.

Memur Wong’un devriye arabasından geri döndüğünü gördü.

“Güneybatı yönünü kapat!” diye emir verdi Striker. “Birisi az önce bu odadan kaçtı! Destek ve bir de köpek iste. Ben de kuzeybatıya gidiyorum!”

Genç memur tamam der gibi başını sallayıp güney yönüne doğru koşmadan önce, bir an için donakaldı. Bir sonraki binanın ardında gözden kaybolduğunda, Striker geri dönüp kapıya doğru koştu. Tam mutfağın yarısına kadar ulaşmıştı ki ayakkabısı bir şeye takıldı. Koşmayı kesip yere baktı. Odanın loşluğunda üstüne bastığı şeyi görmesi kolay olmayacağı için el fenerini yere çevirdi.

Plastik değil, telden yapılmış bir şeydi. Tepsiye benzer bir şey vardı yerde.

Buzdolabı tepsipleri.

Tam bunun ne anlama geldiğini anladığını düşünürken, buzdolabının kapısı ardına kadar açıldı. Striker’ı yere devirecek güçle çarpıp onu geriye doğru fırlattı. Striker sert bir biçimde yere düşüp yuvarlandı. Tabancasını havaya kaldırdı, sırtını arkadaki duvara sımsıkı yasladı ve bir saldırıya karşılık vermeye hazırlandı.

Fakat bir saldırıyla karşılaşmadı.

Odaya baktı. Pencereye doğru koşan birisini gördü; ortalama uzunlukta birisi kaçmaya çalışıyordu. İnce yapılıydı. Koyu renkli giysiler giymişti.

“Dur! Polis!” diye bağırdı Striker.

Ama şüpheli onu duymazdan geldi. Striker apar topar ayağa fırladı ve pencereye koştu ama adam ondan daha hızlı hareket ediyordu. Striker ona yetiştiğinde, yolun dörtte üçünü kat etmişti. Şüphelinin elini kavrayıp onu geri çekti. Ama çok geç kalmıştı. Şüpheli elinden sıyrıldı ve Striker adamın siyah deri eldivenlerinden biri elinde kalakaldı.

Adam üç kat aşağı uçtu. Çığlık falan da atmadı, sessizlik içinde düştü. Yabani otlara çarptı, ufak bir tepeden aşağı yuvarlandı, sonra ayağa fırladı.

Striker el fenerinin ışığıyla adamın gözlerini kamaştırmaya çalışsa da fenerin ışığı üç kat yukarıdan oldukça zayıftı. Görebildiği tek şey, kapkara giysilerdi. Koyu renkli bir kapüşon. Onun altında da siyah deri bir maskeye benzer bir şey. Şüpheli yere eğilip kamerasını aldı. Sonra, birkaç saniyeliğine kafasını kaldırıp pencereye baktı.

“Sakın kımıldama!” diye bağırdı Striker.

Ama adam onu yine duymazdan geldi, arkasını döndü ve güney yönündeki sokağın gölgelerine karıştı. Tamamıyla gözden kayboldu.

Beş

Beş dakika sonra, Striker Köpekli Devriye’nin kırmızılı mavili ışığını görebilmek için Union Sokağının her iki tarafına da baktı. Işığı görmeyince, telefonuna sarıldı ve Merkez Telsizcisi Sue Rhaemer’ı aradı.

“Kahrolası köpek ne cehennemde?” diye sordu.

Rhaemer bir an için duraksayınca, Striker onun GPS’leri kontrol ettiğini anladı. “Birkaç sokak ötede.”

“Ona derhal buraya gelmesini söyle.”

Striker tam konuşmayı bitirmişti ki köpekli devriyenin acil durum ışıkları havayı aydınlattı ve beyaz renkli bir Chevy Tahoe Gore Caddesinden köseyi döndü. Direksiyondaki adam, teşkilatın en iyi köpek eğitimcilerinden biri olan Harry Hooch’tu. Tahoe buzlu yolda kayarak yavaşladı ve Şanslı Pansiyonun tam önünde durdu. Hooch arabadan indi. Çoğu polis memurundan daha kısa boyluydu, olsa olsa bir altmış kadardı ve ağırlığı yetmiş kilodan da az cılız mı cılız bir adamdı. Ama Harry Hooch’un boyundaki ve kilosundaki eksikliği çelik gibi iradesi hayli hayli telafi ediyordu. Arka kapıyı açtı ve Sable dışarı fırladı. Çoban köpeği kapkaraydı. Yaklaşan gecenin gri ışığında bile postu parlıyordu.

“Koku nerede?” dedi Hooch.

Striker şüphelinin kaçtığı alanı işaret etti. “Oraya düştü. Pencerenin altındaki şu tümseğe.”

“Başka kimse var mıydı?”

“Hayır. Bölge temiz.”

Hooch bir şey demedi. Sable’in kokuyu koklamasını sağladı, sonra da köpeği alanda dolaştırıp işe koyuldu.

Striker Sable’in iz peşinde bir ileri bir geri koşuşunu heyecanla izledi. Köpek nihayet kokuyu alınca, Union’ın güney tarafına yöneldi. Hooch ve Striker da peşine takıldı. Köpek eğitimcisi fazladan koruma istememişti ve suratındaki aksi ifade de bunu belli ediyordu; çoğu köpek eğitimcisi gibi, Hooch da oyunu tek başına oynamayı severdi. Ama Striker onu korunmasız bir biçimde şüphelinin peşinden yollamak istemiyordu. Özellikle de kiminle karşı karşıya olduklarında bilmedikleri bir durumda.

Hooch’la birlikte koşmaya başladı.

Köpek güneydoğuya doğru iz sürmeye başladı ve çok geçmeden Makin Caddesine saptı. Koşarlarken, Striker bölgeyi zihninde canlandırıp bir küfür savurdu.

“Ne oldu?” dedi Hooch.

“Trenlere doğru gidiyor.”

Hooch yanıt vermedi, ama suratındaki gergin ifade, onun da bu işe ne kadar sıkıldığını anlatıyordu. Trenlerin bulunduğu alan raylar yüzünden karmakarışık bir yerdi. Çok fazla engel vardı: tellerle kapatılmış alanlar, hareket halinde olan yük trenleri. Tabii, sanayi bölgesinin hemen ardına kamp kurmuş evsiz insanların oluşturduğu uzayıp giden kuyruk, ya da şişe deposunun ve geri dönüşüm fabrikasının yanında öbeklenmiş gruplar da söz konusuydu.

Tüm bunlar, iz sürmeyi bir hayli güç kılıyordu.

Glen Yolunun çıkmaz kısmına vardıklarında Sable koşmayı kesti. Köpek kuyruğunu indirip, trenlerin bulunduğu bölgeye açılan kapılı alanda dolanmaya başladı. Hooch köpeğin tasmaını biraz daha serbest bıraktı ve sabırsızlıkla onunla birlikte yürümeye başladı.

Striker durup alana göz attı ve soluklanmaya çalıştı. Soğuk hava ciğerlerini yakıyordu, benzin ve civardaki sanayi

fabrikalarından çıkan dumanla karışık leş gibi bir kokusu vardı. Yirmi metre kadar ötede ulusal tren yolunun federal arazisiyle şehri ayıran uzun, birbirine geçmiş zincir halkaları vardı. Bunun ardındaysa çok sayıda evsiz insan vardı. Tren bakım istasyonunun bulunduğu alanda orada burada kamp ateşleri yakılmıştı.

“Bundan sonrasında iz sürmek kolay değil” dedi Striker.

Hooch başını salladı. “İz hiçbir yere gitmiyor ki.”

“Nasıl yani?”

“Bir yere gitmiyor, çünkü tam şu kahrolası alanda!”

Striker hemen etrafına bakındı. Orada çıkmaz bir sokaktan, çakıl taşlarıyla kaplı bir göbekten ve bir sıra eski ve terk edilmiş depodan başka bir şey yoktu.

“Burası kahrolası bir çıkmaz sokak” dedi Hooch ters ters.

Striker köpeğin yaklaşık olarak altı metre uzunluğunda ufak, çakıllı bir alanda bir ileri bir geri gittiği yere baktı. El feneriyle alanı aydınlattı ve yolun yüzeyini inceledi. Ufak alan beton, taş ve toprak karışımıydı ve gözle görülür tekerlek izleri yoktu.

Hooch sırtını kamburlaştırdı ve köpeğin tasmaını sarmaya başladı.

“Hiç şüphesiz buraya arabasını park etmiş, Shipwreck. Kesinlikle öyle.”

Striker onunla hemfikirmiş gibi başını salladı.

“Ya da arabayla onu almaya gelen biri vardı.”

Etrafta görgü tanığı, hatta daha iyisi video kamerası var mı diye baktı. Ama CP Demiryolunun video kameraları haricinde -ki zaten bunların hepsi tren raylarına doğru çevrilmişti- bölgede başka kamera da yoktu.

Hooch köpeğini geri çekti. “Olan oldu artık, adamım. Herif kaçtı.”

Striker başını salladı. Köpek eğitimcisine hafifçe gülümseyip siyah deri eldiveni gösterdi.

“Tamamıyla kaçmış sayılmaz.”

Altı

Striker Şanslı Pansiyona dönene kadar, Felicia suç mahalline gelmişti. Memur Wong’la konuşuyordu, ama Strikerin görebildiği kadarıyla, bu bir sohbet değil de sorgu gibiydi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi; Felicia her zaman çok dikkatliydi. Sevddiği yönlerinden biri de buydu.

Sokak lambasının solgun ışığında, Felicia'nın nefesi buhar gibi görünüyordu. Striker onun genç adamı fazla hırpalamadığını umdu. Wong henüz bir çaylaıktı. Görevine başlayalı daha birkaç ay olmuştu ki kendisini aniden meydana gelen bu son derecede mantıksız Ani Ölüm olayının içinde buluvermişti.

Teşkilata hoş geldin, evlat.

Felicia Striker'ı görünce, surat ifadesi daha da ciddileşti. Cümlesini yarıda kesti, genç memuru orada bıraktığı gibi kaldırıma çıkıp Striker'a doğru yürümeye başladı.

“Bir şey var mı?” diye sordu.

Striker evet der gibi başım salladı. “Çok şey var. Hepsi de kötü.’. Haberi telsizde duyduğu andan köpek eğitimcisinin tren bölgesinde izi kaybettiği ana kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar ona anlattı. Konuşmayı bitirdiğinde, Felicia suratını ekşitti.

“Tren bölgesi, ha?”

“Evet. Arabası da vardı. Buna eminim.”

Felicia biraz düşündü. “Arabayı park etmek için epeyi uzak bir yer seçmiş.”

“Kesinlikle. Ama en güvenli yer de orası. Kim Glenle Malkinde bir şeyler döndüğünü fark eder ki? Orası sanayi bölgesi. Çıkmaz sokaklar var. Video kamerası falan yok. Orada karşılaşacağın insanların hepsi evsiz, dahası hiçbir şeye bulaşmak istemezler. Düşününce, orası aslında araba saklamak için ideal bir yer.”

“Yani, elde var sıfır.”

“Pek sayılmaz.” Striker yine eldiveni gösterdi. “Bunu şüpheliden aldım. Onu yakalamaya çalışırken, sağ elinden çekip çıkardım.”

“Dosdoğru laboratuara gitmemiz gerek.” Felicia anahtarları Strikerın cebinden çıkarıp polis arabasının bagajına koşturdu, sonra da kahverengi bir kese kâğıdıyla geri döndü. Siyah renkli kalın bir keçeli kalemle olayın zamanını, yerini ve numarasını kese kâğıdının üstüne yazdı ve Striker'ın eldiveni içine koyması için açtı. Striker eldiveni kese kâğıdının içine koyduktan sonra, bunu arabaya geri götürdü ve anahtarları geri verdi. Transfer zamanını defterine yazdıktan sonra da - süreklilik mahkemedede insanın başına hep dert açardı - uzun uzun Striker'ı süzdü. Kaşları çatıldı, bakışları yumuşadı.

“Alnın” dedi ve Strikerın alnına dokunmak için elini uzattı.

Striker geri çekildi. “Elleme.”

“Ama kanıyor, Jacob.”

“Biliyorum. Ama kanama durdu.”

“Neler oldu? Vuruldun mu? Adam sana vurdu mu? Birisi yarana baksın ister misin?”

“Kalsın, Feleesh, gerçekten gerek yok.”

Felicia ona bir kez daha uzun ve süzgün anne bakışıyla baktı, Striker sa bunu görmezden geldi. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, Şanslı Pansiyona yöneldi.

Sabahın beşinde, bina daha da harap görünüyordu. Striker el fenerini çıkarıp, ışığı eşit miktarda yoğunluk versin

ve geniş bir alana yayılsın diye yarıya getirdi. Daha sonra da temkinli adımlarla yabani otları incelemeye koyuldu - o anda ihtiyaçları olan son şey herhangi bir kanıtın üstüne basıp yok etmekte.

Felicia araştırmaya yardım etmek için yanına geldi.

“Şu tarafa kaçtı,” dedi Striker. “Tam şuraya, güç kutusunun yanına düştü. Ayak izleri ya da herhangi bir elektrikli aleti de aramalıyız. Teller, bir mercek, herhangi bir şey. Belki geride bir şey bırakmıştır.”

Şüphelinin düştüğü yere biraz daha yaklaştılar.

“Hava o kadar soğuk ki zemin kaya gibi” dedi Striker. “Epeyi sert düşmüş olmalı.”

Felicia bakınmaya devam etti. “Yaralandı mı?” dedi kafasını kaldırmadan.

“Bilmem. Olabilir - ama buradan kaçışını görseydin, pek de yaralı olduğunu düşünmezdin.”

“Hastaneleri arayayım.”

“Fena fikir değil.” Striker doğu yönünü işaret etti. “Belki bir yerini burkmuştur. Şanslıysak, bir tarafını da kırmış olabilir.”

Felicia biraz düşündü. “Düştüğünde kafası falan iyiye, yaralandıysa bile fark etmemiş olabilir ama uyuşturucunun etkisi geçince fark edecektir.” Telefonunu alıp, Merkez Telsizini aradı. Yüksek bir yerden düşmeyle ilgili yaralanmaları olabilecek hastaları için tüm hastanelerin uyarılmasını istedi.

Felicia bunu yaparken, Striker da ipucu bulabilmek için şüphelinin düştüğü alanın dış çevresini incelemeye koyuldu. Alanı santim santim inceledi. Zorlu bir işti, ama uygulanabilecek en iyi işti. Bu tür durumlarda, yüzde yüz de gerekliydi.

Hiçbir ipucu göz ardı edilemez, atlanamazdı.

Daha aradan üç dakika bile geçmemişti ki bir ayak izi buldu. Ayak izi kısa süre önce yan taraftaki binanın yıkım

işlemlerinden arta kalan daha taze toprakla örtülmüş bir alandaydı ve şüphelinin düştüğü yerden fazla uzakta sayılmazdı - elektrik kutusunun hemen yanındaydı. Striker ize yaklaştı. İz birisinin sağ ayağına aitti. 40 ya da 41 numara gibi standart bir büyüklükteydi. Fakat dikkatini çeken bu olmadı. Çamurdaki desene gözü takılmıştı. Kareli bir izdi ve oyuklar derindi. İz genel olarak eşit hizadaydı, ama parmak kısmında neredeyse tamamiyle silinmiş gibi görünüyordu.

Striker etrafına bakındı, sağ ayak izine büyüklük ve desen açısından tıpatıp uyan bir sol ayak izi buldu. Bu izin parmak kısmının sağ ayak izi kadar aşınmış olmadığını fark etti.

Felicia telefon görüşmesini bitirdikten sonra, tekrar yanına geldi. Striker ona ipuçlarını gösterdi.

“Parmak kısmındaki aşınmaya ne dersin?” diye sordu.

“Ayak izinin sahibi tuhaf yürüyormuş. Belki daha önceki bir yaralanma yüzünden olmuştur. Ya da bacak uzunlukları örtüşmüyor olabilir.”

Striker da öyle düşünüyordu.

Alanı Kimlik Belirleme uzmanının ayak izini çıkarabilmesi için işaretlediler. Sonra, araştırmaya devam ettiler.

Yaklaşık olarak yarım saat sonra, yolu, batı yönündeki boş alanı araştırmışlar ve şüphelinin düştüğü yerde son bir inceleme yapıyorlardı. Striker bir an için durup pencereye baktı. 305 numaralı odaya kaldırdı başını. Aşağıdan oda epeyi yukarıda görünüyordu.

Felicia onu dürtükledi. “Suratında maske vardı, değil mi?”

“Evet. Siyah deri bir şey. İncecik göz delikleri vardı. İlk randevuya giydiğin türden bir maskeydi.”

“Eh, n’aparsın, randevulaştığım erkekleri şaşırtmak hoşuma gider.” Felicia aynı pencereye baktı.

“Elektrik yok, ha?”

“Elektrik kesilmiş ve sanırım uzun süredir de kesikmiş. Tam olarak ne zaman kesildiğini öğrenmek için belediyeyle görüşmek gerek.”

Felicia yine düşüncelere daldı. “Şu adam... bir gecekonducu olabilir mi?”

“Olabilir. Hatta elinde izni olan bir salak da olabilir. Kim bilir? Bu noktada, her şey mümkün. Ama kızın penceresinin önüne neden bir kamera koyduğunu açıklamıyor tabii.”

Felicia evet der gibi başını salladı, ancak bir şey demedi.

Striker el fenerini taptaze çimlerin üstünde gezdirdi. Tam oradan gidecekken, elektrik kutularının bir tanesinin kenarında gümüş parıltılı bir şey gördü. Orada bir şey duruyordu. Yere çömelip, lâteks eldiven geçirdiği eliyle nesneyi aldı.

“İlginç,” dedi.

“Nedir o?” diye sordu Felicia.

Striker henüz emin değildi. Bir aletin kırık bir parçası gibi görünüyordu - üstünde bir algılayıcı bulunan, ufak plastik bir kutuydu. Üstünde parça numaraları yoktu. Model numarası da yoktu. Seri numarası da yoktu.

Striker omuzlarını silkti. “Alakasız bir şey de olabilir. Teknoloji bölümündeki çocukların buna bakmasını isterim.” Nesneyi ufak bir kâğıt poşete koyup katladı ve cebine indirdi; sonra ayrıntıları kâğıt poşetin üstüne yazdı ve etrafa son bir kez baktı.

Felicia’yla birlikte, Şanslı Pansiyonun girişine doğru yürüdü. Devriyeler olay yerine gelmiş, sarı polis bandıyla etrafı kuşatmıştı. Polis memurlarından bazıları bölgeyi ikinci kez gözden geçiriyorlardı ki bu, son derece takdir edilen bir işti. Ama ne yazık ki yapılması gereken işleri azaltmıyordu. Striker çoktan zihninde bir yapılacaklar listesi yazmaya başlamıştı. Hâlâ asıl suç mahallini incelemeleri, Kimlik belirleyicilerin fotoğraf çekmeleri ve her şeyi işaretlemeleri için oraya çağrılmaları ve son olarak da eldivenin testinin

yapılabilmesi için torbalanıp etiketlenerek DNA laboratuvarına yollanması gerekiyordu; üstelik tüm bunlar gece sona ermeden yapılmalıydı.

Felicia da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi “Bu hafta beni öldürecek” dedi. “Bugün çarşamba ama bana cuma gibi geliyor.”

“Alışsan iyi olur” dedi Striker. “Uzun günümüz daha da uzadı.”

Felicia, Mandy Gill’in öldüğü binanın kararmış pencerelerine bakarken bir süre bir şey demedi. Tekrar Striker’a baktığında, koyu renkli gözlerinde endişeli ve kararlı bir ifade vardı. “Bu iş tüylerimi ürpertiyor” dedi. “Cidden. Ne tür bir sapık bir intiharı filme alır?”

Striker dik dik ona baktı ve kararlı bir tavırla konuştu.

“Yakalayacağımız türden bir sapık.”

Yedi

Engerek -kendisini bir engerek yılanı olarak hayal ederdi- zemindeki gizli bölmeyi açtı ve merdivenlerin ilk kademesini indi. Ahşap eskiydi ve her zamanki gibi ağırlığı altında gıcırdıyordu. Her an çökecekmiş gibiydi. Başına böyle bir şey gelecek olursa, sonuçları vahim olurdu. Aşağıya düşmek demek, altı metre yüksekten betona çakılmak demektir.

Ama basamaklar çökmedi, Engerek de eski merdivenlerden aşağıdaki bulanık karanlığa doğru inmeye devam etti. Aklından düşme olasılığı değil, başka şeyler geçiyordu. Daha alakalı şeyler düşünüyordu. O gece bir ilkti.

Yakalanacaktı...

Neredeyse yakalanacaktı.

Aklına bile getirmedığı bir şeydi.

Hem şaşkınlıktan, hem de heyecandan tir tir titreyerek, odasında Huzur Köşesi dediği en sevdiği köşeyi buldu ve dizlerinin üstüne çöktü. Zihni fıldır fıldır dönüyordu. Saniyede bir buçuk milyon kilometre hızda gidiyordu. Birbirine bağlanamayacak kadar hızlı geçiyordu düşünceler. Sesler geri gelmişti:

Gülüşmeler.

Gümbür gümbür bir gök gürlemesi.

Çığlıklar.

Nihayet, sessizlik... Meşum, insanı kendinden alan sessizlik.

Engerek içine nefes çekemedi. Nefes alamadı. Soğuk ve sert betona uzanıp, düştükten sonra sırtında ve kalçasında başlayan ağrıyı duymazdan gelmeye çalışarak titreyen elleriyle iPod'unu aradı. Güç bela kulaklıkları kulağına taktı. Kablosunu da iPod'a taktı. Bir kez daha, parmağıyla 'Oynat' düğmesine bastı ve kulakları statik sesiyle doldu - işte bu, beyaz parazitin o harikulâde, kutsal ve şifa verici sesi.

Ona faydası dokunan tek şeydi.

Sekiz

Mandy Gill'in kapısının eşiğine çaylak polis memuru Wong tarafından sarı renkli kocaman bir polis bandı çekilmişti. Striker bunu gördüğüne memnun oldu. Bir suç mahallinin başkalarına kapatılması gerekirdi. Genç memura başıyla selam verdi. “305 numarayı da bantla. İçeri bir tek Kimlikçi girip çıksın. Buraya ikinci bir devriye de çağırman gerek.”

“Delta On Üç şu anda yolda, Dedektif.”

“Aferin.”

Striker memuru dışarıda bırakıp Mandy Gill'in odasına girdi. Odaya ikinci kez girdiğinde fark ettiği ilk şey kızın hâlâ elinde duran boş hap şişesiydi. Ufak plastik bir şişeydi. Mavi kapaklı, beyaz etiketli, yazıların siyah beyaz harflerle yazıldığı bir şişeydi. Standart bir şeydi.

Çapraz kontaminasyon bu tür durumlarda endişe yaratırdı, bu yüzden Striker lâteks eldivenlerini çıkarıp arka cebine soktu ve yeni eldivenler giydi. Daha sonra cesedin önünde diz çöktü.

Mandy'nin başparmağıyla işaret parmağını hafifçe geri itti - parmakları rahatlıkla geri gitti; ceset henüz katılaşmaya başlamamıştı - ve şişeyi aldı. Şişeyi diğer tarafa çevirip, üstündeki etiketi okudu.

Lexapro.

“Yüce İsa” diye mırıldandı.

Başını kaldırıncı, Felicia'nın kapıda olduğunu fark etti. Teşkilatın kullandığı portatif aydınlatma sistemlerinden

biri olan bir Sunlite'ı kuruyordu. Bu sistem aslında film setlerinde kullanılmak üzere tasarlanmıştı, ama bu tür tuhaf durumlarda da işe yarardı. Bir kere açıldıktan sonra, odanın tamamı aydınlandı.

Striker bunun üzücü bir manzara olduğunu düşündü. Oda el fenerlerinin cılız ışığında çok daha iyi görünüyordu. Sunlite'ın parlak ışığıyla leş gibi zeminin ve yağ içindeki tezgâhın her karışının gözler önüne serilmesiyle, Mandy Gill'in içinde yaşadığı pislik de ortaya çıkmış oldu. Yerlerdeki çöpler, borulardan akan sular ve köşelerdeki küfler ve mutfak tezgâhının üstünde ölü bir fare bir anda göze çarpanlardı.

Striker zihnini sefaletten uzaklaştırmaya çalıştı ve Felicianm dikkatini durduğu yere çekti. Boş hap şişesini havaya kaldırdı. “Anti-depresan kullanıyormuş,” dedi. İkisi birlikte şişenin üstündeki etiketi okudular:

Pharmasave.

Reçete numarası: 1079880 - MVC.

Adet: 50 tablet.

Veriliş tarihi: 28 Ocak.

Striker tarihe bir kez daha baktı.

“Ayın yirmi sekizi.”

“Daha dün almış” dedi Felicia. “Salı günü.”

Striker bunu düşündü. Daha yirmi dört saat önce verilen 50 haptan geriye bir tane dahi kalmamıştı. Herhangi birisi için aşırı doz demekti. Tüm bu bilgileri defterine yazdı, sonra şişeyi oraya gelmek üzere yola çıkmış olan kimlik belirleme memuru Eriştenin görmesi için sandalye ayağının yanına koydu. Ayağa kalktı, başka bir ipucu bulabilmek için yine etrafa bakındı. Ne yapacağını bilemiyordu; suçluluk duygusu bir şeyleri görmesini engelliyor mudur diye geçirdi içinden. Kameranın pencerenin dışına yerleş-

tirilmesi ve şüphelinin daha sonradan kaçması gibi tuhaf iki olay haricinde -bunlar mahkeme standartlarına göre ikincil kanıt sayılıyordu- bir cinayet işlendiğine dair hiçbir fiziksel kanıt yoktu. En azından, Striker'm görebildiği kadarıyla kızın cesedinde, ya da asıl suç mahallinde bu tür bir kanıt yoktu.

İntihar da hâlâ olasılık dâhilindeydi.

Özellikle de Mandy Gill söz konusuysa. Striker onu iyi tanırdı. Onunla kızının Spor Günü toplantılarından birinde birkaç sene önce tanışmıştı. Mandy o zamanlar kızı Courtney'den birkaç yaş

büyüktü, on altı yaşındaydı. Kendi yaşadığı bölgeden çok da uzak olmayan Dunbar bölgesinde yaşıyordu. Tatlı, nazik ve hoş bir kızdı, ama o zamanlar bile depresyonla ilgili sorunlar yaşıyordu.

Bunun bazı nedenleri vardı. Biyokimyasal nedenler bir yana, zavallı kızın annesi önceki kış kanserden hayatını kaybetmişti ve babası da ağır saldırı suçlarından hapse geri döndüğünden beri soğuk ve mesafeli bir adam olup çıkmıştı. Ona destek olacak kardeşleri de olmayan Mandy dünyada yapayalnız kalmıştı.

Tıpkı o gece bulunduğu gibi.

Striker bunları düşünürken hüznünlendi. “Daha fazlasını yapmalıydım,” dedi yavaşça.

Orada durup bunları düşünürken, Felicia ona seslendi: “Şuna bak.” Mutfakta dolapları inceliyordu. Striker zemini kaplayan çöplerin üstüne basa basa mutfığa yöneldi. Felicia’nın yanma varınca, elindeki plastik şişelerin bulunduğu tepsiyi gördü. Tepside kırktan fazla şişe olmalıydı.

“Tanrım, ne kadar çok” dedi.

“Hepsi de Effoxor.”

“Effoxor mu? Ver de bir bakayım.” Şişelerden birini alıp etiketini okudu. Bu şişenin üstünde de Lexaprodaki aynı eczanenin ismi ve reçete numarası vardı. Bu iki ilacın birleşimi, Mandy’nin sorununun ne olduğunu anlatıyordu

Striker’a.

“Bipolar depresifti,” dedi.

Felicia ona baktı. “Nereden biliyorsun?”

Striker dik dik ona baktı. “Kişisel tecrübe diyelim, ilk intihar girişiminden sonra Amandaya da aynı şeyi vermişlerdi.”

Felicia endişeli bir ifadeyle ona baktı. “Anladım,” dedi, sonra da sus pus kesildi. Bir an için odadaki sessizlik tahammül edilmeyecek bir hal aldı ve Striker’m düşünceleri karısına ve depresyon sorunlarına kaydı.

Asla unutmayacağı anılar bir kez daha canlandı zihninde.

Courtney’nin karısından daha farklı olması için dua etti. Tanrı biliyordu ya, kızı inatçılığını ve sağı solu belli olmayan, fevri tavrını karısından almıştı; dolayısıyla, onun da benzeri depresyon sorunları yaşayacağından endişeleniyordu. Geçen sene ciddi bir omurga yaralanması geçirmesi ve o sırada rehabilitasyon terapi görüyor olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Son zamanlarda mesafeli ve huysuz olmuştu. Aslında, karamsar demek daha doğru olacaktı. On altı yaşındaki bir kız için normal bir durum, dedi içinden. Ya da Felicianın dediği gibi, akrep burcu birisi için normaldi. Pencerenin önüne geçip onu aradı. Kızı telefonun beşinci çalışında yanıt verdi.

“Selam, tatlım” dedi Striker.

“A, selam baba. Dur, medyum güçlerimi kullanayım: Yine geç kalacaksın.”

“Ne komik kızsın. Çoktan geç kaldım bence.”

“Kesinlikle. Sana mazeret uydurma fırsatı veriyordum.”

Striker hafifçe güldü. Kızı onu çok iyi tanıyordu. İşini de biliyordu.

“Kötü bir haberle başlayan, kötü bir gün,” dedi. Önce kızına Mandy den söz etse mi diye düşünse de sonra vazgeçti. Mandy kızının yakın arkadaşı değildi, ama onu yine de tanıyordu. En iyisi, kızını gördüğü zaman söylemekti. Öylesi daha iyi olacaktı.

“Baba?”

“Terapi nasıl gitti?”

“Gitmedi.”

Striker önce bir şey demedi, sonra “Bak, Courtney” dedi, bunu daha önce de konuştuk. Terapiye gitmen gerekiyor. Bu, bir seçenek değil. Terapi olmadan, eskisi gibi olamazsın. Annalisa bile...”

“Annalisa’dan hoşlanmıyorum. Sürtüğün teki.”

Striker içine derin bir nefes çekti. Felicia’nın ona baktığını, her zamanki gibi gizli gizli konuşmalarını dinlediğini fark edince, ona sırtını döndü. “Bak, ona sakın sürtük deme. Hoşuma gitmiyor. Saygısızlık ediyorsun. Hem kadın sadece sana yardım etmeye çalışıyor.”

Courtney bunu komik bulmuş gibi güldü. “Yardım mı etmeye çalışıyor? Sen buna yardım mı diyorsun? Hiçbir şeye faydası dokunmuyor. Hem sen nereden bileceksin? Bunları yaşayan sen değilsin!”

“Değilim, öyle mi? Neler bildiğimi duysan, çok şaşı...” “Gitmem gerek, baba. Banyoya gireceğim.”

“Courtney...”

Hat kesildi.

Striker sessizliği dinlerken, parmaklarının telefonu sıkı sıkı kavradığını hissetti. Nihayet, elini aşağı indirip iPhone’u ceketinin iç cebine koydu. Toparlanabilmek için kendisine birkaç saniye süre tanıdı. Son zamanlarda Courtney hep böyle davranıyordu: endişeli, öfkeli ve isyankâr. Asla durmayan, inişli çıkışlı bir hız treni yolculuğu gibiydi. Hoş geldin Amanda.

Arkasına dönünce, Felicia’nın ona baktığını gördü. “Bir dahaki sefere konuşmaya katılmak istiyorsan yanıma gel,” dedi.

Felicia ters bir yanıt vermedi. “Yine mi kızdı sana?” diye sordu.

“Benim şeytan olduğumu düşünüyor.”

“Eh, bütün kadınlar öyle düşünüyor zaten.”

Felicia alçak sesle kendi esprisine güldü, fakat Striker’ın ifadesi değişmedi. Odaya göz atınca, zihinsel bir hastalığın acıklı işaretlerinden başka bir şey göremedi. Tezgahlar kirli bulaşıklarla doluydu; masaların üstünde çürümeye başlamış yiyecekler duruyordu; her köşede öbek öbek kirli çamaşırlar vardı ve odanın dört bir yanına tesadüfi bir biçimde yığılmış gazeteler vardı. Odanın tamamı sanki bir sel meydana gelmiş, geçmiş ve her şey olduğu gibi bırakılmış gibi görünüyordu.

Odadan mutfak tarafına geçti ve tezgahdaki kağıt öbeklerine göz attı. Bunlar eski bir cep telefonuna ait faturalardı. Kredi kartlarına ait faturalar da vardı. Bankalardan gelen faturalar, ret yanıtı verilmiş iş başvuru mektupları da kağıtların arasındaydı.

Odadaki her şey baş aşağı giden, ama kimsenin yakalayamadığı bir depresyona işaret ediyordu. Striker gördüğü her şeyin bir listesini çıkarmaya başlamıştı ki kısa boylu, tıknaz, beyaz gür kaşlı bir

polis memuru kapıda belirdi. Adamın göbeği aşağı sarkmıştı ve paytak paytak yürüyordu. Odaya girip birkaç adım attı ve Striker'ı gördü. "Shipwreck."

Striker adama baktı. "Selam, Erişte."

Erişte. Gerçek ismi Jim Banner'dı. Striker onun bu olayla şahsen ilgilenmesini istemişti. Erişte Vancouver Polis Teşkilatının en iyi kimlik belirleme uzmanıydı. Hattâ Striker'm o güne dek birlikte çalıştığı uzmanların en iyisiydi. Erişte lakabı Jim'in Barnaby'deki bir Erişte Lokantasında boğazına kaçan bir lokma kremalı erişte yüzünden neredeyse boğulup öldüğü bir olaydan kalmıştı. Banner bu lakaptan ilk başından beri nefret etmişti, ama bundan kurtulması mümkün olmamıştı.

Polisler böyleydi işte.

"Siz kahrolası dedektifler," diye kükredi Erişte. "Sosyal hayatımı mahvediyorsunuz."

Odanın kasvetli ortamında, Striker'ı zoraki bir biçimde gülümseten tek şey bu sözler oldu. "Sosyal bir hayatının olabilmesi için, önce arkadaşlara ihtiyacın var, Erişte." "Aradığında Jack Daniels'la birlikteydim." Alet çantasını ve malzemelerini kapının yanına koydu. "Neden Marty'yi aramadın ki? Bu akşam görevli."

"Bu, benim için önemli bir olay Erişte. En iyisiyle çalışmak istedim."

BCimlik belirleme uzmanı kaşını havaya kaldırıp, Sen ne diyorsun be? der gibi ona baktı, ama iltifattan hoşlandığı da belliydi. "En iyisi tabii, ne demezsin" dedi. "Bana dilediğin kadar yalakalık yapabilirsin, Shipwreck, ama bir şey değişmeyecek... Buraya geldiğim için bana borçlusun."

"Zehri sen seç."

"Jack Daniels. Centilmenler karışımı."

"Tamamdır. Şimdi işe başla. Vakit önemli."

Erişte bir şey demedi; sadece etrafa bir göz gezdirip, kamera kutusunu açtı. Striker olanları tüm ayrıntılarıyla ona anlattı, sonra onu Mandy Gill'in cesedinden mutfığa ve son olarak da kameranın pervaza kurulduğu pencereye kadar odada gezdirdi.

"Adamı gördüğümde, elinde eldivenler vardı, ancak belki de ben buraya gelmeden önce bir ara çıkarmıştır. Pervazın alt kısmında parmak izi bulabileceğini umuyorum," dedi. "Özellikle de pencerenin dışında, tam şurada, merceğin durduğu yerde parmak izleri olabilir." Eliyle tam olarak hangi alandan söz ettiğini gösterdi. "Tüm hap şişelerini de kontrol et. Sandalyenin yanındakini kontrol ettim bile. Merak etme eldiven takmıştım. Felicia da şu tezgahın üstün-dekine dokundu, ama onda da eldiven vardı. Buradaki işler bittikten sonra, 305 numaralı buzdolabının her yerinin

kontrol edilmesini istiyorum. Hergele orada gizleniyordu."

"Odada mı?"

"Buzdolabında."

Erişte şaşkınlıkla kaşını havaya kaldırdı, sonra eve gitmeden önce buzdolabında da parmak izi arayacağına söz verdi. Kısa bir süre Mandy Gill'in cesedine baktı ve toparlak, yaşlı suratında boş bir ifade belirdi. Sonra başını sallayıp konuştu.

"Gençmiş."

"İyi bir kızdı," dedi Striker. "Başına gelenler büyük haksızlık."

Ağızından çıkan sözler ağır ve iç karartıcıydı; Striker bu yüzden başını hafifçe sallayıp Felicia'ya gitmek istediğini söyledi, Erişteye de hoşçakal dedi. Kimlik belirleme uzmanı orada olduğuna ve oda güvenlik çemberine alındığına göre, bir an önce oradan gitmek istiyordu. Bunun birçok nedeni vardı. Erişte yalnızken daha hızlı çalışırdı; eldivenin düzgün bir biçimde paketlenip etiketlenmesi ve DNA'ya yollanması gerekiyordu ve hiç şüphesiz 10 Numaralı Araba, yani Yolların Kralı oraya varmak üzereydi. Adam oraya vardığında, Striker odada ya da o bölgede olmak istemiyordu. O ve Laroche pek anlaşılamazlardı.

Dokuz

Striker sürücü koltuğuna yerleşti, Felicia da yanındaki koltuğa. Union Sokağını ancak yarılamişti ki birden frene bastı, sert bir biçimde durdu ve pencereden boş alanın diğer tarafındaki binaya baktı.

Üç katlı bina eskiydi ve Şanslı Pansiyonun dosdoğru ba-tısındaydı. Binanın önünde inşaatın kısa süre sonra başlayacağını belirten bir belediye yazısı duruyordu. Eski binanın yerine dört bölümlü kocaman bir bina yapılacaktı.

O bölge için tipik bir inşaat projesi sayılırdı. İnşaat işinde para bu tür yerlerden kazanılıyordu. Pencerelerin birçoğu kepenkliydi; Striker çitlerin ardında zeminde öbek öbek kırık cam parçaları olduğunu görebiliyordu. Kırmızı renkli, kocaman bir Realty Inc. tabelası da gitgide sertleşen gece rüzgarında sallanıyordu. Striker uzunca bir süre tabelaya baktı.

“Ne oldu?” dedi Felicia. “Bir şey mi gördün?”

Striker “Emin değilim,” deyip arabadan indi.

Felicia da arabadan inip peşinden gitti.

Striker boş alanın ortasına vardığında durdu. Yola baktı; önce Mandy Gill'in penceresine, sonra da ardındaki üç katlı boş binaya baktı. Binanın en tepesinde bir çatı katı vardı. Pencereleri kırık kepenklerle örtülmüştü. İçerisi de karanlık ve sessiz görünüyordu.

Çatı katını işaret etti.

“Çatı katı. Mandy'nin odasının tam karşısında. Üstelik

bir kat yukarıda. Yani mükemmel bir gözetleme noktası.” Felicia çatı katını daha iyi görebilmek için yanına gitti. Ama ona o kadar yaklaştı ki Striker vanilya esanslı parfümünün kokusunu hissetti. Rüzgar Felicia'nın uzun saçlarını suratına savuruyor, Felicia da eliyle saçlarını zapt etmeye çalışıyordu. “Evet, çatı katı hakikaten de Mandy'nin odasının tam karşısında,” dedi. “Bakmak ister misin?”

Striker evet der gibi başını salladı. Boş alanda inşaat molozlarının ve derin çukurların etrafından dolanıp bir sonraki bahçeye geçene dek ilerledi. Tam önünde bina duruyordu. Doğu tarafı ve zemin katı.

El fenerini çıkarıp binaya tuttu. Duvarlar büyük çatlaklarla dolu ahşaptan ve taş hamurundan yapılmıştı. Yıpranmış eğreti kalaslar, pencerelerin büyük bir bölümünü kaplıyordu ve Striker'm önündeki pencere de bunlardan farksızdı. Bir çift deri Windstopper eldiveni giydi bunlar kırık camın elini kesmesini önleyecek kadar kalındı; ve en alttaki kalasa sertçe vurdu. Kalas gıcırdayıp çıtırdadı, ama kırılmadı.

“Ahşap sağlamış,” dedi Felicia.

“Uzun çivilerle tutturulmuş.”

Striker kalasları ellelemeyip, peşinden gelen Felicia'yla birlikte binanın arka tarafına geçti. Evin her yanma sımsıkı kalaslar çakılmış, demir parmaklıklarla önü kapatılmış ön kapının da bulunduğu dört cephesini de gördükten sonra, binanın güvenli olduğuna kanaat getirdi.

Felicia soğuktan titriyordu. "Buradaki işin bitti mi?" "İstersen arabada bekleyebilirsin."

"Bak sen, amma da alıngansın." Felicia yukarıdaki iki kata baktı.

"Diğer pencerelerin hepsi çok yüksek. Oraya çıkabilmek için merdiven gerek."

Striker buna itiraz etmedi. Diğer pencerelere kesinlikle erişilemezdi. Bir sonraki katsa dış zeminden üç metre yük-

sekteydi. Çatı katı bu kattan iki kat daha yukarıdaydı, yani kimsenin çıkabileceği yükseklikte değildi, ama çatı katı adeta Striker'ı çağırıyordu. Derken, aklına neyin takıldığını anladı.

"Çatı katındaki kalaslar kaldırılmış... Fakat bu çok saçma. İçeri izinsiz girmek isteyen birisinin alt kattaki pencerelerden birini bir levyeyle açıp, tâ yukarı kadar tırmanması gerek. Çatı katındaki kalasların sökülmesi ancak içeriden mümkün etrafı daha iyi görebilmek için."

Felicia da onunla aynı fikirdeydi. "Şanslı Pansiyonu daha iyi görebilmek için" dedi.

Striker yine karşısında duran zemin katındaki pencerelere baktı. Biraz daha dikkatlice baktıktan sonra, pencerelerden birinde bir tuhafılık fark etti. Evin kalaslarla örtülü diğer pencerelerine kıyasla, bu penceredeki kalaslar daha farklıydı. Diğerlerinden daha sağlam görünüyorlardı. Daha temizlerdi. Daha yenilerdi. El fenerini kalasların üstüne tutunca, yeni çivi başlarının parlak gümüş rengi ışıldadı.

Bunu Felicia'ya gösterdi. "Diğer pencerelerdeki kalaslar eski, ama bununkiler yeni takılmış gibi. Bir de şu ikisinin açısına bak - aceleyle çakılmış gibi duruyor. Bence aradığımız herif solak."

Felicia çivilere bakınca, ona hak verdi. Daha sonra, yere eğilip, el fenerini donmuş çimlere tuttu. "Şuraya bak. Ufak ufak cam parçaları var. Minnacık. Küp şeklinde baksana. Sanki birisi camı kırmış, sonra geri takıp etrafı temizlemiş gibi."

Striker Merkez'i arayıp adresi verdi ve yakın tarihte binaya izinsiz giren olup olmadığını sordu. Hayır yanıtı alınca da telefonu kapatıp bakışlarını Felicia'ya çevirdi.

"Bir binaya izinsiz giren birisinin, oradan gitmeden önce tamirat yaptığını duydun mu hiç?"

"Asla."

"Aynen."

Striker yine her iki eliyle uzanıp üstteki kalası tuttu ve var gücüyle geri çekti. Kalas sımsıkı çakılmıştı ve çivilerin gevşemesi için birkaç kez çekmesi gerekti, ama çiviler nihayet çerçeveden çıktı. Striker kalasları inşaat alanına fırlatıp, pencereden içeri baktı.

Arkasında duran Felicia homurdandı. "Burayı incelemek için izniniz olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Striker arkasına döndü. "Ne?"

"Teknik olarak, şu anda buraya izinsiz giriyoruz. Belki de önce bina sorumlusunu bulsak iyi olur."

Striker hafifçe güldü; bunun Felicia'yı gıcık ettiğini bakışlarından anlamıştı. "Geri zekalının teki bizi ön kapıdan içeri alsın diye üç saat bekleyemeyiz. Ha, tabii bizi birisinin içeri alabilmesi için, o kişinin

buraya gelmesi ve binayı araştırmamıza izin vermesi gerek. Şu anda zorlayıcı bir durumla karşı karşıyayız.”

Felicia kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. “Zorlayıcı durum mu?”

“Buna sonra bir kılıf uydururum.”

Felicia daha fazla itiraz edemedi, Striker geriye kalan son kırık kalası kullanıp, pencere çerçevesindeki keskin cam parçalarını kırdı. Sonra da el fenerini evin içine tuttu.

İçerisi oturma odasıydı. Kalın perdeler diğer pencereleri sıkı sıkı örtmüş, odayı zifiri karanlığa boğmuştu. İki kişilik koltuğun ve berjerin üstü naylonla kaplıydı, bir köşeye de içinde ne olduğu belirsiz eşyalar bulunan karton kutular yığılmıştı. İçeride hiç ışık yoktu. Yan taraftaki mutfakta da ne bir ocak, ne de bir mikrodalga fırın vardı.

“Görünüşe göre, burada da elektrik kesik,” dedi.

Felicia yanıt vermedi. Öne doğru ilerledi, pencereye kadar gitti ve karanlık odaya göz gezdirip kaşlarını çatı.

“Bir köpek isteyelim,” dedi.

“Sonra uyuz köpek geri kalan kanıtları da yok etsin, değil mi? Boş versene, bunu ben hallederim.”

“Ama Jacob...”

“İçeri giriyorum, Feleesh. Beni kolla, tamam mı?”

Striker paltosunu çıkardı. Geriye kalan minik cam parçalarının bir tarafını kesmemesi için pencere pervazına serdi. Daha sonra, SIG Sauer’ini çekti, iyicene eğildi ve pencereden içeri girdi.

Oturma odasında fark ettiği ilk şey küf kokusu oldu; küf duvarlara ve kullanılmayan mobilyalara sinmişti. Koku ona yaşlı annesiyle babasının evini hatırlattı. El fenerini odanın dört bir köşesine tuttu, ilginç bir şeye rastlamayınca yürüyüp mutfığa göz attı. Orası da aynıydı. Karanlık. Çıplak. Sessiz.

Daire terk edilmiş gibi görünüyordu.

“Bir dakika,” dediğini duydu Felicia’nın. “Ben de seninle geliyorum.

Gülümsedi. Onun en nihayetinde içeri gireceğini biliyordu. Felicia her zamanki gibi inatçıydı, ancak her zaman da sadıktı. En iyi yanı da buydu.

Felicia yanına geldikten sonra, Striker ona ikisini de kollayabileceği bir yere geçmesini işaret etti. Felicia itiraz etmedi. Pozisyon aldıktan sonra, Striker öne geçti. Ağır ağır evin batı kanadına geçtiler, sonra da merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. Çıktıkları her kattaki odaları teker teker incelediler; iki banyoyla bir tuvaletin yanından geçtiler, akabinde karşlarına bir çalışma odası, ana yatak odası ve en üst kattaki banyolu yatak odası çıktı.

Felicia etrafa bakınıp bir küfür savurdu ve başını salladı. “Burası evin doğu kanadı,” dedi. “Pencere yok.”

Striker yukarıyı işaret etti. Tekrar koridora çıktı. Tavandan ucunda bir tutacak bulunan uzun naylon bir kablo sarkıyordu. Tutacağı tuttu ve kararlı bir ifadeyle Felicia’ya baktı.

“Hazır ol,” dedi.

“Tamam,” diye yanıt verdi Felicia.

Striker kabloyu sertçe aşığı çekti. Tavandan büyük bir gıcirtıyla asma bir merdiven indi ve odayı bir toz ve talaş bulutuyla kapladı. Merdiven zemine değince, Striker Felicia'ya bakıp başını salladı, merdivenlere tırmanmaya başladı. Açı çok dikti ve asma merdivenin basamakları da eski ve eğretiydi, ama yukarı çıkmaya devam etti. On basamak sonra, çatı katının girişinde duruyordu.

İçerisi karanlık ve tozlu, soğuk ve sessizdi.

Bir kez daha el fenerini her köşeye tuttu. İçeride kimse yoktu. Bununla beraber çatı katının Doğu tarafında kırık kepenkli bir pencere gördü. Heyecanlanıp tam oraya yönelmişti ki aniden durdu. Yavaşlayıp, etrafa dikkatle göz attı. El fenerini duvara çevirince dikkate değer bir şey görmedi. Daha sonra feneri zemine çevirdi. İşte, orada gördüğü şey duraksamasına neden oldu. Pencerenin dibinde, tozlu zeminin üstünde iki farklı iz vardı. İzler silik, belli belirsiz ve bulanıktı, ama yine de oradaydı.

Felicia giriş kapısının oraya geçip, Striker'm yanında tozlu zemindeki izleri not etmeye koyuldu. "Sence bunlar ne izi?" diye sordu.

Striker yere çömelip izleri inceledi.

İki tane birbirine mükemmel paralellikte duran iki buçuk santimlik iz vardı karşısında.

"Bir valiz tekerleğı olabilir," dedi. "Bir ayaklık. Bir jeneratör. Emin değilim."

Ayağı kalkıp izlerin yan tarafına geçti ve pencereye yaklaştı. Pencereye doğru giderken, aşağıdaki yola ve karşı tarafa baktı. Tam aşağıda boş alan başlıyordu. Tam karşıda da Şanslı Pansiyon vardı.

"Dürbünün yanında mı?" diye sordu.

Felicia evet anlamında başını salladı. "Hep yanımda." Gözetim günlerinden hatıra kalan dürbününü cebinden çıkardı.

Striker de kendisine hep bir dürbün almayı düşünür du-

rudu. Dürbünü Felicia'dan alıp, yolun karşı tarafına doğrulttu. Görüş alanı Mandy Gill'in odasında sıfırlanıyordu; engelsiz, mükemmel bir manzaraydı. Mandy'nin ufak mutfağını, koridora açılan kapıyı, banyo kapısını ve Mandy'nin sandalyedeki cansız bedenini görebiliyordu.

Erişte hâlâ olay yerinden kanıt toplamakla meşguldü.

303 numaralı daireyi izlemek için bundan daha iyi bir pozisyon olamazdı. Striker dürbünü Felicia'ya geri verip, tekrar el fenerini açtı. Feneri pencereye tuttu, ama kayda değer herhangi bir iz görmedi. Son olarak, yine parmak izleri aramak için kırık cama ve kepenge tuttu feneri. Parmak izi yoktu, fakat bulduğu şey bir o kadar önemliydi. Pencere pervazından elini uzatıp, kırık bir cam parçasını aldı. Cama ufak bir parça siyah bir şerit yapışmıştı.

Felicia heyecanla "Deri mi?" diye sordu.

Striker evet anlamında başını salladı. Kanıtı kırık cam parçasıyla birlikte kağıt bir poşete attı, üstüne gerekli bilgileri yazdı ve dikkatle cebine koydu. Arkasını döner dönmez, Felicia'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Her şeyi bantlayacak mıyız?" diye sordu Felicia.

"Evet. Hiç şüphe yok. Adam buradaydı."

On

On dakika sonra, Erişte çatı katma gelmiş, fotoğraf çekmeye ve örnek toplamaya başlamıştı. Alçak tavanlı çatı katında beceriksizce doğrulup, şikayetleri peş peşe sıralayarak belini ovuşturdu.

“Beni sabahın ilk ışıklarına kadar burada tutacaksınız,” dedi aksi aksi.

“Kalbimi kırıyorsun,” diye yanıt verdi Striker.

“Sanki kalbin var da konuşuyorsun.”

Striker şakalaşmayı bir kenara bırakarak, o ana dek neler bulduklarını düşünmeye koyuldu. Tüm bina güvenlik şeridiyle sarılmıştı, devriye polisleri de binanın ön ve arka kısmında nöbet tutuyorlardı. Striker olay mahallini Komiser muavini Mike Rotchildin emriyle terk etti - adam uzun seneler önce Striker’ın ilk amirlerinden biriydi ve deneyimli bir memurdu.

Striker ve Felicia arabaya geri döndüler. Striker sürücü koltuğuna geçtikten sonra, Felicia kendi kapısını kapatıp dudağını ısırıldı. “Cinayet daha büyük bir olasılık gibi görünüyor,” dedi.

Striker oturduğu yerde kıpırdandı. Deri soğuktu ve sırtını yasladığı yer sertti. Kontak anahtarını çevirip motoru işletti. Isıtıcıyı açtı. Ayarı da buz çözme konumuna getirdi.

“Evet ve hayır,” dedi en sonunda. “Olayın kötü görüldüğü doğru. Ama bunun bir intihardan başka bir şey olduğunu neye dayanarak iddia edebiliriz? Ha, bu arada ikincil

kanıtlardan söz etmiyorum tabii.”

“İkincil olmayan kanıtlar mı?”

“Fiziksel kanıtlar bunun bir intihar olduğunu gösteriyor.” “Birisinin bunu Filme çekmiş oluşu.”

Striker başını salladı. “Buna diyecek bir şeyim yok; adamı gören benim. Kesinlikle ürkütücü bir durum. Ama elimizdeki nedir ki? Yan odada Mandy’yi dışarı kurulmuş bir kamerayla filme çeken bir herif var. Neden? Yani, adam ondan hoşlanıyor da olabilir, Mandy’yi ölmeden önce filme çekmek istemiştir. Kamerayı biz bulmadan önce geri almaya çalışmış da olabilir.”

“Ya da bizi filme çekmiştir,” dedi Felicia.

İşte bu fikir Striker’ı huzursuz etti. Bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Ancak kayda değer bir olasılıktı. “Haklı olabilirsin,” dedi. “Herif şu YouTube gerzeklerinden biri bile olabilir. Ya da medyaya video küp satan birisi olabilir.”

“Sen söyleyince kulağa inandırıcı gelmiyor.”

“Ama olabilir,” dedi Striker. “Demek istediğim şu: Bu olayın neden meydana geldiğini bilmiyoruz. Baksana, kamerayı bile ele geçiremedik.”

“Ya kırık camda bulduğumuz deri parçası?”

Striker başını salladı. “Kimlik belirleme uzmanının o parçayı şüpheliden çekip aldığı eldivenle eşleştireceğine eminim. Aynı renkte ve dokuda. Ama öyle olsa bile ne olacak? Bununla neyi kanıtlamış olacağız?”

“Elimizde bir sapık olduğunu kanıtlayacağız.”

Striker keyifsizce gülümsedi. “Dünya sapıklarla dolu, Feleesh. Dediğim gibi, neyi kanıtlıyor? Sadece, birisinin yan odada Mandy’yi filme çektiğini kanıtlıyor. Adam aynı zamanda, yolun karşısındaki binaya da girmiş. Bir gecekonducu da olabilir.”

“Hiç sanmam.”

“Ben de sanmıyorum. Ama elimizdeki tek şey bu. Daha fazlasına ihtiyacımız var.” Striker olanları düşünürken ses-

sizleşt ve motoru daha hızlı bir biçimde ısıtabilmek için birkaç kere hızını arttırdı. Bir süre sonra, akıma bir şey daha geldi ve Felicia’ya döndü. “Mandy o hapların hepsini zorla yuttuysa, o halde hapları aldığı anda zaten toz halindeydi zira ağzının kenarlarındaki tozu gördüm.”

“Tükürük de uzun süre silinmezse aynı etkiyi yaratır,” dedi Felicia bilmiş bir tavırla.

Striker ona Beni salak mı sandın? bakışlarından birini fırlattı. “Dudaklarının etrafına hap tozu bulaşmıştı, ağzının kenarları da aynı durumdaydı. Haplar ezilmişti, Feleesh; Mandy onları çiğnemedi. Yani, ya ilacı hap olarak almaktan hoşlanmıyordu ve toz olarak yutuyordu, ya da birisi onu hapları almaya zorladı. İki seçenek var.”

Felicia ısınmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir mücadele söz konusu olsaydı, Mandy’nin adama karşı koy-! muş olması gerekirdi.”

“Kendini savunduğunu gösteren hiçbir yarası yok.” “Elleri kolları bağlanmış olabilir mi?”

Striker bunu düşünürken dudağını ısırdı. “Ona da baktım, ama bağ izine rastlamadım. Ama hapları almadan önce bir şey olduysa, ne bileyim, zorla zapt edildiyse, bağlandıysa ya da uyuşturucu verildiyse, o ayrı konu. Uyuşturucu daha yüksek bir ihtimal gibi geliyor bana.” Defterinin sayfalarını açıp, aklına gelen birkaç teoriyi daha yazdı. “Reçetesiz bir sürü ilaçla bir insanı zombiye dönüştürmek mümkün. Uykü hapları, Valyum, bunun gibi diğer ilaçlar toz haline getirilip birisinin içeceğine katılabilir.”

“GHB,” dedi Felicia.

Gammu Hidroksibütrik Asit piyasadaki en yaygın randevu tecavüzü uyuşturucusuydu.

“O boktan şey kurbanları neredeyse hiç hareket edemeyecekleri hale getirir,” dedi Felicia.

“Daha yüksek dozu da öldürebilir,” dedi Striker. “Bu da araştırmamız gereken bir başka konu. Kim bilir, bu vaka

bir şeylerin ters gittiği bir grup tecavüzü olayı bile olabilir.” Bunu da defterine yazdı. “Toksikoloji testlerinden her şey belli olur.”

Striker konuşmaya devam edecekti ki cep telefonu çaldı. Ceketinin cebine uzanıp, iPhone’unu çıkardı. Ekranda iki sözcük yazıyordu: Larisa Logan. İsmi gördü, başını salladı ve bir küfür savurdu. Telefonunu hemen meşgule aldı, gerisin geriye cebine soktu.

Felicia bunu fark etti. “Kim aradı?”

Striker bu konuyu konuşmak istemiyormuş gibi bir bakış fırlattı ona. Felicia başını çevirmeyip ısrarla bir yanıt bekler gibi ona bakmaya devam edince pes etti.

“Larisa Logan aradı,” dedi. “Maktul Hizmetleri Bölümünde çalışıyor. Beni son iki gün içinde tam üç kez aradı.”

Felicia başını salladı. “Bak sana ne diyeceğim? Neden kadının telefonlarına yanıt vermiyorsun? Ya da onu geri aramıyorsun?”

Striker bir süre bir şey demedi. Paltosunun koluyla sürücü tarafındaki yan cam panelinde biriken nemi sildi. Sonra buz çözücü kontrolleriyle uğraştı.

“Jacob?” dedi Felicia ısrarla.

Striker içini çekip ona baktı. “Bak, Amandanın ölümünden sonra beni teşkilat tarafından zorunlu kılman seanslara yollayan Larisa’ydı, tamam mı? Bu hafta beşinci kez arıyor.”

“O halde neden onu geri aramıyorsun?”

“Çünkü ne istediğini biliyorum.”

“Nedir?”

“Senelik takip seanslarını yapmak. Buna eminim çünkü kadın asla pes etmiyor.”

“Yap o zaman.”

Striker bir şey demedi, sıkıntıyla oflamakla yetindi. Larisa’nın seansları zor geçirdi; birçok acı dolu hatırayı

canlandırdı. Zaten işle ve evle ilgili yeteri kadar sıkıntısı vardı. Geceleri uyumakta güçlük çekiyordu. Bir de Felicia’yla arasındaki ilişki vardı: başlayan biten ve başlamakla bitmenin arasında kalan ve nereye varacağını asla bilemediği bir ilişki.

O sıralarda bitmiş olan ilişkileri Striker’ı mutlu etmiyordu. Striker ona sorunun ne olduğunu sorduğunda, “Halledilmesi gereken çok mesele var,” demişti.

Standart yanıtı buydu zaten.

Son zamanlarda, başım hangi yöne çevirse sorunla karşılaşılıyordu. Güzel şeyler bile zor geliyordu. Bundan usanmıştı. Omuzlarına daha fazla yük binmesini istemiyordu. Amanda’nın depresyonunu ve intiharını hatırlamak da işleri daha kötü yapıyordu.

Tüm bunlardan kaçınmaya çalışılıyordu. Hem de bilerek.

Felicia Striker’m aklından neler geçtiğini yeni anlamış gibi Ayyyy dedi. “Tanrım, Jacob, özür dilerim - düşünemedim. Striker şaşkınlıkla ona baktı. “Neyi düşünemedin?”

“Bunu. Yani, bir intihar vakasını araştırıyoruz ve kızm ismi karınmkiyle neredeyse aynı. Mandy. Biraz Amanda’ya benzer bir isim. Özür dilerim, düşünmem gerekirdi. Bir an için bile...”

“Sorun değil, Feleesh. Bu arada, Amanda uzun süre önce öldü.”

“Ne fark eder? Tanrım, fark etmiş olsaydım...”

“Uzun süre dedim, Feleesh.”

Felicia sanki konuşmayı nasıl sürdürmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi ona baktı. Nihayet, sessiz kalmayı yeğledi. Yan taraftaki pencere hâlâ buzlu olduğundan, buğuyu eliyle sildi. Daha sonra, yana dönüp bir kez daha Striker’m gözlerinin içine baktı. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Belki de Larisa’ya bir kez daha görünmelisin.”

Striker bıkkın bir tavırla homurdandı. “Of tanrım, sen de mi? Bırak bunları, Feleesh.”

“Ama ben sadece şey demeye çalışı...”

“Sen her zaman bir şeyler demeye çalışıyorsun zaten. Ciddiyim. Bu işe bir kez olsun karışma, tamam mı? Boş ver gitsin.”

Felicia bunu duyunca gözlerini kısıtı ve bir an için kavga etmeye hazırlanmış gibi ona baktı. Koyu renkli uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, bir şeyler diyecekmiş gibi ağzını açtı.

Striker kafasını diğer yöne çevirdi. Havadan sudan, ya da saçma sapan şeylerden söz edecek hali yoktu. Tartışacak haliyse hiç yoktu.

DNA testlerinin bir an önce yapılması gerekiyordu.

On Bir

Striker arabayı sürmeye fırsat bulamadan, parlak bir far ışığı gözünü kamaştırdı. Sokağın ortasına bakınca, bir medya minibüsünün önünde video kameralı iki adamla, elinde bir mikrofon tutan uzun sarı saçlı bir kadın gördü.

Akşam haberleri muhabirleriydi.

“Tanrım, ne çabuk gelmişler,” diye yakındı Striker. Felicia içini çekti. “Polis arabalarının ışıklarını ve iz süren köpekli memurları görmüş olmalılar.”

Striker sürücü tarafındaki pencereyi açtı. Sarışın kadın onları fark edince, hızla onlara yöneldi ve topuklu ayakkabılarıyla kaydı.

“Dedektif Striker. Dedektif Striker!” diye seslendi. “Yorum yok,” dedi Striker nazikçe.

Ne düşündüğünü belli etmemeye çalıştı. Ancak bunu yapmak zordu. O gece kendisinin ve Feliciamn akşam haberlerinde yer alacağına hiç şüphesi yoktu ve bu durum canını sıkıyordu.

Muhabirlere bakan Felicia başını salladı. “Onlar için sakın bir gece olmalı.”

“Onlar için öyle olabilir,” dedi Striker. “Bizim içinse koşuşturmaca daha yeni başlıyor.”

Gaza basıp yola çıktı. Laboratuar onları bekliyordu.

Yola çıktıktan sonra, birkaç dakika sessizce ilerlediler. Felicia, Mandy Gill’in uzun ve acı dolu geçmişini okuyordu, Strikersa gözlerinin ardında hissettiği baş ağrısından

kurtulmak için bir avuç dolusu aspirin içmişti. Clark’la Broadway’in köşesine vardıklarında, Felicia şaşkınlıkla ona baktı.

“Neden bu yoldan gidiyoruz?” diye sordu. “Laboratuar güneyde kaldı.”

Striker park halinde bir otobüsün yanından geçip batıya doğru devam ederken yanıt vermedi.

“Jacob?” dedi Felicia ısrarla.

Striker ona döndü. “Polis laboratuarından sonuç almak aylar sürer,” dedi. “Hatta acil bir durum olduğunu söylesek bile haftalar sürer. Hayır, bu sefer testi özel bir laboratuarda yaptıracağız.”

“Özel mi? Kaç para tutacağını biliyorsun, değil mi?”

“Endişelenme, hallettim bile.”

“Hallettin mi? Sen mi?” Striker yanıt vermeyince, Felicia gözlerini kıstı. “Ne işler çeviriyorsun? Bunun ücretini nasıl ödeyeceğiz?”

“İhtiyat fonunu kullanacağız.”

Felicia ona her zamanki gibi meraklı gözlerle bakınca, Striker kapkara gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. Ona aldırış etmemeye ve farkında değilmiş gibi davranmaya çalıştı; Felicia’yla ne vakit tartışmak istemese böyle yapardı.

Sabahın yedisinde yoğunlaşmaya başlayan trafiğe gire çıka yollarına devam ettiler. Batı Broadway Caddesinin on beşinci binasına varınca, Striker yolun kuzey tarafına ilerledi ve Park Edilmez alana park etti. Arabanın ön camına bir Vancouver Polis Teşkilatı kartı ilişti.

Chapters isimli kitapçının üst katındaki Gene Trace Laboratuvarları Bosber İş Merkezinin iki üst katının tamamını kaplıyordu. İş merkezi Granville-Broadway kavşağının güneybatı köşesini olduğu gibi kaplayan on katlı, devasa büyüklükte bir binaydı. Pencerelerin hepsi kapkaraydı ve camlara yansıyan ay ışığı ve araba farları binaya ürkünç bir canlılık katıyordu.

Striker oraya daha önce de gelmişti.

Hem de birçok kere.

Doğru kanalları kullandığınızda, DNA testinin sonuçlarını almak zorlu ve sıkıntılı bir süreçti. Polis laboratuvarı tam mânasıyla bir kabustu, destek görmeyen harika teknisyenleri vardı, işlenen suç sadece bir mülk haklarına yönelikse bile, bekleme süresi iki seneyi, hatta üç seneyi bulabiliyordu.

Özel laboratuvarlardaysa, 16-lokus kalitesinde tam bir testin sonuçları yedi gün gibi kısa bir sürede alınabiliyordu. Müşteri fazla para ödemeye razıysa işlem daha da hız-landırılabiliyordu. Striker’a göre, Gene Trace en seçkin özel laboratuvarı; bir kere en modern, en yeni ve çığır açan teknolojiye sahipti. Tabii, müşteri bunların hepsinin bedelini öderdi; hem de son kuruşuna kadar.

“Hangi ihtiyat fonundan söz ediyorsun?” diye sordu Felicia.

Striker ona meşhur gülümsemelerinden birini fırlatıp arabanın kapısını açtı.

“Yanıtlarını sevmeyeceğin sorular sorma.”

İçinde eldivenin bulunduğu kağıt poşeti bagajdan aldı, arkasını döndüğü gibi sokağın karşısına geçip Bosner İş Merkezine yöneldi.

Saat henüz yediyi biraz geçtiği için epeyi vakitleri vardı. Laboratuvarlar gece ona kadar açıktı, ama Striker genellikle mesai saatleri dışında uğramak üzere bir anlaşma yapmıştı. Gene Trace Laboratuvarlarının sahipleri iyi birer iş adamıydı.

Polislere de öncelik tanırlardı.

İçerideki bekleme odası bir bilim laboratuvarından ziyade şık bir kapuçino mağazasını andırıyordu. Siyah deri Casa Nova marka koltukları, bembeyaz mermer bir zemini, taş ve cam fiskos masaları vardı. Bekleme odasının tam ortaysındaysa, elle yontulmuş, şeffaf camdan yapılmış upuzun

bir çift kromozom heykeli vardı. Bunun arkasında DNA testi kataloglarının değil, beş yıldızlı bir restoranın şık menülerini andıran birkaç siyah deri kaplı dosyanın durduğu kalın granit bir tezgah vardı.

Felicia tezgaha gidip dosyalardan birini aldı.

“Vay canına,” dedi. “Burada babalık testinden tut da mi-tokondrial DNA testine kadar her şeyi yapıyorlar.” Fiyat listesine bakınca, kaşlarını havaya dikti. “Bu ücretlere, beklerken bize birer Martini ikram etmeleri gerekir.”

Striker sırtıttı. “Martini mi? Bence bizi öne almalılar,” dedi.

Striker bunu tam demişti ki resepsiyonist geldi. Adam leylek gibi uzun uzun adımlar atarak, her adımda kafasını sallayarak girdi içeri. Striker adamın neredeyse gagasıyla tüylerini düzeltmesini bekledi. Suratı inceikti ve gözlüğünün ardında güven verecek kadar genç görünüyordu. Konuşma sesiye tiz ve cıvı cıvıldı.

“İyi akşamlar. Gene Trace’e hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Striker resepsiyon masasına yaklaşıp, genç adama polis kimliğini gösterdi - adam bundan hiç etkilenmemiş gibiydi - ve içinde eldivenin bulunduğu kese kağıdıyla, cam parçasının bulunduğu kese kağıdını granit tezgaha koyup adamın gözlerinin içine baktı.

“Vancouver Polis Teşkilatı,” dedi. “Bu eldiven üstünde bir DNA testi yapılmasını istiyoruz. Bir de cam parça var. Bunun üstünde de deri eldivenden bir parça olduğunu düşünüyoruz. Bunların eşleştirilmesi gerek.”

“Sorun değil.”

“Ama sonuçlara bir an önce ihtiyacımız var.”

“O da sorun değil.” Adam küstah bir tavırla yanıt vermişti.

Resepsiyonist başka bir şey demeden masanın alt tarafından bir formla kalem alıp onlara uzattı. Striker formu

aldı ve gerekli bilgileri yazmaya başladı: ihtiyaç duyulan test tipi; Teste tutulacak nesnede DNA’nın tahmini yeri ve tüm iletişim numaraları. Resepsiyonist hafifçe öksürdü.

“Bir şüpheli kıyaslama örneğiniz var mı?” diye sordu.

Striker hayır anlamında başını salladı. “Sonuçların DNA Veri tabanından kontrol edilmesini istiyoruz. Bilinen bir suçluyla eşleşip eşleşmediğine bakılsın.” Adamın suratına baktı. “Sonuçlara kırk sekiz saatten kısa sürede ihtiyacımız var.”

Adam suratını ekşitti. “Hızlı sonuç almanız sorun değil dedim, ışık hızında sonuç alırız demedim.”

“Önemli bir vaka.”

“Eminim öyledir,” dedi adam aynı küstah tavırla. “Ne yazık ki laboratuvarımız çok dolu. Pickton soruşturmasına da yardım etmekle görevlendirildik. Acele etsek bile çok vakit alır.”

“Dediğim gibi, bir an önce sonuçlara ihtiyacımız var.”

Adamın suratında sanki bu tür bir muameleye alışmış gibi mesafeli ve aldırılmaz bir ifade belirdi. Tekrar konuşmaya başladığında, yanıtı önceden hazırlanmış ve defalarca tekrarlanmış gibiydi. “Burada DNAdan söz ediyoruz dedektif, parmak izinden değil. Kültür oluşması gerek.”

Striker en tatlı gülümsemesiyle karşılık verdi. “CSTdaki gibi değil mi yani?”

Adamın suratı bir an için asılmış gibi göründü, ama sonra düzeldi. Dudaklarım gererek güldü ve hafif bir kahkaha attı.

“Dört gün sürer,” dedi. “En az üç gün. Ama örneği bana bırakın da laboratuvar görevlileriyle bir konuşayım. Kırk sekiz saat şu anda imkansız gibi gözükse de ne olacağı belli olmaz.”

Striker Felicia’ya şöyle bir baktı. Felicia başım sallayınca da Striker tekrar adama döndü. “Teşekkürler. Bize yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederiz.” Resepsiyonistin eli-

ni sıktı, ona kartvizitini verdi ve arkasına şahsi cep telefonu numarasını yazdı. “Sonuçları aldığınız anda beni arayın. Gece ya da gündüz, fark etmez.”

“Tabii.”

Adam burnunu ovuşturup, DNA formundaki tüm bilgilerin eksiksiz bir biçimde yazılıp yazılmadığını kontrol etti. Formun sonuna geldiğinde, başını kaldırıp Striker’a baktı.

“Flangi yetki numarasını kullanayım?” diye sordu.

Striker hiç tereddütsüz “Bin yüz on üç” diye yanıt verdi.

Sicil numarasını söylediğinde, Felicia’nın nasıl irkildiği dikkatinden kaçmadı, ama ona aldırış etmedi. Birkaç saniye sonra, resepsiyonist örnek için gerekli olan etiketin çıktısını almak ve polis teşkilatının şart kıldığı Zaman Süreklilik formlarından bir tane almak üzere müsaade isteyince, Felicia masaya koşup Striker’ı dürtükledi.

“Ne yaptığını sanıyorsun? Larocheun numarasını verdin.”

Striker omuzlarını silktilti. “Öyle olmalı. Bu kadar yüksek bir ücreti ancak bir dedektif ödemek üzere imza atabilir.”

“Ama Laroche imza mimza atmadı. Flenüz onunla konuşmadık.”

Striker kaşını havaya kaldırdı. “Sahi mi? Yanılmış olmalıyım o halde, çünkü bize yetki verdiğini söylediğine yemin edebilirim.”

Felicia “Hayır. Öyle bir şey demedim,” dedi buz gibi bir ses tonuyla.

“Hımm. Yanlış duydum demek ki.”

“Jacob...”

“İleride daha iyi iletişim kurmamız gerek.” Felicia ona dik dik bakarken, Striker “Sicil numarasını kabul ettiğine şükret,” dedi. “Yoksa B Planını uygulamamız gerekecekti.”

“B Planı mı?”

“Onunla yatmak zorunda kalırdın.” Felicia gülmeyince ve surat ifadesi değişmeyince, Striker pes edermiş gibi iki

elini yana açtı. “Yapma, Feleesh. Sorun çıkmayacak. Güven bana.”

Felicia sesini alçalttı. “Bunu daha önce de duydum, Ja-cob. Bizi işimizden edeceksin.”

Striker masaya yaslanmaktan vazgeçti ve ona döndü.

“Öyle bir şey olmayacak. Ayrıca bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin, hem elimizde sadece ikincil kanıtlar varken, Laroche’un cidden özel fonu kullanmamıza izin vereceğini mi sanıyorsun? Bol şanslar.”

“Ben de onu demek istiyorum zaten.”

“Her neyse, ne olursa olsun, sorumluluğu ben üstleniyorum. Benim bildiğim kadarıyla, Laroche buna yetki vermişti. Tüh. Yanılmışım.”

“Haydi, gidelim buradan.”

“Henüz gidemeyiz. Süreklilik formunu imzalamam gerek.”

Felicia yerine geçmeden önce ona dikkatle baktı. Başını sallayıp, koyu renkli uzun saçlarını omuzlarına attı ve diğer duvardaki kocaman tabloya baktı Michelangelo’nun Âdem’in Yaradılışı isimli tablosunun bir kopyasıydı, ama bu tabloda Âdem Tanrıya değil, bir DNA sarmalına dokunuyordu.

Striker ona sırtını dönmüş, yüz vermeyen Felicia’ya baktı. Sorun değildi; Felicia’nın bunu yapmaya hakkı vardı. Bunu anlayışla karşılıyordu. Yaptığı şey, ikisinin de başını fena halde derde sokabilirdi. Yine. Er ya da geç, görevden alınabilirlerdi. Son zamanlarda, bir Vancouver taksi şoföründen de çok kestirme yolları kurcalıyordu. Ama elinde değildi. İşler ancak bu şekilde yürüyordu. Tam Felicia’yla konuşup onu biraz yumuşatacağı ki cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı ve Mike Rothschild’ın ismini gördü. Telefona yanıt verdi.

“Muavinim?”

“Selam, Pamuk Prenses, ormanda hayat nasıl gidiyor?”

“Elimiz kolumuz dolu, Mike.”

Rothschild onun bu asabi haline güldü. “Sana haberlerim var.”

“İyi haberler mi?”

“Evet. Kameracı sürtükler geldi.”

Striker gerildiğini hissetti. “Medya mı? Yine mi?”

“Aynen öyle. Onlara ne dememi istersin?”

“Kim ötmüş?”

“Bana büyü bir ayna bul da söyleyeyim.”

Striker seçenekleri düşündü. Medyayla uğraşmak hep bir karın ağrısıydı. Yalan yanlış, sansasyon yaratmaya yönelik haberler yaparlar, kimsenin mahremiyetine saygı duymazlardı. Kurbanın ölü ya da diri, genç ya da yaşlı, doğal sebeplerden ölmesi, korkunç bir biçimde katledilmesi, ya da cinayet sonucu ölmesi de medya için önemli değildi. Önemli olan tek şey, kaç kişinin haberleri izlediği idi. Ya da kaç adet gazete satıldığı idi. Her şey rakamlardan ve manşetlerden ibaretti.

“Bu noktada onlara bir intihar vakası olduğunu söyleyebilirsin, ama soruşturma devam ediyor.”

“Tamamdır.”

“Bu kadarını söylemen yeterli, Mike. Bu vakayla ilgili bilgi sızın istemiyorum. Hem de hiç.”

“Yani onlara Taliban bağlantısından hiç söz etmeyelim, öyle mi?”

Striker bu yoruma tatsız tatsız gülümsedi. “Öyle olsaydı, en azından bir şüpheli olurdu.”

Telefonu kapatıp, burnunun ucunu sıktı. Gözlerinin arkasında ve burnunun ucunda bir baskı hissediyordu. Aspirinin hiçbir faydası olmamıştı; baş ağrısı gitgide artıyordu.

Öyle olacağını tahmin etmeliydi. O ana dek, her şey berbat gitmişti. Mandy ölmüştü. Bir şüpheli ellerinden kaçmıştı. Felicia yine ona öfkelenmişti. Şimdi de medya onlara hâlâ ellerinde hiçbir kanıt bulunmayan bir vakayla ilgili

sorular sorup duruyordu. Neydi bu; tuhaf bir intihar olayı mıydı? Bir randevu tecavüzü aşırı dozu muydu? Gerçek şiddet içeren, yasa dışı bir snuff filmi miydi?

Yoksa çok daha karanlık bir şey miydi?”

Bunu düşünmek bile onu alt üst ediyordu. İçinde giderek büyüyen bir stres topu, her gelişmeyle birlikte adeta daha da göğsünü sıkıştırıyordu. Bu olayın bomba haber niteliğinde olduğunun farkındaydı; bombanın fitiliyse çoktan yakılmıştı.

Bomba er ya da geç başlarına patlayacaktı.

On İki

Engerek aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Sesler, yani gülüşmeler, gök gürültüleri, çığlıklar ve sonrasında sessizlik ne vakit devreye girse, beyaz parazit cihazına sarılırdı. Ancak cihazın sesini sonuna kadar açtığında, kulaklıkları sıkı sıkı taktığında huzur bulabiliyordu.

Böylece, zamanın da pek bir anlamı kalmıyordu.

Ama zaman yine de geçmişti. Zihni en sonunda daha mantıklı düşünebileceği bir seviyeye ulaşmıştı.

Sağduyulu davranacaktı. Değerlendirme yapacaktı.

Eldiveni ele geçmişti.

Endişe verici bir durumdu. Polisin kimliğini belirlemesi, ya da onu yakalaması kolaylaştığından değil, daha önce hiç başına gelmediğinden endişe duyuyordu. Bu hatayı daha önce işlememişti.

İlk defa hep yekle karşılaşıyordu.

O andan itibaren, çok daha dikkatli davranması gerekecekti. O andan itibaren, deri eldivenlerin altına bir de la-teks eldiven giyecekti. Lateks eldivenler gerekli bir önlem haline gelmişti. Çünkü artık olan olmuştu.

Arada bir bağ kurulmuştu.

Bunları düşünürken, akıma başka şeyler de geldi. İçini bin bir türlü karmaşık hisle kaplayan düşünceler sardı. Eldiven elinden çıktığında herhangi bir yere dokunmuş muydu? Dokunduysa, ne olacaktı? Olay yerinde parmak izi var mıydı?

Bu düşüncelerle birlikte suratındaki kasların gerildiğini ve bir türlü yumuşatamadığını hissetti. Bu polis memuru birçoğundan daha zekiydi. Buzdolabı tepsilerinden nerede gizlendiğini anlamıştı. Sükunetini, sağ duyusunu ve taktik yeteneğini kaybetmemişti. Büyük dedektif buzdolabına odaklanınca, Engerek'in de gizlendiği yerden çıkmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Çaresi kalmamıştı.

İçine bir kez daha dolan endişe hissi bu sefer baş edemeyeceği kadar yoğundu. Engerek geriye yaslanıp, hüzünle inledi. Dolabın önünde durduğu karşı duvara doğru sürünmeye başladı. Dolabın kenarlarını tuttu, sonra tavandaki kapağa bakmak için başını kaldırdı.

Kapak yerli yerinde duruyordu.

Güvendeydi.

Engerek dolabı yoldan çekti. Dolap hem ağırdı, hem de çekmesi epeyi zahmetli olsa da ama her zamanki gibi onu kımıldatmayı başardı.

Duvarda ufak bir oyuk vardı. Gümüş kutusu, şahsi kutsal kasesi orada duruyordu. Günde bir kaç kez parlattığı, bu yüzden de cıva gibi parlayan kutu buydu. İçinde DVD'leri ve Blu-ray diskleri duruyordu.

Kutunun içinde kurtuluşu yatıyordu.

Kutuyu çok büyük bir dikkatle aldı. Zemine serdiği şarap renkli yumuşacık havlunun üstüne koyup kapağını açtı. Hayranlıkla içindekilere baktı. Kutunun içinde iki sıra halinde dizilmiş DVD ve Blu-ray diskleri vardı. Dosyalarıydı bunlar. Harikulâde, güzel filmleri. Tam tamına otuz altı tane vardı.

Aslında, otuz yedi tane olması gerekirdi.

Mandy Gill'in filmi hâlâ orada değildi. Filmin orada olmaması da bir sorun yaratacaktı.

Boş DVD yeri karanlığı geri getirdi, ama buna fazla kafa yormasına fırsat kalmadan zil çaldı. Öylesine keskin bir

sesti ki - sadece sesin kendisi değil, temsil ettiği şey de keskindi - bir kemerle kırbaçlanmış gibi hissetti.

Doktor onu arıyordu.

Onu araması iyiye işaret değildi.

Engerek bedeninin ürperdiğini hissetti ve hemen kendine geldi. Gümüş kutuyu kapatıp, dikkatle bir kez daha duvardaki boşluğa yerleştirdi. Daha sonra dolaba tutundu ve ağır ağır, dikkatle geri itip duvardaki boşluğu gizledi.

Çalışma odasına girdiğinde, iki oda arasındaki fark hayret vericiydi. Kendi odası buz gibiydi, doktorunkiyse çok sıcaktı. Kendi odası karanlık ve kasvetliydi, doktorunkiyse aydınlık ve göz kamaştırıcıydı. Kendi odası bir güven ve koruma hissi sağlıyordu, ama bu his hayali de olsa, sahte de olsa oradaydı. Doktorun çalışma odasında, her zaman tehlike hissederci. Tehdit hissederci. Çaresizlik hissederci.

Üstelik çok ama çok gerçektir.

Doktor çoktan gelmiş, yüksek sırtlı deri sandalyeye oturmuştu. Karanlık dış dünyayı gizliyor, muğlak kılıyordu.

Ruh haline gayet iyi uyuyordu.

"Mutlu değilim," dedi doktor nihayet.

Engerek başını önüne eğdi. "Biliyorum."

"Aptalca davrandın."

"Benim hatam değildi. Polis... Bir anda orada bitiverdiler."

"Suratını gördüler mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Suratını gördüler mi?"

“Hayır.”

“Görmeseler iyi olur, ikimizin yapacağı çok iş var, başını böyle derde sokamazsın.”

Uzunca bir süre odada hiç ses çıkmadı Engerek bu süreyi dakikalarla, ya da saniyelerle ölçebilirdi, çünkü onun için zaman nadiren normal bir biçimde akardı. Sonra doktor yine konuştu. Basit sözcükler kullandı. Kısa ve öz.

“Kuralları biliyorsun.”

Engerek aniden başını kaldırdı. “Benim suçum değildi!” “Suç mu?” Doktor güldü. “Ne fark eder? Suç mu? William’ın suçu muydu?”

Engerek bir şey demedi, tir tir titremeye başladı.

“Hayır,” dedi alçak bir sesle. “Hayır.”

Ona söyleneni yaptı. Kuralları izledi. Boyun eğdi. Kuyuya gitti.

On Üç

“Mandy’yle ilgili daha fazla araştırma yapmamız gerek,” dedi Striker.

Kişisel kurallarından biri buydu: Kurbanı tanımak. Çok önemli bir unsurdur. Aslında, kurbanı belli bir noktaya kadar tanıyor sayılırdı. Mandy’yi kızı Courtney’yle aynı okul faaliyetlerine katıldığı seneler öncesinden tanıyordu ve önceki sene Bernard Hamilton’m yerine çalıştığı dönemde onunla birkaç kez karşılaşmıştı.

Hamilton bir zihinsel sağlık arabasında çalışırdı. Bu arada esas olarak bir memurdan ve bir sosyal görevliden oluşan ve şehrin Doğu Yakasındaki zihinsel özürlü kişilere yardım eden mobil bir devriyeydi.

Eski bağlantıların faydası oluyordu, ama bunlar da yeterli değildi. Striker kızla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu.

Özellikle de yakın geçmişini.

Striker ana yola çıkıp şehir merkezine doğru ilerlerken, Felicia emniyet kemerini taktı. “BDT aramalarını gözden geçireceğim,” dedi. “Mandy’yle ilgili arama yapıldığında, bölgede başka neler olup bittiğini araştırayım.”

BDT, sıradan vatandaşlar 911 araması yaptığında ve genel isteklerde bulunduğu kullanan Bilgisayar Destekli Telsiz sistemiydi. Bir devriye memuru herhangi bir aramaya yanıt verdiğinde, arama belgelenirdi. Belki de kayıtları dinleyerek bir yere varabilirlerdi.

Tanrı biliyordu ya, bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Merkeze doğru ilerlediler. Yolda giderken, Felicia günün sona ermediğinden şikayet edip durdu. Striker ona dikkatle baktı. Gözleri ağırlamış ve altında halkalar oluşmuştu. Bunu görünce, o anda çok ihtiyaç duydukları kahveleri almak üzere Terminal Sokağındaki Starbucks araba servisine girdi. Kendisine kocaman bir bardak sade Americano kahvesi ve protein ağırlıklı bir atıştırmalık aldı.

“Sen ne istersin?” diye sordu.

“Şekerli ve sütü latte. Limonlu ve peynirli kremalı bir dilim de böğürtlenli çörek.”

“Neden değişiklik olsun diye bol kalorili bir şey denemiyorsun?”

“Karbonhidratları, şekeri ve kafeini kestim, Jacob, hiç sırası değil. Laboratuarda çektiğin numaradan sonra, hesabı da sen ödeyeceksin.”

Striker gülümsedi. “Sana ödetmek aklımdan geçmemiştir zaten.”

Kahveler ve yiyecekler gelince, Striker hesabı ödedi ve karton kutuyu Feliciaya uzattı. Daha sonra da Ana Caddedeki 312 numaralı binaya, yani Merkeze yöneldiler.

Hedef: Cinayet masası.

Bir kilometreden az bir mesafe gitmeleri gerekiyordu.

Yarım saat sonra, Striker çalışma odasındaki sandalyesine yerleşmiş, gözlerini ovuşturuyordu. Gözleri kurumuş ve çapaklanmıştı. Nasıl öyle olmazdı ki zaten? Masasındaki bilgisayar ekranı eski modellerden biriydi. Monitör arızalıydı - renkler bozuk görünüyordu - ve büyük bir model bile değildi.

Feliciaya baktı. Deri ve yüksek sırtlı sandalyesi daha iyiydi, ayrıca yepyeni, geniş ekran bir monitörü vardı. 60 santimlik bir ekrandı. Daha yeni teknolojiydi. LEDdi. Striker ekrana bakakaldı.

“Nasıl oluyor da bunu alabiliyorsun?” diye sordu. “Altı aydan beri yeni monitör bekliyorum.”

“Bağlantılarım iyi,” diyen Felicia okuduğu şeye geri döndü.

Striker bir şey demedi. Ellerini havaya kaldırıp esnetti ve belinin çıt ettiğini duydu. Pencereden dışarı baktı. Dışarıda her şey kapkaranlık, derin ve soğuktu.

Ofiste olduğuna memnun oldu.

Bir kez daha, aklı Courtney’ye gitti; evi arayıp, çalışırken kızıyla konuşabilmek için hoparlör düğmesine bastı. Telesekreter devreye girmeden önce, telefon altı kere çaldı Courtney her hafta olduğu gibi, yine sesli mesajını değiştirmişti:

“Hoşunuza gittiyse... Bir mesaj bıraksanız iyi olur,” diyordu. Sözcükler tanıdıktı, ama Striker kızının bunları nereden aldığını hatırlayamadı. Radyoda duyduğu bir şarkının sözleri olmalıydı. Courtney genellikle sesli mesajlarında şarkı sözlerini kullanırdı.

“Ben baban,” dedi. “Telefonu aç.”

Courtney yanıt vermeyince, aynı şeyi tekrarladı, en sonunda da pes etti. Görüşmeyi sonlandırma düğmesine basıp telefonu kapattı.

Felicia koltuğuna ona doğru döndürdü. “Bekâr Hanımlar,” dedi.

“Ha?”

“Telesekreterdeki şarkıyı diyorum. Beyonce’nin ‘Bekâr Hanımlar’ şarkısı.”

Striker başını sallamakla yetindi. “Tabii.”

Felicia bilmiş bilmiş onu süzdü. “Hiç duymadın, değil mi?”

“Duydum tabii. Beyonce Guns N’ Roses’ın solisti değil miydi?”

Felicia kahkahalarla gülmeye başlayınca, Striker ona hafifçe gülümsemekle yetindi.

“Gözlerim paralanmak üzere,” dedi.

Felicia böğürtlenli çöreğinden bir parça koparıp,

Strikerin ağzına soktu. “Bir gelişme var mı?”

“Baş ağrısı gibi mi? Yok, bir gelişme yok.” Lokmasını yutup, ekranda PKBYO’da açtığı dört farklı sayfaya baktı.

PKBYO Polis Kayıtları Bilgi Yönetimi Ortamıydı: temel polis kayıtlarından gizli istihbarat bilgilerine kadar her şeyi içeren bir veri tabanıydı. Polis memurlarının kullandığı bir düzine kadar veritabanımdan biriydi.

Bunların her biri de gerekliydi.

Striker konuşmaya devam etti. “Burada Mandy’yle ilgili bir sürü bilgi var. Dosya ardına kadar dosya dolu ve birçoğu Zihinsel Sağlık Yasasıyla ilgili. Mandy çok rahatsızmış. Her yerde ZARK olarak geçiyor ismi.”

ZARK: Zihinsel Açıdan Rahatsız Kişi.

“Bir de burada bir düzine kadar sokak kontrolü raporu var. Devriye tarafından birçok kere tuhaf davrandığı için kontrol edilmiş. Bir de standart aramalar var - Birçoğu ilacını almadığı için meydana gelen Rahatsızlık Verici ve Şüpheli Durumlar olaylarından ibaret. Bunlarda da tuhaf davrandığı için kontrol edilmiş. Ayrıca St. Paul’daki psikiyatri bölümüne gönüllü olarak birçok kere gitmiş. En azından sorunları olduğunu farkındaymış.”

Felicia dosya listesine bakıp kaşlarını çatı. “Hey, bu raporların bazılarını sen yazmışsın.”

Striker evet der gibi başını salladı. Ona zihinsel sağlık arabasında Bernard Hamilton’ın yerine çalıştığı zamanları ve kızı nereden tanıdığını anlattı. Mandy’yle kızı Courtney’nin aynı okula gittiği zamanlardan söz etti.

“Vay canına. Demek Dunbar’dan Ditchville’e gitmiş ha?” dedi Felicia. “Zavallı kız. Ailesi var mıydı?”

Striker kalemini not defterinin üstüne fırlattı. “Annesi birkaç sene önce kanserden öldü. Babası da hapiste.” “Hapiste mi?” Neden?”

Striker ayrıntılara girmek istemedi, ama yine de bildiklerini anlattı: “Mandy’nin annesi öldükten sonra, Mandy

hâlâ Dunbar’da yaşarken Courtney’yle aynı okula gidiyordu. St. Patrik Lisesi. Birbirlerini tanıyorlardı.”

Felicia “Birbirlerini nereden tanıyorlardı?” dedi.

Striker ona ters bir bakış fırlattı. “Birlikte takılıyor, okulun dışında sigara içiyorlardı - Courtney’yi sigara içerken yakaladığımda gırtlaklayabilirdim.”

Felicia bunu duyunca sırtıttı.

“Her neyse,” dedi Striker. “Tam o sıralarda, Mandy’nin depresyonu daha da kötüleşti. Kim bilir kaç kez onu okuldan kaçtığı zamanlarda sokaklardan topladım.

Onu babasına geri götürüp ilaçlarını alması gerektiğini söyledim. İşler o kadar kötüydü ki hiç sona ermeyecek bir döngü haline gelmişti.”

Felicia başını salladı. “Sonra?”

“Sonra, o zamanlar bilmediğim şey Mandy’nin babasının onu taciz ettiğiydi. Cinsel olarak. Zaten depresyonunun derinleşmesinin ve okuldan kaçmasının nedeni de buydu.” Striker o günleri

hatırlayınca başını salladı. “Onu her bulduğumda, o canavara geri götürüyordum. Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Sana tacizden söz etmemiş miydi?”

“Hayır, ama anlamalıydım. Bir takım işaretler olmalıydı. Bir şey olmalıydı. Amanda’nın depresyonu o kadar meşguldü ki aklım. Hiç anlayamadım...”

“Senin için de kötü bir zamandı, Jacob.”

“Onun için de öyleydi.” Striker klavyeyi öne itip gözlerini ovuşturdu. “Zaten sonradan Mandy’nin babası yakalandı, fakat o ana dek Mandy çok zarar görmüştü. Bir süre devlet gözetimi altında kaldı, ama nasıl olduğunu bilirsin. Oradan oraya gitmek zorunda kaldı ve açıkçası ben de izini kaybettim. Amanda’yla sorun yaşamıyor olsaydık, onu yanımıza alırdım... Kahretsin, onu yanımıza almalıydım!” Felicia uzanıp kolunu tuttu. “Tüm dünyayı kurtaramazsın, Jacob.”

“Bir tane gencecik kızdı işte.” Striker önündeki raporlara baktı ve içinin bulandığını hissetti. “Her neyse, kardeşi yoktu. Sadece James John Gill isimli bir kuzeni vardı. Onu Jimmy J. Olarak tanırırsın.”

“Jimmy J. mi? - Gonzo mu demek istiyorsun?”

“Ta kendisi.”

Felicia duyduklarını idrak etmeye çalıştı. “Jimmy altı ay önce ölmemiş miydi? Blenheim’da meydana gelen met patlamasında ölmedi mi?”

Striker evet anlamında başını salladı. “Neredeyse kendini imha etti diyebilirim.” Bir süre bu olayı düşündükten sonra “Paranın tamamını bulamadılar,” dedi.

“Çünkü paralar da paramparça olmuştu.”

“O yüzden mi?” diye sordu Striker. “Olabilir, ama bu dünyada mutlak doğrular yoktur. Hele polis işinde asla.” Bunu defterine yazdıktan sonra, yarısı dolu kahve kupasını alıp elinde evirip çevirdi. Tam bilgisayar ekranına geri dönecekti ki Feliciadan bir hımm sesi yükseldi.

“Ne buldun?”

“Bir şey olabilir de, olmayabilir de. Dinle. Bir sürücü şikayeti alınmış. Yepyeni bir spor arazi aracı, bir BMW...” “Muhtemelen X5’tir.”

“Tabii, neyse.” Felicia’nın araba modelleri ve markaları konusunda son derece cahildi. “Ne diyordum? Şikayet sen telsizle bir köpekli devriye istedikten beş dakika sonra yapılmış. Adam o kadar süratli gidiyormuş ki adeta uçu-yormuş. Şikayette bulunan kişiye göre, yüzün bir hayli üstünde gidiyormuş. Bir dur işaretine toslamış. Neredeyse bir kazaya neden olacaktı. Ama işarete çarptıktan sonra durmaya bile tenezzül etmemiş.”

Striker biraz düşündü. “Araba nerede görülmüş?” “Vernon Yoluyla Doğu Hastings Sokağının kesiştiği yerde.”

“Mandy’nin evinden uzak sayılmaz,” dedi Striker. “Doğu

ve kuzey yönünde, birkaç sokak ötede.”

Felicia evet der gibi başını salladı. “Çok yakın. Araç hızla kuzey yönüne devam etmiş, sonra Franklinde güç bela sola sapmış. Şikayetçi tam o sırada aracı gözden kaybetmiş.”

“Ayrıntı verebilmiş mi?”

Felicia okumaya devam etti. “Araç koyu renkliymiş, siyah olabilir; parlak krom tekerlekliymiş.”

“Fabrikadan çıkmış, standart bir araba gibi. Plakası belli mi?”

Felicia hayır anlamında başım salladı. “Kısmen bile belli değil.”

Striker bunu biraz düşünüp, soğumuş kahvesini kafasına dikti. Sandalyesinde doğrulup gülümsedi.

“Henüz belli değil” dedi. Ayağa kalkıp defterini aldı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Paltonu giy,” dedi Striker. “Vernonla Hastingsse gidiyoruz. Oraya daha önce de gitmiştim. O kavşağın güneydoğu tarafında bir Chevron var.” Strikerin gülümsemesi yayıldı. “Video kamerası var.”

On Dört

Doğu Hastings Sokağıyla Vernon Yolundaki Chevron benzinliği belayı bir mıknaş gibi çekerti. Striker VPT’na katıldığından beri de öyleydi. Ayrıntılar da zaten buna işaret ediyordu: Ön kapı saat ondan sonra her zaman kilitlenir-di; ön pencere kurşun geçirmez camdandı ve tuvaletlerde beyaz yerine siyah ışık kullanılırdı, zira keşler gizlice içeri girdiğinde, o ışıktaki kolay kolay ateş edemezlerdi. Striker o güne dek Vernon Yolu Chevron Benzinliği’ne yüz kereden fazla gitmiş, keşleri ve ayaşları defetmiş ve yankesicilerle silahlı soyguncuları kovalamıştı.

Benzinliğe girince “Selam, Wanda,” dedi.

Darmadağın saçlı iri yarı kadın kasanın ardından bakıp heyecanla ve gayet yüksek bir ses tonuyla “Dedektif Striker!” dedi. “Yakışıklı adam, nerelerdedin bakalım?”

“Sekizinci buluttaydım, nirvanaya ulaşmaya çalışıyordum.”

Wanda tok kahkahalarla güldü, sonra kasanın ardından ön tarafa çıktı. Gerçekte de iri bir kadındı. Kalçaları öylesine genişti ki dizleri birbirine yapıştığı için kasanın bulunduğu tezgahın yanındaki aralıktan zar zor geçti; göğüsleri o kadar iriydi ve ağırdı ki üniformasının düğmeleri her an kopacakmış gibi duruyordu. Striker’a insanı utandıracak kadar uzun bir süre sıkı sıkı sarıldı, sonra onu neredeyse gönülsüzce bıraktı.

Felicia yarı gülümser halde bu sahneyi izliyordu.

Striker’a tuhaf bir bakış fırlattı, Striker başını salladı. Wanda Whittington’ı on seneyi aşkın bir süredir tanıyordu ve kadın hiç değişmemişti. Boyu bir elli olan ve neredeyse yüz on kilo olan Wanda’yı zarif diye tabir etmek mümkün değildi. Ama fiziksel yapısını Striker görmezdi bile; asıl mühim olan kadının yüreğiydi. Wanda iyi bir kadındı.

Striker iki kadını tanıştırdı ve hemen konuya girdi. “Yardıma ihtiyacımız var,” dedi. “Bugün dört yirmiye dört kırk arası bir spor arazi arabası buradan hızla geçmiş.” Felicia başını salladı. “Arabayla ilgili şikayet tam olarak dört yirmi sekizde gelmiş.”

“Arabayı hatırlıyor musun?” diye sordu Striker. “Belli ki adam arabayı çılgın gibi sürüyormuş.”

Wanda Whittington biraz düşündü, iri kahverengi gözleri tombul, çilli yanaklarının ardında uzaklara daldı. Saçlarını kaşıdı, sonra sıkıntıyla içini çekip omuzlarını silketti. “Bugün o kadar çok koşturdum ki,” dedi. “Özür dilerim.” “Sorun değil,” dedi Striker. “Ya görmüşsündür, ya da gör-memişsindir. O saatlerde yanında birisi var mıydı?”

Wanda dalgın dalgın sol elinin boğumlarını ovuşturdu. “Şey, Davie’nin bugün benimle birlikte çalışması gerekiyordu, ama işe gelmedi - büyük bir ihtimalle yine sarhoş olmuştur. Nasıl olduğunu bilirsin. Geçen hafta üç kez arayıp hasta olduğunu söyledi, fakat herkes içtiğini biliyor. Ucuz

içki içiyor bir de. Şu kırmızı teneke kutulardakilerden içi-

»

yor.

Striker başını salladı. Davie’yi de neredeyse Wanda’yı tanıdığından beri tanıyordu; iyi ve zararsız bir adamdı. Ama hiç şüphesiz bir sorunu vardı. Oradaki nüfusun yarısının sorunu olduğu gibi.

Wanda’nın arkasındaki siyah ışıklı tuvaletlerin de ardında olan müdür odasına baktı. Kapı maviye boyanmış, üstüne de yepyeni bir gözetleme deliği takılmıştı. Kapı kapalıydı, muhtemelen de kilitliydi.

“Arka tarafta video kamerası var mı?” diye sordu Striker.

Wanda evet der gibi başını salladı. Kasaya geri döndü, kilitledi ve bahşiş kutusunun arkasında tuttukları ofis anahtarlarını aldı. Kasanın diğer tarafına geçip, Striker’m önüne geçti.

“Beni izle, yakışıklı adam.”

Mavi kapıya gitti, kilidi açtı ve içeride gözden kayboldu. Striker da peşinden içeri girdi. Felicia içeri girmeyince, durup ona döndü. “Geliyor musun?”

Felicia ilk önce yanıt vermedi, pencereden dışarı bakmaya devam etti. Kuzey yönüne bakıyordu. “Şikayette bulunan kişi arabanın Franklin’dan sola saptığını söylemişti,” dedi. “Vernon ve Franklin... Geçen seneki intihar vakasının olduğu köşe orası değil miydi? Plastik deposunun önündeki köşe hani?”

Striker olayı hatırlayıp kafasını salladı. “Orada da video kamerası var.”

“Ben oraya gidip duruma bir bakayım. Sen de bu arada buradaki işi bitirirsin. İşin bittiğinde beni gelip oradan alırsın.” Felicia ona yaklaşip gülümsedi ve “İşler ters giderse diye sana tecavüz düdüğümü vermemi ister misin?” diye fısıldadı.

“İşler iyi giderse demek istedin herhalde.” Striker ona gülümsedi, sonra başını salladı. “Seninle başa çıkabiliyorsam, herkesle, özellikle deWanda’yla başa çıkabilirim. Yirmi dakika sonra gelip seni alırım.”

Felicia gözlerini devirdi, Striker’m suratına hafifçe vurdu ve benzinlikten çıktı. O gittikten sonra, Striker içeri kimse girip bir şey çalmasın diye Wanda için ön kapıyı kilitledi ve arka taraftaki odaya girdi.

Müdürün odasına girebilmek için ufak ve dar bir depo odasından geçmek zorunda kaldı. Deponun duvarlarında araba yağıyla, şekerlemelerle dolu raflar vardı. Her şey araba deodorantları yüzünden limon gibi kokuyordu. Ben-

zinliğin en arka tarafında güvenlik sisteminin bulunduğu ufak bir oyuk vardı. Wanda çoktan sistemin başına geçmiş, masanın üstünden ileriye uzanmıştı. Wanda içeride olduğu için, kımıldayacak pek yer kalmamıştı - hele ki Striker gibi bir doksanlık ve yüz kiloluk bir adam için. Wanda’nın omzunun üstünden uzanabilmek ve güvenlik kamerası görüntülerini izleyebilmek için elinden geleni yaptı.

Video sisteminin yeni olduğunu fark eden Striker gülümsedi. Eskisi Çok-Göz isimli bir yazılım sistemiymiş. Striker bu programı daha önce kullanmıştı. Program yavaştı, kusurluydu ve uygulamaların

çoğunda çöküveriyordu; özellikle de mahkemeye delil olarak sunulacak görüntülerin aktarılması sırasında sorun yaşanırdı. Görüntüyü DVD'ye aktarıp silindiğini görmek de sık sık rastlanan bir şeydi.

“Dijital sisteme geçmişsiniz,” dedi.

Wanda omuzlarını silkti. Fareyi video zaman çizelgesinde geriye doğru götürdü.

Birçok benzinlikte bulunan güvenlik istemlerinin aksine, Hastings’le Vernonın köşesindeki Chevron’daki sistem mükemmeldi. Benzinliğin yeni sahibi ordudan emekliydi ve güvenlik konusunu son derece ciddiye alıyordu. Striker onunla hiç tanışmamıştı, ama adamın güvenlik sisteminden memnun olduğuna emindi. Zaman çizelgesine bakıp “Yaklaşıyorsun, Wanda,” dedi. “Görüntüyü biraz yavaşlat istersen.”

Wanda dediğini yaptı.

Makinede saat 16:25’te dış kamera açısı alanın kuzeybatı köşesini gösteriyordu. Burası Vernon Yolunun girişiydi. Kamera oraya özellikle son zamanlarda türeyen, benzin alıp tüyenler için yerleştirilmişti. Eğer şanslılarsa, spor arazi aracının sürücüsü hızla viraja girecek ve görüntülerde belirecekti. Ama oradan geçmediyse, kanıt toplama işini unutabilirlerdi. Striker görüntüyü normal hızda izledi.

“Polis olmalıydım” dedi Wanda. “Ya da bir polisle evlen-meliydim.”

“Seni ne zaman görsem aynı şeyi söylüyorsun.”

“Ne ima ettiğimi hiç anlamıyorsun da ondan.”

Striker sırtıttı. Tam ona yanıt verecekti ki görüntülerde siyah renkli bir spor arazi aracı belirdi. Şikayet telefonunu eden kişi haklıydı; sürücü gerçekten de bir gerzek gibi araba kullanıyordu. Araç Vernon Yolunda hızla gitti, dur işaretine çarpıp yere devirdi ve hızla Doğu Hastings Sokağına daldı. Tüm bunlar iki saniyeden kısa bir sürede gerçekleşti. Günün hangi saati ve trafik yoğunluğu düşünülecek olursa, kimsenin yaralanmamış olması bir mucizeydi. Araç o kadar hızlı gidiyordu ki Striker’ın görüntüyü iki kez başa alıp ayrıntıları yakalama umuduyla yavaşlatması gerekti. Video yavaş hızda oynatıldığında, spor arazi aracının markası ve modeli de daha açık görülüyordu.

Bu kesinlikle bir BMW’ydi. Modeli konusunda da haklı çıkmıştı.

Bir X5’ti.

Sürücüye gelince, bir şey söylemek çok zordu. Mesafe çok uzaktı, aç da kötüydü. Aracın hızı da görüntü kalitesini düşürüyordu. Görüntü bulanık değildi, ama görüntüye yansıyan şey belirsizdi.

Striker teşkilattaki teknisyenlerin görüntüyü netleştirip netleştiremeyeceklerini merak etti.

Wanda kaşlarını çatıp “Görüntü çok iyi değil, değil mi?” dedi.

“Buraya gelmeden önce elimde olanlara göre çok daha • •» ıy.

Wanda buna gülümsedi.

Derken giriş kapısının alarmı çaldı, benzinliğe gelen müşteriler vardı. Striker bu yüzden Wanda’ya ön kapının kilidini açabileceğini söyledi. Video görüntülerini ona bırakabilirdi. Sistemi nasıl işletmesi gerektiğini biliyordu.

Striker sonraki on dakikayı görüntüyü büyötmek ve netleştirmek için uğraşarak geçirdi. Bunu yapmak kolay değildi. İşi bittiğinde, plakanın ilk harfinin J olduğuna emindi. Harflerin geri kalanını ve rakamları okumaksa imkansızdı.

Raftan bir CD alıp makineye yerleştirdi ve Adli Video Bölümü için bir kopya çıkardı. O günlerde, dijital videolar üstünde harikalar yaratabiliyorlardı, ama Striker pek bir şey bulabileceklerini sanmıyordu. Sorun görüntünün netliği değil, açısıydı.

/ harfi de plakayla ilgili olarak ellerindeki tek bilgiydi.

Dosyayı sabit diske kaydetti, benzinlik için yeni bir zaman çizelgesi ayarladı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı. Tam üç adım atmıştı ki ön kapıdan içeri dalan Felicia'ya çarptı.

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu Felicia.

Striker ona boş bir surat ifadesiyle baktı. “Bir BMW. Koyu renkli, muhtemelen siyah. Düşündüğümüz gibi, bir X5. Plakadaki ilk harf bir J harfine benziyor. Ama görebildiklerim bundan ibaret.” Umutla ona baktı. “Sende görüntü var mı?”

“Hayır,” deyip gülümsedi Felicia. “Ama daha iyisi var; bize bir görgü tanığı buldum.”

On Beş

Felicianın deponun sahibi John Gibson'a neredeyse yasal bir görgü tanığı ifadesi yazdırmayı başardığı depoya gittiler arabayla. GPB, yani Gibson Plastik ve Boru, Vernon Yoluyla Franklin Sokağının köşesindeydi.

Striker bu bölgeyi iyi bilirdi. Franklin sanayi bölgesinin merkezindeydiler. Seneler boyunca, bu bölgede hepsi de seksle ve uyuşturucuyla ilgili olan sayısız olayla karşılaşmıştı, çünkü orası farklı türde tüm seks ticaretinin en gözde yeri idi. Franklin Sokağında oturan birisi bir külüstürü becerdiğini söylediğinde, Oldsmobile marka arabasının emisyonundan söz ediyor olmazdı.

Depo çok eskiydi, her an yıkılacakmış gibi duruyordu ve tren raylarından ve üst geçitten yüz metreden daha az bir mesafedeydi. Striker arabalarını deponun önüne çekip kapalı alana park etti. Felicia'yla birlikte üstünde artık sadece GPB San yazan sarı renkli kırık bir neon tabelanın altından geçip beton merdivenlerden yukarı çıktı. Deponun içindeki hava da dışarısının dondurucu soğğundan farksızdı. İşçilerin çoğı çoktan eve dönmüştü; bu yüzden de depo terk edilmiş gibi görünüyordu. İçerisi benzin ve bir tür plastik yapıştırıcısı gibi kokuyordu. İkisi tuhaf ve keskin bir koku oluştuyordu.

Ana ofise girdiler-

John Gibson metalden yapılmış gibi gözükten eski, heyula gibi bir masanın ardında oturuyordu. Muhtemelen

altmışlarının ortalarında olan yaşlı, kısa boylu, ince yapılı ve seyrekleşmiş kır saçlı bir adamdı. Elleri kirli ve nasırlıydı, ama bir telefon rehberini ikiye ayıracak kadar da güçlü görünüyordu.

Önündeki masada onlar gelene kadar yazdığı ifadesi duruyordu. Striker durduğu yerden bile, adamın yazısının sayfanın üstünde tavuk tırımığı gibi gözüktüğünü görebiliyordu. İmlâ hatalarıyla doluydu. Striker bir şey demedi; o bölge için normal sayılırdı. İmlâ ve yazım hatalarına rağmen, ifadenin yazılması onu memnun etmişti. Elllerinde bir şey daha var demekti.

Gibson başını kaldırıp ekşimik bir ifadeyle onlara baktı.

“Geri geldiniz, ha?”

Felicia gülümsedi. “Evet, diğer görgü tanıklarıyla işimiz bitti. Bu, Dedektif Striker.”

“Memnun oldum,” dedi Striker.

John Gibson homurdanıp, başını hafifçe sallayınca Striker ifadeyi alıp baştan sona okudu. İfade kısaydı, sayfanın yarısını bile kaplamıyordu. Çoğu da saçma sapan cümlelerden ibaretti. Birçok noktanın daha fazla açıklanması gerekiyordu. Sürücüyle ve plaka numarasıyla ilgili bölüme kadar hızlı hızlı okudu.

Gördüğü şey onu gülümsetti.

Sürücüyle ilgili ayrıntılara olsa olsa muğlak denebilirdi -sürücü hiçbir şekilde tarif edilmemişti- ama her kimse, oradan hızla geçtiğinde yalnızdı. Daha da önemlisi, plakanın son iki rakamı da ifade de yer alıyordu.

Yedi ve dokuz.

Striker yaşlı adama baktı. “Yedi ve dokuz mu? Emin misiniz, Bay Gibson?”

“Tabii ki eminim. Yüzde yüz eminim. Gayet iyi hatırlıyorum, çünkü oğlumun doğduğu sene - yetmiş dokuz.”

“Arabanın içinde sadece bir kişi mi gördünüz?”

“Evet, bir kişi vardı. O kahrolası hergele.”

“Erkek miydi, kadın mıydı?” diye sordu Striker. “Göremedim.” Adam yumruklarını sıktı. “O sersem yine çok hızlı sürüyordu arabayı. Neredeyse forkliftimdeki yükü devirecekti.” Parmağını yolun ön tarafına doğrulttu. “Hep çok hızlı kullanır. Nemrut herifin teki. Bakın size söylüyorum: Günün birinde, bir kez bile burada duracak olursa, onu o arabadan indirip, Franklin Sokağının ortasında kıkına tekme basacağım. Kahrolası herif böyle kullanmaya devam ederse, bir gün birisini ezecek!”

Felicia öne çıktı. “Az önce, yine mi dediniz? Bu aracı daha önce de gördünüz mü?”

“Tabii. Birçok kere gördüm. Hep buradan geçer. Her zaman da kahrolası bir manyak gibi kullanır arabayı.”

“Hangi sıklıkta geçer?” dedi Striker. “Belirli günlerde mi

o»

geçer?

Yaşlı adam uzunca bir süre düşündü, sonra başını salladı. “Bilemiyorum. Sadece onun sık sık buradan geçtiğini görürüm. Hep ‘vın diye geçer.”

Striker Felicia’ya bakınca, bunun neden önemli olduğunu onun da fark ettiğini gördü. Düzenli bir sürüş modeli ve kullanılan bir yol söz konusuydu. Hem iyi, hem de kötü haberdi. İyi haberdi, çünkü bu kişiyi yakalamak kolaylaşacaktı; kötü haberdi, çünkü adamın Mandy Gill’in intiharıyla bir bağlantısı olduğu ihtimali zayıflıyordu. Sürücü bölgeye boşalmak için gelen, sonra da arkasına bakmadan giden adamlardan biri olabilirdi.

Striker plakanın son iki rakamına baktı; olası altı harften ve rakamdan üçünü biliyorlardı: / harflerin ilkiydi, 79 da üç rakamın son ikisiydi. Striker bunu düşününce gülümsedi.

Artık bir motorlu araç araması yapacak kadar kanıt vardı ellerinde.

Yazılı ifadeyi Felicia'ya uzatıp, Gibson'ı Soru ve Yanıt tarzı bir sorgudan geçirmesini istedi. Felicia ifadeyi alıp ofisteki sandalyelerden birine oturunca, Striker odadan çıktı

ve yalnız kalabilmek için depoya gitti.

Cep telefonunu çıkarıp, İngiliz Columbia Sigorta Şirketindeki tanıdığı Brian Greene'i aradı. Striker onu Brian'ın on altı yaşındaki oğlunun kritik bir biçimde yaralandığı eski bir motorlu araç kazasından beri tanıyordu. Striker Brian'ı bulmuş, acilen ameliyata alınmadan önce oğlunu görebilmesi için onu arabasına alıp 3 Numaralı Kod'la Bar-naby Devlet Hastanesine götürmüştü. Polis arabasına bir vatandaşı bindirip, kırmızı ışıkta geçmek ve sirenleri çalmak teşkilat tarafından yasaktı ve Striker'm başını belaya sokabilirdi. Ama o an Brian Greene'in asla unutmayacağı bir an olup çıkıverdi. O zamandan beri de güvenilir ve faydalı bir bağlantı olmuştu.

Greene telefona üçüncü çalışta yanıt verdi.

"Brian Greene," dedi.

"Brian, ben Jacob Striker."

"Dedektif! Epeydir görüşmemiştik."

"Sana ulaşabildiğime şaşırdım. Vakit geç oldu."

"Evet, mesai sonrasında bir toplantı yaptık. Bu ay onuncu toplantı diyebilirim. Burada her şey kriz demek. Çıkıp eve gitmek üzereydim."

"Eh, o halde seni yakaladığım için şanslıyım."

"Neye ihtiyacın olduğuna bağlı. Vancouver Polis Teşkilatında hayat nasıl gidiyor?"

"Emeklilikten bir loto bileti kadar uzaktayım." Brian Greene güldü. Striker "Jonathan nasıl?" diye sordu.

"Yürüyebiliyor. Yürüyebiliyor ve durumu gayet iyi. UBC'den mezun olmaya çalışıyor. Felsefe Bölümünde. Yani, evden asla ayrılmayacak demek bu."

"O halde, karşında profesyonel bir öğrenci var."

Brian güldü. "Evet, sanırım otuz yaşına dek bizimle oturacak!"

Striker buna gülümsedi. Brian'm oğlunun iyi olduğunu duyduğuna sevinmişti. Kaza mahallinde, Brian'm hayat-

ta kalacağına bile ihtimal vermemiştii. O anı hatırlayınca, duygusallaştığını hissetti.

Striker konuyu değiştirdi. "Aramamın sebebi bir şeye ihtiyacımın olması, Brian. Benim için bir araştırma yapabilir misin? Ancak tamamıyla gayriresmî olmalı."

"Tabii, ne zaman istersen. Bana plaka numarasını vermen yeterli."

Brian'm sözleri Striker'a müzik gibi geldi. Normal şartlar altında, İngiliz Columbia Sigorta Şirketi müşterilerinin özel bilgilerini vermek konusunda oldukça hassas davranırdı ve bir ölüm kalım meselesi olmadığı müddetçe, şirketten istenen bilgiler için yazılı bir izin isterdi.

Bu kuralın hiçbir istisnası yoktu.

Ama Brian Greene gibi bir bağlantının orada olması her şeyi değiştiriyordu.

“İlk harf Jülyet’in J’si,” dedi Striker. “Diğer iki harf bilinmiyor. İlk rakam da bilinmiyor. Son iki rakamsa yedi ve dokuz.”

“Bu sırayla mı?”

“Sanırım.”

Striker, Brian’ın klavyesine bir şeyler yazdığını duydu, sonra Brian bir ıslık çalıp yanıt vermeden önce kısa bir sessizlik oldu.

“Islık sesi asla işaret değildir,” dedi Striker.

“On bin eşleşme var, dostum. Aramayı biraz daha daraltacak hiçbir ayrıntı yok mu?”

“Var tabii. Araba bir BMW. Bir X5.”

Birkaç klik sesi daha geldi.

Brian “Tamam. Yüz on üç eşleşmeye indi,” dedi.

Striker biraz düşündü. “Üç seneden daha yeni BMW’ları deneyelim,” dedi.

Birkaç klik sesinden sonra “Güzel. Yirmiye indik,” dedi Brian.

“Siyah renkli.”

Brian bu bilgiyi de yazıp güldü. “Beşe indik.”

“Kayıtlı sahibinin yerini sadece Vancouver olarak yazalım,” dedi.

“İşte, şimdi üçe indik.”

Striker gülümsedi. “Plakaları bana ver.”

Brian plaka numaralarını söyledi.

Striker plaka numaralarını defterine kaydettikten sonra, her birinin ayrıntılarını sordu - kimin üstüne kayıtlı olduklarını, adreslerini vs. Brian Greene ona üçüncü ve son plakanın da ayrıntılarını söyledikten sonra, özellikle bir ayrıntı Striker’ın dikkatini çekti ve suratına bir gülümseme yayıldı.

“İlginç,” dedi.

On Altı

Kuyunun suyu ilk başlarda tenini buz gibi bir ateş gibi yaktı. Ama yanma hissi dindi ve yerini el ve ayak parmaklarında başlayan acı veren bir karıncalanma hissi aldı. Karıncalanma hissi ağır ağır bir şeyler aranan dokunaçlar misali tüm bedenine yayıldı. Engerek olduğu yerde yüzmeye, çaresizlik içinde dudaklarını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. Bunu yapmak oldukça zordu. Doktor kuyunun üstüne kalaslar yerleştirdiği için, suyun dalgalanan yüzeyiyle yukarıdaki ıslak ve sert kalaslar arasında sadece birkaç santimlik bir boşluk vardı.

Karanlık her şeyi daha da berbat kılıyordu. Engerek’in gördüğü tek şey karanlık bir kütle idi; nereye baksa karanlığı görüyordu. Kendini suyun üstünde tutmak için kuyunun kenarlarına tutunmaya çalıştığında, parmaklarının dokunduğu tek şey de yosun kaplı taşlardı.

Soğuk, sert ve kaygan.

Birçok kere yorgunluktan bitap düşmüştü. Hızla derin bir nefes çekmişti içine. Bedeninin suyun yüzeyinden aşağıdaki derinliklere batmasına izin vermişti. Bir kez bile çıplak bedeni dibe dokunmamıştı. Ne kadar derinlere gitse de - hatta bir daha yüze çıkamayacağını düşünecek kadar derinlere gitse de - dibe asla dokunmamıştı.

Birçok açıdan, bu iyi bir şeydi. Dipte ne vardı sanki? Bir son mu? Yoksa akıntılar onu dibe çekip başka yeraltı mağaralarına mı sürükleyecekti? Aşağıda bir şey mi vardı? Canlı

bir şey miydi? Bunu düşünmek bile ödünü koparıyordu. Birçok kere, ayağına bir şey sürtünmüştü, hızlı ve anlık bir sürtünme hissetmişti. Ama bir şeyin ayağına sürtüldüğüne emindi.

Kuyuda onunla birlikte başka bir şey daha vardı; ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. O şeyi ilk hissettikten sonra, Engerek suyun yüzeyinde kalmaya gayret etmiş, yüzmek için o kadar büyük bir çaba sarf etmişti ki dudakları yukarıdaki kalaslara sürtüne sürtüne soyulmuştu.

Düştüğünü hissettiği için, ağzından bir cıyıklama yükseldi. Bedeni fazlasıyla uyuşmuştu. Eklemleri yorulmuştu. Daha fazla dayanacak hali kalmamıştı. Hissettiği korkuya ve aşağıdaki şeyin yarattığı endişeye rağmen, bir yanı bu acıyı huşuyla kucaklıyordu.

William da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı.

Doktor bu konuda haklıydı; hak ettiği de buydu. Gayet yerinde ve adilane bir cezaydı. Çünkü başarısız olmuştu. Bunun tek sorumlusu da o polis memuruydu. Sudan fırlayan bir yılan gibi, karanlığın arasında bir iblis misali fırlayan, onu yere devirmeye çalışan iri yarı cinayet dedektifinin suçuydu.

O anm hafızasındaki yeri o kadar tazeydi ki, Engerek'in kalp atışları hızlandı.

Ama bir dahaki sefere, her şey daha farklı sonlanacaktı.

On Yedi

Felicia ve Striker o gün eski bir Ford Taurus olan sivil arabalarında ötüyorlardı. John Gibson, Felicia'yla soru ve yanıt seansını tamamlamıştı; Felicia'ya yazılı ifadeyi katlayıp bir dosyaya yerleştiriyordu. Dosyayı olduğu gibi arka koltuktaki evrak çantasına koyup Striker'a baktı.

Güzel suratı yorgun görünüyordu. Koyu renkli İspanyol gözlerinin altında uykusuzluktan çizgiler oluşmuştu ve kambur duruşu da bedeninin bitkin olduğunu gösteriyordu.

Striker ona hak vermeden edemedi. Son iki günleri feci geçmişti. O geceki olaydan önce, pazartesi ve sah günü her ikisi de otuz saattir mesaideydi. O sabah bile farklı bir vakayla ilgili ipucu elde etmek için mesailerine sabahın dördünde başlamışlardı. O gün öğleden sonra iki, üç gibi eve dönmeyi, bir güzel dinlenmeyi umuyorlardı.

Mandy Gill'in ölümü buna fırsat vermemişti.

Felicia esneyince, eliyle ağzını kapattı. "Tanrım, saat kaç? On mu?"

"Neredeyse. Dokuzu biraz geçiyor. Biraz daha dayanabilecek misin, Bella?"

Felicia ona ters bir bakış fırlattı. "Bana böyle demenden nefret ettiğimi biliyorsun."

"MamacitaV" Felicia bunu da komik bulmayınca, Striker konuyu değiştirdi. "Gibson'ın ifadesinden bir şey öğrenebildin mi?"

Felicia evet der gibi başını salladı. "Tabii. Adam öfkeli ve sersemin teki."

Striker gülümsedi. Felicia ne vakit çok yorulsa ve huysuz olsa, ağzına geleni söylerdi. Konuyu yine değiştirdi. “BMW’yle ilgili üç eşleştirme var elimizde,” dedi. “İlki Jül-yet-Jülyet-Mike, Bir-Yedi-Dokuz.”

Felicia bilgisayarını açıp Araç Sorgulama sistemine plaka numarasını girdi, polis ve motorlu araç veritabanında plakayı araştırdı. “BMWT dedi. “Bir X5. Elin Forslund isimli bir kadına ait.”

“Sicili nasıl?”

Felicia PKBYO’ya bakıp başını salladı. “Sürüş kayıtları da dâhil olmak üzere sicili temiz. Sabıka geçmişi yok. Bir video oyunları şirketinde danışman olarak çalışıyor. Şirketin ismi Dream-Makers. Araç bilgilerine gelince, burada plakanın geçersiz olduğu yazıyor. Sigortası dün bitmiş. Artık sadece geçici sürücü ruhsatı varmış.” Striker’a baktı. “Videoda böyle bir şey gördün mü?”

“Hayır, ama o tür plakaları fark etmek de kolay değil.” Felicia ona hak verir gibi başını salladı. “Peki. Bunu sınırlı bir olasılık olarak bir kenara koyalım. Diğer plaka nedir?”

“Jülyet-Mike-Delta, Yedi-Yedi-Dokuz.”

Felicia bu plakayı da yazdı. Birkaç eşleştirme çıktı karşısına. “Tamam. Kayıtlı sahibi ve buradaki plaka sahibi Clay-ford Ozymandias Kennedy.”

“Kahretsin - Üçüncü mü diyorsun?” dedi Striker.

Felicia gülümsedi. “Dalga geçmiyorum. İyi ebeveynlermiş doğrusu - çocuklarına bu ismi okulda dayak yesin diye mi vermişler acaba?” Felicia bilgileri okumaya devam etti. “Tamam, adam elli yaşında. Görünüşe göre bir borsacı. ING Direct için çalışıyor. Bir kere hız yaptığı için ceza almış. Sabıka geçmişi yok.”

Striker başını salladı. “Nerede yaşıyor?”

“Şehir merkezinde.”

Aracın izlediği yön de şehir merkeziydi.

“İletişim numarası?”

“Sadece cep numarası var.”

Striker numarayı alıp adamı aradı. İki dakika sonra, sorulara yanıt aldı. Clayford Kennedy o sırada Kelowna’ya bir yatırımcı toplantısına katılmak için gitmişti. Bütün gün arabasıyla birlikte oradaydı ve bunu kanıtlayacak durumdaydı. Striker telefonu kapattı.

“Onu listeden çıkar,” dedi. “Ayrıntıları sonra teyit etmemiz gerek.”

Felicia ismi not edip başını kaldırdı. “Son plaka?”

Striker gülümsedi. “Bu ilgimi çekti işte: Jülyet-Alfa-Papa Dokuz-Yedi-Dokuz.”

Felicia plaka numarasını arama motoruna girdi ve sonuçları bekledi. Yanıtlar gelince, bunları yavaş yavaş okudu: “Pekala, birkaç bilgi var. Kayıtlardaki esas sürücü ehliyeti Erich Ostermann isimli bir adama ait. Kırk sekiz yaşında. Batıda, üniversite yerleşkesinin orada bir yerde yaşıyor. Point Grey galiba.”

Striker da ekrana baktı. “Adrese baksana.”

Felicia adresi okudu. “Belmont Yolu. Nolmuş? Dediğim gibi, üniversite yerleşkesine yakın.”

“Hayır, ev adresini demiyorum. Çalıştığı yere bak.” Felicia ana ekrandaki adres listesine göz attı. “Birkaç iş adresi var,” dedi. “Bu adam birçok yerde çalışıyor: 512 Granville Sokağı... 2601 Lougheed Otoyolu... 330 Heatley Caddesi...” Duraksadı. “Neden bu adres bana tanıdık geliyor?”

“Çünkü oraya daha önce gitmiştik. Zihinsel Sağlık Merkezinin adresi.”

“Strathcona” dedi Felicia ve doğuya baktı. “Buradan biraz ileride.”

Striker evet der gibi başını salladı. “Sanırım Bay Ostermann aslında Doktor Ostermann.”

Felicia dosyayı okuyup açıklama yaptı. “Bir psikiyatrist-miş.”

Striker Dr. Erich Ostermannm çalıştığı yerlerin listesini gözden geçirdi. Bir tanesi ona tanıdık geldi. “Riverglen Zihinsel Sağlık Tesisi,” dedi sert bir tavrıla. “Mandy Gill kısa bir süre oranın hastasıydı. Ayrıca, Strathcona Merkezinde de yatmıştı.”

On Sekiz

Striker ve Felicia oraya vardıklarında, Strathcona Zihinsel Sağlık Merkezinin gece kapalı olduğunu ve ön kapıdaki acil durum numarasının 87. Devriye’nin, yani Vancouver Polis Teşkilatının bir memurdan ve bir danışmandan oluşan ekibinin numarası olduğunu gördüler.

O an için bilgi edinmeleri mümkün olmayacaktı.

Striker saatine bakınca, dokuzu yirmi geçtiğini görüp omuzlarını silktilti. “Dr. Ostermann’ın evine de gidebiliriz,” dedi. “Batıya doğru bir yolculuğa ne dersin?”

Felicia tamam anlamında başını salladı ama beden dili aksini söylüyordu.

Striker ona rüşvet teklif etti. “Sana yolda kremalı ve şekerli bir kahve daha alırım. Dilediğin kadar kıvamlı ve kremalı olabilir.”

“Duble olsun. İhtiyacım olacak.”

Striker ona gülümsedi; Felicia asla pes etmezdi. Tekrar arabaya bindiler ve batı yönünde ilerlemeye başladılar.

Ostermann’ın evi şehrin az bilinen, ama en pahalı bölgelerinden biri olan Belmont Caddesinde, Endowment Lands’in doğusundaydı. Striker oraya bir keresinde bir milyon dolarlık bir dolandırıcılık ihbarıyla gitmişti. Ama bu on sene önceydi. Yolun pek değişmemiş olduğunu tahmin etti. Milyonlarca dolar değerinde evlerden ve büyük birer servete sahip ailelerden ibaret bir bölgeydi. Burrard Sokağına sapıp her zaman işlek olan Batı 4. Cadde’de gi-

derken, Felicia okuyabildiği kadar çok PKBYO dosyasını ve Dr. Erich Ostermann’ın polis kayıtlarını okudu.

“Kayıtlarda ismi sık sık geçiyor, ama hepsinde doktor olarak söz edilmiş. Milyonlarca zihinsel sağlık dosyasında var Riverglenden Coquitlan’a, Strathcona Zihinsel Sağlık Merkezinden şehir merkezinin doğu yakasına kadar.” Striker Arbutus’tan sola sapan bir Audi’nin yanından zigzag çizerek geçip, sarı ışıkta gaza bastı. Bakışlarını trafikten Felicia’ya çevirdi. “Sürüş kayıtlarına bir baksana.” Felicia adamın ehliyet kayıtlarını açıp “Vay canına,” dedi. “Bu adam bir yol canavarı. Hız yapmaktan dur işaretlerine uymamaya kadar bir sürü farklı sebepten dolayı yirmiden fazla trafik cezası almış. Adamın ehliyetini iptal etmemiş olmaları bir mucize.”

“Sanırım bir psikiyatrist olmanın bazı avantajları var.” Striker duyduklarını düşündü. “Demek Erich Ostermann klinikte iyi bir doktor, ama aracını kullandığında bir yol savaşçısı. Jekyll ve Hyde gibi. İlginç bir ayrıntı. Eminim ki karakteriyle ilgili bir şeyler ele veriyordun”

Felicia okuduklarından etkilenmiş gibi gözüküyordu. “Ne yazık ki bir şey daha var: Dur işareti çarpıp geçmesi onun her zaman bu şekilde araba sürdüğünü de gösteriyor olabilir. Muhtemelen bunu hep yapıyordur ve muhtemelen bir şeyden kaçmıyordun”

“Olabilir. Ama yine de Mandy Gill’le Riverglen arasında bir bağlantı var. İncelemeye değer bir ayrıntı.” Felicia’ya bakıp, Batı 4. Caddenin yirmi ikinci sokağına girdi. Trafiğin karşı şeridine girip arabayı ters yöne bakacak biçimde açık bir alana park etti.

Felicia elini kalbinin üstüne dayadı. “Tanrım, Jacob, bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“İntihar eğilimli olsaydım, sana evlenme teklif ederdim.” Felicia ona buz gibi bir bakış fırlattı, Striker’a gülümse-mekle yetindi. Sonra yan taraftaki Pharmasave eczanesini

işaret etti. “Önemli bir durak.”

“Neden? Ne işimiz var burada?”

Striker yine gülümsedi.

“Ne diyebilirim ki? İlaçlarımı kontrol ettirmem gerek.”

4. Caddeyle Vine Sokağının köşesinde bulunan Phar-masave eczanesi bölgede günün yirmi dört saati, haftanın her günü ve sene boyunca açık olan nadir yerlerden biriydi. Daha da önemlisi, Mandy Gill’in ilaçlarını aldığı yerdi; üstelik eczane Strathcona’daki odasından yirmi dakikalık bir otobüs yolculuğu uzaklıkta olduğu halde. Striker yaklaşıncı, elektronik kapılar açıldı; eczanenin ılık havası dışarının dondurucu soğuğuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. İçeride insanı bir komaya sokabilecek kadar baygın bir fon müziği çalıyor, bezgin müşteriler kasanın önünde bir kuyruk oluşturuyordu. Striker reçetelerle ilgilenen bölümü aradı ve diğer köşede olduğunu gördü.

Felicia’yla birlikte oraya doğru yürümeye başladılar. Tezgahın ardında bir eczacı duruyordu. Adam kocaman bir gözlük takmış, uzun boylu - neredeyse iki metre - upuzun kolları ve minnacık elleri olan bir Doğu Hint Adalıydı. Striker adamın tezgahın ardında bir ileri bir geri yürüdüğünü, sonra asistanını bir şey yüzünden azarladığını gördü. Asistanı ufak tefek Japon bir kadındı ve çok yorgun görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi kadın. “Oğlum hastaydı.”

“Aile meselelerini iş yerine getirme.”

“Öyle yapmak istemedim, ama bana şey demiştiniz...” “Ne dediğimi gayet iyi biliyorum,” dedi eczacı ters ters. “Tanrı sana kulak vermiş be kadın. Bir dahaki sefer kullanmayı dene.”

Kısa boylu kadın itaatkar bir biçime başını sallayıp yanıt vermedi, ama suratı adeta taş kesilmişti.

“Asgari ücretli yardımcılar,” diye homurdanan eczacı işine devam etti.

Striker adamdan zerre kadar hoşlanmamıştı. Tezgaha yanaşıp cüzdanını çıkardı. Eczacı nihayet onunla ilgilenmeye karar verince, Striker polis kimliğini çıkarıp adama yaklaşmasını işaret etti.

“Dedektif Striker,” dedi. “Vancouver Polis Teşkilatı.” Eczacı bir şey demedi; üstünde Eczacı yazan isim etiketini işaret etti. “Çok yoğun bir geceydi. Benden ne istiyorsunuz?”

Felicia hafifçe güldü. “Senden ne mi istiyoruz? Vay canına, amma da resmi konuşuyorsun.”

Striker araya girdi. “Bir sorunla karşı karşıyayız,” dedi. “İlaçlarını sizden alan bir kadın çok ciddi bazı zihinsel sorunlar yaşıyor - kayıtlarınızdaki reçetelerini görmek istiyorum.”

“Artık her şey elektronik.”

Striker gözlerini kırıştırdı. “Yanılıyorsun. Kadının tıbbi geçmişi elektronik ortamda muhafaza ediliyor olabilir, ama ben reçeteleri görmek istiyorum. Bildiğin kağıt reçetelerden söz ediyorum.”

“Bilemiyorum,” dedi adam. Gözlüğünü çıkarıp temizlemeye koyuldu. “Bu gece çok işimiz var.”

“Bizim için çok önemli.”

“İzin belgeniz var mı?”

Felicia tezgaha yanaştı. “BC Medical’a göre, reçeteleri imha etmeden önce üç sene kayıtlarda tutmanız gerekiyor. Öyle yapmazsanız, ciddi bir durumla karşı karşıyayız demektir. Mesaj Yollama Protokolünü ihlal etmişsiniz demektir.”

“İhlal etmek mi?” dedi eczacı. Suratını ekşitip yeniden gözlüğünü taktı. “Bence ihlal konusu olacak bir mesele değil.”

Striker o anı fırsat bildi. Defterini çıkarıp adama Mandy Gill’in odasında bulduğu hap şişelerindeki bilgileri gösterdi:

Pharmasave.

Reçete numarası: 1079880 - MVC.

Adet: 50 tablet.

Veriliş tarihi: 28 Ocak.

“Bu hapların reçetesini görmek istiyorum.”

Eczacı bilgilere beklenmedik bir fatura, ya da bir herpes testinin sonuçlarıymış gibi uzunca bir süre baktı. Tezgahtan uzaklaşmadı.

“Bunu neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?” dedi. Striker şöyle bir Felicia’ya bakıp açıklama yapmaya koyuldu. “Daha önce de dediğim gibi, bu doktorun hastalarından biriyle ilgili. Şu an soruşturduğumuz vakadaki söz konusu kadın bazı aşırı şiddet dolu suçlar işlemiş. Takipçilik, eve saldırı, zorla adam kaçırmak... Daha fazlasını söyleyemem. Ama şunu hemen söyleyeyim: Zaman çok önemli.” Eczacı bir kez daha “İzniniz var mı?” diye sordu.

“İzin alacak vaktimiz yok,” dedi Felicia.

“O halde, size yardımcı olamam.”

Striker bir süre bir şey demedi. Şaşırması gibi yaptı, sonra adamın dediğini kabul ediyormuş gibi ağır ağır başını salladı. “Tamam,” dedi. “Buna itiraz etme hakkınız var, beyefendi. Bana kimliğinizi verin de formu doldurayım.”

“Form mu? Ne formu?”

“İtiraz formu.”

“Forma neden ismimi yazacaksınız ki?”

Felicia araya girdi. “Medeni sorumluluk meselesi.” “So-sorumluluk mu?”

“Tabii,” dedi Striker. “İzin belgemiz olmadığı için, bize bilgi vermeme hakkınız var. Ama bize isminizi ve bilgilerinizi verin ki kayıtlara geçelim. Yasa böyle.”

“Ama... Ama neden?”

“İsminiz nedir, efendim?”

“Par-Parminder. Parminder Sanghera. Ama neden...”

Striker kalemini adama doğrulttu. “Çünkü doktorun başına kötü bir şey gelirse, Vancouver Polis Teşkilatı kesinlikle bu formu görmek isteyecektir; özellikle de ceza mahkemesinde.”

“Ceza mahkemesi mi?”

Striker sıkılmış gibi ofladı, sonra durumu izah ederken elinden geldiğince küstah bir tavır takındı. “Adli ve ceza mahkemeleri tamamıyla farklıdır; hayati önem taşıma ihtimali bulunan herhangi bir bilgiyi polise vermeyi reddederseniz bunu mutlaka bilmeniz gerekir.”

Uzun boylu eczacı birden durduğu yerde ufalmış gibi oldu. Geriye doğru bir adım attı. “Ben... Ben gerçekten de bu işe bulaşmak istemiyorum.”

Striker adamın sözlerini dikkate almadı; defterine not aldı: Ben, Parminder Sanghera, Dr. Erich Ostermann’ın hayatına olası bir tehdit bulunduğu konusunda bilgi almış bulunuyorum ve Vancouver Polis Teşkilatının Cinayet Masası Dedektifi Jacob Striker’a gerekli tıbbi bilgileri, olası sonuçları (ölüm) tam manasıyla anlamış olarak vermeyi reddediyorum (Mandilla ‘Mandy’ Gill’e ait olan reçete geçmiş bilgileri).

Striker bunu adama gösterdi. “Şimdi imza ve tarih atın.” Eczacı yazılı ifadeye bakınca, beti benzi attı. Alnında biriken terleri sildi ve geriledi.

“Şey... Bir dakika. Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?”

“Bir şey öğrenmek istemiyoruz,’ dedi Felicia. “Bilmemiz gerekiyor.”

“Evet, evet,” dedi adam. “Şimdi anladım. Ama tam olarak neyi öğrenmeniz gerekiyor.”

Striker defterini havaya kaldırdı. “Bu reçetenin nereden geldiğini.”

Eczacı rakamlara ve harflere baktı, sonra pes etti. “Bilgiler defterinizde zaten, dedektif. MVC kliniğin kısaltması.

Reçete Maplevue’den verilmiş. Maplevue Kliniğinden.”

Striker adamı dikkatle dinledikten sonra başını salladı. Riverglen’i duymayı ummuştı, ancak hayatta hiçbir şey hop diye insanın kucağına düşmezdi.

“Hangi doktor?” diye sordu.

“Dr. Richter.”

“Richter mi?” dedi Striker. Bu ismi hiç duymamıştı. Doktorun Ostermann olacağını düşünüyordu.

“Fatura numarası Dr. Richtere ait,” dedi eczacı. “Ama Dr. Ostermann klinik sorumlusu.”

“Dr. Richter,” dedi Striker yine. İsmi defterine yazdı, sonra defterini kaldırıp, karşısındaki adama uzun uzun, dik dik baktı. “Doğru şeyi yaptın.”

“Bir insanın hayatını bile kurtarmış olabilirsin,” dedi Felicia.

Suratı kireç rengine dönüşmüş olan adam başını salladı. Gidip gidemeyeceğini sorunca, Striker işlerinin bittiğini söyledi ve adam tezgahın ardından çekilip arka tarafa geçti. Eczacı gittikten sonra, Striker başını hafifçe sallayıp Felicia'ya gülümsedi ve eczaneden çıktılar.

Vakit geç olmuştu, ama gece sona ermeden Dr. Ostermann'ı ziyaret etmeye niyetliydiler.

Belmont Caddesi on dakikadan kısa bir mesafedeydi.

On Dokuz

Felicia paltosuna sımsıkı sarılıp ısıtıcıyı son ayara getirdiğinde arabaya yeni binmişlerdi. Tenine çarpan sıcak hava akımı yüzünden Striker neredeyse cep telefonunun titreşimini duymayacaktı. Telefonunu cebinden çıkarıp ekrandaki ismi okudu:

Erişte, yani Kimlik Belirleme bölümünden Jim Banner arıyordu. Telefona hemen yanıt verip kulağına dayadı. "Bana biraz sihirbazlık yap, Erişte."

Adam güldü. "Hey, bir sihirbaz olsaydım, seneler önce kafanı popondan çıkarırdım. Ama yine de şanslısın, birkaç parmak izi buldum."

Striker irkildiğini hissetti. "Nerede?"

"Buzdolabında. İç yüzeyinde. Kapıda."

"Eşleşme var mı?"

Kimlik belirleme uzmanı ofladı. "Kontrol edemiyorum. İzin sadece yarısı var."

Striker bir küfür savurup arkasına yaslandı umutla ona bakan Felicia'ya dönüp "hayır" anlamında başını salladı. "Kısmi bir parmak izi ne işe yarar?" diye sordu.

"Pek işe yaramaz, ama yine de üstünde çalışabiliriz. Bana bir şüpheli, ya da karşılaştırma yapabileceğim bir örnek verirsen, eşleştirme testi yaparım. Mahkemede işe yaramayabilir, fakat sana başka bir ipucu verebilir."

"Aramaya devam et," dedi Striker.

Erişte içini çekti. "Lanet olası prangalı hapishaneler," deyip telefonu kapattı.

Striker içinden, kısmi parmak izi, diye düşündü. Kahretsin. Bir soruşturmada hiçbir şeyi kolay kolay bulamıyorlardı. Telefonunu kaldırıp bir kez daha Batı 4. Caddeye çıktı. Point Greye doğru gitmeye başladılar.

Ostermannların evine gidiyorlardı.

Yirmi

Ostermannların evi Belmont Caddesinin merkezinde Burrard'ın azgın dalgalı koyuna bakan kısmımdaydı. En-dowment Lands'in yüz hektarlık yeşillik alanının hemen doğusunda bulunan bölge şehrin standartlarına göre oldukça genişti ve sıra sıra akçaağaçlarla ve Japon erik ağaçlarla çevriliydi.

Striker evin ön tarafına yanaşınca, kapılı geçidin ardındaki araba yolunun döner kavşağında siyah renkli bir BMW X5 gördü. Arabayı durdurup evi inceledi. Ev görkemliydi. Her şey en iyi kaliteydi, hiçbir masraftan kaçmılmadığı belli oluyordu. Tüm alan her bir köşesinde beyaz taş sütunlar bulunan, gri renkli uzun taş duvarlarla çevriliydi. Demir saksılar biçiminde eski tip fenerler araba yolunu ve

yürüyüş yolunu çevreliyordu. Bahçenin diğer yerlerinde de taş heykeller ve Japon taş bahçeleri vardı. Tam ortasında da mermer bir çeşme duruyordu. Ama suyu açık değildi.

“Burada yaşayabilmek için insanın ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş olması gerek,” dedi. “Buna zenginlik denir işte.”

Felicia yanıt vermedi, dosyaları gözden geçirmeye devam etti. En sonuna, hımm, deyip diz üstü bilgisayarını kapattı.

“Kulağa iyi gelmiyor,” dedi Striker.

“İyi değil zaten. Buraya gelene dek, Erich Ostermann denen adamı araştırdım. Bir salak gibi araba sürmesi haricinde, adam beş yıldızlık bir insan.”

Striker arabayı park etti. “Anlatsana.”

Felicia anlatmaya koyuldu.

“Buradaki dosyalara göre, Erich Ostermann mesleğinde saygıdeğer bir psikiyatrisi Sayısız Klinik Liderlik ve Olağanüstü Toplumsal Destek ödülü almış. Ama asıl EvenHealth programını başlatan doktor olarak tanınıyor.” “EvenHealth... Daha önce duymuştum.” “Duymuşsundur. Her yerde geçiyor. Esas olarak, zihinsel sağlık bozuklukları yaşayan tecrit edilmiş kişilere eşit erişim sağlayan bir platform.”

“Yani, fakirlere yönelik bir tedavi.”

“Aynen. Dr. Ostermann tüm programın odak noktası. EvenHealth da onun beyin çocuğu.” Felicia okumaya devam etti. “Hem özel olarak çalışıyor, hem de Coquitlam’da-ki devlet destekli Riverglen Zihinsel Sağlık Tesisi’nde görev yapıyor.”

“Meşgul bir adammış.”

“Dahası da var,” dedi Felicia. “Ostermann Strathcona Zihinsel Sağlık Ekibiyle de birlikte çalışıyor - Heatley Caddesinde gittiğimiz yer - ve Raymur Sokağı ve Hermon Yolu gibi şehrin daha yoksul bölgeleriyle ilgili projelerde de yer alıyor.” Striker’a baktı. “Sonuç olarak, gayet saygıdeğer ve harika bir adamın özgeçmişi bu.”

“Ayrıca zihinsel rahatsızlıkları olan bir sürü insanla da çalışıyor” dedi Striker. “Bunlardan bazıları oldukça saldırgan.”

Felicia dikkatle Striker’a baktı. “Boğuştuğum adam hastalarından biri olabilir mi?”

“Adam birçok şey olabilir.”

Felicia bir şey demedi; elektronik sayfalara göz atmaya devam etti, sonra şaşırılmış gibi güldü. “Tanrım, Ostermann PMHK’na bağış bile yapıyormuş.”

Striker bunu duyunca duraksadı. “Dalga mı geçiyorsun?” “Keşke dalga geçiyor olsaydım, ama ciddiylim.”

Striker suratını ekşitti. PMHK, Polis Müşterek Hayır Kurumu’ydu. Bu kuruma bağışlanan para talihsiz polislere yardım etmek ve bütçe açısından gerçekleştirilmesi imkansız özel polis projeleri için kullanılırdı. Dedektif Laroche da kurumla yakından ilgilenirdi. Striker onun Ostermann’la tanışıp tanışmadığını merak etti.

Felicia diz üstü bilgisayarı kapattı. “Bu iş giderek daha da dipsiz bir kuyuya benziyor.”

Striker uzanıp bilgisayarı tekrar açtı. “Bir özgeçmişin hiçbir anlamı yok. Albay Russell Williams da ülkemizin en büyük hava kuvvetlerinin kumandanıydı ama kadınları sutyenlerini takarken ve külotlarını giyerken öldürmekten geri kalmadı.”

“Olabilir.”

“Olmayabilir de. Bu işler böyledir. Bu noktada, kimse Dr. Ostermann’ı bir şeyle suçlamıyor; o sadece Şüpheli Kişi. Ama sana şunu söyleyeyim: Sorularımıza nasıl yanıt verdiği, bize anlatacakları kadar önemli. Dürüst mü davranacak, yoksa yalan mı söyleyecek? Asıl mesele her zaman budur.” Striker araba yolunda ilerlemeye devam etti ve kapılara yöneldi. Ara yüzün düğmesine bastı ve yanıt gelmesini beklediler.

“Alo?” dedi bir kadın nihayet.

Striker polis kimliğini taş duvara yerleştirilmiş olan kameraya tutup yüksek sesle konuştu.

“Vancouver Polisi,” dedi. “Dr. Erich Ostermann la konuşmamız gerekiyor.”

Striker ve Felicia doktorun eşi tarafından içeri alındılar. Striker onu baştan aşağı, uzun uzun süzdü. Lexa Ostermann çok güzel bir kadındı. Bal rengi gür ve düz saçları omuzlarını geçiyor, krema gibi pürüzsüz tenli suratını ve iri kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Kadın ona gülümseyince, Striker cazibesine kapıldığını hissetti. Bunu hissetmemek mümkün değildi. Kırklı yaşlarının ortalarında bile, Lexa Ostermann zarif ve nefes kesiciydi; kocasının iş partileri için kusursuz bir kadındı.

Dosdoğru Striker a bakıp “Bu taraftan, dedektif,” dedi.

Onları giriş koridorundan geçirip ufak bir kütüphaneye aldı. Oda karanlıktı; ahşap duvarları, ahşap bir zemini ve ahşap rafları vardı. Raylara monte edilen lambalarla aydınlatılan oda, altın renkli yumuşak bir ışıqla kaplanmıştı. Odanın diğer tarafında, koya bakan pencerenin yanında bir gazlı şömine vardı. Lexa Ostermann duvardaki düğmeye basınca cam panelin ardında alevler belirdi.

“Lütfen rahatınıza bakın,” dedi. “Doktor az sonra gelecek.”

Striker kadının belli belirsiz bir aksam olduğunu fark etti. “Çek misiniz?” diye sordu.

Lexa gülümsedi. “Avrupalıyım diyelim,” dedi. “Kulağa daha modern geliyor.” Uzanıp Striker’ın omzuna dokundu. “Ama etkilendiğimi itiraf etmem gerek, dedektif. Kulağınız çok keskinmiş.”

“Başka iyi yönlerim de var.”

Lexa muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Eminim vardır.” Striker bir şey demeyince, Lexa tekrar omzuna dokunup konuşmaya devam etti. “Buraya çok gençken geldim. Ak-sanımı duymanıza çok şaşırdım zira çoğu kişi fark etmez.”

“Ben çoğu kişi değilim.”

Lexa yine güldü. “Bunu görebiliyorum.”

Felicia “Eşiniz geliyor mu?” diye araya girdi.

“Eşim...” Lexa Ostermann ağır ağır başını salladı ve gülümsedi. “Tabii.” Arkasını döndüğü gibi kütüphaneden çıktı. Kapıda duraksadı, ellerini önünde kavuşturdu ve onlara döndü. Dosdoğru Striker’a baktı, fakat az önceki kendinden emin ifadesinin yerinde yeller esiyordu. Ansızın ufalmış ve zayıflamış gibiydi. Endişeliydi.

“He-her şey yolunda mı, dedektif?” diye sordu.

Striker evet anlamında başını salladı. “Kocanızla sadece hastalarından biriyle ilgili olarak konuşmamız gerek.”

Lexa Ostermannın suratı gerildi, iri kahverengi gözleri daha da irileşti. “Dr. Ostermann hastaları konusunda çok korumacıdır,” dedi “Lütfen onunla nasıl konuştuğunuza dikkat edin. Çok çabuk sinirlenir.”

“Profesyonelce davranacağız, merak etmeyin,” dedi Striker.

“Teşekkür ederim, dedektif.”

“Rica ederim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Ostermann.”

“Ben de öyle.”

Lexa ona kocaman bir gülümseme daha fırlattı - ama bu gülümseme nefes kesici değil zorakiydi - ve koridorda gözden kayboldu. O gittikten sonra, okuma sandalyelerinden birinde oturan Felicia geriye yaslandı.

“Artık dilini içeri sokabilirsin.”

Striker gözlerini kırptırıp ona baktı. “Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Tabii anlamadın. Başka iyi yönlerim de var... Ben çoğu kişi değilim... Tanrım, bu seneki sığlık ödülünü sen kazandın.” Felicia yanındaki masalardan birinden bir dergiyi alıp göz atmaya başladı. Striker saniyeler önce Lexanın çıktığı koridora çevirdi bakışlarını. İçinde kötü bir his vardı. Kadın endişeliydi, hatta korkuyor gibiydi. Akli buna takılmıştı. Bir süre düşündükten sonra, Felicia'ya döndü.

“Sana da tuhaf geldi mi?”

“Aşırı derecede flört etmesi mi? Hayır.”

“Lexa'yı diyorum,” dedi Striker. “Çok... nasıl desem, endişeli gibiydi. Ondan nasıl söz ettiğini duydun mu? Doktor az sonra yanınıza gelecek, dedi. Eşim, ya da Erich demedi, doktor dedi.”

Felicia dergiyi bir kenara koyup başını salladı. “Aslında, bana da tuhaf geldi. Ben de fark ettim.”

Striker ufak kütüphanede dolanıp etrafı incelerken bunu

düşündü. Tam önünde, kuzey yönünde önünde bir oturma grubu olan, koya bakan bir pencereyle Lexanın açtığı gazlı şömine vardı. Pencerenin ardındaki her şeyse karanlıktı -dışarının karanlığıyla içerinin aydınlığının zıtlığı arasında hiçbir şey görmek mümkün değildi - ama Striker o bölgeyi biliyordu. Evin bir arka bahçesi vardı, bunun ardında da sarp kayalıklarla dolu bir körfezcik vardı.

Kütüphaneyi incelemeye devam etti. Şöminenin üstündeki mermerde dört ayrı fotoğraf duruyordu. Bunların ailenin dört ferdine ait olabileceğini düşündü. Nedense, hepsi bir arada değil, ayrı ayrıydı.

Bir aileydiler, ama ayırdılar.

İlk fotoğraf Lexa Ostermann a aitti. Başını yana çevirmiş gülümsüyordu. Baştan çıkarıcı, güzel ve kendinden emin bir hali vardı. Tıpkı antrede onları karşıladığı zamanki gibi. Striker uzun uzun, dikkatle fotoğrafa baktı. Kadın çok çekiciydi ve Striker onun için nedenini anlayamadığı bir endişe hissetti.

Felicia onun fotoğrafa baktığını fark etti. “Belki de yalnız kaldığında bakasın diye sana cüzdanına sığacak bir fotoğraf verir,” dedi.

Striker bunu duymazdan geldi. Bakışlarını Lexa’nın fotoğrafından ayırıp diğerlerini incelemeye koyuldu. İkinci fotoğraf genç bir adama aitti. On yedi yaşında da olabilirdi, yirmi yaşında da. Yaşını kestirmek güçtü. İnce uzun yapılıydı, solgun tenliydi ve gözleri öylesine yeşildi ki renkli kontakt lens takmış gibi görünüyordu. Kömür karası saçları da gür ve dalgalıydı.

Felicia arkasından gelip fotoğrafa baktı.

“Çok ciddi görünüyor,” dedi Striker.

“Bir Axe deodorant reklamından fırlamış gibi,” dedi Felicia.

“Şimdi kim saçmalıyor?” Striker bir sonraki fotoğrafa baktı. Bu da genç bir kadına aitti. Lexa gibi o da çok gü-

zeldi. Aynı surat, kadifemsi pürüzsüz ten ve aynı gözler. Sadece saçları daha farklıydı. En az genç adamınki kadar koyu renkli, uzun, düz ve gürdü. Gözleri de koyu renkliydı. Annesinin göz renginden daha koyuydu, hatta Felicianın gözlerinden bile koyuydu. Dudaklarındaki hafif gülümseme niyeyse zoraki ve çarpıktı; gözlerine yansımamıştı.

“Çok güzel,” dedi Felicia. “Bu çocukların ikisi de model olabilir.”

“Kaybolmuş gibi görünüyor,” dedi Striker.

Son fotoğrafın önüne geçti.

Fotoğraf daha yaşlı bir adama aitti. Kırklarının sonunda, ya da ellilerinin başlarında olabilirdi, ama kendisine iyi bakmıştı. Kısacık kesilmiş kestane rengi saçları yine de dalgalı görünüyordu. Keçi sakalına uyan bir saç modeliydi. Gözleri de genç adamınki gibi yemyeşildi ve yuvarlak, kemik çerçeveli bir gözlüğün ardında gizliydi. Adam genel olarak oldukça keskin zekalı ve düzenli birisi gibi görünüyordu.

“İşte, saygıdeğer doktorumuz,” dedi Felicia.

Striker da onun doktor olduğunu düşünüyordu. Sert, ahşap zeminde yürüdü. Soldaki duvarlara üstünde deri ciltli psikiyatri kitaplarının bulunduğu raflar asılmıştı. Kitapların başlıkları sendromlardan oluşuyordu - Davranış Bozukluğu, Anti Sosyal Kişilik Bozukluğu, Post-Travmatik Stres Bozukluğu ve dahası.

Striker sırtıttı. “Vancouver Polis Teşkilatında yükselmek için bir rehber gibi,” dedi.

Felicia hafifçe güldü.

Odanın sağ tarafındaysa, diğer ahşap rafların üstünde psikiyatri mesleğiyle ilgili kurgu olmayan türde kitaplar vardı. Striker bunların kategorilere göre dizildiğini fark etti: Gerçek Suç, Cinayetler, Polis Prosedürleri. Polis soruşturmaları ve prosedürleri üstüne bir sürü kitap vardı.

Eski eğitim günlerinden hatırladığı bir kitaba göz atma-

ya başlamıştı ki - Uygulanabilir Karma Cinayet - arkasında birisinin konuştuğunu duydu.

“İyi akşamlar, dedektifler.”

Striker arkasını dönünce, akademisyen tipli bir adamla karşılaştı. Şöminenin üstündeki son fotoğraftaki adamdı. Dr. Erich Ostermann. Adam gerçek hayatta fotoğrafında görüldüğünden de daha iyi durumdaydı ve odaya girdiği andan itibaren varlığı hissediliyordu.

“Ben Dr. Ostermann,” dedi. Bakışları Striker’ın elindeki kitaba kaydı. “Bakıyorum da becerilerinizi perçinliyorsunuz.”

Striker gülümsedi. “Bu tür bir kitabı kütüphanenizde gördüğüme şaşırdım,” dedi. “Biz bunu eğitimlerimizde kullanırız.”

Dr. Ostermann önemli değilmiş gibi elini salladı. “Ha, o kitap Dalia’ya ait. O raftaki kitapların hepsi onundur.”

“Dalia mı?” dedi Felicia.

“Kızım. Bazen aşırı ürkünç konulara takılır, ancak itiraf edeyim ki bir ara o kitaba ben de göz atmıştım. Kasvetli, ama kesinlikle ilginç. Kızımın neden kitaptan etkilendiğini anlayabiliyorum, ancak onu bu tür konulardan uzak tutmayı yeğlerim.” Her ikisine de gülümsedi. “Eninde sonunda hepimiz ölümle karşılaşacağız, ama şu anda hayattayız. Hayatımızı yaşamalıyız.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Striker. Tokalaşmak için elini doktora uzattı. Sert bir biçimde doktorun elini sıktı. Bu hareketi adamın irkilip apar topar geri çekilmesine neden oldu.

Doktorun bu tavrı Striker’ın gözünden kaçmadı. “İyi misiniz?”

“Neden? Ha, biraz geriye gittim, o kadar.”

Striker zoraki bir gülümsemeyle konuyu üsteledi. “Klinikte zor bir gün mü geçirdiniz?”

“Onun gibi bir şey.”

“Onun gibi bir şey,” diye tekrarladı Striker.

Dr. Ostermann belli belirsiz başını salladı. “Lexa ziyaretinizin hastalarımın birisiyle ilgili olduğunu söyledi.” “Evet,” dedi Striker. “Mandy Gill isimli bir kadın.” Doktor ne tepki verecek diye dikkatle ona baktı.

“Mam ’ illa Gill mi?”

Striker evet anlamında başını salladı. “Sizin hastanızdı.” “Evet, bir süredir benim hastam. Sürekli olarak devam eden bir terapi söz konusu ne yazık ki.” Doktor içini çekti ve bir anda daha yaşlı gözüktü. “Bu sefer ne yaptı?” “Kendini öldürdü.”

Doktorun beti benzi attı, olduğu yerde donakaldı. “Aman tanrım, haberim yoktu. Kimse bana söylemedi... Ne zaman oldu?”

“Bugün, öğleden sonra,” dedi Felicia.

Dr. Ostermann keçi sakalım ovuşturdu, suratı kıpkırmızı kesildi. “Yine depresif bir haldeydi... Keşke onu gözetim altına alsaydım. Öyle yapmalıydım.”

Striker “Mandy uzun süredir sorunluydu,” dedi. Bildiklerini kısaca Dr. Ostermann’a anlattı - kamerayı ve şüpheliyle olan fiziksel karşılaşmasını anlatmadı - sonra bölgede bir BMW X5 görüldüğünü de söyledi. “Bugün o civarda mıydınız, Dr. Ostermann?”

Doktor biraz düşündü. “Hayır, aslında Bayan Gill’in yaşadığı yere çok da yakın değildim - kendisi Union Sokağında oturuyor. Ancak bugün şehir merkezinin Doğu Yakası’ndaydım. Kliniğe gidip birkaç önemli evrak almak zorundaydım.”

“Sakıncası yoksa, hangi kliniğe gittiğinizi sorabilir miyim?”

“Heatley’deki Strathcona Kliniğine gittim.” Dr. Ostermann gözlüğünü düzelterek, endişeli bir ifadeyle Striker’a baktı. “Bunun neden önemli olduğunu sorabilir miyim?” Striker evet der gibi başını salladı, ama yanıt vermedi.

“Bugün hangi arabanızı kullanıyordunuz?”

Doktor omuzlarını silkeli. “Kendi arabamı.”

“Yani?”

“Bir BMW. Bir X5. Siyah renkli.”

“Yalnız mıydınız?”

“Evet, yalnızdım. Dedektif, yanlış bir şey mi yaptım?” Striker başını defterinden kaldırıp adama baktı. “Sadece bazı şeyleri teyit ediyoruz, efendim. Bunu yapmak zorundayız. Tüm bunlar standart sorular.”

Dr. Ostermann bir şey demedi. Bir likör arabasının bulunduğu köşeye gidip kendisine kehribar renkli bir içki koydu. Kadehini dudaklarına götürdü, hepsini kafasına dikti, sonra kadehini tekrar doldurdu.

“Size şunu söylemem gerek,” dedi. “Ne yazık ki daha önce de hastalarımın intihar etmesi gibi tatsız durumlarla karşılaştım. Ama bugüne dek hiçbir polis memuru bana bu tür sorular sormadı. O yüzden, bunlar bana standartmış gibi gelmediyse kusura bakmayın.”

“Anlıyorum,” dedi Striker. “Ama bu sefer teyit etmemiz gereken farklı ayrıntılar var. Aracınız Mandy’nin öldüğü saatte o bölgede görülmüş. Ayrıca, onun doktoruydunuz. Zamanlama ve bağlantı yüzünden buradayız; Mandy Gill’in geçmişi hakkında bilgi edinmemiz gerek, çünkü şu anda elimizde hiçbir bilgi yok.”

Dr. Ostermann üzülmüş gibi suratını ekşitti. “Çünkü bilecek çok fazla şey yok. Mandy’nin kimsesi yoktu. Annesinin ismi Janelle’di. Senelerce önce vefat etti, ama bunun zaten bir önemi yok. Aralarındaki bağlar çok önceden kopmuştu. Janelle ve eşi ayrıldıklarında, Mandy pılısını pırtısını toplayıp doğuya gitmiş. Herkesi geride bırakmış.” “Senenin Annesi,” dedi Felicia.

Doktor sadece başını salladı. “Oldukça üzücü bir öykü. Babasının hapisine girmesinden sonra, Mandy’nin geriye kalan tek akrabası kuzeniydi, ama o da bir patlamada

öldü - sanırım bunu biliyorsunuzdur.”

Striker evet anlamında başını salladı, lakin yine bir şey demedi. “Ya arkadaşları?” dedi. “Yakın bir arkadaşı var mıydı?”

Doktor bir süre yanıt vermedi. Gözlüğünü çıkarıp göz-lerin' ovuşturdu. “Mandy’nin tek bir arkadaşı vardı hatta, arkadaşı hastalarımın biri. Ama bu arkadaşlığı ilk başından beri hiç onaylamadım ve sona erdirmek için elimden geleni de yaptım.”

Striker ve Felicia bakıştılar.

“Kimdi o ?” diye sordu Striker.

Doktor düşünürken dudağını ısırdı. “Özür dilerim, ama şu anda hiçbir şey söyleyemem - hasta mahremiyeti meselesi.”

Striker öne çıktı. “Size yalan söylemeyeceğim, doktor. Bu ölüm vakasıyla ilgili olarak bizi endişelendiren bir takım konular var - size anlatamayacağım şeyler. Ama Mandy’yi tanıyan diğer hastanızla mutlaka görüşmek isterim. Çok ama çok önemli.”

Dr. Ostermann içkisini yudumladı. Yutkundu. Titrek bir nefes çekti içine.

“Anlıyorum, dedektif. Gerçekten de anlıyorum. Ama bu hastam şu sıralar çok hassas. Bu olay onu şoke edecektir. Nasıl tepki vereceğini hiç bilemiyorum.” Doktor kaşlarını çatı. “İyi bir tepki vermeyecektir. Önce onunla konuşayım. Ona neler olduğunu anlatırım. Sonra da onunla iletişime geçeceğinizi söylerim.”

“Çok sevinirim doktor. Dediğim gibi, onunla konuşmamız çok önemli, vakit de öyle.”

Dr. Ostermann saate baktı. Saat onu geçiyordu. Elini uzattı. “Pekala. Sabah ilk iş sizi ararım o halde.”

“Mümkün olduğunca erken ararsanız sevinirim,” dedi Striker. Dr. Ostermann’a vakit ayırdığı için teşekkür etti ve ona kartvizitini verdi. Sonra Felicia’ya baktı ve odadan

çıktılar. Striker kütüphanenin kapısında durdu. Arkasına dönüp son bir kez doktora baktı.

“Bir şey daha var,” dedi. “Mapleview’da çalışmış mıydınız?”

Dr. Ostermann hayır der gibi başını salladı. “Hayır. Şu anda Riverglende çalışıyorum. Ayrıca, sosyal yardım programlarında da görevliyim. Aslında, birçok farklı Zihinsel Sağlık Ekibiyle birlikte çalışıyorum. Strathcona bunlardan sadece biri. Polis veritabanımızda yok muyum?”

Striker soruyu duymazdan geldi. “Zaman zaman zorlu bir iş haline geliyor olmalı.”

“Bir psikiyatristin işi asla kolay değildir, dedektif. Her köşeyi döndüğünüzde ayrı bir trajediyle karşılaşsınız.”

Dr. Ostermann ikisine de şöyle bir bakıp asabi bir tavırla gülümsedi. “Sanırım, mesleğim sizinkine bir hayli benziyor. Birçok açıdan, izlediğimiz yollar çok benzer. Ya burada, ya da Riverglen’de yarın konuşuruz.”

Felicia iyi geceler diledi, ama Striker başını sallamakla yetindi.

“Merak etmeyin, biz sizi buluruz.”

Yirmi Bir

I

Gidiyorlardı.

Striker Ostermannların evinin ön kapısına varmıştı ki kapı aniden dışarıdan açıldı ve buz gibi sert bir rüzgar içeri doluşarak, antreyi bir anda soğuttu. Ön kapıdan içeri iki kişi girdi. Striker kütüphanedeki şöminenin üstünde ikisinin de fotoğrafını görmüştü. Kapıdan ilk giren genç adam oldu. On yedi yaşlarında olmalıydı. Striker’ın tanıdığı her ergen çocuk gibi, beceriksiz bir ataletle hareket ediyordu; yani, bedeni son sürat gelişen, ama zihni ve koordinasyonu buna ayak uydurmayan gençler gibiydi.

Gür, kömür karası saçları darmadağındı - ya da belki doğal hali öyleydi - ve koyu yeşil gözlerini kararsızlıkla Striker'a dikmişti.

"Hah, çocuklar da geldi," dedi Dr. Ostermann. Delikanlıyı işaret edip "Bu, oğlum Gabriel," dedi.

"Memnun oldum, Gabriel," diye yanıt verdi Striker.

Felicia da merhaba dedi.

Gabriel ilk önce bir şey demedi; gözleri Striker'dan Felicia'ya kaydı, onu biraz uzunca süzdü. Gülümsedi.

"Evet, merhaba," dedi.

"Ve tabii bu da Dalia," dedi doktor.

Striker delikanlıdan genç kıza çevirdi bakışlarını. Bazı açılardan birbirlerine benziyorlardı. Ama birçok yönden de tamamıyla farklıydılar.

"Memnun oldum," dedi Striker.

Kız hiçbir şey demeden ona baktı. En sonunda, sanki

Striker'ın önünde durduğunu yeni idrak etmiş gibi hafifçe başını salladı.

Striker bu karşılaşmanın tuhaf olduğunu düşündü. Çaktırmadan Felicia'ya baktığında, onun da bu tuhaflığı fark ettiğini gördü. Bir kez daha Gabriela, sonra da Daliaya baktı ve gençler antrede ona bakarken gizliden gizliye bir gerilim hissetti.

Ama gençler aslında ona bakmıyorlardı; hatta hiçbir şeye bakmıyorlardı. Delikanlının yeşil gözleri insanı delip geçiyordu ve yoğundu; kızınkilerse kapkara, boş ve mesafeliydi; sanki ikisi de Striker'm ötesinde bir şeye bakıyor, onu inceliyordu.

Striker bundan hiç hoşlanmadı.

"Bizim gitmemiz gerek," dedi Felicia nihayet.

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, kız konuştu: "Neden buradalar?" diye sordu babasına.

"Önemli bir şey yok."

Kız bakışlarını başka yöne çevirmedi. "Belli ki bir şey var, yoksa burada olmazlardı."

Doktorun suratı utançtan kıpkırmızı kesildi. "Seni ilgilendirmez evladım. Klinikle ilgili."

Birden Gabriel'in gözleri parıldadı. "Billy yüzünden mi burada..."

"YETER!" diye kükredi doktor.

Kızla delikanlı kıllarını bile kıpırdatmadılar; hiçbir şey demeden orada öylece dikilmeye devam ettiler. Antreden gelen sesleri duymuş gibi, Lexa merdivenlerin başında beliriverdi.

"Çocuklar, çocuklar," dedi alçak bir sesle.

Merdivenlerden inip antreye geldi ve iki çocuğunu babalarından ve tabii Striker'la Felicia'dan uzaklaştırdı.

Çocukları götürürken, gözünün ucuyla Striker'a bakıp "Özür dilerim, sadece... Şu sıralar biraz stresliyiz," dedi. Güzel suratında sert bir ifade vardı, gözleri de dolu dolu

olmuştu.

Striker en hoş gülümsemesiyle “Genç bir kız babasıyla konuşuyorsunuz - anlıyorum,” dedi.

Lexa başka bir şey demedi. Gabriel’la Daliayı babalarından uzaklaştırıp mutfağa doğru götürdü. Striker onların koridorda ilerleyişini izlerken, yürümekten ziyade koşar adımlarla uzaklaştıklarını ve Lexa’nın birkaç kez dönüp arkasına baktığını gördü. Suratında Striker’ın bir türlü bir ismi koyamadığı bir ifade vardı.

Striker bundan da hoşlanmamıştı.

Bakışlarını bir kez daha Dr. Ostermann’a çevirince, adamın tansiyonu yükselmiş gibiydi. Suratı kıpkırmızıydı, boynundaki damarlar da kabarmıştı. Gözlüğünü düzeltmeye çalıştı, kolunun tersiyle alnını sildi, sonra bir Striker’a bir Felicia’ya baktı.

“Kusura bakmayın,” dedi. “O kadar... O kadar... Bağışlamak istememiştim. Ama hastalarımın mahremiyetinin ihlal edilmesine izin vermem, vermeyeceğim de”

Striker bir şey demedi.

“Anlıyoruz,” dedi Felicia.

Doktor minnettar olmuş gibi başını salladı. “Sizi sabah erkenden - sözünü ettiğimiz görüşmeyi yaptıktan hemen sonra ararım.”

Striker ne demek istediğini anladı ve Felicia’yla birlikte iyi geceler dilediler. Dışarı çıkar çıkmaz, ön kapı arkalarından kapandı. Arabalarına binip kapıya yöneldiler. Kapı açıldıktan sonra da yola çıkıp, Belmont Caddesine açılan kıvrımlı yola girdiler. Yarım kilometre kadar uzaklaştıktan sonra, Striker hissettiği gerilimin azalmaya başladığını hissetti.

İlk konuşan Felicia oldu. “Hoş bir aile.”

“Kesinlikle. Manşonlardan biriysen, hoş gelir tabii.”

41. Caddeye doğru ilerlediler. Teşkilatın 87. Devriyesi, yani Zihinsel Sağlık Ekibi de oradaydı. Personel dosyaları-

m orada muhafaza ederlerdi.

Bu, gerekli bir adımdı.

Dr. Ostermann Strathcona Zihinsel Sağlık Ekibiyle birlikte çalışıyorsa, 87. Devriye’yle de bağlantılı demektir. 87 Numaralı Devriye’yle birlikte çalışabilmek için de, herkesin kişisel geçmişiyle ilgili bilgilerin orada olması gerekiyordu. Bu bilgilere acil durum numaralarından bir sabıka kaydı kontrolüne kadar her şey dâhildi. Dr. Ostermann’ın dosyası da orada olmalıydı. Striker dosyayı görmek istiyordu. Dr. Erich Ostermann onlardan bir şeyler gizliyordu.

Striker bunu hissedebiliyordu.

Felicia izledikleri yola baktı. “87. Devriye merkezi buranın güneyinde değil miydi?”

Striker evet anlamında başını salladı. “Önce kısa bir mola vereceğiz.”

12. Caddeden sola sapınca, Felicia nereye gittiklerini anladı. Vancouver Devlet Hastanesine gidiyorlardı.

Morg oradaydı.

Yirmi İki

I

Engerek loş odanın gri renkli zeminine oturmuş, duvarlardan yayılan serin nemin kemiklerine işlediğini hissediyordu. Ne yaparsa yapsın ısınamıyordu. Bu odada asla ısınmayı beceremezdi. Aslında, hiçbir yerde beceremezdi. Sürekli üşürdü.

Hava kuyunun buz gibi suyunu aratmıyordu.

Uzunca bir süre boşluğa baktı ve yukarıdan gelen sesleri dinledi. Doktor yukarıdaydı. Çalışma odasıydı. Tehlike yaratacak kadar da sınırlarda geziniyordu.

Engerek bunu düşünmemeye gayret etti.

Yerden kalkıp dolapların bulunduğu diğer duvara doğru yürüdü. Bunun ardında sevgili DVD'leri ve yedek sabit disk vardı. Canı filmlerini izlemekten başka bir şey istemiyordu. O muhteşem anı tekrar yaşamak istiyordu. O, anlık mucizeyi tekrar hissetmek istiyordu.

Harikulade Kaçış.

Ama dedektifi bir türlü akimdan atamıyordu. Adam tanıdığı diğer memurlara hiç benzemiyordu. Acı çekiyordu. Engerek bunu ona baktığı an anlamıştı. Bu adamın hayatında kötü bir şeyler olmuştu. Adamın hayatını, onu araştırmıştı. Engerek'in en çok istediği şey, onu bu dünyanın esaretinden kurtarmaktı. Sonsuza dek özgür olduğunu görmekti. O an gerçekleştiğinde, gözlerindeki huzuru görmektir. Bunu kendisi de anlamıyordu. Zorluklar ne kadar büyük olursa, kaçış da bir o kadar güzel oluyordu. Öyle bir

anı düşünmek bile öylesine güçlü bir his yaratıyordu ki onu adeta içine çekiyordu. Böylece, vakit geçti. Hayal dünyasından sıyrıldığında, suratı kaniyordu; suratını yine tırmaladığını fark etti.

Suratını tırmalaması önemsizdi.

Dolaba yaklaşıp bilgisayarı açtı. Solgun mavi ışık - damarlarında akan kan kadar soğuktu - odayı sahte bir aydınlığa boğdu. Engerek içini çekip bilgisayara giriş yaptı.

Oturum açan: William

Şifre: Flyaway

Giriş tuşuna bastı ve Windows ekranı belirdi. Ekran koruyucu yoktu. Masa üstüne herhangi bir imge kaydedilmemişti. Buz beyazı bir ekrandı, çünkü Engerek öyle hissediyordu. Her yanı buz beyazı gibiydi. Gizlilik ayarlarının en yüksek konumda olduğundan emin olmak için iki kere İnternet seçeneklerini kontrol etti. Sonra, başka bir yerde tuttuğu yedek bilgisayara girdi. Gerekli bir taktikti bu. Polisler IP adresini keşfedecek olurlarsa - ki vekil sunucular kullandığı ve komutları korunmasız diğer Wi-Fi kullanıcıları aracılığıyla yaptığı için, böyle bir şey olması imkansızdı -seksen dokuz yaşındaki zavallı Martha McCallum gecenin bir yarısı evinin kapısının polisler tarafından kırıldığını ve alçak tesisat kanalını araştırdıklarını görecekti.

Ama bu bile önemli değildi. Bilgisayar KillDisk programı sayesinde, her gece Tüm Geçmiş'i silecek biçimde ayarlanmıştı.

Son bir önlem olarak, Engerek her zaman isimsiz- gönderici hesabını kullanırdı, çünkü ana şirket her on iki saatte bir sunucularını temizlerdi. Polisler arama izni çıkarsalar bile - ki bu da neredeyse imkansızdı - bilgi o zamana kadar silinmiş olurdu.

Her şey yüzde yüz güvenliydi.

Ama bunlar bile Engerek için yeterli değildi. Aşırı güven, ondan önceki birçok kişinin sonu olmuştu. Bu yüzden, dü-

zenli olarak IP adresini değiştirdi. Her seferinde, kullandığı yöntemi de değiştirdi ki izlediği belirli bir motif olmasın. Engerek izlediği onca adımla, nette bir var olmama hali ve izlenmesi mümkün olmayan bir hesabı bulunan bir e-posta sunucusu yarattığına emindi.

Bilgisayara her giriş yaptığında, suratında bu yüzden bir gülümseme belirirdi.

Her şey ayarlı olduğu için hazırды. Merdivenin üst kısmındaki kapağa bir kez daha göz attı, kapalı ve kilitli olduğundan emin oldu - çünkü bu tür bir şey doktoru çılgına çevirirdi - ve e-postasını yazmaya başladı.

Kime: Cinayet Dedektifi Jacob Striker

Konu: Yılanlar ve Merdivenler

Yirmi Üç

Vancouver morgu, Vancouver Devlet Hastanesinin kuzey tarafında, polis ve ambulans otopark alanının arkasında kalıyordu. Yolu gösteren herhangi bir tabela yoktu. Sadece bir yük asansörüne giden bir çift gri kapı vardı. O kadar.

Striker oraya kaç kere gittiğini bile hatırlamıyordu artık. Oraya ne zaman gitse, uzun süredir aklına gelmeyen anılar birbiri ardına zihnini bombardımana tutardı: cinayet kurbanları, araba kazalarında ölenler ve tabii sonu asla gelmeyen intihar vakaları. Tıpkı karısınınki gibi. Oraya Amanda'yı teşhis etmek için geldiğini günü unutamıyordu. Duvarlar çarpık, ışıklar aşırı parlak, ceset yıkayıcıları da limonlu deterjan kokuyormuş gibi gelmişti. O gün, onu asla terk etmeyen bir anıydı. Terk edeceğini de hiç sanmıyordu.

Asansöre binip iki kat aşağıdaki morga indiler. Striker, Felicia'nın kapıya yakın durabilmesi için kenara geçti. Felicia'nın klostrofobisi her an ortaya çıkmak üzere beklerdi. Asansörün kapıları yarıya kadar açıldığında, kendisini neredeyse dışarı attı. Striker peşinden çıktı. Koridora çıktıkları anda, bayat bir boya ve nem kokusu çalındı burnuna. Uzun loş koridorda yürüdü, sağa saptı ve mat gri renkli bir kapının önünde durdu. Burası, morgun ana girişiydi.

Amanda'yı teşhis ettiği yerdі.

O an suratına bir tokat gibi indi. Ansızın zihnine birçok anı doluştu. Hepsі de kötüydü. Burası hüznü ve umudun var olmadığı, bir daha asla görmek istemediğı bir yerdі.

Ama her zamanki gibi yine oradaydılar.

Kapıyı açıp içeri girdi.

En yakındaki inceleme masasında Mandilla Gill'in bedeni yatıyordu. On dokuz yaşındaydı. Bedenini ve boynunu beyaz renkli plastik bir örtü örtüyordu, fakat suratı tuhaf bir biçimde açıktaydı. Belli ki Tıbbi Muayeneci Kirştin Dunsmuir cesedi inceleme yapmak için hazırlıyordu.

Striker etrafına bakındı; kadın ortalıkta yoktu.

"Dunsmuir'i görüyor musun?" diye sordu.

“Ölün Tanrıçasını mı?” Hayır der gibi başını salladı. “Hayır. Bu yüzden çok mutluyum. Ufak bir mucize işte.”

Striker da aynı fikirdeydi. O an öylesine ağır olmasaydı, buna gülümseyebilirdi. Felicia, Kirştin Dunsmuir den hoşlanmıyordu, ama bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Birçok kişi kadından hoşlanmazdı. Striker da bu insanlara dâhildi. Kadın uğraştığı cesetlerden de soğuktu, ancak partilerde oldukça eğlenceli birisiydi.

Bunu akimdan atmaya çalıştı. Ellerine yeni lateks eldivenler geçirdi ve çelik masada yatan cesede doğru ilerledi. Muayene ışıklarının göz kamaştırıcı parlaklığında, Mandy Gill’in teni neredeyse gri renk gözüküyordu. Suratı bedensel sıvıların akması yüzünden hafifçe çökmüştü, ama gözlerinin etrafındaki kaslar hâlâ gergindi. Striker kızın ölüyken daha huzurlu olacağını ummuştı, ama Mandy hiç de huzurlu gözüküyordu.

Örtüyü geri çekip altındaki cesedi inceledi. Hazırlık faaliyetleri çoktan başlamıştı.

Bunu Felicia da fark etti. “Dunsmuir muhtemelen şu anda iç çamaşırlarını etiketliyordun Belki de bir şeye ellemeden önce geri gelmesini beklemeliyiz, bu konuda nasıl tavır takındığını bilirsin.”

Striker’ın umurunda bile değildi. “Henüz hiçbir şeye dokunmuyorum. Sadece birkaç yere bakıyorum.”

“Aradığın ne?”

“İzler.”

Yukarı uzanıp ışığı tuttu ve kafasını aşağı çekti ki ışığın parlaklığı cesedin üstüne vursun. Lividite, yani kanın toplanması, o sırada açık mor renkli bir çizgi gibi görünüyor, Mandy Gill’in bedeninin alt kısmında devam ediyordu. Suratındaki kaslar, özellikle de gözkapakları ve yanakları katılaşıyordu.

Katılama başlamıştı.

Striker bunları geçip kızın derisine odaklandı. Öncelikle en yaygın enjeksiyon bölgelerini inceledi: omuzlar, kollar ve bilekler. Bu bölgelerde olağandışı bir şey görmeyince, tekrar sabırla ayak parmaklarından yukarı doğru devam etti ve alışılmadık bir şey olup olmadığına baktı.

Kızın boynuna vardığında aradığı şeyi gördü. Muayene ışığının parlaklığına rağmen, fark edilmeyecek kadar ufak bir iz görmüştü. Kurbanın loş odasında bu izin fark edilmesi, kesinlikle imkansızdı.

“Şurada,” dedi Felicia’ya. “Sol tarafta, ensenin dip kısmında yanlamasına duruyor. İlk göğüs kafesi bölgesinde.” Felicia’ya izin bulunduğu bölgeyi gösterince, Felicia başını salladı.

“Göremiyorum.”

Striker tükenmez kalemini çıkarıp derinin üstündeki silik izi işaret etti.

“Görüyor musun?” dedi. “Doku şurada hafifçe şişmiş. Şişlik çok hafif, fakat sağ tarafla kıyasladığında, bir fark göze çarpıyor.”

“Neden?”

“Çünkü bence o bölgeye enjeksiyon yapılmış.”

Felicia suratını buruşturdu. Tekrar ize baktı. “Emin misin?”

“Eminim. Şişlik enjeksiyon yapıldığında Mandy’nin hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor. Yoksa bağışıklık tepkisi oluşmazdı. Biraz daha yakından bakarsan, şurada ufak bir iz

olduğunu görebilirsin.” izi gösterince, Felicia yine başını salladı. “Ne zamandan beri enjeksiyonlar böyle izler bırakıyor?” diye sordu.

Striker karamsar bir ifadeyle ona baktı. “Bırakmıyor aslında ama birisi karşı koyarsa ve iğne deriyi yırtarsa iz kalır.” Striker tam bir şeyler daha söyleyecekken, buz gibi bir ses duyuldu:

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Striker kafasını kaldırınca, gayet mutsuz gözüken Kirştin Dunsmuir’le karşılaştı. Tıbbi muayeneciye şöyle bir bakınca, kadının suratına bir şeyler daha yaptırdığını fark etti. Estetik ameliya olmuştu. Kadın estetik bağımlıydı. Kollarını silikonlarının üstünde kavuşturdu ve kolajenle doldurulmuş dudaklarını gererek gülümsedi.

“Neden deneğime dokunuyorsunuz?”

Striker baktığı bölgeyi gösterdi. “Sanırım şurasına bir enjeksiyon yapılmış, benim için göz atar mısın?”

Dunsmuir bir, iki saniye bir şey demedi, buz mavisi kon-takt lensleriyle Striker’ı süzdü. Mavi otopsi giysisini bir pelerin gibi ardından savura savura masaya yaklaştı. Masanın yanma gelince, Striker a ters ters baktıktan sonra biraz gevşer gibi oldu. Gözlüğünü takıp ağır ağır başını salladı.

“Evet, enjeksiyon yapılmış gibi görünüyor.” Geri çekilip, porselen dişlerinin tamamını sergileyerek zoraki bir gülümseme fırlattı. “Mükemmel ayrıntı,” dedi Striker’a. “Eğer seni deneklerimden birine daha otopsi yapılmadan önce dokunurken yakalarsam, laboratuara girmeni yasaklarım.” Striker çenesini sıktı. İçinden geçen ilk şey kadına ağzına geleni söylemekti zira orada olmaya herkesten çok hakkı vardı. Mandy Gill ilk olarak onun kurbanı, ikinci olarak kadının deneği olmuştu. Bunu öne sürse haklı çıkardı.

Ama bunun ne faydası vardı? Kirştin Dunsmuir’i iyi tanırdı. Ölüm Tanrıçası bu lakabı hakkıyla kazanmıştı. Onunla didişmek, soruşturmayı sadece karmaşık hale getirdi.

“Özür dilerim,” dedi. “Çizgiyi aşmak istememiştim. Sadece... Bu kızı tanıyordum. İyi birisiydi. Bunu hak etmedi.” Tıbbi muayeneci gözünü bile kırpmadı. “Onu tanıyor olsaydın, bu soruşturmadan çekilirdin.”

Striker bunu duymazdan geldi. “Bak, damarına basmak, ya da laboratuvar kurallarını çiğnemek istememiştim. Bunun basit bir intihardan fazlası olduğunu düşünüyorum.” Kirştin Dunsmuir hemen yanıt vermedi. Ancak Striker’ın sözleri onu yumuşatmış gibiydi. Omuz kasları gevşedi. “Az sonra değerlendirmemi yapmaya başlayacağım,” dedi.

“Güzel. Toksikoloji testleri de yapabilir miyiz?” diye sordu Striker.

“Toksikoloji testleri her zaman yaparım ama bunun için izin gerekiyor.”

Striker peki der gibi başını salladı. “Zaman çizelgesi ne durumda?”

“Toksikoloji testleri için mi? Hızlandırırım. Fakat biraz sürer tabii. Yirmi dört saat kesin.”

“Çok sevinirim,” dedi Striker. Ceset yıkama kimyasallarının kokusundan etkilenmeye başlamıştı. Anılarından da öyle. Dunsmuir’e üstünde şahsi cep telefonu numarası bulunan kartvizitlerinden birini verdi. “Sonaşlar belli olur olmaz ara.”

Dunsmuir kartı aldı, arayacağını söyledi. Striker gidebileceklerini söylemek için Feliciaya bakıp hafifçe başını salladı ve birlikte morgdan çıktılar. Koridora çıktıklarında, Felicia ona baktı. Olanlar hoşuna gitmiş gibi başını salladı. “İçeride kadının kafasını koparacağını sandım.”

Striker omuzlarını silktilti. “Tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkarırmış,” dedi alçak sesle. Ayak sesleri koridorun sert zemininden duvarlara çarparak yankılanırken koridorda yürümeye başladı. Yük asansörüne giderken attığı her adımda, ışıktandırma sanki parlaklığını yitiriyor, uzun koridor daha da daralıyordu.

Striker dışarı çıkmak için can atıyordu. Biraz açıklığa, temiz havaya ihtiyacı vardı. Düşünebileceği bir yere gitmeliydi. Ama en çok da morgdan ve Kirştin Dunsmuirden uzaklaşmalıydı.

Karanlıkta boğulduğunu hissediyordu.

Yirmi Dört

Striker vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı. Dikkatini topladı. Bir kez daha 87. Devriye merkezine doğru yola çıktılar. Tek bir amaçları vardı: Klinikte Dr. Erich Ostermannın kişisel dosyasının olup olmadığını kontrol etmek.

O aşamada, adamla ilgili öğrenecekleri her şeyin faydası olabilirdi. Saat on bir olmak üzereydi, ama merkez yirmi dört saat açık olduğu için saatin önemi yoktu. Bir hemşire, bir danışman, ya da diğer görevlilerden biri mutlaka orada olurdu.

İlerlemeye devam ettiler. Trafik gecenin o vakti için şaşılacak derecede yoğundu. Yolda ilerledikçe daha da kötüleşiyordu. Bir kırmızı ışığa yakalanınca, Striker cep telefonunu çıkardı. Courtney’yi arayıp onu beklememesini söylemeyi düşünse de karşısına yine telesekreter çıktı.

Courtney başka bir görüşme yapıyordu.

Yani, ona ulaşabilmek için en az yarım saat beklemesi gerekiyordu. Ona kısa bir mesaj bırakıp telefonu kapattı. Tam o sırada, Felicia da kendi telefonunu kapattı. Derin derin içini çekince, Striker endişelendi. “Şimdi ne oldu?” diye sordu.

“87. Devriye merkezini aradım. Birkaç hemşire orada, ama asıl görevliler eve gitmişler. Sabaha dek dosyalara erişenleyiz.”

Striker bir küfür savurdu.

“Kahretsin. Yine de gidelim. Belki birileri bize yardımcı

olabilir. Belki hemşirelerden birinin dosyalara erişimi vardır.”

Yeşil ışık yanınca, Striker gaza bastı. On dakika sonra binaya vardıklarında, tanıdık birisinin dışarı çıktığını gördüler.

Polis muavini Bernard Hamilton ön kapıdan dışarı çıkıyordu.

Striker onun Bernard olduğunu biliyordu. Teşkilatta pastel renkli gömlekler giyen ve bunlara uygun renkte kravatlar takan tek polis oydu. Tuhaf görünümlü bir adamdı. Başının tepesi epeyi açılmıştı ve dikkatleri kelliğinden uzaklaştırmak için, geri kalan saçlarını uzatıp at kuyruğunu biçiminde bağlar ve örerti.

Striker ondan hoşlanmazdı. Eskiden beri hoşlanmazdı. Bernard Hamilton’ın Dedektif Laroche’a çok benzediğini düşünürdü zira her ikisi de ancak işlerine geldiğinde kurallara uyardı. Bernard Hamilton dürüst bir polis memuru olarak çalışmaktan ziyade, ne kadar takdir ve övgü aldığıyla ilgilenirdi. Hayattaki tek amacıysa, kendi suratını Senenin Polis Memuru plaketine görmektir.

Hak edip etmediği de önemli değildi.

Striker geçmişte ona bir sürü iyilik yapmış, kişisel nedenlerden ötürü işe gidemeyeceği zaman onun yerine işe gitmişti; ama tabii, bunlar da kurallara uygun bir biçimde yapılmamıştı. Bernard Hamilton hem bu yüzden, hem de senelerdir Striker'm yaptığı başka iyilikler yüzünden ona borçluydu. Artık borcunu ödeme zamanı gelmişti.

Striker pencereyi açtı. Arabanın içine buz gibi hava doldu. Striker soğuğa aldırış etmeden adama el salladı. "Bernard! Hey, Bernard!"

Hamilton başını kaldırıp onu görünce, suratında hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Striker, burada ne işin var?"

"Emekliliğimi planlıyorum. Sizde yer var mı?" Hamilton gülümsemeyince, Striker hemen konuya girdi. "Union

Sokağında meydana gelen Mandy Gill intiharı yüzünden buradayız."

Bernard ayaklarını yere sürüp ellerine üfledi. "Evet, tahmin etmiştim. Haberi ben de duydum."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

Bernard Hamilton arabaya yaklaşırken omuzlarını silkti. "Dosyasında yazanlar dışında pek bir şey bilmiyorum. Ailesi ya da arkadaşları yoktu. Sosyal yardım alıyordu. Depresyon rahatsızlığı vardı. Buradaki herkes gibi o da ilaç tedavisini kendisi yapıyordu. Bilirsin buraları." Cebinden bir paket sigara çıkarıp bir sigara yaktı.

"İlaç tedavisini kendisi yapıyordu derken ne demek istedin?"

"Ne olabilir? Daha çok crack. Biraz da eroin. Mandy spe-edball kraliçesi olabilir."

Striker toksikoloji testleri için bunu defterine not etti, sonra bilgileri Kirştin Dunsmuir e SMS olarak yolladı. Mesajı yazarken, Felicia da araya girdi.

"Mandy'nin doktorunu tanıyor musun, Dr. Erich Ostermann."

Bernard sigara dumanını üfledi. "Ostermann mı? Şahsen tanımıyorum. Ama duyduğum kadarıyla iyi bir adammış. EvenHealth'i yaratan o, biliyorsunuz değil mi? Bunun için ödüller aldı. Medyada tanındı. Hep iyi haberler çıktı. Ön sayfada yayınlandı. Televizyona da çıktı. BCTV haberlerdi galiba."

Striker doktorun aldığı övgülerle ilgilenmiyordu. Telefonunu kaldırıp "iş hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Bernard paltosunun yakasını kaldırıp, içindeki pastel mavi renkli gömleği ve kravatı örttü ve rüzgara sırtını verdi. "Kahrolası hava, dışarı ne kadar soğuk. Bunu daha sonra konuşsak olur mu?"

"Sorulara yanıt ver," dedi Striker.

Bernard sigarasından hızla bir nefes daha çekip homur-

dandı. "Ostermann yüksek risk grubuna giren suçlularla çalışıyor. Cezai ehliyeti olmayanlarla, zihinsel hastalığı olan kişilerle çalışıyor. Esas olarak da Riverglen'de görevli." "Dosyasına bakabilir miyim?"

Bernard bir şey demedi, boş boş Striker a baktı.

"Kişisel dosyasını mı diyorsun?"

"Başka hangi dosya var?"

Bernard başını salladı. “Kusura bakma, dostum, hastalardan biri bir dosyayı çalınca, tüm dosyaları ortadan kaldırdılar. Doktorlardan biri şikayetçi oldu, kurul da bunu mahremiyet ihlali olarak kabul etti. Merkez kişisel personel dosyalarını altı, yedi ay önce yok etti. Hepsi kağıt öğütücüyü boyladı.”

Strike; tuhaf tuhaf Bernarda baktı. “Hepsi mi?”

“Neden Dr. Ostermann’la bu kadar ilgileniyorsun?” “Çünkü bize karşı dürüst davranmıyor. Hastalarından birini koruyor olabilir. Billy diye birisi. Bu ismi biraz araştırmanı istiyorum. Hazır araştırmaya başlamışken, Dr. Richter ismine de bir bakıver. Mandy Gill’in reçete listesinde bu isim de geçiyordu.”

Bernard dudaklarını ısırdı. “Bilemiyorum. Bugünlerde çok yoğunuz.”

“Rica etmiyorum.”

Bernard sıkıntıyla içini çekti. “Bu da ne demek şimdi?” “Bana borçlusun,” dedi Striker.

Bernard sigarasını yere fırlatıp ayağıyla ezdi. “Tamam, o halde, tamam. Belki yarın.”

Striker tamam anlamında başını salladı. Bernard Hamilton bir işten sıyrılmak için hep bu yöntemi kullanırdı. Striker bunu fark etmemiş gibi davrandı.

“Belki melki yok. Seni yarın ararım.”

«r-r-l »

Tamam.

“Gerekirse izini bulurum.”

“Tamam, araştıracağım,” dedi Hamilton. Sesindeki sı-

kıntı artık daha belirgindi.

Striker gülümsedi. “Sen bir azizsin, Bernard.”

Felicia bu espriyi ne vakit duysa kıkırdamaya başladı. Bernard da kaşlarını çatardı.

“Her neyse, Striker. Donuyorum ve bunun için bana para da ödemiyorlar.” Bernard Hamilton uzun saç örgüsünü omuzlarına savurarak arkasını döndüğü gibi arabasına doğru yürümeye başladı.

Striker adamın yolun doğusuna park edilmiş son model bir Audi’ye binişini izledi. Farlar yandı, motor çalıştı ve Bernard Hamilton hareket etti. Tam gözden kaybolmuştu ki Striker cep telefonunun titrediğini hissetti. Telefonunu çıkarınca, bir sesli mesajın geldiğini gördü. Gelen aramalara bakınca ve ismi görünce de keyfi kaçtı:

Larisa Logan.

Maktul Hizmetlerindeki danışman.

Striker bıkkınlıkla inledi.

Felicia telefona bakıp gülümsedi. “Kadını geri arayıp, şu anda Amanda hakkında konuşmak istemediğini söylesene,” dedi.

Striker ona baktı. “Larisa’yı tanıyorsun - kadın bir pit-bul. Çenesi kilitlenince asla pes etmez.”

“O zaman, ona bunun iyi bir zaman olmadığını söyle.” “Öyle dersem, bunun en doğru zaman olduğunu söyler.” Felicia sırtıttı. “Kadın ısrarcıymış, hakkını yememek gerek.”

“Keçi gibi inatçı demek daha doğru - tanıdığım başka birilerine benziyor.”

Felicia yanıt vermeye fırsat bulamadan, Striker sesli mesaj düğmesine bastı ve şifresini girdi. Henüz dinlemediği tek bir sesli mesaj vardı; Dinle düğmesine basınca, Larisa’nın mesajını duydu, ama kadının sesi hiç de hatırladığı gibi değildi: Tizdi, titrekti ve hızlı hızlı konuşuyordu. “Jacob, benim, Larisa... Bak, seni haberlerde gördüm

ve... Seninle o olay hakkında konuşmam gerek. Mandy Gill hakkında. Kız intihar etmedi, Jacob. Bir cinayete kurban gitti. Bunu sana kanıtlayabilirim.”

(

Yirmi Beş

Sesli mesajla bir çok yaşayan Striker derhal Larisanın cep telefonunu aradı. Yanıt veren olmadı. Tekrar numarayı tuşlayıp Larisanın yanıt vermesini bekledi, fakat telefon üç kez çaldığı halde yanıt alamadı. Nihayet, polis teşkilatının Bilgi Kanalına girip Larisa Logan’ın ev telefon numarasını bulmalarını istedi. Larisanın evini de aradı, ama yine yanıt veren olmadı.

“Saçmalık bu,” dedi.

Felicia da aynı fikirdeydi. “Bence doğrudan evine gidelim.”

“Söylemene bile gerek yok,” diyen Striker gaza bastı. Larisa Logan Vancouver Şehrinin sınırlarının hemen dışında, birkaç sokak ötedeki Barnaby bölgesinde oturuyordu. Striker’la Felicia’nın bulunduğu yerden, yani Granville Sokağındaki 2700 numaralı binadan arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi.

Striker oraya on dakikada vardı.

Adres Parker Sokağının kuzey bölgesindeki ufak, çiftlik tarzı bir eve götürdü onları. Kışın karanlığında, ev terk edilmiş ve gözlerden ırak görünüyordu. Çıplak bir kiraz ağacı, artritli parmakları andıran ve ta göğe uzanan uzun ve incecik dallarıyla ön bahçenin büyük bir kısmını kaplıyordu. Evdeki ışıkların hepsi yanıyordu. Ama içeride kimse yok gibiydi. Striker arabayı park edip dışarı fırladı. Felicia da peşinden indi.

“Kimse yok gibi,” dedi.

“Ben de kimseyi görmüyorum.

Striker konuşurken, gayrı ihtiyarı bir hareketle tabancasının kabzasına dokundu ve kılıfında durup durmadığını kontrol etti. Sonra kaldırıma çıktı.

Ön basamaklar buz tutup kayganlaşmıştı; basamaklardan ağır ağır çıkıp bir elini tabancasını kullanmak üzere hazırda tuttu. Ön kapıya varınca, kapının açık olduğunu gördü. Kapı bir santim kadar aralıktı, ama kesinlikle açıktı.

Felicia’ya bunu gösterdi.

“Hazır ol,” dedi.

Felicia tabancasını çekip, kapının sağ tarafına, yani ateş menzilinin dışına geçti; bunu gören Striker da sola tarafa geçti. Her ikisi de pozisyon aldıktan sonra, Striker ona bakıp başını hafifçe salladı, sonra kapıya sertçe vurdu.

“Larisa!” diye içeri seslendi. “Larisa, ben Jacob Striker. Vancouver Polis Teşkilatından!”

Yanıt gelmedi.

“Larisa, mesajını aldım!” diye yine seslendi.

Yine yanıt gelmedi.

Kapıyı ardına kadar açtı ve sessizce içeri girip koridora, oturma odasına ve bunun ardındaki mutfığa şöyle bir göz attı.

“Larisa! Ben Jacob Striker! Yanımda Felicia Santos var. İçeri giriyoruz!”

Striker ve Felicia antreye girdiler, sonra kapıyı kapatıp kilitlediler çünkü kimsenin gizlice arkalarından eve girmesini istemiyorlardı. Striker kapıyı kilitledikten sonra, Felicia’ya odanın sağ tarafını tutmasını söyledi. Felicia tamam anlamında başını sallayınca, Striker sola tarafa geçti. İkisi birlikte giriş katının tamamını, ufak odadan başlayıp çalışma odasına, yatak odasına ve evin arka kısmındaki banyolu yatak odasına kadar teker teker kontrol ettiler.

Evde kimsecikler yoktu.

“Larisa evde değil,” dedi Felicia nihayet. “Kahretsin. Seni nereden aramıştı?”

“Cepten aradı.”

“Aradığında evde miydi?”

“Söylemedi. Sesli mesajdı zaten.”

Striker dalgın dalgın konuşuyordu; dikkatini eve vermişti. İçinde bulundukları oda onu huzursuz etmişti. İşin aslı, evdeki bütün odalar onu huzursuz etmişti. Zihninin gerisinde bir şeyler onu rahatsız ediyordu.

Tabancasını çekip, yavaş yavaş yatak odasından çıkıp uzun ve halılı koridorda ilerleyip oturma odasına ve çalışma odasına girdi. Mutfağın girişinde durdu ve bir odadan diğerine baktı.

Felicia yanma geldi.

“Sorun ne?” dedi. “Ne oldu?”

Striker yanıt vermeden etrafı kolaçan etmeye devam etti. Mutfak tezgahında ve masanın üstünde kirli tabaklar ve artık yiyecekler vardı. Ocağın yanına bir tabak spagetti devrilmiş ve yerden kaldırılmamıştı. Odanın diğer tarafında da öbek öbek gazeteler ve boş içecek kutularıyla dolu torbalar duruyordu.

“Burası bir domuz ahırına gibi” dedi.

“Bazı insanlar dağınık olabiliyor.”

“Hayır, burası dağınıktan öte. Kapı da geldiğimizde açıldı. Hem de dışarı sıcak olduğu halde. Larisayı tanırım, asla bu şekilde yaşamaz.”

“Nereden biliyorsun? Daha önce evine geldin mi?” “Hayır. Ama ofisine gittim. Arabasına da bindim. Her şey her zaman özenli ve düzgündü. Temizdi. Düzenliydi. Bu ev... Bu ev sanki ona ait değil.”

Striker dışarı çıkıp adresi kontrol etti. Adres doğruydu. Doğru eve gelmişlerdi. “Belki de taşınmıştı” dedi. “Belki burada başka birisi yaşıyordu.”

“Bilgisayarı alayım,” dedi Felicia. “Geçmişini kontrol

edeyim, bakalım neler çıkacak.”

Felicia arabaya gidince, Striker tekrar yatak odasına gitti. Şifonyerin üstünde bir aile fotoğrafı duruyordu. Larisanın ve iki diğer kadının fotoğrafıydı; yani, burası kesinlikle Larisanın eviydi.

Evin dağınıklığı ve pisliği Striker’a çok tuhaf gelmişti.

Fotoğrafın yanına gidip dikkatle baktı. Larisa ve ailesiyle, muhtemelen annesiyle ve kız kardeşiyle çektiği bir fotoğraftı. Hepsisi de mutlu mutlu gülümsüyor, fotoğraf çekilmeden önce komik bir şeye gülmüş gibi duruyorlardı.

Sanki aralarında gizli bir espri varmış da çok eğlenmiş gibiydiler.

Striker etrafına bakınmaya devam etti. Fotoğrafın yanında bir sürü gazete kupürü duruyordu. Duvara da kupürler ilâştirilmişti. Öyküler. Makaleler. Gazetelerden kesilip duvara yapıştırılmış'ı. Bazıları küçük gazetelerden, bazıları dergilerden, diğerleri de daha saygıdeğer kaynaklardan kesilmişti.

Striker her birini okudu. Bir adamın kendini Regency Otelinin altıncı kat penceresinden attığına dair öykülerden birinin üstüne birisi kalın keçe kalemle YALAN! YALAN! YALAN! yazmıştı.

Gazete kupürleri kolajı Striker’m aklına kötü şeyler getirdi ve içinden yanıldığını umdu. Sonra, Felicia’nın ön kapıda tekrar eve girdiğini duydu. Onu karşılamak için kapıya doğru gitti.

Oturma odasına varınca, mutfak masasına oturduğunu ve dizüstü bilgisayarını açtığını gördü. Felicia PKBYO ve-ritabanında bir listeye göz atıyordu.

Striker’a tuhaf tuhaf baktı. “Bu kadını ne kadar tanıyorsun, Jacob?”

“Yeterince tanıyorum.”

“Öyle mi? Onunla en son ne zaman konuştun?”,

“Bilmem. Epeyi oldu,” dedi Striker. “Bir sene önceydi sa-

nırım - neden sordun, Feleesh? Ne demeye çalışıyorsun?” “Şunu demeye çalışıyorum.” Felicia dizüstü bilgisayarını görebilmesi için çevirdi. Striker’m gördüğü ilk şey kocaman, kırmızı renkle işaretlenmiş üç harfti:

ZSY.

“Zihinsel Sağlık Yasa mı?” dedi Striker. “Nedir bu?” Felicia başını salladı. “Tanıdığını sandığın Larisa Maktul Hizmetleri Ünitesinden ayrıldığından beri birçok sorun yaşamış.”

“Sorun mu?” Striker başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Felicia dizüstü bilgisayarını yine kendisine çevirdi ve elektronik raporlara tıklamaya koyuldu. “PKBYO’ya göre, Larisa Logan birçok kere Dengesiz Kişi olarak rapor edilmiş.” Striker kaşını havaya kaldırdı. Dengesiz Kişi terimi tam manasıyla kafayı yemiş kişileri tanımlamak için kullanılan, politik açıdan doğru bir ifadeydi.

“Bir yanlışlık olmalı.”

Felicia raporları okumaya devam etti. “Keşke öyle olsaydı, Jacob. Ama sanmam. Sanırım, Larisa on iki ay kadar önce Maktul Hizmetlerindeki görevini bırakmış ve özel izin almış. Stresle ilgili olabilir. Emin değilim. Burada nedeni yazmıyor.”

Striker gözlerini yumup geçmişini düşündü. “On iki ay... Onunla son seansımızı yaptığımız zaman. On üç ay da olabilir zira Noel’den önceydi. Sonra stres izni mi almış?” Felicia sırtıttı. “Evet. Çocuksu caziben yüzünden olabilir.” Striker yanıt vermedi. Raporları okumaya başladı.

O bunu yaparken, Felicia da odaya göz gezdirdi. Birkaç dakika sonra, elinde kocaman bir kağıtla geri geldi. Kağıdın üstüne bir takım tuhaf karalamalar yazılmıştı. Kafa karıştırıcı ve anlamsız şeylerdi. Saçmalıktan ibaretti. Ama orada bazı isimler de vardı.

Striker tanıdık iki isim gördü:

Mandy.

Billy.

Striker isimleri gösterdi. “Mandilla Gill olabilir. Diğeri de aradığımız Billy olabilir... Ostermann’ın hastası hani.”

Felicia pek ikna olmamıştı. “Ama burada otuzdan fazla isim var, Jacob. Bunlar herhangi bir anlama geliyor olabilir. Ama evet, isimler tutuyor.”

Striker tanıdık olmayan bir isim görene dek karalamaları inceledi. Diğeri isimlerin aksine, bu ismin altı birkaç kez çizilmişti.

Sarah.

İsmi defterine yazdı.

Felicia bir sürü gazete kupürü gösterdi. İlaç yolsuzluğundan, sahte pasaportlara ve uzaylıların ve iblislerin var olduğuna kadar birçok konuda kupür kesilmişti. “Tanrım, Jacob, şunlara baksana. Uzaylılar mı? İblisler mi? Bu kadın resmen dibe vurmuş.”

Striker bir şey demeden okuduğu raporu bitirdi. Daha sonra da telefonla haber verilen vakalarla ilgili listeye göz attı. Bununla ilgili uzunca bir liste vardı: Dengesiz Kişi. Şüpheli Vaka. Hatta Larisanın ismi Suçlanabilir Şüpheli olarak birkaç saldırı olayında da geçiyordu. Bir diğeri deyişle, hapse girmediği için şanslıydı.

İşte bunu okumak Striker’ı endişelendirdi.

Saldırı suçlamalarından biri, Larisanın Maktul Hizmetleri Ünitesinde birlikte çalıştığı polis psikiyatristlerinden birine karşıydı. Suçlama insani sebeplerden dolayı geri çekilmişti. Açıklamalar kısmında ‘Zihin Sağlığıyla ilgili nedenler söz konusuydu’ denmişti.

Striker çöktüğünü hissetti; bu haber moral bozucu ve inanması güçtü.

Dizüstü bilgisayarını kapattı; tüm bu bilgiler onu alt üst etmişti. Larisa Logan. Arkadaşıydı. Kadın Amanda’nın ölümünden sonra ona çok yardım etmişti. Okuduğu şeyler

doğru olamazdı ama yine de...

Ama yine de hepsi raporlarda yazıyordu.

Striker nihayet tekrar konuşabilecek kadar toparlandığında, sesi sert ve metanetliydi. “Bu kadın hayatımın en karanlık döneminde bana yardım etti. Ben de ona yardım edeceğim,” dedi.

Felicia kolunu okşadı. “Larisa dışarıda bir yeredir, Jacob. Onu bulacağız.”

Striker onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermedi. “Bulmamız gerek ama sadece insani sebepler yüzünden değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Striker ona döndü. “Düşünsene, Feleesh. Larisanın kurbanla olan bağına düşün. İlaçlara dilediği gibi erişebildiğini unutma. Zihinsel bir rahatsızlık geçirmiş. Geçen sene, şiddete başvurmuş... Böyle düşünmek istemiyorum, ancak bu durumu göz ardı edemeyiz. Hazırlıklı olmamız gerek. Larisa Logan başlıca şüphelilerimiz arasında olabilir.” “Buna gerçekten de inanıyor musun?”

“Hayır, ama mesele benim neye inandığım değil. Onu bulup profesyonel bir tedavi verilmesini sağlamalıyız ama aynı zamanda baş şüpheli olarak da düşünmeliyiz.”

Striker ön kapıya yöneldi. Hava çoktan soğumuş dışarısı sessizleşmişti, fakat eve girmeden önceki saatlerden daha da karanlıkmiş gibi hissediliyordu.

Daha derin, yoğun. Daha kara.

Striker durumun daha da kötüye gideceğinden endişelendi.

Yirmi Altı

Engerek, Larisa Logan’ın evinin karşısındaki evlerden birinin verandasının çıkıntısının altında, zifiri karanlıkta duruyordu. Omuzları dimdik, hareketsiz bekliyordu. İzliyordu. Bekliyordu.

Olan biteni değerlendirmiyordu.

Düşmanım tanı. Uyması gereken kural buydu. Ne kadar da doğrudu. Polisler Larisa Loganın evini bulmuşlardı. Engerek bunu n?«ıl başardıklarını bilmiyordu, ama yine de etkilenmişti.

Gerçi evi bulmaları o kadar da şaşırtıcı değildi. Zamane dünyasında sayısız ipucu vardı. Fiziksel. İşitilebilir. Elektronik. Biyokimyasal. Bir kişi izini ne kadar ört bas etmek isterse istesin, geride her zaman bir iz kalırdı. Her zaman.

Her nasılsa, bir şekilde herkes izlenebilir durumdaydı.

Engerek iki dedektifin eve girip araştırma yapmasını, sonra ön ve arka bahçelere de göz atışını izlemişti. Nihayet oradan gittiklerinde, kadının elinde kanıt dolu bir kese kağıdı vardı. Kese kağıdının içinde ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, ama önemli olduğunu düşündükleri gazete kupürleri, faturalar ve diğer şeyler olmalıydı.

Buldukları kanıt her neyse, onun için iyi olmamıştı. Son gelişmelerin hiçbiri iyi değildi ki. Hatta çok kötüydü.

Larisa gitmişti.

Polis onun olayla bağına kısmen de olsa öğrenmiş olmalıydı.

Bu işin peşini bırakmayacakları da kesindi.

Engerek kaşlarını çatı. Doktor bu haberdan hiç ama hiç hoşnut olmayacaktı. Olay dallanıp budaklanacaktı. Planlar değişecekti. Yeni stratejiler belirlenecekti. Polisler -ya da doktor- Larisanın neden o kadar önemli olduğunu anarlarsa, daha da kötü sorunlar çıkacaktı ortaya.

Engerek için en önemli konu buydu. Bunun canını sıkması gerekirdi. Ya da gözlerini kısıp düşünmesi gerekirdi. Ya da irkilmesi gerekirdi. Ya da... Bir şey yapması gerekirdi. Fiziksel herhangi bir tepki

vermesi gerekirdi. En azından, gelecek için endişelenmesi gerekirdi. Ancak endişelenmedi. Endişelenemedi. Tek yapabildiği orada durup, heyecan kendiliğinden artarken gülümsemekti.

Gerçekleşiyordu.

Oyun başlamıştı.

Yirmi Yedi

Striker Felicia'yla birlikte Camosun Sokağının köşesindeki eski ve sessiz evinin önüne vardığında, vakit gece yarısını geçmişti. En önünde bir akçaagaç bulunan ufak bir ön bahçesi vardı. İçerideki ışıkların çoğu sönüktü.

Striker yorgun gözlerle evine baktı. Courtney'yle Amanda'yla ilgili o kadar çok anısı vardı ki bu evde. İntihar olayından sonra, evden taşınmak istemişti, fakat Courtney buna şiddetle karşı çıkınca vazgeçmişti. Zaman içerisinde, bu evde hem iyi, hem kötü anlar geçirmişti; o kadar çok anısı vardı ki ne zaman dışarıdan eve bakacak olsa, bunlar akın akın aklına gelirdi. Ama o anda evine bakarken hissettiği tek şey evine geri dönmüş olmanın verdiği mutluluktan.

Evim güzel evim, diye düşündü.

Gün bitmişti. İşi bitmişti. Tükenmişti. Biraz dinlenmesi gerekiyordu, çünkü ertesi gün kesin bir başka çılgın hali içinde geçecekti. Motoru susturup kapıyı açtı. Tam arabadan inerken, Felicia kolunu tuttu.

"Hey, anahtarlar nerede?"

Striker arabadan çıkmadı, tereddüt etti, sonra gerisin geriye sürücü koltuğuna oturdu. Ona baktı. Büyük bir hayal kırıklığı hissetti. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Felicia yanıt vermeyince, dikkatle suratına, koyu renk gözlerine ve dudaklarına baktı. O anda, yapmayı istediği tek şey Felicia'nın da onunla birlikte eve gelmesiydi; böylece yatağında onun yanına kıvrılıp yatabilirdi. Ilık tenini

hissedebilirdi. Uzun saçlarının her yanına yayıldığını hissedebilirdi. Çarşafa sinen kokusunu içine çekebilirdi. Ona darılabilirdi... Tüm bunları geçmişte yapmışlardı. Ancak hepsi geride kalmıştı.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi Felicia.

"Kapım sana her zaman açık."

"Jacob..."

"Koltukta uyumak istersen bile aynı şey geçerli, tamam mı?"

Felicia gözlerinin içine baktı. "Koltuk mu? Sahi mi? Yapma, Jacob. Her ikimiz de bu işin orada sonlanmayacağım biliyoruz."

"E, peki bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Evet. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Feleesh..."

"Bunu daha fazla yapamam, Jacob. Courtney benden hiç hoşlanmıyor. Bir de Amanda meselesi var... Bir anıyla rekabet edemem."

“Senden asla böyle bir şey yapmam istemedim.” “İstemene gerek yok... Ne dersen de, böyle hissediyorum. Her zaman da hissedeceğim.”

Striker omuzlarını silkti; Felicia’nın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı.

“Yürümüyor,” dedi Felicia en sonunda. “İlişkımız... Birçok şeyi değiştiriyor. Özellikle de iş yerinde. Tüm dinamiğimizi değiştirdi. Birlikte iyi çalışıyoruz, Jacob; hem iyi de arkadaşız. Bunu kaybetmek istemiyorum.”

“Ya iş yerinde değilken nasıl?”

Felicia güldü. “İş yerinde değilken mi?”

Striker bir yanıt düşündü, ama akıma bir şey gelmedi. Açıkçası, onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Bu konuşmadan yavaş yavaş usanmaya başlamıştı, fakat her uzun günün sonunda nedense aynı konuşmayı yapıyorlardı. Bu konu onu bitkin düşürmüştü, o yüzden pes etti.

Felicia’nın suratına baktı, hafızasına adeta kazıdı; hissettiği yoğun duygular içinden taşıp aktı. Onu ne kadar özlediğini söylemek istedi. Her gün yanında olmasını ne kadar çok istediğini söylemek istedi. Her zaman birlikte olmaları gerektiğini ve ufak tefek sorunların önemli olmadığını söylemek istedi.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Orada oturdu ve hiçbir şey demedi; en sonunda, ona anahtarları uzattı ve arabadan indi.

Felicia uzun uzun suratına bakınca, suratındaki ifade yumuşadı.

“Seni gerçekten seviyorum, Jacob. Bunun senin için hâlâ bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum, ama...”

“Çok şey ifade ediyor. Bu yüzden dediklerine bir anlam veremiyorum ya?”

Felicia yanıt vermedi. Sürücü tarafına geçip kapıyı kapattı. Arabayı işletince, şanzımandan bir gürültü yükseldi. Birkaç saniye sonra, yola çıkmış hızla evine doğru ilerliyordu. Arabanın etrafında karanlık koyulaştıkça, arabanın kırmızı far ışıkları da gitgide ufaldı.

Striker soğuk ve karanlık gecede dışarı da durup bomboş yola baktı. Düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordu. Artık zihni daha fazla düşünmeyi kaldıramayacak hale gelince, arkasını döndü ve verandasının yıpranmış basamaklarından yukarı çıkmaya başladı.

Tek başına.

Evin içi karanlık ve sessizdi. Koridorun sonunda tek bir ışık yanıyordu ve Striker bunun Courtney’nin yatak odası olduğunu biliyordu. Geçen seneki olaydan beri, Courtney karanlıkta uyuyamıyordu. Kapalı ve dar alanlarda da uyumakta güçlük çekiyordu. Onu kim suçlayabilirdi? Striker ışığı kapatmadı. Courtney zaten yeterince sorunla başa çıkmaya çalışıyordu; onu zorlamaya hiç niyeti yoktu. Ayak parmaklarının ucunda sessizce kızının odasına gidip içeri

baktı. Courtney yatağında derin bir uykundaydı. Striker ona uzun uzun baktı, göğsünün her nefesle birlikte inip kalkışını izledi. Sonra da duvara yaslanmış koltuk değneklerine baktı.

Yine tatsız anılar canlandı gözlerinin önünde.

Kapıyı kapattı, kızının uykusunu bölmek istemedi. Mutfığa gidip bir Miller Genuine Draft bira aldı ve çalışma odasına girdi. İçeri soğuk ve karanlık olduğu için gaz ocağını yaktı. Koltuğa çöküp soğuk deri koltuğun sertliğini hissetti. Oda ısınırken, her şeyi tekrar alından geçirdi.

Uzun ve zor bir gün olmuştu. İyi bir kadın ölmüştü. Şimdi, bir diğeri de kayıptı. Dünyası alt üst olmuştu. Hem de bir günde iki kere.

“Hangi cehennemdesin, Larisa?” dedi yüksek sesle.

Ağzından dökülen sözcükler odanın boş alanında yitip gitti. Nereden bakılırsa bakılsın, Larisa Logan kayıptı. Bir hayalete dönüşmüştü. Bir Kayıp Kişiler vakası oluvermişti.

Akıl alır gibi değildi.

Striker göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Yatağı onu çağırıyordu.

iPhone’una bakıp Larisanın arayıp aramadığını, aradıysa bunu duymamış olup olamayacağını kontrol etti. Hiçbir aramayı kaçırmamıştı, ama e-posta bildirimlerinde tanımadığı kocaman kırmızı bir numara vardı. E-posta düğmesine basınca, ekranda tek bir mesaj gördü. Mesajın başlığını okudu:

Gönderen: Bilinmiyor

Konu: Yılanlar ve Merdivenler

Striker neredeyse sil düğmesine basacaktı, ancak mesaj nedense rahatsız etmişti onu. Bira şişesini bir kenara koyup öne eğildi. Sonra, mesajı okudu. Kısa, basit ve öz bir mesajdı:

Bugün kazanan sen oldun, Dedektif Striker. Ben aşağı kayarken, sen yukarı tırmandın. İyi oyun. Ama yarın zarları atma sırası bende. Seni hemen uyarayım, bana hep çift gelir. ;o)

Oyun devam ediyor.

Saygılar,

Engerek

Yirmi Sekiz

Striker uyandığında, dünya hâlâ karanlıktı; yarı uyanık vaziyetteyken, oda sanki üstüne üstüne geliyordu. Bacaklarıyla yatak örtüsünü geri itti ve karanlıkta ayağa kalktı; çıplak ayakları ahşap zeminin soğukluğunu hissetti. Sabahlığını duvardaki askılıktan aldı, ısınmak için omuzlarına atıp koridora çıktı.

Evin en köşesindeki mutfaktan cılız bir ışık yayılıyor, bir klavyeye bir şeyler yazan birisinin sesi duyuluyordu. Striker onun Percy Wadsworth olduğunu biliyordu. Ona herkes Uyuyan Güzel masalının kahramanı Ichabod Crane’le olan benzerliği yüzünden leh derdi. Striker ona gelen e-posta haberini verince, teknisyen dosdoğru evine gelmişti.

Ich hızır gibi yetişmişti.

Striker koridorda ilerleyip, mutfak kapısının önünde durdu. Bilgisayar ekranından yayılan elektronik mavi ışık Ich’in oturduğu köşeye yapay bir görünüm vermişti. Striker uzanıp tavan lambasını açtı.

Oda aydınlanınca, Ich kılını dahi kıpırdatmadı. Mutfak masasının başına oturmuş, bir skolyoz hastası gibi kamburu çıkmıştı. Gözleri kocaman tel çerçeveli gözlüğünün ardında belirginleşmişti, üstündeki gömleke çelimsiz bedenine iki beden büyüktü. Önündeki masada birkaç tane boş Monster isimli İrlanda enerji içeceği ve boş çikolata paketi duruyordu.

“Gelişme var mı?” diye sordu Striker.

Ich yazmayı bıraktı. Başını kaldırdı, gözlüğünü ince uzun burnunun gerisine itti ve derin derin içini çekti. “Pek yok,” diye yanıt verince, Striker hayal kırıklığına uğradı. Ich birçok şeyin yanı sıra, teşkilatın internet uzmanıydı. E-postanın nereden geldiğini o bulamazsa kimse bulamazdı.

Bu kadar basitti.

Mutfağı bayat kahvenin asitli kokusu kaplamıştı, ama koku Striker’a hoş geldi. Kahve makinesine gidip, lavabodan bir kahve fincanı aldı ve kendisine kahve koydu. Kahve gecenin kim bilir hangi vakti yapılmıştı; motor yağı gibi görünüyordu. Dolaptan bir paket böğürtlenli ve limonlu çörek aldı. Masaya fırlattı.

“Al bakalım, Ich, buna ‘Şampiyonlar Kahvaltısı’ denir.” Ich pakete baktı. “Eminim ki fırından yeni çıkmıştır.” “Hidrojene edilmiş müthiş bir lezzet,” dedi Striker. “Ağzına hafif bir trans yağ tadı bırakıyor.”

Ich sırtıttı. “Felicia duysaydı seni öldürürdü.” Başını ekrandan kaldırmadan masadaki paketten böğürtlenli bir çörek alıp ısırıldı. Striker masaya gitti. “Eee? Bu herifin beni nasıl bulduğunu anladık mı peki? Yani, bu mesaj kişisel e-posta hesabıma geldi.”

Ich ağzındaki lokmayı yuttu. “Aslında, işin kolay yanı oydu,” dedi. “İnsan on altı yaşında olunca, böyle oluyor.” Ich’in açıklaması Striker’ın hoşuna gitmedi. “Ne demek istiyorsun?”

“Courtney, MyShrine isimli sosyal bir ağa üye.”

“Eee?”

Ich, Striker’a yanma gelmesini işaret etti. Sonra, Firefox’u açtı ve MyShrine tabının üstüne geldi. Sayfada oturum açma ismi ve şifresi vardı. Ich giriş düğmesine basınca, Courtney’nin ana sayfası açıldı.

İsim: Court.

Ich farklı profillere bakarken, Striker da bakışlarını ek-

randan ayırmadı. Kızının özel hayatına müdahale ediyorlarmış gibi hissetti. Sanki birisinin elektronik günlüğünü okuyorlardı; ister istemez kızının yatak odasına şöyle bir baktı.

“İşte, burada,” dedi Ich. Profil resimlerine tıklayıp bilgileri gözden geçirdi. O bunu yaparken, Striker kendisine ait birkaç fotoğraf da gördü; bunlardan bazıları üniformalı fotoğraflarıydı. Şaşırtıcıydı.

Kızının onu da profil sayfasına dâhil etmesi bir yandan onu mutlu hissettirirken, bir yandan da bunan hoşlanmamıştı. Seneler boyunca, önemli davalar üstünde çalışırken pek çok kez gazetelere ve televizyona çıkmıştı; yani, insanlar kim olduğunu biliyordu. Bu, ayrı konuydu.

Ama mesleğinin evleriyle olan bağının internette olması apayrı bir konuydu.

İyi bir şey değildi.

“Bu fotoğrafları kaldırmanı istiyorum,” dedi.

Ich tamam der gibi başını salladı. “Adamın sana bıraktığı mesaj burada.” Mesaj Duvarına tıkladı ve üstü örtülü tehdit mesajı açıldı. “Courtney gizlilik ayarlarını asgari düzeyde tutmuş, bunu mutlaka değiştirmesi gerek. Mesaj aktarımını işaretlediği için, tüm mesajları otomatik olarak buradan senin ev e-postana gidiyor. Sen de e-postalarını telefonuna aktarmayı seçtiğin için, mesajlar doğrudan telefonuna yönlendiriliyor.”

Striker bunu biraz düşündü. “Ama tüm MyShrine mesajları telefonuma gelmiyor. Sadece o mesaj geldi.”

“Filtre ayarları yüzünden. E-posta yolları yollanmaz ayarlar değiştirilmiş. Yani, adam her nasılsa ayarlarınızla oynamış.”

Striker kaşlarını çattı. Tüm bunlar kulağına anlamsız gelen teknik saçmalıklardı. “Bu adam kızımın arkadaş listesinde mi?”

“Yok, onu listesine hiç almamış. Adam sadece herhan-

gi birisinin yapabileceği gibi duvarına bir mesaj yollamış. Normalde her şeyin Courtney'ye gidecek şekilde filtrelene-mesi gerekirdi. İşin tuhafı, bu adam mesajın sana gideceğini biliyormuş.” Mesaj aktarımı seçeneklerine göz atıp, Striker'ın e-posta adresini kaldırdı. “Tamam. Düzelttim... Ama senin e-posta seçeneklerine nasıl girdiğini bilmiyoruz. Bilgisayarındaki güvenlik ayarları nasıl?”

Striker başını salladı. “Bilmiyorum. Sen söyle.”

“Bak, bunları öğrenmen gerek, Shipwreck. Artık bilgisayar çağındayız, unuttun mu?”

“Bu, Felicia'nın görevi. Ben insanları vururum.”

Ich hafifçe güldü. İnternet ayarlarına girip başını salladı. “Güvenlik duvarın kapalı, dostum. Bilgisayarına herkes girebilir.” Birkaç klikten sonra değişiklikleri kaydetti. “Tamam. Artık güvenli. Ama bu adam aylardır bilgisayarını kurcalıyor olabilir. Tabii, bu konuda yeterince iyiyse; ki öyle olduğunu düşünüyorum.”

Striker bir şey demedi. Sosyal ağlar konusunda ne bilgiliydi, ne de teknolojik gelişmelerden haberdardı. Her gün bilgisayarını açar ve çalıştığını görürdü. Bu konudaki becerisi bu kadardı. İlişkilerinde teknolojik uzman olan kişi Felicia'ydı. Striker keşke Felicia orada olsaydı diye geçirdi içinden.

Orada olmasını istemesinin birçok nedeni vardı.

“Mesajı asıl yollayan kim? Onu bulabilir miyiz?” diye sordu Ich'a.

“İzlenemiyor.” Ich masadaki enerji içeceğini alıp geri kalanını bitirdi. Sonra, ağzını gömleğinin koluyla silip açıklama yapmaya devam etti. “İlk olarak, bunun için izin almak gerek.”

“Sorun değil, iki saat içinde izin alırım.”

Ich başını salladı. “Gerek yok, hiç uğraşma. MyShrine'da bir tanıdığım vardı, onu devreye soktum. Bana hesap bilgilerini verdi; tabii, gayriresmî bir şekilde. Mesaj bir vekil

sunucu tarafından yollanmış. Bu da iyi bir şey değil.” “Neden?”

“Çünkü bu şirketlerin çoğu her saat başı verilerini siler. Yüzde doksan dokuzu da deniz aşırı ülkelerdedir. Herhangi bir bilgiye sonradan ulaşmak çok zor bir iş, dahası bize bir faydası da dokunmaz. Hem bu adam bunu yapacak kadar akıllıysa, muhtemelen başka gizlenme yazılımları da kullanıyordur.” Ich dikkatle Striker'a baktı. “Bu adama dikkat et. Bu tür şeyleri yapmak çok da kolay değildir.”

“Anladım.”

Striker mesajı bir kez daha okudu. Üstünde düşündü. Aslında, mesajdaki sözcüklerde gerçek bir tehdit yoktu, söylenmek istenen şey sadece ima edilmişti. Ama bu kadarı da yeterdi. Mesajı yollayan kişi

gerçek bir isim kullanmamış, Engerek yazmıştı. Striker bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Şaşılacak bir durum değildi. İnternet sapıklarının sanal dünyada magandalar gibi insanlara gözdağı verdiği, pedo-fili sohbet odaları açtığı ve çevrimiçi anma sitelerini tahrip ettiği bir zamanda, artık hiçbir şey Striker'ı şaşırtmıyordu.

Kahvesinin geri kalanını bitirdi. "Yardımların için sağ ol, Ich. Sana cidden borçluyum."

Ich omuzlarını silkti. "Ne zaman istersen, dedektif." Striker elini omzuna koydu. "Yeterince çalıştın. Evine gidip dinlen biraz." Gülümsedi. "Benim günüm yeni başlıyor."

Ich başını sallayıp bilgisayarın başından kalktı. "Adamdan başka mesajlar gelirse sakın silme. Açma. Bilgisayarı da kapatma. Hiçbir şeye ellemeden hemen beni ara hemen. Atlayıp gelirim."

Striker tamam der gibi başını salladı. Ich'ı kapıya kadar geçirdi, yardımları için tekrar teşekkür etti ve polis arabasının gri kış sabahında uzaklaşmasını izledi.

Ich oradan gider gitmez, bir başka polis arabası belirdi sokakta. Sivil polis arabalarından biriydi. Bir Ford Taurus.

Buzlu yolda kayarak durdu, neredeyse kaldırıma çarptı. Striker bunu görünce gülümsedi.

Felicia gelmişti.

Felicia elindeki kahve bardaklarını düşürmemeye gayret ederek dikkatle arabadan indi. Tim Horton kahvesi getirmişti. En iyisiydi. Kaldırıma yürüdü, ayağıyla giriş kapısını itti, basamaklardan çıktı ve ona bardaklardan birini uzattı. Verandanın sarı ışığı altında güzel görünüyordu. Dinlenmiş gibiydi. Sanki iyi bir uyku çekmiş, güne başlamaya hazır gibiydi.

"Günaydın güneş ışığım," dedi Striker.

Felicia yanından geçti. "Nerede şu kahrolası mesaj?"

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, Felicia içeri girdi, çizmelerini çıkardı ve mutfığa geçti. Striker kapıyı kapatıp yanma gidene dek, Felicia çoktan MyShrine'a göz atmaya başlamıştı.

"Engerek mi?" dedi.

"Bir tür yılan," dedi Striker. Felicia ona gıcık olmuş gibi bakınca "Zehirli bir yılan türü," dedi.

"Zehirli bir yılan türü olduğunu biliyorum, Jacob. Bir komünde büyümedim. Kim bu herif?"

Striker omuzlarını silkti. "İzlenemiyör."

Felicia kahvesini masaya koyup başını salladı. Gözlerini ekrana dikip çenesini sıkı.

"Hoşuma gitmedi," dedi.

"Kimsenin hoşuna gitmez. Ama burada gerçek bir tehdit yok, sadece sivri bir mesaj var. Bunu şimdilik böyle kabul ediyorum. Çatlağın teki işte."

"Aradığımız kişi de olabilir."

Striker evet anlamında başını salladı. "Farkındayım. Tesadüfün ve zamanlamanın farkındayım. Ama tekrar tekrar düşününce, zayıf bir ihtimalmiş gibi görünüyor."

"Neden?"

Striker yanma oturdu. "Bir kere, mesaj biz televizyona

çıktıktan sonra yollanmış. Haber televizyonda duyurulmadan önce gelmiş olsaydı, biraz daha dikkate alırdım ama şu anda televizyon izleyen herhangi birisinin yollamış olabileceğini düşünüyorum.”

Felicia bunu düşündü, ama gergin surat ifadesi değişmedi. “Yine de birkaç önlem alsak iyi olur. Yani, ya aradığımız adamsa? Kabak gibi dikilecek halimiz yok ya?”

“Hayır, kendimizi kollayacağız. Her zamanki gibi.” Felicia bir süre bir şey demedi. Mesajı bir, iki kez daha okuyup kaşlarını çattı. “Sanki oyun oynuyor. Çatlak hergele. Bir de cüretkar. Peşimize bile düşebilir.”

Striker buna gülümsedi.

“Keşke o kadar şanslı olsaydık.”

Yirmi Dokuz

Striker ve Felicia Camosun Sokağındaki ufak evden çıkıp şehir merkezine inmeye karar verdiklerinde, saat altıyı biraz geçiyordu. Courtney hâlâ derin bir uykudaydı; Striker ona hoşçakal demek için uyandırmayı düşündü. Her zamanki gibi kızım özlemişti ve birlikte yeterince vakit geçinmediklerini düşünüyordu. Bir baba olarak başarısız olduğunu düşünüyordu.

Bu hissi üstünden bir türlü atamıyor, düşünmeden edemiyordu. En sonunda, onu uyandırmamaya karar verdi. Kızı son zamanlarda moralsizdi, geçirdiği kaza ve rehabilitasyon konusunda gelişme olmaması canını sıkıyordu. O sabah, epeydir ihtiyaç duyduğu derin uykuyu çekiyor gibiydi.

Striker bunu bölmek istemedi.

Bilgisayarın üstüne, bilgisayara işle ilgili nedenler yüzünden dokunmamasını söyleyen bir not bıraktıktan sonra Felicia’yla birlikte evden çıktı. Arabaya binerlerken, Striker sevimli evine son bir kez daha uzun uzun baktı.

Onun bu hareketi Felicia’nın gözünden kaçmadı. “Tanrım, bir şey olmaz ona, amma da kuruntulusun.”

Striker kaşlarını çatınca, Felicia güldü. Striker arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve polis merkezine doğru yola çıktılar. Şehir merkezindekine değil, Cambie Sokağındaki binaya gidiyorlardı. Larisa Logan’ı bulmak için atabilecekleri ikinci en iyi adım buydu.

Çünkü Maktul Hizmetleri o binadaydı.

Cambie Sokağı Dunbar bölgesinden çok uzakta olmadığı için on dakikada oraya vardılar. 06:15’te binanın önüne vardıklarında, otopark alışılmadık bir biçimde tenhaydı. Echo vardiyasmdakiler evlerine dönmüşlerdi, Alpha dışarıda devriye geziyordu, Bravo’ysa henüz gelmemişti.

Striker arabadan inip girişe yöneldi. Cambie’deki binanın sahibi Vancouver Polis Teşkilatı değil, BC Sigorta Şirketi idi. Birçok polis bu durumdan hiç hoşnut değildi. Yeraltı otoparkını BC’dekilerle paylaşmak zorunda kalıyorlardı, dolayısıyla güvenli değildi. Dahası, asansörler iki haftada bir bozuluyordu ve binanın harap ve izole bir hali vardı.

Ama bunun da bir nedeni vardı. Bina esas olarak bir polis teşkilatının yirmi dört saat/haftanın yedi günü söz konusu olan ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde değil, dokuz-beş arası çalışanlara göre tasarlanmıştı. Şehrin doğu tarafındaki yeni bir binaya geçileceği epeydir konuşuluyordu, ama şimdilik Vancouver Polisinin elindeki tek bina buydu. Yersiz bir suç bütçesine uygun yetersiz bir mekan.

Vancouver şehri için yeni bir şey sayılmazdı.

Sonuç olarak, Strikerin pek de umurunda değildi. Cambie'deki binayı genellikle devriyeler kullanırdı. Vaktinin büyük bir bölümünü 312 merkezinde geçirirdi, daha da fazlası sokaklarda geçerdi. Cambie binasında onu ilgilendiren tek şey Maktul Hizmetlerinin orada olmasıydı.

Larisa Logan'ın çalıştığı yer orasıydı.

Yaşlı kurt Sargheit Sarma, bir seneyi aşkın bir süredir Maktul Hizmetleri Bölümü'nün başındaydı. Bu bölüme aktarılmadan önce, sekiz sene Alpha vardiyasında çalışmıştı, bu yüzden de erkenciydi - çılgın çalışma saatleri onda bir alışkanlık yaratmaya başlamış, erken kalkma alışkanlığı daha sonra da sürmüştü. Bunu bilen Striker da geleceğini haber vermek için onu aramamıştı; Sarmanın çoktan orada olduğuna emindi.

Saat sabahın altısıydı.

Striker ve Felicia içeri girip antreyi geçtiler ve sağa dönüp asansörlere doğru yürüdüler. Maktul Hizmetleri ofisi girişin güneybatı tarafındaydı, etrafı renklendirilmiş şeffaf bir camla çevriliydi. Sadece altı çalışma masası vardı, ama bunları dolduracak kişi sayısı bile her zaman yeterli olmuyordu. Danışmanların çoğu genellikle meşgul olurlar, gece ya da gündüz fark etmeksizin herhangi bir saatte en kötü suç mahallerine ağırılırlardı. Her vardiya stres ve sıkıntı içinde geçerdi.

Striker bu yüzden bu işe gıpta etmezdi.

Elinin tersiyle cama sertçe vurdu, sonra kapı kolunu çevirip içeri girdi. Polis çizmelerini çıkarmış, masasının ardında Vancouver Province gazetesinin spor sayfasını okuyan ellili yaşlarında, Doğu Hint adalı bir adam oturuyordu; Sargheit Sarma.

Herkes ona Sarj derdi.

İri yapılı bir adamdı. Sinek kaydı tıraş olmuştu. O günlerde biraz kilo aldığı halde, kaim kasları üniformasının üstüne cuk oturmasını sağlıyordu. Zorlu ve güçlü bir adam portresi çiziyordu.

Yasalara göre sigara içilmez bir bina olduğu halde, dudaklarından her an düşecekmiş izlenimini veren bir sigara sarkıyordu, önündeyse bir bardak sıcak Starbucks kahvesi vardı. Kahve her zamanki gibi zift misali koyuydu ve kağıt bir bardaktaydı.

Onları gören Sarj başını gazetesinden kaldırdı ve kalın dudaklarına bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Vay vay vay, Shipwreck, karşımda kimleri görüyorum?" Aksansız konuşuyordu. Felicia'ya bakıp içten bir gülümsemeyle "Hâlâ bu ezikle mi takılıyorsun? Adamın sicili kötü, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Artık olan oldu," diye yanıt verdi Felicia. "Nasıl gidiyor,

Sarj?"

Sarj gazeteyi katlayıp masaya koydu. "Bu sabah sakın geçiyor fakat şikayet ettiğimi söyleyemem." Şüphayle onlara baktı. "Neden? Siz bunu değiştirmeye mi geldiniz?"

Striker kapıyı kapattı. "Eski danışmanlarından birisi hakkında konuşmaya geldik. Bana yardım eden kadından söz ediyorum. Larisa Logan."

Sarj'ın suratındaki gülümseme silindi ve ayaklarını masadan indirdi. Ciddi bir mesele konuşacakmiş gibi doğruldu, sigarasından uzun bir nefes çekti. "İnsanın havasını nasıl değiştireceğini cidden iyi biliyorsun, Striker. Tanrım. Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Neden bana mesaj atıp üstünde çalıştığım davalardan biri hakkında bir şey bildiğini söylediğini merak ediyorum."

“Öyle mi yaptı?” Sarj kaşını havaya dikip sigarasını plastik bardağın kenarında söndürdü. İzmariti akimda bir şey varmış gibi düşünceli düşünceli parmaklarının arasında çevirdi. Uzun bir süre sonra onlara baktı, ama bir anda birkaç yaş birden yaşlanmış gibiydi. Yorgun görünüyordu. “Buradan ayrıldığını biliyorsunuz, değil mi?”

Striker evet der gibi başını salladı. “Biliyoruz.”

“Ben burada göreve başladıktan kısa bir süre sonraydı. O yüzden, onu çok iyi tanıyacak fırsatım olmadı.”

“Larisa KHB’nde fazla vakit geçirmiyor muydu?” diye sordu Felicia.

“Ben buraya aktarıldığımda, o epeydir burada çalışıyordu. Sanırım, üç senedir buradaydı. En iyi danışmanlardan biri olduğunu söyleyebilirim.”

“İş ahlakı açısından?” dedi Striker ısrarla.

Sarj evet anlamında başını salladı. “En iyisiydi. Burada çalışabilmek için öyle olmak gerek. Eskiden Maktul Hizmetleri Bölümü sakın bir yerdi. İşler çok olduğu halde, iki kız çalışıyordu. Şimdi, beş kişi çalışıyor. Bu yüzden, Lari-

sa ve Chloe çok koşturuyorlardı. Fazla mesai yapıyorlardı. Çok yıprandılar.”

“Chloe kim?” diye sordu Felicia.

“Chloe Sera. Suç analizi bölümlerinden birine geçti. Galiba, Barnaby South’ta.”

Striker başını salladı. “İkiniz anlaşıyor muydunuz?”

“Ben ve Larisa mı?” Sarj bu soru onu şaşırtmış gibi konuşmuştu. “Kesinlikle. Herkesle arası iyiydi. Larisa dünya tatlısıydı. Hep mutluydu, asla hırçınlık etmezdi. İşini yapar, ağzını sıkı tutardı. Asla dedikodu yapmadı, hiç şikayet etmezdi. Aynı şeyi yeni kızlar için de söyleyebilmeyi çok isterdim; herkes kendini bir şey sanıyor bugünlerde... Onu özlüyorum.”

Striker kollarını göğsünde kavuşturup, duvara yaslandı. “Ne oldu o halde? Neden ayrıldı?”

Sarj filtresiz Lucky Strike paketini açtı. İçinden bir sigara aldı. “Kötü zamanlar,” dedi. “Çok kötü hem de. Larisa’yla ilgili bir şeyler oldu.”

“Bir şeyler mi?” dedi Striker. “Tanrı aşkına, bu kadar da teknik konuşma Sarj, anlamıyorum ne demek istediğini.” Yaşlı kurt homurdanmakla yetindi. Sigarasını yakıp derin bir nefes çekti ve ufak odayı duman altına bırakarak nefesini dışarı üfledi. Tekrar konuşmaya başladığında sertti. “Ebeveynleri öldü. Kız kardeşi de öyle.”

Felicia’dan bir hayret sesi yükseldi. “Aman tanrım, nasıl oldu?”

“Motorlu araç kazası. Larisa o olaydan sonra toparlanamadı. Stres izni istedi, ben de verdim. Kahretsin, olayın ne kadar trajik olduğu bir yana, o izni çoktan hak etmişti. O kız için çok ama çok zor bir zamandı.”

Striker duyduklarını düşündü.

Kötü bir zaman. Bu ifade hafif kalıyordu.

Odanın diğer duvarında Maktul Hizmetleri Bölümü’nde çalışmış kişilerin bir dizi fotoğrafı asılıydı. Larisa’nın fotoğ-

rafı da hâlâ asılıydı. Kızıla çalan koyu kahverengi saçları vardı. Bakışları sıcaktı. İnsanı çeken kocaman gülümsemesi tıpkı Striker'in anımsadığı gibiydi.

Striker o gülümsemeyi görmeyi özlediğini fark etti.

Dönüp Sarj'a baktı. "Son sıralarda hiç onunla konuştun mu?"

Sarj fotoğrafın orada olduğunu unutmuş gibi suratını buruşturarak duvara baktı. Bir süre sonra "Hayır," dedi. "Hayır, onunla konuşmadım." Striker başka bir şey sormayınca, Sarj çekmecesini kapattı. Sıkıntıyla ofladı. "Sana karşı dürüst konuşacağım, Shipvvreck. Bunu sakın ortalığa yayma, ama Larisa bize karşı biraz tuhaf davranmaya başlamıştı."

"Tuhaf mı?" Nasıl yani?"

"Açıklaması gerçekten zor. Kendi kabuğuna çekildi. Aşırı bir biçimde kendi kabuğuna çekildi. Aslında, niye öyle yaptığını anlamıyor değilim. Yani, buradaki insanların dedikoduları yüzünden, burası bazen kahrolası bir liseden farksız oluyor. Ama ailesinin başına gelen trajik olaydan sonra, her şeyden koptu, elini ayağını çekti. Sosyal etkinliklere katılmamaya başladı. İş yerinde kimseyle konuşmuyordu, ama kimse gayret göstermedi değil. Onu sürekli olarak aradık, taziyelerimizi yolladık ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için teker teker evine gittik."

"Bir faydası oldu mu?" diye sordu Felicia.

Sarj kaşlarını çatıp, sigarasından bir nefes çekti.

"Faydası oldu mu? Kim bilir? Ona ne kadar çok ulaşmak istesek, o bir o kadar uzaklaştı. Bir keresinde evde olduğunu bildiğim bir gün evine gittim; yani, evde olduğuna emindim. Ama kapıyı defalarca çaldığım halde, kapının ardında bekledi, evde değilmiş gibi davrandı. Çok tuhaf bir olaydı. Ondan sonra, İnsan Kaynaklarına onunla ilgili bir e-posta yolladım. Evini kontrol etmelerini söyledim. Onu biraz gözlemlemenin iyi olacağını söyledim. Larisa'ya so-

runlarını aşabilmesi için profesyonel bir yardım verip veremeyeceklerini sordum."

«o o»

Sonra?

"Sonra, Larisa işten ayrıldı."

"İstifa etti yani?" dedi Felicia. "Sayonara dedi gitti. Galiba Nisan ayının sonuydu. Mayıs da olabilir, emin değilim. Fakat sosyal etkinliklere katılmamaya başladıktan çok sonraydı."

Striker düşündü. "Sana istifa mektubu mu verdi?"

"Hayır. Sadece bir e-posta atıp, ne kadar üzgün olduğunu ve artık işini yapamayacağını söyledi herkese. Biliyor musunuz, onu suçlamıyorum, özellikle de başma gelenlerden sonra suçlamıyorum. Burası o kızlara yaptıkları iş için asla yeteri kadar eğitim ve destek vermedi."

"Eğitim derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Felicia.

"Burada olanlara başa çıkmak için demek istedim."

"Ama danışmanların hepsi psikiyatrist değil miydi?"

Sarj başını salladı. "Psikiyatrist mi? daha neler. Burasıyla ilgili olarak yanlış bilinen şeylerden biri de bu. Geçen sene bu vakitlerden itibaren, danışmanların hepsi psikiyatristler arasından seçildi. Bunu

bölümü korumak amacıyla yaptılar, fakat eskiden burada çalışan danışman kızlar insanın başını omzuna yaslayıp ağlayabileceği kişilerdi. Neredeyse hiç eğitim almadılar, destek desen daha da azdı. Sendikanın bu durumu değiştirmesi vakit aldı.”

Felicia bunu düşünürken başını salladı. "Belli ki Larisa stres yüzünden çok etkilenmiş. En sonunda çökmüş.”

Sarj bir şey demedi.

Striker da Felicia gibi düşünüyordu. Sarj’la biraz daha konuşup, onun hakkındaki son bilgileri, yani ev adresini, telefon numaralarını, e-posta adreslerini ve bağlantılarını aldı. Ancak bu bilgiler PKBYOdan edindiklerinin aynısıydı.

Sonuç olarak, hiçbir işlerine yaramayacaktı.

“Dosyasında bir fotoğrafı var,” dedi Sarj. “JPEG. Bana cep numaranı ver de sana Bluetooth’la yollayayım.”

Striker ona iPhone’unu uzattı, Sarj ona fotoğrafı yolladı. “Elimizdeki son fotoğrafı bu.”

“Teşekkürler,” dedi Striker. Gitmeden önce, Sarj’a bir kez daha baktı. “Bu, bizim için çok hassas bir konu. Onunla ilgili herhangi bir şey duyarsan, bizi ara, tamam mı Sarj? En ufak bir şey duyarsan ara.”

Sarj tamam der gibi başını salladı. “Bir tek sana haber veririm.”

Sarj ayağa kalktı, çizmelerini giymeden onları geçirmek için kapıya yöneldi. Duvarın yanından geçerken, bir kez daha Larisânın fotoğrafına baktı. “O kadar iyi bir insandı ki,” dedi. “Onu hepimiz özlüyoruz. Ama zaman içinde... Silindi gitti. Böyle olmamalıydı.”

Striker başını sallayıp ofisten çıktı.

Arabaya geri dönerlerken, Sarj’ın sözleri zihninde dönüp duruyordu. Adam haklıydı. Larisa iyi bir insandı ve korkunç bir trajedi yaşamıştı. Herkesin ayağa kalkıp ona destek vermesi gereken bir dönemde, insanlar sırta kadem basmışlardı. Açıkçası, herkes onu yüz üstü bırakmıştı.

Bu kişilere kendisi de dâhildi.

Arabaya yaklaşırlarken, Felicia ona baktı. Ona hafifçe gülümsedi. “İyi misin, Koca Adam?”

Striker cesur gözükmeye çalışarak ona baktı. “Kadın ortadan kaybolmuş, ama kimse farkında değil. Ben bile.” Arabaya girip kapılarını kapattılar. 87. Devriye Merkezine, yani Vancouver Polis Teşkilatının Zihinsel Sağlık Ekibine doğru yola çıktılar. Striker onlarda Larisa Logan’la ilgili bir dosya olup olmadığını öğrenmeye niyetliydi.

Bir şeyler bulacağına emindi.

Otuz

“Tuhaf,” dedi Felicia bilgisayardaki raporları okurken.

Striker doğu yönünde ilerleyip Batı Broadway Sokağının hızlı şeridine girdi ve Main’den güneye saptı. “Nedir tuhaf olan?” diye sordu.

“Larisa Logan daha bu sabah sitemde aranmış. Çok da erken bir saatte hem de. Fîatta dün onun için bir BDA gelmiş. Mandy Gill için de aynı şey geçerli.”

Duydukları Striker’ın merakını kabartmıştı. “Öyle mi? Kim yapmış?”

Felicia elektronik sayfalara göz attı. “87. Devriye.” “Bugün devriyede kim görevliymiş?”

“Bir dakika, bilgiler yavaş geliyor... tamam, şimdi geldi. Şu işe bak. Dünyada en çok sevdiğin kişi; Memur Bernard Hamilton.”

“Bernard, ha?” Bu iki sözcük Striker’ın ağzında acı bir tat bıraktı.

“Dün gece işten çok geç saatte çıkmış, ama sabah erkenden kalkıp insanları araştırmaya başlamış. Kurbanımızı ve Larisa’yı araştırdığı kesin.”

“Biz de dün gece geç saatlere kadar çalıştık,” dedi Felicia. “Biz de sabahın köründe kalktık.”

“Önemli olan o değil,” dedi Striker. “Bizim erkenden çıkmamız gerekiyordu. Bir araştırmanın ortasındayız. 87. Devriye büyük bir olayla karşılaşmadığı sürece rutin işler yapar. Asıl mesele, Bernard’ın o tembel kıcını bu saatte ne-

yin kaldırdığı.”

Felicia yanıt vermedi; Striker arabayı sürerken bunu düşündü. Bu soru zihnine çöküvermişti.

29. Sokak’tan geçerlerken, Striker saatine baktı. Saat yediye çeyrek vardı ve Salı sabahının sıkışık trafiği de bunun bir göstergesiydi. Arabalar ana yolda neredeyse tampon tampona ilerliyordu. Güneş doğuda yükselmeye başlamış, silik gri bir ışıkla gecenin koyu karanlığını yeni yeni delmeye başlamıştı.

Hızlanıp 41. Sokak’ta ilerlemeye başladılar. İstedikleri yere vardıklarında, Striker arabayı kenara çekip, karşısında duran eski eve baktı. Burası üç katlı, beyaz renkli hoş kepenkleri ve çift kanatlı bir ön kapısı olan eski mi eski bir binaydı. Birçok kişinin gözüne özel bir evmiş gibi görünürdü. Ama polis olan herkes binanın işlevini bilirdi. Orası 87. Devriye’nin ve psikiyatrik hemşirelik ekibinin geri kalanının merkeziydi. Nihayet binaya varmışlardı.

Striker arabayı park etti. Tek kelime etmeden arabadan inip ön kapıya yöneldi. Bernard Hamilton içeride bir yerdeydi ve Striker onunla konuşmak istiyordu.

Bernard’ın birkaç soruya yanıt vermesi gerekiyordu.

87. Devriye merkezinin çift kapıları güvenlik nedeniyle her zaman kapalıydı; bu yüzden, Striker’ın kapıyı çalıp içeri alınmayı beklemesi gerekti. Kapıyı aradığı kişi açtı. Bernard Hamilton kapıyı açtı, onları gördü ve suratının geri kalanını oynatmayan kocaman bir gülümsemeyle karşıladı onları.

“Striker. Felicia. Günaydın. Erken kalkmışsınız.”

“Sen de öyle” diye yanıt verdi Striker.

Bernard’ı dikkatle süzdü. Adam her zamanki gibi şık giyinmişti. Kırmızı renkli pastel ve korkunç çiçek desenli ipek gömleğiyle atkuyruğunu örüp bağladığı saç bandının rengi birbirine uyuyordu.

Striker davet edilmeyi beklemeden içeri girince, Bernard

derhal geri çekildi. Striker arkasını dönünce, yerde duran karton kutulara çarptı. Her birinde bir etiket ve bir tarih vardı. Kutulara baktı.

“Macy’s’in ucuzluk günü mü?” dedi.

“Bina değiştiriyoruz,” dedi Bernard. “Diğerleriyle birlikte doğu tarafına geçeceğiz.”

Striker başını salladı. Bununla ilgili bir şeyler duyduğunu hatırladı.

Derhal konuya girdi. "Senden Dr. Ostermann hakkında bir araştırma yapmanı istemiştik, yaptın mı?"

Bernard bir an için bir şey demedi ve huzursuz oldu. Hafifçe öksürüp başıyla Striker'in daha önceden hiç görmediği ve o sırada kahve içip önceki gecenin dosyalarını inceleyen psikiyatri hemşiresi olan üç kadını işaret etti. "Belki de bu konuşmayı başka bir yerde yapmalıyız."

Striker'in umurunda değildi. "Kendi odan var mı?" "Hemen şurada." Bernard onlara yolu gösterdi, sonra ikisini içeri aldı. "Hepimize kahve getireyim."

Striker itiraz etmedi, Felicia'ya hevesle başını salladı. Bernard köşeyi dönüp gözden kaybolunca, Striker kapıyı kapatıp imâli imâli Felicia'ya baktı.

"Bizim Bernard bizi gördüğüne pek sevinmedi," dedi. Felicia da aynı fikirdeydi. "Kapıda suratında beliren gülümsemeyi gördün mü? Ken bebeğinden bile plastik görünüyordu."

Felicia buna güldü, Striker'sa etrafına bakındı. Duvarda şehir merkezinin Doğu Yakasındaki seks ticareti işçileriyle yaptığı çalışma yüzünden Yılın Polisi seçilen tanınmış bir memur olan James Dickinson'ın bir fotoğrafı vardı. Kilitli konumda olan bilgisayarın yanında bir kalemle not panosu duruyordu. Üstündeyse iki listenin yazılı olduğu beyaz renkli bir kağıt vardı. Bir tarafta, Bernard'ın başarıları ve aldığı takdirnameler vardı. Diğer taraftaysa, Dickinson'ın Yılın Polisi ödülünü almasını sağlayan başarıları vardı.

Felicia da notu görünce güldü.

"Yılın Polisi olmak istiyor," dedi.

Striker evet anlamında başını salladı. "Bunda şaşılacak bir şey yok. Bernard her zaman bunu istemiştir. Ne yazık ki bir türlü bu ödülü alamıyor."

"Alamıyor mu?"

"Evet, alamıyor." Striker ona döndü. "Bu ödülü alan polisler bunu asla kazanmaya çalışmazlar. Ödülü alırlar, çünkü iyi polislerdir ve iyi bir iş yaparlar, sonra da er ya da geç bunun için takdir görürler. Yani, böyle listelerle falan verilmez bu ödül."

Felicia bir kez daha listeye baktı. "Kim bilir, bakarsın Bernard hakikaten de ödülü alır. Ne de olsa, hırslı bir adam." "Eh, o halde ödülü aldığında bana da haber ver. Altı mer-mili Rus ruleti oynarım herhalde."

Kapı açıldı ve Bernard Hamilton içeri girdi. Onlara birer fincan şekerli ve kremalı kahve uzattı. Striker ve Felicia ona teşekkür ettiler. Felicia kendi kahvesini yudumladı; Striker fincanı elinde tutmakla yetindi.

"Ne diyorduk? Dr. Ostermann," dedi hemen.

Bernard derin derin nefesini dışarı bıraktı. "Bakın, adamı araştırmaya çalıştım, ama dosyası yok."

"Yok mu?"

Bernard başını salladı. "Dediğim gibi, bir süre önce bi-rileri bilgi sızdırdığında dosyaların çoğunu yok ettiler. Bölüm dosyaların her birini imha etti."

Felicia öne çıktı. "Ama Dr. Ostermannın görev listesinin bir kopyası hâlâ olmalı."

"Aynen," dedi Bernard. "Ben de onu arıyordum zaten, ama bulamıyorum." Ufak ofise bakıp, köşelerdeki kutulan gösterdi. "Muhtemelen buralarda bir yerde, ama taşınma işi çıktığı için, her şey

toplanmış durumda. Kutuların yarısı çoktan depoya gitti. Yine de aramaya devam edeceğim, bir şey bulursam da sizi derhal arayacağım.”

“Bir şey bulursan değil, bir şey bulduğundadedi Striker.

“Tabii. Bulduğumda.”

Striker, Bernard’ın bakışlarını kaçırdığını fark etti; zaten adamın onu geri arayacağına dair de pek bir umudu yoktu. “Demek Ostermann’la ilgili bilgi yok,” dedi. “Ya Dr. Rich-ter?”

Bernard omuzlarını silkip ellerini havaya kaldırdı. “Aynı sorun onda da geçerli. Dosyaların hiçbirini bu dağınıklıkta bulamıyorum. Doğu yakasındaki diğer binaya götürmüş bile olabilirler.”

“Bunun bize hiçbir faydası yok,” dedi Striker.

Bernard içini çekti. “Bak, Dr. Ostermann’ı iyi tanırım ve adama büyük saygı duyarım. İyi bir adamdır, yönetimle arası iyidir - biliyordur, PMHK’na yüklü bağışlar yapar. Ama Dr. Richter’a gelince, ismini daha önce hiç duymadım.”

Striker başını salladı. Defterini çıkarıp, sırf Bernard’a her yaptığını belgelediğini göstermek için duyduğu bilgileri yazdı. “Larisa Logan’ı bulmaya çalışıyoruz. Onunla çalışmış mıydın?”

Bernard bir an için ne diyeceğini bilemedi. Donmuştu. Parmakları elinde tuttuğu köpük bardağı sıkıca kavradı. Sonra, gözlerini kırıştırıp kahvesini yudumladı.

“İsim tanıdık gibi,” dedi.

“Öyle olmalı,” dedi Striker. “Onu daha bu sabah araştırmışsın.”

Bernard bir şey demedi, ama suratı kıpkırmızı kesildi.

“Biliyorum Bernard. Arama yaptığını gördüm.”

“Gördüysen ne olmuş?” Bernard kahve bardağını çöpe atıp, masasının diğer tarafına geçti. “O aramanın asla gözükmemesi gerekiyordu. Özel bir aramaydı. Kahrolası sevk memurları.”

“Neler oluyor peki?”

“Bir şey olduğu yok.”

“Gizliliğe neden gerek var o zaman?”

Bernard masasına oturup, gömleğinin koluyla alnını sildi. Uzun ve bitkin suratı o anda daha da uzun, sarkmış derisinin ardındaki kaslar da yorgun ve gevşek gözüktü. “Bu konuda fazla bir şey söyleyemem.”

“Söyleyemez misin, söylemez misin?”

“Her ikisi de,” diye yanıt verdi Bernard gayet asabi bir ses tonuyla. “Kurallar bunlar, Striker. Gizlilik ilkesi. Hassas konular.”

“Yasal konuların farkındayım.”

Bernard keyifsiz bir tavırla güldü. “Yasal konuları demiyorum. Bölüm ilkelerinden de söz etmiyorum. Göz önüne alınması gereken Zihinsel Sağlık Kurulu da var.”

Striker bir şey demedi, sadece Felicia’ya baktı ve suratındaki sert ifadeyi görünce, onun da bu zırvalığı yutmadığını anladı. Felicia öne doğru adım attı, masaya yaklaştı ve Bernard’a baktı.

“Tüm PKBYO dosyalarını taradık,” dedi. “CAD aramalarına da baktık. Sistemde bu kadını arattığını biliyoruz. Ama burada eksik olan bir şey var. Perdenin gerisinde bir şeyler oluyor. Dosyanızın eksik noktaları ortaya çıkaracağını umuyorduk.”

“Dosyamızın mı?” dedi Bernard. “Hangi dosya?”

“Onun depresyon sorunu vardı,” dedi Striker. “Zihinsel Sağlık Ekibinin mutlaka...”

“Burada hiçbir şey yok,” dedi Bernard. Örgüsünün hâlâ orada olduğundan emin olmak istermiş gibi eliyle at kuyruğunu taradı. Felicia Striker’a bakıp kaşlarını çatı. “Kadının mutlaka bir zihinsel sağlık dosyası olması gerek. Olanlar düşünülünce... Ama üç kere veritabanım taradım. Hiçbir şey bulamadım.”

Bulamadım.

Felicia’nın sözleri Striker’ın aklına bir şey getirdi ve ona bakıp gülümsedi.

“Nedenini biliyorum,” dedi. “Dosyayı PKBYO’da bulamı yorsun, çünkü sistem buna müsaade etmiyor. Dosya giz lenmiş. Özelleştirilmiş”

Otuz Bir

Yapacak çok şey vardı. Planlar, daha doğrusu iyi planlar her zaman vakit alırdı. Hazırlık. Provalar. Risk yönetimi.

Engerek tedbiri asla elden bırakmazdı.

O sabah Home Depot’ta çalışan yaşlı katip turuncu renkli iş önlüğüyle ayaklarını sürüye sürüye yokuş yukarı çıkıp ön kapıları kilitletiğinde, gökyüzü nihayet mavileşmeye başlamıştı. Engerek adamın gidişini izledi, sonra diğer müşterilerin mağazaya girmesi için birkaç dakika bekledi. Sıradan bir müşteriymiş gibi aralarına karışabilmek için içeri en az on kişinin girmesini bekledi, şapkasını düzeltti, gözlüğünü taktı ve dükkana girdi.

Deponun hoparlörlerinden o gün için geçerli olan harika ucuzluklarla ilgili anonslar yapılırken, parlak suni ışıkların altında içeri girdi. Ucuzluk banyo tadilatlarıyla ilgiliydi. Ama anonsları dinlemiyordu; zihni malzeme listesindeydi. İnşaat malzemelerinin satıldığı koridoru buldu ve kendisine 25 santimlik vidalarla altı tane çelik bağlantı parçası aldı. Hazır kerestelerin bulunduğu bölümü buldu ve kendisine üç tane ikiye altı büyüklüğünde kereste alıp her birini 180 santim uzunluğunda kesti. Daha sonra masif meşe bir kapı buldu. Kapı oldukça ağırdı ve o ana dek listedeki en pahalı parçaydı.

Son olarak, beş büyük teneke Steinman marka ahşap cilası aldı; en gerekli malzeme de buydu.

Kasalara doğru ilerlerken, elektrikli aletler bölümünden

geçti ve durdu. Kerestelerle ve malzemelerle dolu arabasını o yöne itip kablolu matkap rafını buldu. Aralarından seçebileceği Bosch, Milwaukee ve Ridgid gibi bir sürü marka vardı, ama bunların hiçbirini aradığı şey değildi.

Genç bir satış elemanı yanına gelip, Engerek bir şey sormadan ona açıklama yapmaya girişti. “En güçlüsü DeWalt; eğer bu tip bir şey arıyorsanız, bunun gücü 450 watt. Ama Makita’nın da batarya ömrü diğerlerine göre daha uzun.”

Engerek vida matkaplarının her birini alıp teker teker tetiklerini kontrol etti, motorların yüksek ve tiz vızıltısını duyunca başını salladı. “Bunlar olmaz,” dedi. “Bana sessiz çalışan bir alet lazım.”

Satış elemanı başını salladı, sonra başka bir müşteriye yardımcı olmak için yanından uzaklaştı. O gittikten sonra, Engerek işine geri döndü. Hiç acele etmeden, tek tek matkapları denedi. Onu denediği yedinci matkap gülümsetti. Basit bir Black & Decker matkabıydı. Diğerlerinden bazılarına göre gücü daha azdı, ama yapacağı iş için yine de yeterliydi. Ancak daha da önemlisi ses seviyesiydi. Engerek tetiği basıp, motorun hafif bir vızıltı çıkardığını duydu. Göz ardı edemeyeceği kadar düşük bir sesle çalışıyordu.

Bunu da arabaya atıp kasaya yöneldi ve malzemeleri gözden geçirdi. Kapı hariç, toplamda yüz doksan sekiz dolar ve doksan yedi sent tutuyordu. Engerek buna gülümsedi. Miktar iki yüz dolardan azdı.

Bir cinayet seti olarak hiç de pahalı sayılmazdı.

“Sessiz mi?” dedi satış elemanı.

“Kulaklarımda sorun var da.”

“Ha, o zaman şuradaki kulak koruyuculara...” “Kendim bakarım, teşekkürler.”

Otuz iki

Striker 87. Devriye’nin zihinsel sağlık ofisinden çıktığında, olanlar yüzünden öfkeli ve sikkindi. Vancouver Polis Teşkilatına katıldığından beri, polis, ilk yardım, itfaiye ve hastanelerle psikiyatri servisi gibi acil sağlık hizmetlerinin tamamı arasında bir iletişimsizlik olduğunu biliyordu. Gereksiz kahrolası bir şey olduğu halde, sebebi açıktı.

Ama kendi teşkilatları dosyalarını onlardan gizlerken nasıl olacaktı da işlerini yapacaklardı?

Düşündükçe deli oluyordu insan.

Felicia düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. “Larisa doğrudan belediye tarafından değil, Vancouver Polis Teşkilatı tarafından işe alınmıştı. Dosyasını özelleştirdilerse, mutlaka hassas olduğu düşünülen bir şeyler vardır.”

Striker da onunla hemfikirdi. Bir dosyayı özelleştirmek teşkilat için olağandışı bir şey sayılmazdı; hele ki kendi bünyesinde çalışan birisinin dosyasıysa. Çoğu zaman, bu işlem saygıdan ötürü yapıldı. Dosyadaki kişi özel hayatının en mahrem ayrıntılarının iş arkadaşları tarafından bilinmesini istemeyebilirdi.

Dolayısıyla, bir dosyanın özelleştirilmesi bazen gayet mantıklı bir şey olurdu.

Ama Larisa Loganın dosyasında bir kademe daha ileri gidilmişti. Dosya özelleştirilmekle kalmamış, sistemde görünmez konuma getirilmişti ki bu da sadece daha önceden yetki verilmiş kişilerin dosyayı görebileceği anlamına geli-

yordu. Diğerleri içinse, dosya sistemde gözüküyordu.

İşte bu nadiren yapılan bir işlemdi ve Striker’ın aklına son bir sene içerisinde Larisa’ya neler olduğu takılmıştı.

“Daha önce bu dosyalarla hiç karşılaşmamıştım” dedi Felicia. “Nasıl bulacağız peki?”

“Bulamayacağız.” Striker arabayı sürerken başını çevirip bir anlığına ona baktı. “İdare o tür dosyaların bulunmasından hoşlanmaz; zira Sendika ve İnsan Kaynakları açısından gizlilikle ilgili bir sürü mesele çıkıyor ortaya. İş yasasıyla ilgili konular.”

“İyi de birilerinin o dosyayı görme yetkisi olması gerek.” “Evet.”

“Dedektif Laroche mu?” dedi Felicia.

Striker güldü. “Dalga mı geçiyorsun? Laroche dosyayı görmememiz için elinden geleni ardına koymaz. Eline geçen ilk fırsatta dosyayı yok eder. Yapmak isteyeceği son şey başına dert açacak bir şeyi kurcalamak.”

“Dosyayı nasıl görebileceğiz o zaman?”

“Bu iş için Laroche’tan daha yetkili birisini bulmamız gerek. Başkomiser Brian Stewart.”

Striker başkomiserle konuşmak için Cambie Sokağı, 2120 numaralı binaya doğru sürmeye başladı arabayı. Dosyayı görebilmeleri için ellerindeki tek şans buydu. Yoksa komiser yardımcılarının biriyle görüşmeleri gerekecekti. Bu da her zaman vakit alırdı.

Başkomiser Stewart’ın ofisi Cambie Sokağı merkezinin yedinci katındaydı ve dağların Kuzey Kıyısına bakardı. Striker ve Felicia kapıyı çalarlarken, güneş uzaktaki tepelerin ardından yüzünü yeni yeni göstermeye başlamıştı ve tüm gökyüzü bir kış mavisi rengine bürünmüştü.

Saat sekizdi.

Ofisine girdiklerinde, başkomiser masasının ardında oturuyordu; bir yanında bir öbek hesap defteri, diğer yanındaysa üst üste dizilmiş elle yazılmış notlar duruyordu.

Önünde de bir fincan kahveyle, çörek kırıntıları kalmış bir tabak vardı. Tabağı iterek koca göbeğinden uzaklaştırdı ve bıyığına takılan kırıntıları silkeledi.

“Günaydın, efendim,” dedi ikisi de.

“Shipwreck, vay canına, epeydir görüşmemiştik.” Felicia’nın şaşkınlıkla Striker’a bakışı baş komiserin gözünden kaçmadı. “Partnerinle ben devriye günlerimizde birlikte çalışmıştık. Kaç seneydi? İki sene mi?”

“Bana iki bin sene gibi geldi.”

Stewart göbeğini sallaya sallaya gür bir sesle güldü. “Sonra ‘Bay Ukala’ Cinayet Masasına geçti.”

Striker başkomiserin klapalarını işaret etti. “Bunları takan da ben değilim ama.”

Stewart kaşını havaya kaldırdı. “Evet. Belki de zeki olan sensindir. Tanrım, şu dağınıklığa bakın.” Masasındaki kağıtları gösterdi. “Hepsi dosya durum bilgileri. Hepsi! Bir toplantı bitiyor, bir diğer kahrolası toplantı başlıyor. Belediye Meclisi dosya durum bilgileri.”

Striker bunu düşününce bile ürperiyordu. Komiser muavini vekilliği yaptığı dönemde CompStat denen bu toplantılardan birine gitmişti. Hem büyük bir angarya olmuştu, hem de bir sürü dalavere dönmüştü. Striker çok geçmeden istatistiklerle o ya da bu şekilde oynanabildiğini anlamıştı. Dedektiflerden bazıları bu konuda çok ustaydı. Ama tabii, bu tür şeyler yapabilmeleri için ellerine iyi bir fırsat geçmesi gerekiyordu. Striker’a göre, cehennemde üç oda vardı: lavlı oda, bıçaklı oda ve CompStat toplantılarının yapıldığı oda.

Başkomiser Stewart yerinden kalkıp elini Felicia’ya uzattı. Bunu yaparken de tüm azameti daha da belirginleşti. Koca göbeği kemerinin üstünden sarkmış, yüzlerce kiloluk iri bedenine bir heybet katmıştı. Yanaklarının al al oluş sebebi de böylece ortaya çıkmıştı.

Felicia başkomiserin elini sıktı, sonra Striker’ın yanına

oturdu.

“Sizi yedinci kata ne getirdi bakalım?” diye sordu Stewart.

Striker ona öykünün tamamını hiçbir şey gizlemeden anlattı. Açıklaması bittiğinde, neşeli başkomiserin keyfi fena halde kaçmıştı ve yüksek tansiyondan ve kolesterolden muzdarip bir adam görünümüne bürünmüştü. “Dosyayı bulabilir misin?” diye sordu Striker.

Stewart kırılmış bıyıklarının kenarlarını ovuşturup ağır ağır başını salladı. “Bulabilirim,” dedi temkinli bir tavırla, ama herhangi bir girişimde bulunmadı. Uzunca bir süre düşünceli düşünceli bilgisayar ekranına baktı, sonra Striker’la Felicia’ya baktı. “Aslında, bunun için bir sürü evrak işi yapmak gerek. Bu bilgiyi ne şekilde kullanmayı düşünüyorsunuz?”

“Yani, herhangi bir suçlama yapıp yapmayacağımızı mı soruyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Hayır. Sadece Larisa’yı bulmaya çalışıyoruz. Hem onun iyiliği için, hem de başka şeyler için. Şu ana dek, hiçbir bilgi edinemedik. Geçmişinin onu bulmamıza yardım edeceğini düşünüyoruz; ya da en azından bugünlerde kafasından neler geçtiğini anlayabiliriz. Yoksa elimiz kolumuz bağlı kalacak. Açıkçası tehlikede olabileceğini düşünüyorum. Soruşturmamızla ilgili bir şeyden dolayı olmasa bile, kendisi için tehlike yaratabilir.”

Stewart ona hak verir gibi başını salladı. Sisteme girdi ve dosyayı buldu. Daha sonra, dosyanın bir çıktısını aldı, büyükçe bir zarfa koydu ve Striker’a uzattı. Striker zarfı alacakken, baş komiser zarfı elinden bırakmadı.

“Sana bu konunun çok hassas olduğunu hatırlatmama gerek yoktur umarım.”

Striker başını salladı. “İşimiz bittiği anda, dosya kağıt öğütücüsünü boylayacak.”

“Dosyayı kendin imha et, Shipwreck.”

“Anlaşıldı, efendim.”

Striker nihayet dosyayı verdi, ama verirken bile tereddütlü görünüyordu. Striker zarfı Felicia’ya uzattı, gitmek üzere ayağa kalktı. “Buraya hiç gelmedik,” dedi.

“Ben de bir şey duymadım,” diye yanıt verdi Stewart. Striker sırtı ve Felicia’yla birlikte ofisten çıktı. Arabaya bindikten sonra, merkezden birkaç sokak uzaklaştı ve Manitoba Sokağındaki Jonathon Rogers Parkının yanına park etti. Felicia zarfı açtı, kağıtları çıkardı ve okumaya koyuldu. Bunu öylesine sessiz bir biçimde yapıyordu ki Striker sabırsızlanmaya başladı. Arabadan çıkıp evini aradı. Courtney ilk çalışta telefona yanıt verdi.

“Selam, canım.”

Courtney’nin ses tonu gayet resmiydi. “MyShrine profilime mi baktın?”

Striker böyle olacağını tahmin ettiği için kaşlarını çatı. “Evet, şey, hayır bakan ben değildim. İş yerinden Ich’in bakması gerekiyordu.”

“AMAN TANRIM, baba, iş yerinden bir adam mı baktı? Orada özel şeylerim yazıyor! Bunu yaptığını inanmıyorum. Çok özel şeyler diyorum.”

“Bak, özür dilerim, ancak başka bir seçeneğimiz yoktu.” Ona mesajın ne şekilde kendisine geldiğini anlatınca, Courtney biraz sakinleşir gibi oldu. “Bu adamı tanıyor musun? Engerek denen adamı diyorum.”

“Hayır, ismini hiç duymadım.”

“Ama hiç hoşuma gitmedi.”

“Bunda büyütecek bir şey yok, baba. Tonlarca insan sana her zaman mesaj atıp arkadaşlık isteği yollar. Ben sadece tanıdığım kişileri ekliyorum.”

Striker hâlâ durumdan hoşnut değildi. “Güvenlik ayarların asgari konumdaydı, bu yüzden herkes fotoğraflarını görebiliyordu.”

“Eee?”

“Anlatıyorum işte. O fotoğraflara bakan kişi seninle aramdaki bağı anlayabilir - Senin bu şekilde ifşâ olmanı istemiyorum.”

Courtney hafifçe güldü. “Geçen sene olanlardan sonra, herkes babam olduğunu öğrendi.”

Striker bunu düşünürken başını salladı. Geçen seneki olayda, her ikisinin fotoğrafları da internete düşmüş, televizyonda gösterilmiş, gazetelerde çıkmıştı. Tam manasıyla bir medya kabusuna dönüşmüştü. Yani, o şehirdeki insanların kolay kolay unutmayacağı bir hal almıştı.

“Olabilir,” dedi Striker nihayet. “Ama bu işi başkaları için kolaylaştırmanın da bir anlamı yok. Bu iş bittiğinde, senden fotoğrafları profilinden kaldırmanı ve gizlilik ayarlarını azami seviyeye çıkarmanı istiyorum.”

“Baba...”

“Cidden.”

“Tanrım, tamam ama paranoyak gibi davranıyorsun.” “Sen on altı yaşındasın, ben de babanım. Paranoyak olmak görevim. Hem dışarıda ne kadar çok sapık olduğunu bilsen, sen de benim gibi davranırdın.”

“Dedim ya, paranoyaklaştım”

Sahi, saat kaç? Şu anda okula gidiyor olman gerekmez miydi?”

“Rehabilitasyon günü.”

“Geçen hafta gibi mi?”

Kızı yanıt vermeyince, Striker zoraki bir biçimde güldü, ama göğsünün hâlâ sıkıştığını hissediyordu. Courtney’ye bilgisayara ellememesi gerektiğini hatırlattı, poposunu kaldırıp okula gitmesini iş kazası terapisi randevusunu kaçırmamasını söyledi. Sonra hoşçakal dedi. Telefonu kapatıp arabasına dönünce, Felicia raporu okumayı çoktan bitirmişti.

“Eee?” dedi. Bekleyiş sabrını tüketmişti.

Felicia uzun siyah saçlarını geriye attı ve içini çekti. “Fler şey olduğu gibi yazıyor, Jacob. Larisa büyük bir çöküş yaşamış.”

“Nasıl? Neden?”

“Bir motorlu araç kazası olmuş. Annesi, babası ve kız kardeşi kazada ölmüşler - arabaları buzda kaymış ve karşı şeride geçmiş. Noel’den iki gün önce olmuş.”

“Zavallı kız,” dedi Striker.

Felicia gözlerinin içine baktı. “Daha da kötüleşiyor. Kız kardeşi kazada feci bir biçimde yanmış ve daha fazla dayanamayıp ölmenden önce arada neredeyse üç hafta geçmiş. Bedeninin yüzde sekseninde üçüncü derece yanıklar varmış.”

Striker bunu duyunca, Larisa’ya çok üzüldü. “Çöktüğüne şaşmamak gerek. Ne büyük acı. Üçünü birden kaybetmiş.” “Sadece acı değil, bir de pişmanlık.”

“Pişmanlık mı?”

“Arabayı kullanan Larisa’yımış. Bir çizik bile almadan kurtulmuş. ÇSB hayatta kalmasının ve yaralanmamasmm bir mucize olduğunu söylemiş.”

ÇSB: Çarpışma Soruşturma Bölümü.

Striker duyduklarını düşünürken, bedenindeki tüm hücrelerin sıkıştığını hissetti. Büyük bir trajediydi. Felicia’ya baktı.

“Lütfen bana arabayı kullanırken içkili olduğunu söyle-»

me.

“Bir damla bile içmemiş. Gayet ayıkmış.”

“Şükürler olsun.”

“Ama raporda kazanın hız yüzünden meydana geldiği yazıyor. Larisa yol şartlarına göre çok hızlı gidiyormuş. Kaza kışın meydana gelmiş. Yollar buzluymuş. Hava karanlıkmiş. Uzun bir vardiya sonrası, gece on birde olmuş.” “Uyumuş mu yoksa?”

“Kimse bilmiyor; Larisa bile. Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Belki de çöküşü o zaman başlamıştır.”

“Öyle olduğuna eminim. Şu raporu bir de ben okuyayım.”

Striker kağıtları eline aldı. Yazanlar sertti ve Striker bunları okuduğunda, adeta gerçek hayatta meydana gelen bir kabaşa çekiliyormuş gibi hissetti. Ambulans görevlilerinin raporları. Tıbbi raporlar. Dosya epeyi kalındı. En sonunda da polis psikologunun asistanının yazdığı bir ek vardı. İsmi Richter’di ve sayfanın üstünde stilize MVK harfleri vardı.

tesini de yazan doktor. Larisa’nın yolladığı mesaj tamamıyla saçma bir şey olmayabilir. Mandy’yi gerçekten de tanıyor olabilir. Bağlantı gözümüzün önünde.”

Felicia omuzlarını silkti. “Çok şaşırtıcı değil. Polis psi-kiyatristleri ve psikologları her türlü zihinsel sorunla uğraşıyorlar. Mandy Gill’de de Larisa Loganda da depresyon sorunu vardı. Klinikteki danışmanlık seanslarında karşılaşmış olabilirler.”

Striker başını salladı. “Ama bu bana çok büyük bir tesa-

düf gibi geliyor. Yani, bunun gerçek olabilmesi için yüzde kaç ihtimal var? Mandy Gill elimizdeki ilk dosya ve aldığı ilaçların reçetelerinin Maplevue Kliniğindeki Dr. Richter tarafından yazıldığını biliyoruz. Şimdi, bir de Larisa’nın durumunu öğrendik, o da Dr. Richter’le görüşüyordu.” “Tuhaf değil ki,” dedi Felicia. “Hatta tam aksine son derece mantıklı. Her ikisinin de aynı kliniğe gitmesi için arada polis bağlantısı olması şart değil ki. Maplevue bir zihinsel hastalıklar kliniği ve polisin dikkatini çeken şey de her ikisinin aynı zihinsel hastalığa sahip olmaları.”

Striker bir şey demedi, Felicia'mn söylediklerini düşün-

Mapleview Kliniği.

"İşte, yine," dedi Striker. "Dr. Richter. Mandy Gill'in reçe-
dü.

"Larisa'nın mesajı," dedi bir süre sonra. "Mandy'nin öldürüldüğünü bildiğini yazmıştı."

"Ama mesajı biz televizyona çıktıktan sonra geldi; bizi muhtemelen izlemiştir, öyle değil mi? Engerek denen çatlağın mesajı için de sen böyle düşünüyordun. Olaydan sonra bizi televizyonda gördü ve mesaj yolladı. Standart."

Striker, Felicia'nın yürüttüğü mantığı düşününce, ona hak verdi. İlk defa Larisa yla olan bağlantısı bu konuda düşündüklerini etkiliyor mudur diye düşündü.

"Polis psikologunun raporunu oku," dedi Felicia. "Larisa'nın paranoyak da olduğu yazıyor. Kullandığı ilaçlardan bazıları da bunu doğruluyor." Uzanıp Striker'ın kolunu tuttu. "Şimdi söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacağını biliyorum, Jacob, ama Larisa senin hatırladığın kadın değil. Ailesinin o şekilde öldüğüne şahit olmak, belli ki onu bir uçurumun eşiğine getirmiş. Kadın hasta."

Striker buna itiraz etmeden başını salladı. "Buna diyecek bir şeyim yok. Ama sırf hasta diye bir şey bilmediği de söylenemez. Mandy'nin ölümüyle ilgili elinde kanıt olabilir, bu mümkün; eğer bu doğruysa, bunu öğrenmemiz gerek. Dosyaları okumaya devam et. Kullandığı diğer isimlere ve tanıdıklara bak. Bakalım bir bağlantı bulabilecek misin? Şu aşamada, hiçbir şey önemsiz değil."

Felicia aynı raporları tekrar tekrar okumak istemiyormuş gibi bıkkınlıkla içini çekti, ama Striker'ın istediğini yaptı. Bu arada, Striker da raporun ek bölümünden Dr. Richter'in telefon numarasını buldu ve onu aradı. Telefon bir kez çaldıktan sonra önceden kaydedilmiş standart bir bilgisayar mesajına bağlandı. Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor...

Striker bip sesini bekledikten sonra, bir mesaj bıraktı, kim olduğunu ve bir hastasıyla ilgili olarak görüşmek istediğini söyledi. Telefonu kapatırken, Felicia da raporları gözden geçirmeyi bitirmişti. Hımm, dedi.

Striker ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha bu sabah Larisa'nın evi için bir CAD araması yapılmış."

"Bu sabah mı, dün sabah mı?"

Felicia başını kaldırdı. "Bu sabah." Aramanın ayrıntılarını okudu. "87. Devriye tarafından yapılmış. Bernard Hamilton. Demek onu sistemde taramakla kalmayıp evine de gitmişler."

"Gerçekten evine mi gitmişler?"

"Evet, olay yerinde oldukları yazıyor." Felicia tekrar ayrıntıları okudu. "Burada hiçbir şey demiyor. Bilgi yok. Sadece evine gittikleri ve ayrıldıkları zaman var."

"Ne tür bir arama yapılmış?"

"Genel Durum Kontrolü diyor."

"Oraya varış zamanı tam olarak belli mi? GPS'le mi yapılmış?"

“Evet, buraya zaman kayıt edilmiş.”

Striker kaşlarını çatı. Bu, Larisa Logan için yapılan ikinci CAD aramasıydı. Hem de sadece iki gün arayla. Striker bundan rahatsız olmuştu, çünkü Bernard Hamilton o kadar da işleri sıkı takip eden birisi değildi. Larisa’nın evine iki günde iki kere gitmişse - ve o sabah çok erken bir saatte gitmişse - bunun iyi bir nedeni olmalıydı.

Bernard’a telefon açıp doğrudan sormayı düşündü, ama adam yılanın tekiydi. Striker önce biraz kendi araştırmasını yapmak ve onunla telefonda değil, yüz yüze konuşmak istiyordu. Yüz yüze yapılan görüşmelerde polisler neyin ne olduğunu daha iyi anlardı.

İnsanlar konuşmadan da çok şey ele verirlerdi.

Striker direksiyonu kırıp motoru işletti. “Barnaby” dedi. “Larisa’nın evine geri dönüyoruz. Bir şey atlamış gibi geliyor.”

Otuz Üç

Boundary Yolunun çevresinden gidip Barnaby Şehrine girerken “Bernard Hamilton’dan gitgide daha az hoşlanmaya başladım,” dedi Striker. “Zaten hiç sevmezdim, o yüzden düşün artık.”

“Belki de Larisa’nın mahremiyetine saygı göstermek istiyordur,” dedi Felicia.

Striker ona ters bir bakış fırlattı. “Kendini kandırma, Feleesh. Bernard Hamilton kişisel çıkarlardan başka bir şey düşünmez. Biz bu kadını kurtarmaya çalışıyoruz, o da bunu biliyor. Ancak bize yardım etmek için kılını dahi kıpırdatmadı. Tam aksine, işleri daha da zorlaştırdı.”

Willingdon’a ilerleyip, daha doğuda kalan Parker Sokağına döndü ve Larisa’nın ufak evine gitti. Evi tekrar görmek tuhaftı. Oraya son gittiğinde, geceydi ve hava zifiri karanlıktı. Fakat saat sabahın dokuzunda göğün hafif ve solgun mavi ışığında ev tamamıyla farklı görünüyordu. Vinil cephe gri değil koyu maviydi, üstündeki ince sıvaysa kirli krem rengiydi ve zamanla pislenip aşınmıştı. Ön odanın perdeleri sıkı sıkı çekilmişti.

Striker eve bakıp suratını buruşturdu.

“87. Devriye içeri girmiş mi?” diye sordu.

Felicia bilgisayardaki raporlara baktı. “Arama raporunda içeri girilmediği yazıyor.”

“O halde, Larisa bir ara eve gelmiş.”

Arabadan indiğinde Striker ayakkabılarının buzlu asfalt-

ta kaydığını hissetti. Kaldırıma varınca, Felicia da arabadan indi. Beton giriş yolunda ilerleyip ön duvara varınca, Striker tereddüt etti.

Kapı tahmin ettiği gibi kapalı değildi, aralık duruyordu. Oysa önceki gece oradan çıkarken kapıyı özellikle kapatıp eve giremeyeceğini garanti altına almıştı.

“Hazır ol,” dedi Felicia’ya.

Felicia tamam anlamında başını sallayıp sola geçince, Striker kapıyı çaldı. Kapıya üç kez vurdu.

“Larisa!” diye seslendi. “Ben Vancouver Polis Teşkilatından Dedektif Striker. Benim, Jacob. Evde misin?” Yanıt gelmeyince, kapıyı aralayıp içeri baktı. Kapıyı aralar aralamaz, sert bir kış rüzgarı kapıyı ardına kadar geri itti. Gördüğü şey onu şaşırttı. İçerisi darmadağındı. Adeta talan edilmişti. Dolaptaki

her şey yerdeydi ve cepleri ters yüz edilmişti. Dolabın çekmeceleri açılmış, her birinin içindekiler mutfakta yere atılmıştı. Oturma odasındaysa, koltuk minderleri yırtılmış, koltuğun iç döşemesi kesilmişti.

“Birisi buraya girmiş,” dedi Striker.

Tabancasını çekip sahanlığa adım attı, Felicia da aynısını yaptı. Striker üç adım sonra durdu.

“Arkaya geç,” dedi.

“Dışarıya mı?”

“Evet. İçeride birisi varsa derhal kaçacaktır.”

Felicia’nın suratında tereddütlü bir ifade belirdi. “Buraya bir ekip daha çağırmalıyız, Jacob. Köpekli memurlar gelebilir.”

“Vakit yok.”

“Ama...”

“İçeriye ben hallederim, Feleesh, sen arka tarafı tut.” “Hayır. İki kişi gerekli. Güvenli değil.”

Striker bir şey demedi, ama ona bakınca Felicia’nın kararlı olduğunu gördü ve tamam der gibi başını salladı.

“Tamam, birlikte gireceğiz, ama hemen.”

Felicia başını salladı.

Evde ilerlerken, bir ekip çağırdılar. Mutfakta ve yatak odasında gördükleri de oturma odasından farklı değildi. Her yer talan edilmişti, çekmeceler açılmıştı, dolaplara bakılmıştı ve her şey yerlere saçılmıştı. Yerdeki şeyler arasında para, mücevher, kağıt ve iç çamaşırları da vardı.

Çalışma odasındaki dosya dolabı da boşaltılmıştı. Her şey karıştırılmıştı, fakat hiçbir şeye hasar verilmemişti.

Bu bir araştırmaydı, fesatlık değildi.

Striker her odada gördüklerini hafızasına yerleştirmeye çalıştı. Evin tamamını dolaştılar. Kimsenin hâlâ evde olmadığından, dolaplardan birinde ya da bir köşede gizlenmediğinden emin oldular. Tavan arasına bile baktılar. Evde kimse olmadığından emin olduklarında, Felicia sevk bölümü aradı ve İzinsiz Giriş bildirimi yaptı.

Telefonu kapatıp oturma odasındaki dağınıklığa baktı. “Hiçbir şey alınmamış gibi,” dedi. “Bu İzinsiz Giriş bile olmayabilir. Larisa’nın zihinsel durumunun bir sonucu olabilir.”

Striker ona döndü. “Sence bunu Larisa mı yaptı?”

Felicia omuzlarını silkti. “Olabilir. Şu anki ruh halini kim bilebilir? Dün buraya geldiğimizde, etraf domuz ahır gibiydi. Dolaplar açıldı, Kağıtlar her yere saçılmıştı. Giysiler de öyle. Bugün de öyle, sadece daha kötü.”

Striker başını salladı. “Ama böyle değildi. Bu daha farklı.” Felicia etrafa bakınıp, odayı inceledi. “Burada şeytanın avukatı rolü bana ait. Ama itiraf etmelisin ki Larisa son zamanlarda tuhaf işler yapmış.”

“Buraya başka birisi gelmiş, Feleesh. Bu kişi her kimse, önemli bir şey aramış.” Striker oturma odasında dolaşp, çekmecelerden yere saçılan şeyleri inceledi. Halıda, odanın tam ortasında açık duran bir DVD kabı vardı. Dikkatini çekmişti.

İçi boştu.

Etrafa bakınca, diski göremedi; sonra çalışma odasına geçti. Orada da yerde boş DVD kapları vardı. O odayı da araştırdı, ancak kayıp diskleri bulamadı.

“DVD’leri almış” dedi. “Buradaki kayıp tek şey DVD’ler.” Felicia da etrafına bakıp kaşlarını çattı. “Burada mantıksız bir sürü durum var, Jacob.”

“Ne gibi?”

“Larisa’nın kaçması mesela. Yani, evine zorla giren birisinden, hatta psikiyatri koğuşundan kaçmasını da anlarım, ama bizden niye kaçtığını anlamıyorum. Düşünsene. Sen arkadaşısın; seni arıyordu. Yardım istiyordu. Bir şey biliyorsa, neden doğrudan polise gitmedi? Neden kaçtı?” Striker bunun yanıtını düşünürken, tabancasını kılıfına soktu. Larisa kaçıyordu. Bernard tuhaf davranıyordu. Larisa’nın evine gidiyordu. Hem de iki kez.

Birden içini kötü bir his kapladı.

“Galiba bunun nedenini biliyorum.”

- 190-

Otuz Dört

Yoğun trafiğe ve buzlu yollara rağmen, Larisa’nın Bar-naby’deki evinden ta Main Sokağındaki merkeze yirmi dakikadan az sürede gittiler. Oraya varınca, arabayı doğu şeridine park ettiler, sadece çaylaklar ön tarafa park ederdi, çünkü şikayetçi olacak kişiler bir sonraki devriye arabasının gelmesini orada beklerdi.

Ek binanın yanından geçip, ana binaya girdiler ve merdivenlerden üçüncü kata çıktılar. Beton duvarlar son derece zevksiz sarı bir renge boyanmıştı. Bu rengin binayı daha canlı, daha neşeli göstermesi gerekirdi, ama binayı daha iyi hale getirmek mümkün değildi. Kocaman, iç karartıcı bir beton parçasıydı ve rengi de sidik rengini andırıyordu.

Striker oradan hep nefret etmişti.

Üçüncü kata vardı. Bu kat bilgilerin muhafaza edildiği esas kattı. Kayıtlar oradaydı. Crown Liaison Ofisi oradaydı. KPBM - Kanada Polisi Bilgi Merkezi oradaydı. Kopyalar oradaydı. Tabii emir belgeleri de oradaydı. Striker cebinden anahtarı çıkardı. Binadaki tüm diğer kapılar kart sistemiyle işliyordu, fakat burası öyle değildi. Kapıda hâlâ eski usul kilit ve anahtar sistemi vardı ve çoğu zaman kilit bozuk olurdu. Striker anahtarı kilide soktu, biraz uğraştıktan sonra da ağır kapıyı açtı.

Odanın zemini kahverengi halıyla kaplıydı. Buna uygun

olarak, her duvarda kahverengiye boyanmış pencereler vardı. Tavandaki çıplak floresan lambalar soğuk kış gününde bir uğultu yayıyordu. Felicia lambalardan birine bakıp gözlerini kıstı ve bir şeyler homurdandı.

“Bu binayı ne kadar erken yıkarlarsa o kadar iyi,” dedi. “Sahi, neden geldik buraya?”

“Lilly’yle konuşmak için.”

“Lilly mi? O yaşlı cadalozla mı konuşacağız? Tanrım, neden?”

“Teyit almak için.”

Felicia daha fazla soru sormadan, Striker yanından uzaklaşıp Kayıtlar bölümünün etrafından dolandı, üstlerine bilgisayar çıktısı etiketler yapıştırılmış ve kopyalar, Kanada polisi bilgi merkezi ve crown yazan yıkık dökük bölmeler olan diğer bölümlerin yanından geçti. Her zamanki gibi, tüm kat oradan oraya koşuşturan görevlilerle doluydu ve hiç durmayan klavye ve telefon sesleri içeride yankılanıyordu. O katta çalışan herkes kadındı, bu yüzden de tiz kadın sesleri bir fon müziği gibi duyuluyordu.

Emirler bölümüne varınca, Striker Lilly’yi gördü. Lilly yine saçlarını iyice kabartmış, çok da fazla makyaj yapmıştı. Suratında ne vakit yeni bir kırışık bulacak olsa, bu durum daha da aşırıya kaçıyor gibiydi.

Lilly’nin bölmesine gittiklerinde, Lilly onları görmezden geldi ve klavyede bir şeyler yazmaya devam etti. Striker hafifçe öksürüp orada olduklarını belli edip “Hâlâ her zamanki gibi mutlu musun, şekerim?” diyince, suratında ekşimik bir ifade belirdi. Sonra, onu tanıdı, ellerini klavyeden çekip gülümsedi.

“Bela geliyor demez,” dedi. “Sabahın köründe regl oldum.”

“İyi, kurtuldum desene.”

Lilly alaycı bir tavırla gülünce, Striker bölmeye yaklaştı. Bölmenin üstünde duran ufak çöp kutularını bir kenara-

ra itip kolunu bölmeye yasladı. Lilly çöp kutularına bakıp kaşlarını çatı.

“Onları bir devirirsen, ben de seni deviririm.”

Felicia sıkıntıyla kollarını göğsünde kavuşturdu, ama Striker bunu komik bulmuş gibi gülümsedi.

Lilly oradaki en eski görevlilerden biriydi. Altmış beş yaşma yaklaşan kadın emeklilik haklarını kazanması için gerekli olan seksen maddelik kotayı çoktan tamamlamıştı. Ama yine de o köhne ofiste çalışıyor, bozulmayı reddeden eski bir dizel motoru gibi pat pat sesler çıkararak gidiyordu.

Ofisinin sert ve suni ışığında, suratı yorgun görünüyordu. Göz kapakları soğuk mavi gözlerinin üstüne düşmüş, bazen kahverengiye, hatta kızıla boyadığı saçları da gri renkli dipleri gözükecek kadar uzamıştı.

“Ne istiyorsun, Shipwreck?” diye sordu.

“İzinler. En yenileri.”

Lilly kutulardan birini işaret edince, Striker homurdandı.

“En yenileri dedim, Lilly. Sırf cezai olanlar da değil, hepsini görmek istiyorum.”

Kadın bezgin bir ses çıkarıp ayağa kalktı. “Başıma hep iş çıkarıyorsun,” dedi. “Burada bekle.” Kalça ameliyatından beri kullandığı bastonunu eline alıp koridorda ilerledi.

Striker arkasından bakıp gülümsedi: Lilly asla değişmiyordu.

“Tanrım, bu kadın hakikaten de cadının teki,” dedi Felicia.

“Hey, ona iyi davran. O, Lilly işte.”

“Hayır, bu seninle ilgili bir şey. Herkes için bir bahane uyduruyorsun. Hep böyle yapıyorsun. Kocakarının teki. Dahası emeklilik hakkını çoktan kazandı. Neden gitmiyor, Tanrı aşkına?”

Striker dönüp ona baktı. “Çünkü gidecek hiçbir yeri yok. Çocukları ya da bir ailesi yok. Kocasını altı sene önce öldü.

Lilly’nin köpeği bile yok. Burası her şeyi. Buradan gidecek olursa ne yapar?”

“Bilmem, bir hayatı olabilir. Kişilik geliştirme dersleri falan alabilir.”

Striker bir şey demedi. Felicia haklıydı. Lilly çoğu zaman aksi, gıcık, hatta tahammül edilemez bir kadın olabiliyordu. Ama yine de iyi yürekliydi. Tek yapmanız gereken, buzlarını nasıl eriteceğinizi bilmektir.

Striker tam bir şey daha söyleyecekti ki Lilly topallaya topallaya geri geldi. Suratı gerilmişti, kalçası canını yakıyor gibiydi. Bölmesine girince “Al,” deyip dosyaları masaya koydu. “Bundan daha yenisi gelirse, alıp atarım.”

Striker dosyaları alıp gözden geçirmeye koyuldu.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Felicia.

“Larisa Logan.” Dosyaların yarısını Felicia’ya uzattı. “Sen de bak.”

“Emirlere mi bakacağız? Kadının sorunları olabilir, ama o bir suçlu değildi, Jacob.”

“Biliyorum, Feleesh. Sen bakmaya başla.”

Felicia başka bir şey demedi. Baş parmağını yalayıp farklı izin kağıtlarını gözden geçirmeye koyuldu. Her ikisi de kağıtların yarısını kontrol etmişlerdi ki Felicia şaşırması gibi bir ses çıkardı ve kağıtlardan birini havaya kaldırdı.

“Buldum. İsmi burada geçiyor.”

Striker kendi elindeki kağıtları masaya bırakıp Felicia’nın yanına geçti. İzin kağıdının en üstüne bakınca, aradığı sözcükleri gördü: Form 21.

Bunu Felicia’ya gösterdi.

“Kurul izni mi?”

“Striker evet anlamında başını salladı. Şimdi bir şeyler açıklık kazanmıştı.

Kurul izni bir tutuklama emrinin tıbbi karşılığıydı. Esas olarak, polise Zihinsel Sağlık Yasası dâhilinde birisini yasal olarak tutuklama hakkı ve sorumluluğu veriyordu. Form

21, bir psikiyatristin hastalarından birinin daha kapsamlı zihinsel sağlık değerlendirmesi için kendisine getirilmesi emri vermesi anlamına geliyordu. Ama çoğu zaman, hastaların salıverilmemesi ve ilaç tedavisine başlatılmasıyla ilgili olarak kullanılan politik açıdan doğru bir terimdi.

Striker’a göre, Form 21 tek bir şeye işaret ediyordu: Larisa’nın dibe vurduğunun kanıtıydı. Larisa’nın doktoru onun kendisi, ya da başkaları için bir tehdit oluşturabileceğine inanmıştı.

Bunu anlayan Striker’ın keyfi kaçtı.

“Demek bu yüzden bizden kaçıyor.” dedi. “Tıbbi tutuklama emrinden haberdar. Bizden yardım istiyor, ama ortaya çıkamıyor.”

Felicia evet anlamında başını salladı. “Çünkü onu gördüğümüz yerde yakalayıp hastaneye geri götürmemiz gerek.” “Üstelik herhangi bir hastaneye de götüremeyiz,” dedi Striker. “Riverglen’e gitmesi gerek.”

“Akıl hastanesi yani.”

“Zihinsel Sağlık Tesisi,” dedi Striker. “Artık politik açıdan doğru terimleri kullanmak lâzım.”

Felicia kaşım havaya kaldırdı. “Yeni terim, aynı bok.” Striker bir şey demese de aynı fikirdeydi. “Larisa hangi yola sapsa sapsın kaybedecek. Belli ki o da bunun farkında, yoksa bizi görmeye gelirdi.”

“Ama bu durum onun aynı zamanda dengesiz de olduğunu gösteriyor, Jacob.”

Striker yakalama emrini aldı, fotokopisini çekti ve yeni emirlerin bulunduğu kutunun yanına geldi. Arkasına döndüğünde, Felicia’nın suratı allak bullaktı.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Arabada onunla ilgili araştırma yaptığımda bunların hiçbirisi yoktu.”

Striker başını salladı. “Çünkü henüz sisteme girilmemiş. KPBM bazen yeni bilgileri altı hafta sonra girer.”

“Altı hafta mı?”

Striker sıkın bir bakış fırlattı. “Evet, altı hafta. Bazen de daha da uzun sürer. Tanrım, Felicia, artık uyan. Bunları bilmen gerekirdi. Nesin sen, bir cinayet dedektifi mi yoksa bir çaylak mı?”

Felicia bir şey demedi, ama suratı kıpkırmızı kesildi. “Senin cidden biraz sakinleşmen gerek, Jacob. İlaç falan aliver.”

Striker onu duymazdan geldi. “Emirlerden çoğu mahkemeye kadar gitmez,” dedi. “Ancak şiddetle ilgili bir geçmiş söz konusuysa öyle olur. Larisa da kendine, ya da bir başkasına zarar vermeye teşebbüs etmediği için, bu emir hızlandırılmayacak.”

“Henüz kimseye zarar vermeye teşebbüs etmedi.”

Striker diğer tarafa dönüp Lilly’ye hoşçakal dedi, sonra Felicia’ya bakıp başını kısaca salladı ve kahverengi hah kaplı dar koridora doğru yürümeye başladı. Fakat tam kapıdan çıkmadan önce, Bernard Hamilton’a rastladı. Adam onu görünce afalladı, ne yapacağını bilemedi, sonra her zamanki sahte gülümsemesiyle karşılık verdi.

“Striker, Santos. Savaş nasıl gidiyor?”

Striker adamın yolundan çekilmedi. “Emirden haberim var, Bernard.”

Bernard Hamilton gülümsemeyi kesmedi, ama suratı gerildi. “Hangi emir?”

“Form 21. Böylelikle, neden dün gece ve bu sabah Larisa’nın evine gittiğini de anlamış oldum. CAD aramasını neden yaptığını da anladım. Ne yapmaya çalıştığınızı bildiğin halde, onu kendin yakalamaya çalışıyorsun. Kahrolası takdir listene bir şey daha eklemeye çalışıyorsun.” Bernard’ın gülümsemesi silindi. “Yapmaya çalıştığım tek

şey, hastalarımızdan birini bulmak, Striker. Kendi iyiliği • • » için.

“Kendi iyiliği için mi? Gerçekten mi? Mazeretin bu mu

yani?" Striker adama bir adım daha yaklaştı. "Söylesene, Bernard. Bu sabah karşılaştığımızda, neden bize emirden söz etmedin? Onu aradığımızı biliyordun."

"Be- ben bilmiyordum..."

"Emir dün gece çıkmış. 87. Devriye zihinsel sağlıkla ilgili haberleri ilk duyan devriyedir. Yani, senin ekibinin bunu herkesten önce duymuş olması gerek."

Bernard'ın suratı kızardı. "Gizlilik konuları söz konusu." "Gizlilik meseleleri ne zamandan beri insan hayatını korumanın önüne geçti?"

"Bu konuda yorum yapamam."

"Yapamazsın tabii, değil mi Bernard? Senin birisini yakalama istatistiklerine kıyasla bir kadının hayatının ne önemi var?"

Hamilton'ın suratı asıldı. "Larisa Logan'ı yakalama emri var. Kadının gözetim altına alınması gerek. Bu kadar basit." "Bizi atlatmaya çalışmasaydın, zaten öyle olacaktı." Bernard'ın şaşırdığını gören Striker öfkelenildi. "Sen onu yakalamaya çalışırken, Larisa beni görmeyi bekliyordu. Şimdi seni oraya yolladığımı düşünüyor. Ona oyun oynadığımı sanıyor olmalı. Kaçmasının tek sebebi bu. Aferin, Bernard. Her zamanki gibi bir numarasın."

"Ama bi-bilmiyordum ki..."

"Sorsaydın bilirdin."

Bernard yanıt vermedi, Strikersa gözlerini adama dikti. Kısa bir süre sonra, Felicia Striker'ı oradan götürmek için kolunu tuttu. Striker kolunu geri çekti.

"Bir şey daha var, Bernard. Larisa'ya bir şey olursa, bu bölümdeki herkesin bu işi nasıl batırdığını bilmesini sağlayacağım. Takdir meselesini Larisa'nın hayatından ön plana koydun. Anladın mı? Bakalım Yılın Polisi adaylığın bu olaydan sonra nasıl gidecek."

Bernard'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Striker nihayet adamın önünden çekildi. Bernard'a ya da Felicia'ya bakmadan,

hışım ile koridora çıktı, kapıyı tekmeleyip açtı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Her şey daha da karmaşık hale gelmişti.

Otuz Beş

Zaman önemliydi, Engerek de bunu biliyordu. Her şey hızlı bir şekilde ilerliyordu. Malzemeler hazır, hepsi paketlenmişti ve götürülmek üzere bekliyordu. Kamyonetin deposu doluydu, anahtarlar da kontakta. Kamyonet park halindeydi, bir söğüt ağacının salkım salkım dallarının altında gözlerden ıraktı ve yakınlardaki bir çıkmaz sokağın sonundaydı.

Engerek listesini gözden geçirdi.

Deri maske. Tamam. Deri eldivenler. Tamam. Lateks eldivenler.

Tamam.

Video tertibatı... Hayır.

Malzemelerden birinin eksik olduğunu görünce suratı asıldı. Bunu nasıl olmuştu da unutmuştu? Kamera en önemli şeydi. Gizli yerine gitti, zemindeki kapağı açtı ve merdivenlerden evine indi. Beton

zemine ayağı basınca, doğrudan odanın doğu tarafına geçti. Duvarda M.C. Escher'ın Görecelik tablosunun kocaman bir reproduksiyonu asılıydı. Tabloda insanlar yerçekiminin olmadığı bir dünyada her yöne doğru basamaklardan inip çıkıyorlardı.

Engerek bu tabloya bayılıyordu. Ancak tabloyu bir sanatsever olduğu için almamıştı. Baskıyı almasına neden olan şey boyutuydu.

Elini uzatıp çerçeveyi tuttu ve resmi duvardan indirdi. Arkasında yarım metre genişliğinde, bir metre uzunluğun-

da tuhaf boyutlu bir kapı vardı. İncecik ve ahşaptı. Eski bir servis asansörüydü. Tanrı bilir ne kadar süre önce yapılmış, o tarihten beri de kullanılmamıştı.

Engerek kapıyı açtı. İçeride katlar arasında uzanan bir geçit vardı. Engerek sistemi kendisi inşâ ettiği için yukarıda her biri otuz santim genişliğinde ve yarım metre derinliğinde olan iki tane sağlam platform olduğunu biliyordu. Her birinin tabanında kablolar çekildiğinde inip kalkan tekerlekler vardı.

Engerek içeri uzanıp kabloyu tuttu. Kabloyu çekince, ilk platform yavaşça yukarıdan indi ve ortaya bir sıra elektronik alet çıktı. Yapacağı iş için gerekli olanları seçti.

Kamera.

Aktarıcı.

Dijital alıcılı bilgisayar kasası.

Tabii bir de yedek harici sabit disk. Çünkü Harikulade Kaçışın değerli bir saniyesini bile kaçırma düşüncesi ona dehşet verici geliyordu.

Aletlerin hepsini aldı, siyah renkli deri bir sırt çantasına yerleştirdi ve kapının yanına koydu. Daha sonra, servis asansörünün kapısını bir kez kaldırdı, kapattı ve resmi duvara astı.

Neredeyse hazırды.

Bu sefer, odanın batı tarafına geçip, tek kapısını açtı. İçeride bir tuvaleti ve duşu olan, ama küveti olmayan ufak bir banyo vardı. Engerek giysilerini çıkarınca, sırtındaki ve bacaklarındaki izler de ortaya çıktı. Bunlar ceza olarak aldığı çirkin kırbaç izleriydi. Sonra, suyu açtı.

Su soğuktu. Buz gibiydi; orada sıcak su yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı, ama bu sorun değildi. Raftan bir kalıp sabun alıp, sert bir biçimde saçlarını ve bedeninin her yanını yıkadı. Sonra at kılından yapılmış fırçasını alıp, teni pembeleşinceye dek bastıra bastıra her yerini yıkadı.

Bir işe gitmeden önce hep böyle yapardı. Rutinin gerekli

bir aşamasıydı.

Yirmi dakika sonra işi bittiğinde, soğuk iliklerine işlemişti ve kızaran teni zımparalanmış gibi yanıyordu. Duştan çıktı, her yerini kuruladı ve üstüne daha önceden hiç giymediği siyah renkli yeni bir eşofmanla yine aynı renk kapüşonlu bir eşofman üstü geçirdi.

Bir şey daha vardı.

Belki de en önemli şeydi.

Masaya geçip bilgisayarını açtı. Özel Araştırma programını çalıştırıp kendi MyShrine sitesine girdi. Giriş yaptıktan sonra da bir mesaj yazmaya koyuldu. Mesaj kısa, öz ve açıktı:

... Onları ilk Afganistan’da ve Kandahar’da gördüm. İnsan formunda. Sıra sıra, dalga dalga maskeler giymiş bir vaziyette geldiler. Ama ne olduklarını BİLİYORDUM. Diğer askerler kör olabilirdi, ama ben değildim. İçlerini gördüm. Hepsini de yere indirdim. Bir asker. Bir gizli ajan. TANRI’NIN ÇEKİCİ!!!

Şimdi nasıl hâlâ öyleysem, o zaman da öyleydim.

Bir iblisi öldürmenin tek bir yolu vardır. Kahrolası bir Sukkubus’u da. Tam kalbinden.

Aşağıya iniyorsun. Cehennemin ağzına iniyorsun, Kahraman. İblislerini öldürebilir misin?

Ben, benimkileri öldüreceğimi biliyorum...

Engerek

Engerek yazmayı bıraktı. Mesajı bir kez okudu.

Yazdıklarından tatmin oldu.

Sonra “Gönder” düğmesine basıp siteden çıktı. O gün, Dedektif Striker bir ara uyarıyı görecekti. Ama bakalım vaktinde görecekti miydi? Uyarıyı dikkate alacak mıydı?

Önemli değildi. En nihayetinde önemli değildi.

Engerek, KillDisk programını kurdu. Tek bir yanlış şifre girerse, sabit sürücünün tamamı silinir, formatlanırdı. Bilgisayardaki oturumunu sonlandırıp kapattı. Sandalye-

sinden kalktı ve yukarıdaki kapağın merdivenlerine doğru gitti. Gün daha yeni başlamış olabilirdi, ama yapacak çok iş vardı.

Otuz Altı

Form 21’in - hemen hemen her zaman bir psikiyatrist olan bir yönetici tarafından çıkarılan tıbbi alıkoyma emrinin en alt kısmında bir imza vardı. Striker arabalarının sürücü koltuğuna oturup ismi okumaya çalışsa da bu mümkün değildi. Hiyeroglif okusa daha kolay olabilirdi. Emri Felicia’ya uzattı.

“İmzayı okuyabiliyor musun?”

Felicia kağıdı alıp göz attı ve hayır anlamında başını salladı. “Eğri büğrü bir şey. Sanırım bir doktor olmanın ön şartlarından biri de bu: Okunaksız yazı yazmak.”

“Şaka gibi,” dedi Striker. “Mahkeme notlarını böyle yazdığımızı düşünebiliyor musun? Savunma kafayı verdi herhalde. Birisinin imzasını okuyamayacaksan, ona alıkoyma emrini imzalatmanın anlamı ne? İmzanın Ostermann’a mı, Richter’e mi ait olduğunu anlayamıyorum.”

“Ya da Dr. Phil’e.”

“Şu anda Ölüm Doktoru Kevorkian da olabileceğini hissediyorum.”

Felicia hafifçe güldü.

Striker arabayı işletip, ısıtıcıyı açtı. “Ostermann ve Richter isimlerini duymaktan bıktım,” dedi. “Richter’e mesaj bıraktım, ama Ostermann Billy isimli hastasıyla ilgili olarak bize hâlâ geri dönüş yapmadı. Saat kaç?”

Felicia saatine baktı. “On.”

“Yeterince bekledik.”

Striker, Dr. Ostermannın cep telefonunu arayınca, karşısına mesaj sistemi çıktı. Tekrar Riverglendi arayınca da ona Dr. Ostermannın perşembe günleri işe öğleden önce gelmediği söylendi. En sonunda, ev numarasını aradı. Yine sesli mesajla karşılaştı.

“Kahretsin,” dedi. Arabanın el frenini çekip gaza bastı. Endowment Landse doğru yola çıktılar.

Trafik hâlâ yoğundu, ama yavaş yavaş düzelmek üzereydi. Main 312 numaradan Point Grey’e arabayla gitmek yaklaşık olarak yirmi dakika sürerdi. On dakika yol aldıktan sonra, Felicia konuştu.

“Buks’ta durur musun?”

“Starbucks’ta mı? Ya Ostermann’ı kaçırsak?”

Felicia başını salladı. “Adam on ikiye kadar işe başla-mıyormuş, daha çok vaktimiz var.” Uzayıp giden Batı 4. Caddeyi gösterdi. “Hem işe gidecekse, onun da buradan geçmesi gerek. X5’ini bir kilometre öteden görürüz.” Striker bir şey demeyip araba kullanmaya devam edince, Felicia kolunu dürttü. “Jacob, gerçekten, hemen bir kahve içmem gerek. Kafein krizine girmek üzereyim.”

“Tamam,” diye razı oldu Striker.

Batı 4. Caddenin iki bin iki yüz numaralı binasına varınca, Striker arabayı kenara çekti ve Felicia yolun karşısına fırladı. Striker onu izledi. Felicia sabah güneşinin altında karşıya geçerken ona bakıp gülümsedi.

Striker da gülümsemeden edemedi. Felicia kafenin cam kapısının ardında gözden kaybolunca, üstüne bir karamsarlık çöktü ve Emirler bölümünde üstüne gittiği için kendisini kötü hissetti. Ona gerçekten de KPBM’indeki zamanla ilgili sorunlardan haberdar olmadığı için mi, yoksa gece yanında kalmadığı için mi kızgın olduğunu düşündü. Ama o anda emin olamadı.

Beş dakika sonra, Felicia kendisi için bir Latte’yle, onun için de her zamanki gibi bir Americano’yla geri gel-

di. Striker bardağı alıp teşekkür etti. Ona şöyle bir baktı. Felicia’nın dudağının üstü vanilya köpüğü olmuştu. Elini uzatıp köpüğü sildi.

“Bak, özür dilerim.”

Felicia şaşkın şaşkın ona baktı. “Özür mü diliyorsun? Neden ki?”

“Olanlar için. 312de. Emirlerle ilgili kafanı ütülememe-liydim. Sana çaylak da dememeliydim. Çizgiyi aştım.” Felicia dikkatle ona baktı. “Bütün sabah huysuzdun. Bernard yüzünden olduğunu düşündüm.”

“Öyleydin. Sanırım. Bilmiyorum.”

“Neden hıncını benden çıkarıyorsun o zaman?”

“Senden çıkarmaya çalışmıyordum.”

“Bana öyle geldi.”

“Ne hissettiğine karışamam, Feleesh.”

“Tabii ki karışamazsın.”

Striker kaşlarını çatı. Özür dileme işi bir anda gerilimli bir ana dönüşmek üzereydi. Bir kez daha el frenini çekti, omzunun üstünden arkasına baktı ve trafiğe çıktı. Felicia “Bazen ne hissettiğimi anlamıyorsun, çünkü hislerime karşı aşırı duyarlı değilsin,” deyince, Striker sıkıntısının arttığını

hissetti. Arabayı sürerken yine dönüp ona baktı. “Biliyor musun, Feleesh? Sen de bazen birlikte araştırdığımız olaylarda dizginleri ele alışına karşı duyarlı değilsin. Hatta bu durumu resmen kıskanıyorsun.”

“Kıskanmıyorum.”

“Kıskanıyorsun. Ama bunun sebebi Emirler bölümünde olan türde şeyler yüzünden - senden daha uzun süredir çalıştığım için daha kıdemli değilim, bu sürenin getirdiği deneyim yüzünden öyleyim. Bu yüzden bazı şeyleri biliyorum. Form 21deki gecikmeler gibi mesela.”

Felicia’nın gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. “Partnerliğimizde benden daha kıdemli olduğun için seni asla kıskanmadım, Jacob. Kaldıramadığım şey, senin bazen insanı

küçümser bir tavır takınman. Soruşturmanın en can alıcı kısmında değil, önemsiz işleri bana vermeni hazmedemiyorum. Benimle değil, bana karşı konuşman deli ediyor beni.”

“Sana karşı konuşmuyorum.”

“Konuşuyorsun ve bunun farkında bile değilsin. Bana senden emir alması gereken, kanıtları laboratuara götürmesi gereken sıradan vatandaş muamelesi yapıyorsun. Ben sıradan bir vatandaş değilim, Jacob. Bir polisim. Dahası, bir cinayet dedektifiyim. Bana bu şekilde davranmadığında, evet, kendimi kötü hissediyorum.”

Striker Kuzeybatı Marine Yoluna sapıp batı yönünde yola devam etti. “O halde, bu konuda hemfikir olmadığımızda hemfikiriz.”

“Bu yeni bir şey mi? Jacob Striker bir kez daha son sözü söyledi.”

Striker öfkeyle ona baktı. “Ben neyi kaldıramıyorum, biliyor musun? Hayatımı alt üst ediyorsun. Bir bakıyorum, benimle yaklaşıyorsun, sonra bir anda arkana bakmadan kaçyorsun.”

Felicia bir süre şok olmuş gibi ona baktı, sonra suratını sert bir ifade kapladı. “Profesyonel hayatımızdan mı, özel hayatımızdan mı söz ediyorsun?”

“Bir fark var mı sence?”

“Bir de neden başarısız olduğumuzu düşünüyorsun.” “Evet. Bir gün profesyonel anlamda da işler ters giderse, beni yüz üstü bırakma.”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Haklısın. Büyük bir haksızlık bu.”

Striker, Belmont Caddesine hızla sapınca, tekerlekler buzlu yolda kaydı. Sokağın yarısına kadar yola devam etti. Sağ tarafta bahçesinde bir sürü akça ağaçlar ve Japon erik ağaçları olan kocaman bir ev duruyordu.

Ostermannların evi:

Giriş kapısı açıktı. Evin ön kapısı da öyle. Striker içeri girip arabayı döner adada park etti. Motoru kapatıp arabadan indiğinde, ön kapıdan uzun siyah saçlı, solgun tenli bir kız çıktı. Onları gören kız olduğu yerde kalakaldı ve suratı gerildi.

Onlara hiçbir şey demedi.

“Günaydın,” dedi Striker. “İsminiz Dalia’ydı, değil mi?”

Kız önce bir şey demedi, ona buz gibi bir bakış fırlattı. Striker bundan hoşlanmadı. Kızın bakışları bomboştu. Kopuktu. Felicia'ya bakınca, göz göze geldiler.

“Evet, ismim Dalia,” dedi kız alçak ve ifadesiz bir ses tonuyla. Ta dizlerine kadar uzanan siyah renkli uzun kuzu derisi paltosuna sarındı ve kemerini bağladı. Evin içine baktı, sonra hâlâ orada olduklarına şaşırılmış gibi dönüp onlara baktı.

“Babanız evde mi?” diye sordu Striker.

“Doktor dışarıda.”

Kızın sözcük seçimi Striker'a tuhaf geldi. Babam dememişti. Doktor demişti. Kıza biraz daha yaklaşmak için eve doğru yürüdü; Felicia da yanından yürümeye başlayınca, Dalia'yı her iki yönden sıkıştırmış oldular. Daha yakından bakınca, kız daha farklı görünüyordu. Bir kere, suratı epeyi makyajlıydı. Teni hiç şüphesiz solgundu. Hayalet gibi görünüyordu. Ama suratındaki kapatıcı, onu modern bir vampir olmaktan biraz olsun kurtarıyordu. Striker daha dikkatlice bakınca, beyaz renkli kapatıcının ardında, kızın suratında lekeler olduğunu fark etti - sanki teni zarar görmüş, morarmıştı. Sağ gözünün altında bir morluk vardı. Çenesine yakın bir yerde de başka bir morluk fark ediliyordu. Sanki birkaç sert tokat yemiş gibiydi.

Kız dikkatle incelendiğini fark edince, suratını saklamak istermiş gibi başını çevirdi. Onlara bakmadan “Geldiğinizi söylerim,” dedi.

İlk konuşan Felicia oldu. “Babanız nerede?”

“İşe gitti.”

Felicia daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan, Lexa Ostermann ön kapıdan dışarı çıktı. Üstündeki uzun paltonun düğmelerini ilikliyordu; onları görünce durdu. İlk önce suratında herhangi bir ifade belirmedi, fakat sonra doğal nezaketi bir kez daha devreye girdi. Felicia'yı dikkate almayıp bakışlarını doğrudan Striker'a dikti.

“Bakıyorum da gerçekten de güzel bir sabahmış.”

Striker gülümsedi. “Size de güzel sabahlar, Bayan Ostermann.”

“Bana Lexa diyebilirsiniz.”

“Ben ne diyeyim?” diye araya girdi Felicia. Sesi gayet ciddi ve resmi çıkmıştı.

Lexa ona gülümsemekle yetindi, bir şey demedi ve dikkatini bir kez daha Striker'a verdi. “Lütfen, bundan sonra resmiyete gerek yok.”

“Unutmamaya çalışırım.”

Lexa ona yaklaşık gözlerinin içine baktı. Striker onun gülümsediğinde on yaş daha genç gözüktüğünü fark etti ve kadının cazibesinden etkilendiğini hissetti.

“Nasılsınız? Dün gece biz giderken biraz gergin görünüyordunuz.”

Lexa hâlâ gülümsüyordu, ancak birden dudakları gerildi, bakışları da dalgınlaştı. “Sizi hangi rüzgar buraya attı, Dedektif Striker?”

Felicia öne çıktı. “Madison Kasabasının Köprüleri sahnesini bölmek istemem, ama eşinizle görüşmek için gelmiştik.”

Bunu duyan Lexa'nın yanakları kızardı. "Şey, ben... Özür dilerim. Onu kaçırdınız."

"Kaçırdık mı?" dedi Striker.

"Evet, bugün çok işi var ne yazık ki. Her zamankinden daha erken çıktı. Sanırım, saat altıydı. Dalia size söylemedi mi?"

Sessizce yanında dikilen Dalia bir şey demedi. Sonra, yanlarından uzaklaştı. Tek kelime dahi etmeden grubun arasından geçti, sivil polis arabasının yanından giriş yoluna yürüdü ve yeşil renkli bir Land Rover'ın yan koltuğuna oturdu.

"Konuşmayı ne kadar da seviyor," dedi Felicia.

Lexa yanıt vermedi. Striker'a bakıp en hoş gülümsemesini takındı. "Erich'i görür görmez uğradığınızı söyleyeceğim, Dedektif Striker."

"Onu ne zaman görürsünüz?" diye üsteledi Felicia.

Lexa gözlerini Striker'dan ayırmadı. "Birkaç saat içinde. Kliniğe gideceğim."

Striker gözlerini kırptırdı. "Hangi klinik?"

"Hangi klinik olacak, Mapleview Kliniği."

"Mapleview mu? Eşinizin orada çalışmadığını sanıyordum. Birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Lexa hafifçe başını salladı. "Evet, daha doğrusu artık birlikte çalışıyoruz. Erich'le ben mesleklerimiz sayesinde orada tanıştık. Erich daha EvenHealth programını başlatmadan çok önce, Riverglen'de bir psikiyatri hemşiresiydim." Striker duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı. "Riverglen, ha? İlginç. Ama artık orada çalışmıyor musunuz?" "Hayır, artık kamudan ziyade özel sektörde çalışıyorum. Hem kazancı daha iyi, hem daha da önemlisi artık hep gündüz vardiyasında çalışıyorum. Kırk yaşımdan sonra gece vardiyalarını bıraktım. Çok zor oluyordu... Gerçi sizin mesleğinizi göz önüne alacak olursak, bunu söylememe gerek yoktur herhalde."

Striker kaşını havaya dikti. "Gece vardiyalarını iyi bilirim."

"Eminim bilirsiniz."

Felicia kadının dikkatini çekmek için öne çıktı. "Eşinizi tam olarak saat kaçta göreceksiniz, Bayan Ostermann?" "Kliniğe gittiğinde."

"Yani?"

"Sanırım öğleden sonra bir ara. Erich perşembe sabahları genellikle kağıt işlerini evde tamamlar. Haftanın geri kalanında da sabahları Riverglende olur. Böylece, sabah trafiğine girmez. Günün sonunda Coquitlam'dan geri dönmek çok zor olabiliyor."

"Ama bugün Riverglene gitti, değil mi?"

"Evet, ama saat ikiden sonra Mapleview'da olacak."

"O kadar bekleyemeyiz," dedi Striker Felicia'ya. "Onu görmek için Riverglene gitmemiz gerek."

Lexa bunu duyunca rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı. İçine derin bir nefes çekti, suratında yine sert bir ifade belirdi. Doğrudan Striker'a baktı. "Erich işlerinin tam ortasında rahatsız edilmekten hoşlanmaz ve işini çok ama çok ciddiye alır."

“Biz de öyle,” dedi Felicia soğuk bir tavırla. “İntiharlar ve kayıp insanlar genellikle listemizde en tepelerdedir.”

Lexa Ostermann bunu duymamış gibiydi. Gözlerini Striker’dan ayırmadan konuşmaya devam etti. “Sizden sadece... Onu şu anda sinirlendirmemenizi rica ederim. Erich Riverglen’deki iş yükü ve EvenHealth için yaptığı özel çalışmalar yüzünden epeyi stres altında. Geceleri geç yatıyor ve sinirleri kolay yıpranıyor.”

“Onu rahatsız etmemek için elimden geleni yaparım,” dedi Striker.

Lexa bunu duyduğuna minnettar olmuş gibi başını salladı, ama ifadesi hâlâ endişeliydi.

Striker kadının haline üzölmüşü. Hoşçakal dedi ve birlikte arabaya döndüler. Arabaya binip, geri geri yoldan çıktılar. Sonra, Lexa ve Dalia girişten çıkabilsinler diye arabayı geri çevirdiler.

Striker’ın oradan uzaklaşmadan önce gördüğü son şey Dalia’nın arabanın ön camının ardındaki suratıydı. Suratı bir kaya gibi ifadesizdi, gözleriye buz gibiydi ve uzaklara dalmıştı.

“Bu kızda bir sorun var,” dedi Felicia.

Striker bunun farkındaydı. Bir sorun olduğunu ta içinde hissediyordu.

Otuz Yedi

Riverglen olarak bilinen zihinsel sağlık merkezi 1900’lerin başlarında inşa edilmiş eski bir binaydı. Pencerelerin eski ahşap çerçevelerine kat kat beyaz boya sürölmüşü ve etrafındaki aşınmış kırmızı kiremitler yıkanmıştı. Ama devlet binayla ne kadar uğraşsa politikacılar tesise ne kadar modern, sağlıklı ve mutlu bir görünüm vermeye çalışsa da, kuzeyde beliren fırtına bulutları gibi belli belirsiz bir çaresizlik bulutu kaplamıştı binayı.

Burası Riverglen’di; zihinsel hastalıkları olan insanların tedavi edildiğı bir yerdi. Çok merak edenler için, devletin Zihinsel Sağlık ve Bağımlılık Hizmetleri listesinde yer alıyordu.

Felicia merkezi çatının tepesindeki çan kulesini işaret etti. “Burası beni ürkütüyor,” dedi.

Striker başını salladı. “Aşağısı insanlara şok terapisi uyguladıkları yer.” Ama bunu söylediğine pişman oldu. Felicia bu tür yerlerden hiç hoşlanmazdı; Striker onu daha da fazla huzursuz etmek istemiyordu.

“Buradan nefret ediyorum,” dedi Felicia alçak sesle. “Büyükannem herkesin buraya Tımarhane dediğı zamanlarda getirilmişti. Onu iyileştirmek için neler yaptıklarını bir bilsen. Tanrım. Ona ilaç verdiler, bağladılar, elektrik şoku verdiler. Her şeyi hatırlamıyorum, o zamanlar çok küçüktüm. Ama yeteri kadarını hatırlıyorum. Saçlarının stresten döküldüğünü, bedeninin bir damlacık kaldığını gayet iyi hatırlıyorum.”

“Bilmiyordum,” dedi Striker.

Felicia soğuk bir ifadeyle ona baktı. “Buraya gelmeden önce durumu daha iyiydi. Ama bir kere buraya geldikten sonra asla dışarı çıkamadı. Trajik bir olaydı.”

“Psikiyatri o zamandan beri çok gelişti,” dedi Striker.

Ama Felicia’nın ifadesi değişmedi. Öfkeyle önündeki binaya baktı, sonra ürperdi. Striker arabayı park edip, başını salladı ve birlikte dışarı çıktılar.

Dışarıda, Pitt Nehrinden esen rüzgar hastanenin bahçesine kadar geliyor, yürüyüş yolunu çevreleyen çalılıkları ileri geri savuruyordu. Felicia kömür rengi uzun paltosuna sarınıp hızlı adımlarla yürüdü. Striker da peşinden gitti. Girişteki eski taş basamakları çıktılar ve akıl hastanesine girmeden önce beyaza boyanmış bir çift kocaman sütunun arasında durdular.

Riverglen.

Gelmişlerdi.

İçerisi de dışarıdan farklı değildi. Koridorlarda bir çaresizlik havası vardı. Ön taraftaki güvenlik istasyonunu geçtikten sonra, Striker ve Felicia bir görevli tarafından tesisin doğu kanadına götürüldüler. Sonra da uzun ve dar bir koridorda Dr. Ostermannın ofisine doğru yürümeye başladılar. Striker yürürken etrafına bakınıyordu. Duvarlar yüksekti, rahat rahat üç metre kadar vardı; pencerelerse ufak olduğu için, içerideki kasveti yok edecek kadar ışık almıyordu ve dışarıdaki manzarayı görmek hiçbir şekilde mümkün değildi. Orada olmak bile moral bozucuydu.

“Burası korkunç bir yer,” dedi Felicia.

Ellilerinde gözüken tıknaz görevli bunu duyunca, onlara tuhaf tuhaf baktı, ama Striker ona bakıp kafasını sallayınca yürümeye devam ettiler.

Dr. Ostermannın ofisi L biçimli bir koridorun sonundaydı. Doğü kanadında, koridorun ilerisinde ayrı bir oda

vardı; burası açık mavi gecelikler giymiş birkaç hastanın oturduğu bir yerdi.

Striker odaya baktı. Ufak, dikdörtgen biçimli ve koridorlara hiç benzemeyen oda ışık alıyordu, hatta pencerelerden birkaçı kuzeydeki dağlara bakıyordu. Hastalardan bazıları tavla oynuyordu. Bazıları da kitap okuyor, ya da kendi aralarında konuşuyordu. Ama çoğu odanın uç köşesindeki eski ve tüplü bir televizyonun karşısında oturuyordu. Televizyonda bir yemek programı vardı. Bu manzara Striker a annesiyle babasının evini hatırlattı. Dr. Ostermannın geri gelmesini beklerlerken, Striker hastaları izledi.

En yakındaki köşede, dört kişilik bir grup kağıt oyunu oynuyordu. Günlerdir tıraş olmamış gibi gözüken, ince uzun beyaz bir adam birden masadan ayağa fırlayıp “Siktirin gidin, HERGELELER!” diye bağırdı. Gömleğini yırtıp yere fırlattı.

Striker Felicia’ya bakınca, suratının gerildiğini fark etti.

“Strip poker mi?” dedi.

Felicia yanıt vermeye fırsat bulamadan, güvenlik görevlilerinden biri odanın diğer köşesindeki yerinden kalktı ve “Henry! Sakinleşsen iyi olacak. Hem de hemen!” diye bağırdı.

Adam oralı bile olmadı. “Masaya bıçak getirmiş!” diye bağırdı. “Bir bıçak! Buna dayanamam, bu kurallara aykırı, TEHLİKELİ!”

Görevli masaya bakınca, kağıt bardaklar ve çörekler, minik tereyağı paketleri ve plastik bıçaklar gördü. “Sorun yok, Henry. Her şey yolunda. Bir tane bıçak kullanmaya izni var. Bunların hepsi plastik. O yüzden, sakinleş artık.”

“Ama TEHLİKELİ!”

“Bak, uslu durursan, sana yine en sevdiğin atıştırmalıklardan veririm.”

“M&M çikolatalarından mı?”

“Evet, söz.”

“Fıstıklı mı?”

“Tabii.”

Henry önce bir şey demedi; dikkatle adama baktı, çenesini öne uzattı ve sonra nihayet gömleğini yerden alıp tekrar giydi. Kağıt oyunu oynayan diğer oyuncuların yanından uzaklaşıp, tek başına odanın girişine gitti. Striker’la Felicia’nın ona baktığını gördü.

“Siz ikiniz, nereye baktığınızı sanıyorsunuz?”

Striker bir şey demedi, Felicia’ya kolunu tutup başka yöne bakmasını sağladı.

“Onu kışkırtma,” dedi. “Adam akıl hastası.”

Striker böyle bir şey yapmayı düşünmüyordu. Yanıt veremeden, arkalarından bir kadın “Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Her ikisi de sesin geldiği yöne döndüler.

Dr. Ostermannın ofisinin önündeki masada bembeyaz bir hastane üniforması giymiş bir kadın oturuyordu. Otuz yaşlarındaydı, sert görünümlüydü, saçlarını sımsıkı ensesinde toplamıştı ve suratında neredeyse hiç makyaj yoktu. Kadın onlara gülümsemedi.

Henry hâlâ içeride söylenip dururken, Striker masaya yaklaştı. “Ben Dedektif Striker, bu da Dedektif Santos,” dedi. Kadına polis kimliğini uzattı. “Dr. Ostermann’la görüşmeye gelmiştik.”

Kadın hâlâ gülümsemedi. “Randevunuz var mı?”

“Bir akıl hastanesinde randevuya mı gerek var? Hayır, randevumuz yok.”

Kadının suratı gerildi - konuşmaya başladıklarından beri ilk kez bir duygu ifadesi belirmişti suratında. “Artık öyle demiyoruz,” dedi. “Burası bir zihinsel sağlık merkezi.” Masasındaki bir randevu defterini açtı ve ofladı. “Dr. Ostermannın seansının bitmesine yirmi dakika daha var. On birde bitecek. Daha sonra da on ikide özel hastaları var... Sizi bugün kabul edebileceğini sanmıyorum.”

“Edebilir ve edecek,” dedi Striker. “Buraya geleceğimizi biliyor.”

“Bana bir şey demedi.”

Felicia’nın suratına asabi bir ifade belirdi. “Yani, bilmediğiniz şeyler de mi var bu dünyada?” dedi.

Striker kadına gülümsedi. “Eminim ki söylemeyi unutmuştur.”

Kadın hiçbir tepki vermedi. Karşı duvardaki sandalyeleri işaret etti. “Oraya oturun. Doktora kendisini beklediğinizi haber vereyim.”

Striker, Dr. Ostermannın ofisinin kapısına baktı. Yerinden kalkıp yürüdü, kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

“Beyefendi! Beyefendi! Dedektif!” diye seslendi resepsi-yonist.

Striker istifini bozmadı. “Evet?”

“Dışarı çıkın lütfen.”

“Şey, affedersiniz. Bize ofisinde bekleyebileceğimizi söylediğinizi sandım.”

“Hayır.”

Striker boynunu çevirip kıs kıs gülen Felicia'ya baktı.

"İyi denemeydi, Sherlock."

Striker yanıt vermedi. Yanma oturdu, derin derin nefes çekti ve Felicia'nın her zaman sürdüğü vanilya kokulu parfümü içine çekti. Kokuyla birlikte, aklına güzel anılar gelince, bunları düşünmemeye çalıştı. Doktorun ofisine girmenin bir yolunu bulmalıydı.

Beş dakika sonra, resepsiyonist yerinden kalktı. "Hemen dönerim," dedi. Başka bir açıklama yapmadan koridora çıktı. Striker kadının köşeyi dönmesini bekledikten sonra ayağa fırladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Felicia.

"Sihirbazlık."

Striker duvara doğru gitti, yaslandı, sonra hafif hafif ısıklık çılmaya başladı. Hastaların bulunduğu odada Henry hâlâ

kendi kendine bıçakların tehlikeli olduğunu mırıldanıyordu. Isılık sesini duyunca Striker'a baktı.

Striker bu sefer bakışlarını kaçırmadı. Tam aksine, adama gülümsedi, göz kırptı ve "Bak, bende ne var" diye fısıldadı. Sonra, ceketinin arka kısmını yana sıyırıp belindeki tabancayı gösterdi. "Gizlice içeri soktum."

Henry'den hayret dolu bir ses yükseldi. "Onu buraya sokamazsın!"

Striker deklanşöre basıp şarjörü çekti. İçinden bir mermi çıkarıp, tekrar şarjöre taktı ve deklanşörü tabancanın içine geri itti. Daha sonra da Henry'ye baktı.

"Üç dolu şarjörüm var."

"Onları buraya sokamazsın - tehlikeli!"

"Çok tehlikeli!"

"Kurallara aykırı!"

"Kuralları izlemiyorum."

Henry'nin suratı allak bullak oldu ve tir tir titremeye başladı.

"Onları buraya sokamazsın - tehlikeli!" diye böğürdü. Öne doğru adım atıp tam resepsiyonist geri dönerken sandalyelerden birini tekmeledi. Kadın hayretle bağırıp elindeki kahve fincanını yere düşürürken, sandalye zeminde kayıp kapıya çarptı ve güvenlik camını zangırdattı.

"Henry, sakın ol," diye bağırdı kadın. "Sakin ol!"

"ONU BURAYA SOKAMAZ! SOKAMAZ! ÇOK TEHLİKELİ!"

Güvenlik görevlileri koş koş Henry'nin yanma gittiler ve etrafı sakinleştirmek için onu derhal odasına çıkardılar.

Ama olan olmuştu. Diğer hastalar da kağıt oyununu ve tavla turnuvasını bıraktılar, televizyon da bir anda cazibesini yitirdi. Striker resepsiyoniste döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Gerinmek için ayağa kalkmıştım; sanırım tabancamı gördü. Sonra da çıldırdı" Etrafına baktı. "Tanrım, hepsi çok öfkeli görünüyorlar."

Resepsiyonist yere dökülen kahveye ve kapının önünde birikmeye başlayan hastalara baktı. “Şey... Belki de ofiste bekleşeniz daha iyi olacak.”

Striker kadına gülümseyip ellerini havaya kaldırdı. “Nasıl uygun görürseniz.”

Otuz Sekiz

Resepsiyonist onları Dr. Ostermann’ın ofisine alıp kapıyı kapatır kapatmaz, Felicia ona baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Korkunçtu,” dedi.

Striker omuzlarını silkti. “Biliyorum, inan bana ben de yaptığımle gurur duymuyorum ancak başka seçeneğimiz yoktu. Ostermann geri dönmeden önce içeri girmeliydik. Billy denen hastanın kim olduğunu öğrenmeliyiz.” Striker saatine bakınca, on bire on dakika kaldığını gördü. “Kadın seansın kaçta biteceğini söylemişti?”

“On birde - erken bitirmezse tabii.”

Striker kaşlarını çatı. On dakika uzun bir süre değildi. Etrafına bakındı. Odanın oldukça yalın olması onu şaşırttı. Duvarların tıp diplomalarıyla kaplı olacağını düşünmüştü. Plakalar, sertifikalar ve ödüller görmeyi bekliyordu. Belki EvenHealth programıyla ilgili broşürler olabilir. En azından, birkaç raf dolusu tıp kitabı göreceğini sanmıştı.

Fakat bunların hiçbirisi yoktu.

Ofisteki eşyalar karşı köşede duran kocaman meşe bir dolap, kaba saba ahşap bir masa ve masanın karşısında duran bir çift rahat görünümlü deri koltuktu.

Duvarlarda standart resimlerden başka bir şey yoktu: denize bakan bir denizci; bir doktorun odasında bekleyen küçük bir çocuk ve Kızılderili tarzında çizilmiş bir kurt kafası. Bunlardan ve odaya biraz olsun renk katan birkaç

bitkiden başka hiçbir şey yoktu içeride. Ne raflar vardı, ne de kitaplar.

Striker masaya gitti. Çekmeceleri açmaya çalıştı, ama hepsi kilitliydi. Masada bir mürekkep hokkası, bir bilgisayar ve fareyle bir klavye duruyordu. Bilgisayar ekranı boştu; Striker fareyi oynatınca, oturma açma ekranı belirdi.

“Şifre gerekiyor,” dedi Felicia.

“EvenHealth olabilir mi?”

“Bol şans.”

Striker onun haklı olduğunu biliyordu; bu yüzden, şifreyi tahmin etmeye bile çalışmadı. Bunun yerine, odanın diğer köşesindeki dolaba gitti ve kapağını açtı. Dolapta bir DVD oynatıcısı olan ufak bir televizyon duruyordu. Samsung markaydı. Aşağıda rafta, her birinin üstünde bir isim yazan bir sıra DVD vardı. Striker, Larisa Loganın, ya da Mandy Gill’in ismi var mı diye baktı, ama bulamadı. Bu isimler yerine, Billy Stepken Mercury etiketli bir DVD gördü. İsmi yanında parantez içinde Kuveyt. Afganistan. TSSB. yazıyordu.

TSSB - Travma Sonrası Stres Bozukluğu anlamına geliyordu.

Dönüp Feliciaya baktı. “Bizim Billy olabilir mi?”

“Detayları yaz. Hemen. Ostermann geri gelmeden şunları yazalım bari.”

“Bundan daha fazlasını yapacağım,” dedi Striker. Televizyonu açıp DVD’yi aldı. Kapağını açıp, DVD’yi çıkardı ve oynatıcıya yerleştirdi.

Felicia endişeyle ona baktı. “Jacob, ne yapıyorsun?”

“Kapıyı kolla.”

“Kapıyı mı kollayayım? Kapı senden beş adım uzakta.”

“Kapının önüne geç ve sesleri dinle. Gelip gelmediğini söyle.”

“Ostermann her an geri dönebilir. Ya geldiğini duymazsam? Sonra ne yapacağız?”

Striker gülümsedi. “O halde, bir sandalye çekip otur, çünkü ortalık fena karışacak.” Öne eğilip Oynat düğmesine bastı ve oynatıcı DVD’yi yüklemeye başladı.

Birkaç saniye sonra, ekranda bir görüntü belirdi.

Videonun kalitesi şaşılacak derecede iyiydi, neredeyse yüksek çözünürlükteydi, ama ses biraz boğuk geliyordu. Kamera sol tarafa yerleştirilmişti ve Dr. Ostermann genç bir adamın karşısında oturuyordu. Aralarındaysa üstünde hiçbir şey olmayan sıradan, ahşap bir masa duruyordu.

Farklı bir odaydı.

Striker görüntüdeki bomboş duvarlara ve genç adama baktı. Adam beyazdı, sıksası çıkmıştı ve bir deri bir kemik kalmıştı, ama dayanıklı ve güçlü görünüyordu. Yirmilerinin sonlarında, ya da otuzlarının başlarında olabilirdi; yaşını kestirmek güçtü. Koyu kahverengi saçlıydı, ama saçları kırçillaşmaya başlamıştı; suratını kaplayan kirli sakalıysa neredeyse tamamıyla beyazdı.

“Genç, ama yaşlı görünüyor,” dedi Felicia.

Striker yanıt vermedi. Görüntüdeki hastayı incelemeye devam etti. Billy Mercury’nin suratında gözlerinin etrafındaki birçok kırışık haricinde çok az çizgi vardı. Adam sanki yıllardır iyi uyumamış gibi yorgun görünüyordu ve teninin solgun rengi de bu görünümünü pekiştiriyordu. Bedeni ter içinde kalmıştı; nefes alıp verirken nefes nefese kalmış gibi göğsü hızla inip kalkıyordu.

Dr. Ostermann sandalyesine geçti, sonra kayıt için daha iyi bir açı sağlamak için hafifçe sola doğru döndü. Seansın tarihini ve zamanını söyledi. Seans sadece iki hafta önce gerçekleşmişti ve kısaca kendini tanıtmaya, mütevazı ve kısa bir biçimde tıp geçmişinden söz etmeye başladı.

Son olarak da hastasını tanıttı.

“Karşımda oturan kişinin ismi Billy Stephen Mercury,” dedi kameraya bakarak. Billy Afganistan’da görev yapmış bir asker. 7. Alay, 1. Er Bölüğünden. Billy savaştan dön-

dükten sonra aşırı depresyon ve karabasanlar yaşadı; dolayısıyla, günlük hayat aktiviteleriyle baş edemedi ve uyku problemi çekti. Sonradan kendisine Travma Sonrası Stres Bozukluğu teşhisi koyuldu; o günden beri, son yedi aydır benimle burada ve EvenHealth’te seanslara katılıyor. Billy çok büyük ilerleme kaydetti ve her şey yolunda giderse, sağlık merkezinden çıkıp normal hayatına geri dönecek. Buradan çıkışı bizim ilk ve en önemli önceliğimiz.”

Striker ekranda her şeye dikkatle bakıyordu. Bu tanıtım konuşması boyunca, Billy Mercury hiçbir şey demedi. Yerinde oturdu, neredeyse hiç kımıldamadı ve gözlerini boşluğa dikti. Bedeni titriyordu. Bir yandan da terliyordu. Kesik kesik nefes alıyordu.

“Evet, Billy,” diye devam etti Dr. Ostermann. “Geçen seansta, Afganistan’daki görev süreni konuşmuştuk. Daha açık söylemek gerekirse, düşmanla aranda geçen çatışmalardan söz etmiştin. Özellikle de Kandahar’dan bahsettin. Anladığım kadarıyla, senin için oldukça kötü bir dönemdi.”

Dr. Ostermann, Billy Mercury’ye konuşma fırsatı vermek için sustu, ama Billy bir şey demeyince kendisi konuşmaya devam etti.

“Son görüştüğümüzde, bana Albay Dylan isimli bir asker tanıdığının yol kenarındaki bir saldırıda öldüğünde, şehrin arka sokaklarında nasıl grubundan ayrı düştüğünü anlatmıştın. Öyküye devam etmek ister misin?”

Billy Mercury uzunca bir süre bir şey demedi. Titreye titreye, ter akıta akıta yerine oturduğunda, etrafı derin bir sessizlik kapladı. Sonra, aniden canlanıverdi. Etrafına bakınmaya başladı, sanki odada kimsenin göremediği şeyleri bir tek kendisi görebiliyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

“Her yerdeydiler,” dedi en sonunda. “Köyün sokaklarında. Evlerin kapılarında, açık hava pazarlarında, gizlenebilecekleri her oyukta... ama gölgelerde. Her zaman gölge-

lerde.”

“Sözünü ettiğin şey...”

“Düşman.”

“Direnişçiler mi?” diye sordu Dr. Ostermann. “Kasaba halkı mı? Tam olarak kimden söz ediyorsun, Billy?”

“Kim mi?” Billy aniden bir çığlığa dönüşen tiz bir kahkaha patlattı. “Ne demek daha önemli.”

Dr. Ostermann’ın suratında anlık bir gerginlik belirdi. “Billy, bunu daha önce de...”

“Onları gördüm. Farah’ta, Herat\& ve Kandahar’da. Birçok kere gördüm hem de. Her yerdeydiler. Askermiş gibi numara yapıyorlardı. Sıradan insanlar gibi davranıyorlardı. Hatta çocuk gibi davranıyorlardı. Karanlıkta yaşıyorlardı. Gölgelelerin arasından çıkıyorlardı. Onlar karanlığa doğar, karanlıktan var olur. Karanlık gözlerinin, ağızlarının içinden taşar.”

“Billy...”

“Kahrolası cehennem ateşi onlar!”

“Billy, bunları daha önce de konuşmuştuk.Bu bir psikoz, sanrıdan ibaret...”

“Hayır! Anlamıyorsunuz, doktor. Orada değilsiniz, bilemezsiniz. Onlar orada yaşayabilir, gelişebilir. Gitgide güçleniyorlar. Yakında buraya gelecekler. Kliniğe girecekler. Benim için gelecekler. Sizin için gelecekler! Hepimiz için gelecekleri’

Dr. Ostermann’ın suratında bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, ancak Billy’ye yanıt vermedi. Yavaşça sandalyesinden kalktı ve başını salladı.

“Sanırım, ilaç tedavisine geri dönmemiz gerekecek,” dedi.

“Hayır!” diye bağırdı Billy. “Anlamıyorsunuz. Çıldırıldığımı sanıyorsunuz. Ama bilmiyorsunuz. Geceleri seslerini, fısıldadıklarını duyuyorum. Hep fısıldıyorlar. Benim için geliyorlar. Hepimiz için.

BİLEMEZSİNİZT

Dr. Ostermann kapıya yöneldi, Billy'ye aniden yerinden fırladı. Masaya koşup doktoru yakaladı. Ostermann güvenlik görevlilerini çağırmak için bağırmaya başladı. Birkaç saniye içinde, beyaz pantolonlu ve gömlekli üç iri yarı adam içeri daldı. Billy Mercury'yi yakaladılar, ama o debelenmeye başladı. Tırnaklarıyla ilk adamın suratını tırmaladı, ikinci adamın boynuna da sert bir yumruk attı.

"İblisler!" diye bağırdı. "Kahrolası iblisler - HEPİMİZİ YAKALAYACAKLAR!"

Otuz Dokuz

Striker görüntülerden büyülenmiş vaziyette odanın ortasında dikiliyordu. Ekrandaki adam tamamıyla bir hayal dünyasındaydı. Dahası, tehlikeliydi. Striker bunu hissedebiliyordu. İzlediği şey onu öylesine etkilemişti ki Felicia'nın kapının oradan fısıldadığını birkaç saniye sonra fark etti. "... geliyor, Jacob. Dr. Ostermann geliyor."

Striker nihayet toparlandı. DVD oynatıcısının DUR düğmesine bastı, televizyonu kapattı ve dolaptan uzaklaştı. Tam Felicia'nın yanma gelmişti ki kapı açıldı ve Dr. Ostermann içeri girdi.

Doktor ikisini de dikkatle süzdükten sonra, başını sallayıp selam verdi.

"Dedektifler. Sizi tekrar gördüğüme sevindim, ama bu biraz beklenmedik bir ziyaret, ne yalan söyleyeyim."

"Sizi de görmek güzel, doktor," dedi Felicia.

Striker'in numara yapacak hali kalmamıştı. "Sizi arayacağımızı söylemiştik, Dr. Ostermann. Ziyaretimiz kesinlikle beklenmedik değil. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, bizi siz arayacaktınız."

Dr. Ostermann'ın bakışları uzaklara gitti, başını salladı. "Evet, tabii. Evet, doğru söylüyorsunuz. Ben de sizi aramayı düşünüyordum. Ama çok telaşlı bir sabah geçirdim." İçeri girip kapıyı kapattı ve resepsiyonistle hastaların içeriği görmesini engelledi. Elinde kenar kısmında siyah kalemle bir şeyler yazılmış, koyu yeşil renkli bir dosya vardı.

Striker yazıyı okuyamadı.

Dr. Ostermann masasına gitti, çekmecesini açtı ve dosyayı koydu. Tam onlara doğru dönerken, gözüne bir şey takıldı. Dolabın kapağının aralık olduğunu fark ettiği için, yaptığı işi bırakıp gözlerini dolaba dikti. Hiçbir şey demeden dolaba gitti, DVD oynatıcısının karşısında durdu ve DVD'lere baktı. Üstünde Billy Mercury yazan boş kabı alıp açtı. İçinde DVD olmadığını görünce, onlara baktı. Yanakları bir anda pembeleşti.

"Siz... Bunu mu izliyordunuz?"

Felicia yanıt vermedi.

Striker öne doğru bir adım attı. "Sorularıma soruyla yanıt vermeyi bırakın, doktor."

Dr. Ostermannın suratı pembeden kırmızıya dönüştü; öylesine kıpkırmızı kesildi ki kafasının açılmış tepesi bile kızarmıştı. Kıpkırmızı olan suratı gözlerini yemyeşil buz taneleri gibi gösteriyordu. "Ne dediniz, Dedektif Striker?" "Kesin şunu. Ne dediğimi duyduunuz."

Dr. Ostermann hışımla DVD'nin kabını kapattı ve dolaba kaldırdı. "Bana soru sormadınız."

"İma ettim." Striker doktora bir kol boyu kadar yaklaşarak masaya yürüdü. "Vancouver'dan Coquitlam'a sosyal bir ziyaret yapmak için gelmedim, doktor. Bence bunu siz de biliyorsunuz. Bizi bu sabah aramanız gerekiyordu, ama aramadınız."

“Az önce dediğim gibi, çok telaşlı bir sabahı. Aklımda bir sürü iş var. Görecektir birçok hastam var. Bunlar benim için daha öncelikli.”

Striker sert bir tavırla konuşmaya devam etti. “Keşke aynı şeyi Mandy Gill için de söyleyebilseydim,” dedi.

Dr. Ostermann donakaldı, odayı derin bir sessizlik kapladı. Striker sessizlikten gayet hoşnuttu. Sakin bir tavırla Felicia’ya bakıp konuşmamasını sağladı.

Ostermannm biraz ter dökmesini istiyordu.

“Sizi aramamamın sebebi şu,” dedi doktor nihayet. “Henüz hastama ulaşamadım. Ona ulaşana dek de size bu kişinin özel ve kişisel bilgilerini vermeyeceğim. Bu kadar.” Striker başını salladı. “Peki, o zaman doktor. Size yanıtım şu olacak: Ya bu kişinin ismini ifşâ edersiniz, ya da dosdoğru mahkemeye giderim, bir arama emri çıkartıp ofisinizdeki tüm Kayıt Bölümünü alıp götürürüm.”

Dr. Ostermannm suratı kireç gibi kesildi. “Hiçbir yargıç buna izin vermez.”

“Vereceklerini düşünüyorum. Hele medya bu olayı duysa, kim bilir neler olur. ‘Dr. Ostermann, yoksulların psiki-yatristi, EvenHealth programına da katılmış zavallı, zihinsel bir hastalığı olan bir kadınla ilgili bilgileri Vancouver Polis Teşkilatına vermeyi reddetti.’ Tanrım, manşetler şimdiden gözümün önüne geliyor.” Felicia’ya bakıp gülümsedi. “Ya da gerekli dosyalara el koyarız, işimiz biter.”

Dr. Ostermann geri çekildi. “Dosyalarımı el mi koyacaksınız? Hangi gerekçeyle?”

“Zorlayıcı durum gerekçesiyle,” dedi Felicia.

Striker başını salladı. “Kesinlikle. Daha önceden düşünüldüğü gibi intihar etmeyen, bir cinayete kurban gittiğini düşündüğümüz bir hastanız var. Üstelik bu olayın bir diğer hastanızla da bir bağı var. Başkalarına karşı büyük bir tehdit oluşturabilecek bir adam var ortada. Bunlar benim için yeterince zorlayıcı sebepler, doktor. Birer polis memuru olarak en başlıca görevlerimizden biri kişilerin hayatını korumaktır.”

“Bu gerekçe mahkeme tarafından asla kabul edilmez.” Striker omuzlarını silketti. “Olabilir. Ama bu uğurda bir, iki sene savaş vermeye razıyım; buradaki ve EvenHealth’te-ki dosyalarınıza el koyduktan sonra.”

“EvenHealth mi?”

Felicia öne çıktı. “Bizimle çalışın, doktor.”

Dr. Ostermannm suratının rengi daha da attı, masası-

na yaslandı. “Şunu merak ediyorum: Komiseriniz bunları duysa ne derdi acaba? Belki biliyorsunuzdur, kendisiyle tanışıyoruz. Polis Müşterek Hayır Kurumu’na senelerdir yüklü bağışlar yaptığım herkes tarafından bilinir.”

Striker sırtıttı. “Eğer bu haber sızarsa ve hastalarınızın dosyalarına el koyduğumuzu öğrenirse, medya kadar umurunda olur.”

Dr. Ostermann başka bir şey demedi. Bu kâbusun gerçekleştiğini hayal edermiş gibi, dalıp giden gözlerine bir dehşet ifadesi yerleşti.

Striker Felicia’ya bakınca, onun endişelendiğini ve sonradan ona verip verileceğini fark etti. Dr. Ostermannm suratına bakıp “Hangisi olacak, doktor?” dedi. “Birbirimize yardım edecek miyiz, etmeyecek miyiz? Ne de olsa aynı takımdayız, değil mi?”

Dr. Ostermann omuzlarını sarkıtıp, derin derin içini çekti.

“Aynı takımdayız. Evet. Evet, tabii.” Dikkatle masasının ardına geçip, odaya girdikten sonra çekmeceye koyduğu yeşil dosyayı çıkardı. Bıkınlıkla sayfalara şöyle bir göz attıktan sonra da dosyayı masaya bıraktı.

“İsmi Billy Stephen Mercury,” diye anlatmaya başladı en sonunda. “Bunu zaten bildiğinize eminim. Afganistandan döndüğünden beri, epeyi uzun bir süredir benim hastam.” Bakışları önce DVD oynatıcısına, sonra Striker’a kaydı. “Bu anlattıklarım kayıtlara girmeyecek, değil mi?”

“Tabii ki.”

Doktor başını salladı. “Billy büyük sorunları olan bir askerdi. DVDde de söylediğim gibi, Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşıyordu. Neredeyse hiç uyuyamıyordu. Acıyla başa çıkabilmek için de kendi kendine ilaç alıyordu. Hayal görüyordu. Psikotik hale gelmekten bir adım öteydi. Buraya geldiğinde, başa çıkması çok zor bir hasta olabiliyordu.” “Buraya geldiğinde mi?” diye sordu Felicia.

“Evet, buraya geldiğinde. İlaçların çok faydası dokundu. Billy ilerleme kaydetti. Bu yüzden de ayakta tedavi görmesi şartıyla buradan çıktı. Bir süre sonra, tek başına çok iyi idare etti. Fakat onu sürekli olarak kontrol ediyorduk tabii. Düzenli olarak psikiyatristlerimizden birini görmek zorundaydı. Ancak bunun sebebi de daha ziyade ilaçlarını gözden geçirmek ve bunların işe yaradığından emin olmak içindi. İyileşmesinin en büyük nedeni EvenHealth programlarıdır.”

“Özellikle hangi programdan söz ediyorsunuz?”

“Programa SÖYM diyoruz: Sosyal Özgürlük ve Yaşamla Mücadele becerileriyle ilgili. Program üçlü yaklaşım dediğimiz bir sistemle daha stabil durumda olan bazı hastalarımızın özgürlüklerine kavuşmaları için tasarlanmıştı: düzenli danışmanlık, grup terapi seansları ve ev ziyaretleri. Bazı, hatta çoğu hastamız için, SÖYM çok faydalı oldu. Ama Billy için, bir takım aksilikler söz konusu oldu.”

“Ne tür aksilikler?” diye sordu Striker.

“Daha çok ilaçlarla ilgili sorunlar yaşadı. Kulağa basit bir sorunmuş gibi geliyor, ama ilaçlar sanrıları kontrol edebilen tek şeydi. Grup terapi seansları da... Bunlar da depresyonla mücadele edebilmesi içindi.”

“Peki, Billy şu anda nerede?”

Dr. Ostermann ellerini iki yana açtı. “Sorun da bu ya? Ona ulaşamıyorum. Her gün ofisi araması gerekiyor, ama ne yazık ki bir süredir hiç aramadı. Aradan neredeyse bir hafta geçti.” Doktor üzgün üzgün başını salladı. “Güvenilmezlik sorunu onun gruptan çıkarılmasının nedenlerinden biriydi.”

“Yani, gruptan çıkarıldı, ama programa devam mı etti?” diye sordu Striker.

“Tabii ki devam etti. Bu bir rehabilitasyon programı, ceza programı değil.”

“Az önce nedenlerden biriydi demiştiniz, değil mi?” dedi

Felicia.

Dr. Ostermann ağır ağır başını salladı. “Evet, başka nedenler de vardı.”

Striker konunun peşini bırakmaya niyetli değildi. “Neydi bu nedenler, doktor?”

“Billy’nin bazı... takıntıları vardı.”

“Neye karşı?”

“Kime karşı demek daha doğru olacak,” dedi doktor. Bakışlarını bir anlığına onlardan kaçırıp, dudaklarını büzdü ve “Billy, Mandy Gill’i takıntı haline getirmişti,” dedi.

“Tanrım,” dedi Striker. “Bize bunu şimdi mi söylüyorsunuz?”

Dr. Ostermann teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Ama şiddet içeren bir takıntı değildi” dedi. “Sizi temin ederim ki şiddet içeren bir takıntı değildi. Billy asla... şiddet kullanan birisi olmadı.”

“O, bir askerdi,” dedi Striker. “En azından, şiddete aşına olması gerekir.”

Dr. Ostermann başını hafifçe yana eğip yanıt verdi. “Billy bir asker olabilirdi, fakat esas olarak bir iletişim subayıydı.” “İletişim subayı olsun olmasın, yine de şiddet göstermek üzere eğitim almış birisi.”

“Diğer hastalarla, ya da personelle ilgili takıntıları da var mıydı?” diye sordu Felicia.

“Evet. Birisi daha vardı.”

Striker tansiyonunun yükselmeye başladığını hissetti. “İsim verin, doktor. İsim verin.”

“O da hastalardan biriydi. İsmi Sarah Rose.”

Kadının soy ismi Striker için bir şey ifade etmiyordu, ama ilk ismi duraksamasına neden oldu. Sarah mı? Larisa’nın evinde gördükleri o kocaman kâğıttaki isimlerden biri de Sarah değil miydi? Başını Felicia’ya çevirdiğinde, onun da kafasını salladığını gördü; bağlantıyı o da fark etmişti. “Sarah, Billy’yi kollayan tek kişiydi,” diye anlatmaya de-

vam etti Dr. Ostermann. “Onu gerçek anlamda umursayan tek kişiydi. Sanırım, Billy’nin tek gerçek arkadaşıydı. Yakınlaşmışlardı. Çok yakınlaşmışlardı. Romantik bir ilişki olduğuna inanıyorum ki aslında bu tür bir şey terapi kurallarına aykırıdır. İkisini de gruptan çıkarmak zorunda kaldım. Sarah da bu yüzden ilişkilerine son verdi.”

Striker kulaklarına inanmıyordu.

“İlişkilerine son mu verdi?” Bir küfür savurdu. Bu durum bir zihinsel sağlık kâbusundan öteydi, ilaçların etkisiyle alınmış gayet şahsi bir karar olabilirdi. Zihnine akın eden düşüncelerden sıyrılıp daha önemli ayrıntılara odaklanmaya çalıştı.

“Sarah ve Mandy yakınlar mıydı?”

Doktor bu soruya şaşırdı. “Evet. Yakın olduklarını düşünüyorum. Yani, Sarah’ya yakınlaşmak ne kadar mümkünse tabii. Çok içine kapanık bir kızdı. Bir münzevi gibiydi. Bazen elimden gelen tek şey rehberlik seanslarına katılmasını sağlamak oluyordu. Bir keresinde, resepsiyonistimden...” “Bir dakika,” dedi Striker. “Sarah Rose yatılı hastalardan biri değil mi?”

“Hayır, hiç alakası yok. Sarah’ın depresyon durumu tedavi edilebilir nitelikte.”

“Yani, şu anda burada değil mi? Tek başına mı?”

“Evet, tabii.”

“Bana telefon numarasını verin.”

“Sara’nın telefonu yok, ama bende adresi var.”

“Tamam, o zaman adresini verin, bir de varsa bir fotoğrafını alayım.”

Dr. Ostermann çekmecesinden bir dosya çıkarıp, içinden kadının resminin bir fotokopisini buldu. Bir de eski tip bir döner fihrist çıkarıp adresi buldu, bunu sarı renkli bir Post-it kâğıdına yazdı. “Saralıyla ilgili olarak elimizdeki tek güncel bilgi bu.”

Striker kadının resminin fotokopisiyle notu aldı. “Gö-

rüşmemize yarın devam edebiliriz,” dedi. “Şu anda bu kadının iyi olup olmadığını kontrol etmemiz gerek. Doktor, iyi olması için dua edin.”

Dr. Ostermannın surat ifadesi gerildi, ama yanıt vermedi.

Striker Felicia’ya gidebileceklerini işaret etti. İki birlikte ofisten çıkıp Riverglen Zihinsel Sağlık Tesisinin uzun ve karanlık koridorlarından aşağı indiler. Arabalarına geri döndüler ve Vancouver’a doğru yola çıktılar. Hedefleri Op-penheimer bölgesiydi. Daha açık bir şekilde söylemek gerekirse, Prenses Caddesinin şiddet dolu varoş bölgesiydi.

Sıra Sarah Rose’u bulmaya gelmişti.

Kırk

Engerek beyaz renkli sıradan kamyonetin sürücü koltuğuna oturdu. GMC marka, arka tarafta çift kapıları bulunan, arka pencereleri olmayan bir kamyonetti. Bir iş kamyoneti gibi görünüyordu. Bir kargo kamyoneti, ya da kasabada sürüyle bulunan şahsi kamyonetlerden biri de olabilirdi. Bunun gibi milyonlarca kamyonet vardı.

Zaten kamyoneti bu yüzden seçmişti.

Yanındaki merkezi konsolda siyah renkli, ufak bir Nokia cep telefonu duruyordu. Zamane standartlarına göre eski bir model sayılırdı. Kamerası yoktu. Dokunmatik ekranı yoktu. Hatta hiç ekranı yoktu. Ekstra hiçbir şeyi yoktu. Ücreti 7-Eleven mağazalar zincirinin kartıyla ödenerek satın alınmış sıradan bir modeldi. Zaten işi bitince, telefonu parçalara ayırıp şehrin diğer yakasında bir yere atacaktı. Hep çok dikkatliydi. Öyle olmalıydı. Dikkatsizliğin sonuçları başa bela olabilirdi.

Dizlerinin seğirdiğini ve titremeye başladığını hissetti. Beklemek bu işin en zor kısmıydı. Özellikle de küf ve bayat kahve kokan bir kamyonette. Kâğıt tepsideki Tim Horton kafeinsiz kahveye baktı. Kâğıt bardak o kadar eskiydi ki üstündeki yazılar silinmişti. Bardağı aldı, camı açtı ve dışarı fırlattı.

Kamyonetin içine buz gibi bir hava doldu. Görünmez bir el misali ona vurdu, tenini tokatladı. Güneş gökyüzünde

neredeyse bembeyaz parılıyordu. Ansızın neye uğradığını şaşırıp ve kaymaya... uzaklara kaymaya başladı. Geçmişe doğru süzölmeye başladı.

O zamana.

“Hayır, şimdi olmaz,” diye fısıldadı. “Yine olmaz.”

Elleri titremeye başladı, birden her şey o anda, kamyonetin içinde gerçekleşiyormuş gibi gülüşmeleri duydu. Sonra kırıma sesleri başladı. O dehşet verici, kulakları sağır edici çarpışma sesleri doldurdu kulaklarını. Uzanıp radyoyu açtı, düğmeyi var olmayan bir istasyona getirdi. Sesi iyice açıp, statik sesinin kulaklarını doldurmasını sağladı. O cennetten çıkan, muhteşem ses...

Eski hayaletleri batırıyordu.

Şimdilik.

Hâlâ terleyerek, hâlâ titreyerek, tekrar cep telefonuna baktı. Telefon onun çaresizliğini hissetmiş gibi nihayet çaldı ve Engerek rahatladı. Numara tek bir kişide vardı: Doktorda. Bu yüzden, Engerek ilk çalışta yanıt verdi.

“Evet.” Sesi çatlak ve güçsüz çıkıyordu.

“Geliyor. Fazla vakit kalmadı.”

Engerek doktor onu görebiliyormuş gibi dalgın dalgın başını salladı. “Oradayım.”

“Dikkatli ol, kimseye görünmemelisin.”

“Kimse bilmeyecek.”

Doktor bir şey daha söyledi, ama Engerek daha fazla dinleyemedi. Telefonu kapatıp siyah renkli kapüşonlu montunun cebine koydu. Cebin fermuarını çekti. Sonra, kapüşonu kafasına geçirdi. Geçmişin iblislerine karşı koyarak, kapıyı açıp kamyonetten indi.

Hedef noktası doğuda, Hermon Yolunun kıvrıla kıvrıla derleyen buzlu yokuşundaydı; Engerek bunu biliyordu çünkü bölgeyi önceden araştırmış, malzemelerini idare odasına yerleştirmişti.

“Plan yapanlar yaşar; Yapmayanlar hayat verir”

Eski bir asker tekerlemesiydi. Tekerlemenin ritmi onu biraz olsun rahatlattı. Hiçbir kontrolün var olmadığı bir dünyada, birazcık da olsa kontrol sahibiymiş gibi hissetti.

Yolun batı tarafındaki bir tepeye varınca, Engerek en yakın binaya girdi. Hermon Binaları standart bir varoş pro-jesiydi; bina bir harabeden farksızdı, bakımsızlıktan adeta bas bas bağılıyor, her yanı dökülüyordu. Ama kiraların ucuz olduğu kesindi; daha da iyisi, Hermon Binalarında sürekli bir görevli yoktu.

Binanın içi de dışarısı kadar soğuktu. Koridorlar nemliydi, duvarlarsa koridoru hafif eğimliymiş gibi gösterecek kadar eğriydi. Her şeyin ayarı kaçmış, eğrilmiş gibiydi.

Yoksa kendisi mi böyle hissediyordu?

Engerek zemin katının doğu koridorunda ilerleyip, en sondaki dairenin kapısını açtı. 109 numaralı daire boştu, diğer dairelerde oturanlar da birbirlerine bulaşmayacak kadar akıllıydı.

Varoş binalarındaki yazılı olmayan kurallardan biri de buydu.

İçeri girince kapıyı kapattı, sonra odaya baktı. Tam karşısında kullanılmayı bekleyen elektronik aletler duruyordu.

Harici sürücüsü ve sinyal alıcısı olan bilgisayar.

Hedef noktanın renk beslemesine bağlanmış bir monitör.

Bir de malzemeler tabii.

Cila kutularını aldı. Dördü iş için, biri polis için gerekiyordu. Masadaki kola kutusunu alıp açtı, birazını içti. Tatlı gazlı içecek boğazını tatlı tatlı yaktı. Dışarıda, gökyüzü uçsuz bucaksız, berrak ve solgun buz mavisi rengindeydi. Bu manzara, zihnine yine gülüşmelerin doluşmasına neden olunca, Engerek gözlerinin dolduğunu hissetti. Matkabı aldı. Tetiği hafifçe yokladı, motorun yumuşak ve kesintisiz vınlamasını dinledi.

Gözlerini kapatıp, uzunca bir süre sesi dinledi. Gülüş-

meler dininceye, tekrar düşünme becerisine kavuşana dek bekledi.

İşe başlama vakti gelmişti.

Kırk Bir

Felicia onu hafifçe dürttüğünde, Sarah Rose'un evine giden yolu yarılamışlardı.

"Kısa bir mola vermeliyiz," dedi Felicia.

"Nerede?"

"Tuvalet. Herhangi bir yer olur."

Striker bir an önce Sarah Rose'un evine varmak istiyordu. "Tutamaz mısın?"

"Tutabilecek olsam sormazdım."

Striker kafasını sallamakla yetindi. Birkaç sokak sonra, Birinci Caddeyle Rupert'in köşesindeki Chevron benzinliğine girdi. Benzinliğin sahipleri polisleri severler, onlara bedava kahve ikram ederlerdi. Daha da önemlisi, tuvaletler normaldi: Yani, temiz, bakımlı, siyah ışıksız ve kullanılıp atılmış iğneler olmayan bir yerdi.

Felicia dışarı çıkıp içeri koştu.

Striker onu izlerken, cep telefonunun titrediğini hissetti. Larisa'dan bir mesaj, ya da e-posta daha gelmiştir umuduyla, hemen iPhone'unu çıkarıp ekrana baktı.

Bir e-posta gelmişti.

... Onları ilk olarak Afganistan'da ve Kandahar'da gördüm. İnsan formunda. Sıra sıra, dalga dalga maskeler giymiş bir vaziyette geldiler. Ama ne olduklarını biliyordum. Diğer askerler kör olabilirdi, ama ben değildim. İçlerini gördüm. Hepsini de yere indirdim. Bir asker. Bir gizli ajan. TANRI'NİN ÇEKİCİ!!!

Şimdi nasıl hâlâ öyleysem, o zaman da öyleydim.

Bir iblisi öldürmenin tek bir yolu vardır. Kahrolası bir Sukkubus'u da. Tam kalbinden.

I

Aşağıya iniyorsun. Cehennemin ağzına iniyorsun, Kahraman. İblislerini öldürebilir misin?

Ben, benimkileri öldüreceğimi biliyorum...

Engerek

Striker bunları okurken kaşlarını çattı. Yine bilmece gibi, anlamsız bir e-posta gelmişti. Gerçi bir önceki daha oturaklı e-postaya göre, bunu yazan kişi kontrolü kaybetmiş gibiydi.

Telefona sarılıp e-postanın nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Birkaç saniye içinde, teknisyen ona duymayı beklediği şeyi söyledi: e-Postanın nereden geldiği izlenemi-yordu, muhtemelen deniz aşırı bir vekil sunucudan yollanmıştı. Striker adamı dinlerken ağır ağır başını salladı. Telefonu kapatıp Ich'ı aradı ve VPD teknisyeni ona konuyu araştıracağını söyledi.

Birkaç saniye sonra da Felicia arabaya geri döndü. Elinde bir çift benzinliğin yumurta salatalı sandviçlerinden ve bir çift de çikolatalı süt vardı. Sandviçi Striker'ın kucağına koydu, ama ona baktığı anda bir şey olduğunu anladı.

“Şimdi ne oldu?”

Striker ona mesajı gösterdi, Felicia sandviçin kâğıdını açarken ağır ağır mesajı okudu.

“Kahrolası sapık... Numaranı nereden bulmuş?”

Striker omuzlarını silkeli. “Kim bilir? İş rehberinden bulmuş olabilir.”

“Ama bu senin özel numaran.”

“İş telefonum mesajları şahsi olana aktarır, zaten iş telefonum da kayıtlı.”

Felicia biraz olanları düşündü, sonra bir küfür savurdu. “Bu iş hoşuma gitmedi.”

“Mercury1’ye ne kadar çabuk ulaşırsak, bu kâbus da o ka-

dar çabuk biter,” dedi Striker. “Ama önce Sarah Rose’un iyi olup olmadığını görmeliyiz.”

Striker sandviçinden bir lokma ısırды, el frenini çekti ve gaza bastı. Sarah Rose’un evine gitmek istiyordu. Birden vakitlerinin daraldığını hissetti.

Kırk İki

Sarah Rose’un Dr. Ostermann’dan aldığı adresi Prenses Caddesinin iki yüz numaralı binasmdaydı ve binaya uygun bir şekilde Prenses Apartmanı ismi verilmişti. Esas olarak, yaşam desteği alan ve her an binada bulunan sağlık görevlilerinden faydalanan uyuşturucu bağımlıları ve akıl hastaları için bir sosyal destek ve ayakta tedavi programı olarak seçilmişti. Açık pembe yalancı mermerle kaplı olan ve sonradan beyaz alçıyla doldurulan dış cephe insan tenindeki izleri andırıyordu. Her pencerede koyu renkli demir parmaklıklar vardı.

Prenses Apartmanı.

Hiçbir prensesin yaşamadığı yer.

Arabadan ilk Felicia çıktı. Uzunca bir süre önlerindeki binaya baktı, sonra Striker’a döndü. “Buraya son geldiğimizde, Thunderchild seni bir kılıçla yaralamaya çalışmıştı,” dedi.

Striker gülümsedi. “Ah, ne anılarımız var. Sonsuza dek düşünüp durabiliriz, ama görev bizi çağırıyor.” Yolun karşısına geçip Prenses Apartmanına doğru yürümeye başladı. Kaldırıma varmadan önce, binanın ön kapısı öylesine şiddetli bir biçimde açıldı ki bütün pencereler zangırdadı. Ufak tefek, cılız mı cılız, kırmızıya boyanmış kısacık saçlı bir kadın dışarı fırladı ve güney istikametine dönüp Doğu Hastings Sokağına doğru hızlı hızlı yürümeye başladı.

“Kahrolası TAŞIMI çaldın!” diye bağırıp, binaya orta parmağını gösterdi.

Striker kadına bakmadı bile; Oppenheimer bölgesinde bu tür davranışlara sık sık rastlanırdı. Felicia’yla iş partnerlikleri başlamadan önce, Devriye döneminde bu bölgede tam üç sene çalışmış, sonu asla gelmeyen sızıp kalmış ayyaşlarla ve bu tür varoş bölgelerinde sıradan olan kokain psikozuyla meydana gelen bıçaklama olaylarıyla uğraşmıştı.

Karşılarındaki binayı işaret etti. “Anılar sokağında yürüyüşe hazır mısınız?”

“Hâlâ buraya son geldiğim günü unutmaya çalışıyorum.” Striker gülümsedi. Ön kapıyı açıp Prenses Apartmam’na girdi. Derin bir nefes çekip ürperdi. İçerisi her zamanki gibi ter ve sidik kokuyordu.

Apartmanın girişinde uyuşturucu bağımlıları ve akıl hastaları vardı; bu insanların hepsi sokaktaki hayattan bir adım uzaklıktaydı. Prenses Apartmanı birçok kişi için barınacak son noktaydı. Kalabalıktı, leş gibiydi ve bir an olsun huzur yüzü görmezdi. Bir kat yukarıdan gelen öfkeli çığlıklar da bunun kanıtı gibiydi.

“Yukarıda kavga var,” dedi Felicia.

Striker tereddüt bile etmedi. Merdivenleri birer, ikişer atlayarak ikinci kata çıktı ve koridorun sonundaki 212 numaralı daireyi buldu. Sarah Rose’un dairesi. Daireye vardığında, kapı ardına kadar açıktı ve içeride kimse yoktu. Bomboştı. Tek bir sandalye bile yoktu. İçerisi yeni temizlenmiş gibi çamaşır suyu kokuyordu.

“Haydi bakalım, bir başka çıkmaz sokak,” dedi Felicia. “Görevlilerle konuşalım. Belki dairesini değiştirmiştir.” Tekrar aşağı kata indiler. Zemin kata vardıklarında, bir başka kavganın sesleri geldi kulaklarına, ama bu sefer daha müthiş bir bağırış çağırış kopmuştu. Sesler üçüncü kattan geliyor gibiydi. Striker durup sesleri dinledi.

“Aşırı doz sanırım,” dedi Felicia.

“Ne sanmıştın? Şu anda Uyuşturucu Merkezindeyiz.” Striker hâlâ yukarı kattan gelen sesleri dinliyordu ki Hastings Sokağında gördükleri kırmızı saçlı kadın birisinin taşını çaldığını bağırarak geri geldi. Striker ona bakmak için arkasına döndü. Tam o sırada, yolun karşısında, yaklaşık olarak yarım sokak ötede Doğu Cordova’nın diğer tarafında eski taş bir bina çarptı gözüne.

Sosyal Destek Ofisi.

Başıyla Felicia’ya binayı işaret etti. “Şuradaki sosyal yardım binasında tanıdıkların var mı hâlâ?”

Felicia evet anlamında başını salladı. “Aradan birkaç sene geçti, ama hâlâ orada çalışıyor olabilir.”

“Eh, Sarah Rose burada oturduysa, o ofisten çeklerini almış olmalı. Ben buradaki görevlilerle konuşurken, sen de orada git. Tanıdığın şu adam bir şeyler biliyor mu bir bak bakalım. Sarah’nın yardım çeklerini nereye yolluyorlarmış öğren.”

“Tabii, çekler bir yere ulaşıyorsa,” dedi Felicia. “Sarah’nın kayıtlarında bir süre önce Riverglen’de olduğu yazıyordu. Henüz kayıtlı başka bir adresi olmayabilir.”

“Boş ver, denemeye değer. Sıfır artı sıfır hâlâ sıfır.”

Felicia onun dediklerini düşünüp başını salladı. Kapiya yöneldi, sonra durup ona baktı.

“Tek başına idare edebilecek misin?” diye sordu.

Striker binadaki hemşire ofisinin güvenlik camından içeri baktı ve uzun boylu, sarışın bir kadın gördü. Kadın neredeyse bir seksen boyundaydı ve oldukça iri yarıydı. Striker onu tanıdığını fark edince gülümsedi. “Tek başıma değilim,” deyip parmağıyla kadını işaret etti. “Hemşire Balta beni korur.”

Felicia uzun uzun hemşirenin ofisine baktı; belli ki Striker’ı orada bırakmak içine sinmiyordu. Sonra “Dikkatli ol,” dedi ve binadan çıktı.

Striker onun sokağın karşısına geçişini izledi, sonra Sos-

yal Destek ofisinin renkli cam kapılarından içeri girdiğini gördü. Felicia gözden kaybolur kaybolmaz, gözlerini kırptırdı, düşüncelerinden sıyrıldı ve hemşirenin ofisine döndü.

Korunaklı bölmede, kilitli bir kapının ve güvenlik camının ardında hemşire duruyordu. Striker kadının ismini hatırlamasa da hemşire onu görünce gülümsedi, yerinden kalkıp kapıyı açtı. Kapının çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Kollarının ne kadar güçlü olduğu Striker'm gözünden kaçmadı.

"Memur Striker," dedi. "Yoksa artık Onbaşı mı demem gerek?"

"Dedektif."

"Dedektif mi? Vay vay vay," dedi kadın. Tokalaşmak için elini uzatınca, Striker elini tutup sıktı.

"Unuttuysan, ismim Janice. Buradaki sürekli hemşire benim. Birkaç sene önce hastalarımızdan biri sanrılar görmeye başladığında bana yardım etmiştin. Johnny Thunderchild."

"Thunderchild." Striker kafasını salladı. "Nasıl unutabilirim?" Girişe ve farklı yerlere açılan koridorlara baktı. Orada bulunan birçok kişi şimdiden dik dik ona bakmaya başlamıştı. "Belki de ofiste konuşmalıyız," dedi Striker.

Hemşire Janice de aynı fikirdeydi.

İçeri girdiler.

"Kahve?" dedi hemen.

Striker istemedi. "Vakit yok. Hastalardan birisi hakkında bilgi almak için gelmiştim. Sarah Rose isimli bir kadın. 212 numaralı dairede yaşadığını sanıyordum, ama orada değilmiş."

Hemşire hemen başım salladı. "Sarah mı? Tanrım, neredeyse bir senedir burada oturmuyor. En azından dokuz ay olmuş olmalı. Üstelik Riverglenden önce buradaydı. Birkaç günlüğüne buraya geldi; birkaç hafta önce geçici olarak kalmak üzere geldi. Üç, dört gün kaldı, sonra tekrar gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Kadın kim bilir der gibi dudaklarını büktü, sonra da kahve makinesinin yanına gitti. Kahve kıvamlı görünüyordu ve yanık kokuyordu. Striker hemşirenin kendisine bir fincan kahve almasını ve üstüne yüklü miktarda krema koyuşu-nu izledi.

"Saralının nereye gittiğini bilemiyoruz," dedi nihayet kahvesinden bir yudum alarak. "Kadın bir gün ansızın gitti. Çok da kötü oldu, çünkü kimse nerede olduğunu bilmiyor. Onu Beklin Evine yerleştirmek istedik, ancak kendisi istemedi. Sonra, Marine'deki Kayıp Kadınlar sığınak evine yerleştirmeye çalıştık, onu da istemedi. Sarah... nereye gideceğini kendisi seçmek istiyor gibiydi. En sonunda, kendi isteğiyle gitti. Ne yalan söyleyeyim, hepimiz rahatladık. Onun buradan gitmesini istiyorduk. Hem de kısa sürede." Striker kaşlarını çatı. "Gitmesini mi istediniz? Neden?" Kadının yanıtı çok şey söylüyordu: "Billy yüzünden." "Billy Mercury mi?"

Kadın evet der gibi kafa salladı. "Adam Saralıya karşı tuhaf bir tutku besliyordu. Onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Sürekli sanrılar görüyordu. Psikotikti aslında. Ama mesele sırf Sarah da değildi. Doktorlar konusunda da paranoyaktı. Onu dinleme zahmetine giren herkese, kendisine deneysel ilaçlar verdiklerini söylüyordu. Ordunun savaş sırasında kullandığı ilaçlar bunlar. Herkesin ilaç şirketleriyle işbirliği yaptığını ve hastaları denek olarak kullandıklarını iddia ediyordu. Askerlerin kobay fareleri olduğunu söylüyordu, evet aynen böyle demişti."

Striker defterini çıkardı. "Billy'nin paranoya geçmişi var. Sanrılar da görüyordu."

Janice kahvesini yudumladı. “Bana söylemene gerek yok. Adam sürekli olarak buradaydı; iblislerden, şeytandan ve kötü hayaletlerden söz ediyordu. İlaçlarını da hiç almıyordu. Bir gün, sebepsiz yere şuradaki pencereden dışarı attı

kendini. Eli çok fena yarıldı. Yarayı kapatabilmek için yetmişden fazla dikiş atıldı.”

“Kötüymüş. Kafası iyi miydi?”

Janice hayır anlamında başını salladı. “İşin korkutucu yanı da bu ya? Kafası iyi değildi. Triage’a iyilik olsun diye kan testleri yaptık. Adam tamamıyla temizdi... Kanı gör-seydin, elinden aktıkça aktı. Bir ana damarın koptuğuna emindik. Ama Billy orada durup öylece eline baktı. Hayatında bundan daha güzel bir şey görmemiş gibi bakıyordu eline...”

Striker bunları da defterine yazdıktan sonra başını kaldırdı. “Başka tuhaf şeyler var mı?”

“Billy’yle ilgili mi? Çok şey var, tabi, her zaman öyleydi. Billy o olaydan sonra daha da kötüleşti. Sarah’ya kafayı iyice taktı. Sarah’nm ona geceleri fısıldadığını bildiğini söyledi. Böyle tüyler ürpertici şeyler yapıyordu işte. Sesler duyduğunu söylüyordu.”

“Ne tür sesler?”

Hemşire omuzlarını silkti. “Bilmem. Billy söylemedi, ben de hiç sormadım. Sadece Sarah’nm onun yüzünden buradan gitmesini istedim. Kendi güvenliği için. Açıkçası, Billy benim ve diğer görevlilerin ödünü patlatıyordu. Onu Riverglen’e yatırdıklarında, hepimiz derin bir oh çektik. Günün birinde birisini öldürecekti. Bu kişi de ya Sarah, ya da bizden birisi olacaktı.”

Striker yazmayı kesip kadına baktı. “Bak, Janice, kendini kollasan iyi olur, çünkü Billy artık dışarıda.”

Hemşirenin suratı gerildi. “Dalga mı geçiyorsun be? Onu yine mi bıraktılar?”

Striker başını salladı. “Artık ayakta tedavi ediliyormuş.” “Yüce Tanrım.”

Striker panoda asılı olan daire anahtarlarına baktı. “Billy de burada tek başına mı yaşıyordu?”

Janice neredeyse ağzındaki kahveyi püskürtecekti. “Bu-

rada mı? Yok, asla. Sarah buradaydı ama. Billy’nin buraya gelişi sebebi oydu. İkisi de EvenHealth programındaydı. Ama ne faydası oldu bilmem.”

Bu ifade Striker’ın dikkatini çekti. “Programı pek tutmuyorsun galiba?”

Kadın elini salladı. “Lütfen. Saçma sapan bir şey; tıpkı programı yaratan doktor gibi. Her şey imajdan ibaret. Başarıdan ve takdirden ibaret. Adam böyle para kazanıyor. İnsanları devlet yardımından çıkarıp, vergi ödeyenlerin külfetini azaltıyor. Elde edilen kardan da pay alıyor.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“Meslekteki herkes böyle diyor.”

Striker bir şey demedi. Bunu da defterine yazıp diğer notlarına göz attı. Gördüğü birçok sözcük sayfalardan dışarı atılıyor gibiydi. Billy Mercury. EvenHealth. Dr. Ostermann ve Dr. Richter.

İlaçlar ve akıl sağlığı - işte bu, ortak bir tema haline gelmişti.

Nihayet kafasını kaldırıp tekrar Sarah Rose konusuna geri döndü. “Başka bir adresi yok mu?”

Janice yanıt vermeye fırsat bulamadan, Felicia kapıyı çaldı. Striker onu içeri aldı. Felicia koşmaktan nefes nefese kalmıştı, gözleri de alev alevdi. “Buldum,” dedi. “Sarah’nm son adresi. Doğuda. İlk bakmış olmamız gereken yer orasıydı.”

“Neresi?” dedi Striker.

“Neresi olabilir?”

Felicia keyifsiz bir ses tonuyla yanıt verdi.

“Hermon Yolu.”

Kırk Üç

Hermon Yolu Kuzey Renfrew’nun en doğusunda, 2. Bölgede bulunan karmaşık bir toplu yaşam sitesiydi. Site oldukça harap bir halde olmasına rağmen, yine de Raymur Sokağının varoş binalarının önündeki leş kokulu ızgaralarından ve beton ormanlarından biraz daha iyi durumdaydı. Ama aradaki tek fark buydu. Sokak oldukça kısaydı, birkaç tane ellili yıllarda inşa edilmiş, kutu gibi ufacık, dar gelirli ailelerin yaşadığı binadan oluşuyordu. Orada sadece yoksullar yaşıyordu.

Bunlara Sarah Rose da dâhildi.

Striker ve Felicia zaman içerisinde oraya defalarca gitmişlerdi. Hepsi de tatsız olaylar içindi. Ya uyuşturucu bağımlıları, ya da akıl hastaları yüzünden gitmişlerdi.

Bölgeye doğru arabayla ilerlemeye devam ettiler. Doğu Broadway’in sonuna kadar gittiler, sonra yarım sokak ötede park ettiler ve yürümeye başladılar. Güneş soğuğu kesinlikle kesmiyor, sert bir rüzgâr üstlerine üstlerine esiyordu.

Aşağı doğru eğim kazanan asfalt yolda yürürken, Striker birkaç grup gencin onları izlediğini fark etti. Çoğu ergendi. Bu çocukların yarısından azı lise sonun ilk gününü görecek, ama hepsi de sokakta yaşamının ne demek olduğunu iyi biliyordu. Orada hayatta kalabilmek için bilmeleri gerekiyordu.

Birkaçı onları işaret etti, iki tanesi de “Domuzlar,” diye bağırdı.

Sokak dilinde domuz polis demekti.

Felicia gülümsedi “Galiba onları kandırmayı başardık.”

Striker da buna gülümsedi. Sivil polisleri ve devriyeleri çakozlamayan kişiler orta direk ve zengin mahallelerinde yaşayan insanlardı. Suçlular ve yoksullar polisleri şıp diye anlardı. Suçlular anlardı, çünkü hep tutuklanırlardı, yoksullar anlardı çünkü genellikle kurban konumunda olurlardı.

Hermon Yolu, 3103 numaralı binayı buldular ve Striker yavaşladı. Binaların yarısı inşaat iskeleleriyle ve su borularını tamir ettikleri yerlerde eski yeşil tentelerle kaplıydı. Striker yürürken bunlara baktı. Etraflarındaki her yer yıkıldı yıkılacak vaziyetteydi.

Sarah Rose’un oturduğu yeri buldular. Yan yana sıralanmış binaların arasındaydı. Pencerelerin hepsi parmaklıklıydı, duvarların sıvası da hem yer yer dökülmüştü, hem de kirlenmişti. Sarah Rose’un dairesi en doğudaki binada, çocukların nadiren oynamak için gittikleri bir çocuk parkının hemen yanındaydı. Binadaki ışıkların tümü açıktı, ama içeride kimse yok gibiydi.

“İkinci bir devriye arasak mı?” diye sordu Felicia.

Striker hayır der gibi başını salladı. “Daha değil. Burada olduğumuzu bildir yeter.”

Felicia dediğini yaptı. Cep telefonuyla sevk ekibini arayıp adresi bildirdi. “Nerede olduğumuzu bildirdim,” dedi. Telefonu kapattığında, çoktan binanın girişine doğru uzanan yoldaki iki çalılığın arasında yürümeye başlamışlardı.

Striker binanın ön tarafına vardı ve dikkatle kapıya baktı. Sağlam ahşaptan yapılmıştı, çerçevesinden de daha açık renkliydi. Menteşelere göz atınca, kapının dışa doğru açıldığını fark etti ki, bu tür yerler için pek de olağan bir şey değildi. Bir süre yan binanın girişini inceledi ve daha farklı olduğunu gördü. Diğer binanın kapısı daha koyu renkli ve

eskiydi. Felicia döndü.

“Kayıtlarda buraya izinsiz giriş yapıldığına dair bir bilgi var mıydı?” diye sordu.

“Hayır, PKBYO’da herhangi bir bilgi yoktu.”

Striker bu yanıtta hoşlanmadı. Kapı nedense sağlamlaştırılmıştı. Neden? Sarah Rose bir şeyden mi korkuyordu? Yoksa birisinden mi korkuyordu?

Elini uzatıp kapıyı çaldı. Kapı sertti ve güm, güm, güm diye bir ses çıkarıyordu. Yanıt beklerken, Striker arkalarındaki köhne binaya baktı. Orası da tesisat açısından sorunlu bir yer olmalıydı. Yolun diğer tarafındaki zemin kat dairelerinden birinde, birisi onları izliyordu. Pencerenin ve perdelerin ardında duran birisi vardı. Striker başını eğip selam verdi, ama adam bir şey yapmadı.

O bölge için normal bir durumdu. Polisler orada sevilmezlerdi.

“Evde kimse yok,” dedi Felicia.

Striker kapıyı daha da sert bir biçimde çaldı. Trabzan-dan uzanıp mutfak penceresinden içeri bakmaya çalıştı, ama pencerenin alt kısmı eğikti, üst kısmıysa içerisini göremeyecek kadar yüksekti. Ön kapıyı denediğinde, kilitli olduğunu gördü.

“Burasının telefon numarası kayıtlı mı?” diye sordu.

Felicia hayır anlamında başını salladı. “Kayıtlı değil. Bilgi Sistemi de denedim, ama onlarda da herhangi bir bilgi yok.”

“Ön tarafı kolla o zaman.”

Felicia kafasını sallayınca, Striker boş çocuk parkının içinden geçip, binanın arka tarafına geçti. Oraya gider gitmez de suratını buruşturdu. Binanın arka tarafı tamamıyla farklı bir yere aitti. İki bina sırt sırtaydı, yani güney tarafına bakan hiçbir pencere yoktu.

Arka tarafta giriş de yoktu.

İçeriye ancak ön taraftan girilebiliyordu.

Striker binanın ön tarafına gelince, Felicia yan taraftaki binayı gösterdi. “Orada da kimse yok,” dedi. “Hatta kimse oturmuyor gibi.”

“Büyük sürpriz.” Striker ceketinin iç cebinden bir çakı çıkarıp açtı.

Felicia bunu fark etti. “Ne yapıyorsun?”

“İçeri giriyorum.”

“Hangi mazeretle?”

“Zorlayıcı şartlar.” Striker kilidi inceledi. Çelikten yapılmıştı ve sağlam duruyordu, ama kapının ahşap çerçevesi eğik ve eskiydi. “Mandy Gill öldü. Billy Mercury de balatayı sıyırmış. Şimdi bir de Sarah Rose kapısını açmıyor.” “Yani, yiyecek alışverişi yapmak için dışarı çıkmış da olabilir. Henüz Billy’nin evine bakmadık.”

“Bu durum daha acil.”

“Daha Sarah’nm burada yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz,” dedi Felicia.

Striker ona sadece gülümsedi. “Eh, biraz sonra öğreneceğiz işte.”

Bıçağı kilitle ahşabın arasına soktu, biraz baskı uyguladı ve çat! diye bir ses çıktı. Kapı açılıp hafifçe dışa doğru aralandı.

Felicia küfredip tabancasını çekti. “Bunu mahkemeye asla açıklayanlayız.”

“Benim kanıtım, senin değil,” diyen Striker antreye adım attı. Gözüne çarpan ilk şey kokuydu; kuvvetli bir yanık kokusu hissetti. Tam karşılarında aşağı kata inen uzun ve dar bir merdiven vardı. Striker evin planını anlamaya çalışırken, merdiven kafasını karıştırdı. Evin ne yukarı katı, ne de ana katı vardı. Ana kat arka daireye aitti. Sarah Rose’un dairesinde sadece alt kat vardı. İçeri giriş çıkışlar bir tek oradan yapılıyor gibi görünüyordu.

“Bu daire yasal olmamalı,” dedi Felicia.

Striker yanıt vermedi. İleriye baktı. Ufak antrenin hemen

ötesinde başlayan merdivenlerin dibinde cılız bir ışık gördü. Ama ışık doğal değil suniydi. Her şey loş ve bulanık görünüyordu.

“Aşağıdan dumanlar yükseliyor,” dedi Felicia.

Striker’in gözleri loşluğa alışınca, dumanları o da gördü. Aşağı katın karanlığına bakmak onu korkutmuştu. Duman ufak bir mutfak andıran sağ bölümde çok daha yoğundu. Ama yukarıda katın açısından bakıldığında emin olmak da güçtü.

“Merhaba?” diye seslendi Striker. “Vancouver Polisi! Evde kimse var mı?” Yanıt gelmeyince, Felicia’ya harekete geçeceklerini işaret etti. “Çok dikkatli ol. Bu sefer desteğimiz yok.”

“Duvara yakın ilerle,” diye yanıt verdi Felicia.

Striker kafasını salladı.

Birlikte merdivenlerden inmeye başladılar. Striker tabanlarının alt katın beton zeminine değdiğini hissedene dek, basamakları ikişer ikişer indi. Yanık kokusu orada daha fazlaydı. Striker derhal etrafına bakındı: Boş oturma odası ve ufak mutfak sağındaydı, ilerideki koridorun sonunda da bir oda daha vardı. Hangi yöne giderlerse gitsinler, orada oldukları görülecekti.

Bundan hoşlanmamıştı.

Alt katı incelemeye koyuldu. Oturma odasında, televizyon açıktı, ses de kısıktı. Masada ufak bir şişe şarap, birkaç reçeteli ilaç şişesi ile deniz tuzlu ve sirkeli Miss Vickie’s patates cipsi paketi duruyordu.

“Koridoru ve arkamızı tut,” dedi Felicia’ya.

“Tamam.” Felicia yeterince koruma sağlamayan duvara sığınmaya çalışarak arkasından ilerledi.

Striker oturma odasına ve hemen yanındaki mutfığa girdi. Ocağın üstünde dökme demir bir tava vardı ve altı kor gibi yanıyordu. Striker ocağın düğmesinin en yüksek konuma getirilmiş olduğunu gördü. Yanık kokusunun ne-

reden geldiği anlaşılmıştı. Kaşlarını çatı.

“Kahve taneleri.”

“Kahretsin,” dedi Felicia.

Striker onun endişelendiğini anladı. Haksız da değildi. Eskiden, doğru dürüst aspiratörler olmadığı zamanlarda, polisler ve bazen de katiller bir cesedin kokusunu ört bas etmek için kahve taneleri yakarlardı.

Kahve tanelerinin tavada yandığını görmek hiç de hoş değildi.

Striker ocağı söndürdü.

Mutfığı, banyoyu ve oturma odasını tehdit eden bir şey kalmayınca, koridorda ilerleyip dairenin tek odasına yürüdü. Kapı aralıktı, ışık da açıktı. Kapı eşiğine varınca, kafasını uzatıp içeri baktı.

Yatak darmadağındı, yerde öbek öbek giysiler vardı, şi-fonyerdeyse eski gazeteler ve birkaç ilaç şişesi vardı. Çekmeceler açıktı. Her şey ortalığa saçılmıştı, ancak oda boştu. Dolap da öyle.

Striker şifonyerdeki ilaç şişelerinden birini aldı. Yazının çoğu silinmişti, ama isim okunuyordu.

Sarah Jane Rose.

“Kesinlikle doğru yerdeyiz,” dedi. “O, burada yaşıyor.”

Koridorda bekleyen Felicia’nın yanına gidip öne geçti. Tabancasını eğip her an kullanmaya hazır bir biçimde tuttu, son koridordan sola döndü. Işıkların hepsinin kapalı olduğunu gören Striker bundan hiç hoşlanmadı. Birkaç adım sonra keyfi daha da kaçtı. Yanık kahve tanelerinin kokusu hafifledi ve leş gibi bir başka koku hissetti.

Çok tanıdık bir kokuydu.

“Kahretsin, burada bir ceset olmalı,” dedi Felicia.

Striker evet der gibi başını salladı. “Dikkatini dağıtma.”

İleriye bakınca, gözleri karanlığa alıştı. Koridor uzun ve dar olduğu için, kımıldayacak fazla yer yoktu. İki tarafında da kapı yoktu, sadece en sonunda tek bir oda vardı. Bir ça-

ışma odası, ya da ikinci bir yatak odası olabilirdi.

Ama içeri girmeleri için yine de iyi bir yer değildi.

“Geride kal,” dedi Felicia’ya.

“Ne?”

“Burada dur.”

Striker gözlerini bir an olsun karanlıktan ayırmadı. “Burası kahrolası bir tünel gibi, Feleesh. Birisi ateş açarsa, ikimiz de hapi yutarız. En azından, arkadan beni koruyabilirsiniz.”

“Ama...”

“Aması maması yok. Orada kal”

Felicia başka bir şey demedi. Onu daha iyi koruyabilmek için oturma odasının kapısının önüne geçti, Striker’sa aşağı inmeye başladı. Attığı her adımda, karanlık daha da yoğunlaştı, koku da daha beter hale geldi. Pis, leş gibi... bir yağ kokusuuydu.

Son odanın da kapısına geldi, yavaşça köşeden içeri bakıp odayı inceledi. İçerisi loştu. Karşıda, duvarın tepesine yakın bir yerde, demir parmaklıklı bir pencere vardı. Ufaktı, otuz santim yüksekliğinde ve altmış santim uzunluğun-daydı ve belli ki odaya bir parça olsun doğal ışık girsin diye yapılmıştı.

İçeri ışık giriyordu, ama çok azdı.

O doğal loşluğun arasında, Striker odanın tam ortasında sallanan bir sandalye gördü. Sandalyede ayakları yukarıda duran, karşı tarafa bakan bir kadın oturuyordu. Saçları sandalyenin koluna sarkmıştı, parmaklarını da yumruk haline getirmişti.

Striker herhangi bir tehdit olmadığından emin olmak için odaya bir kez daha göz gezdirdi. Bir şey olmadığını görünce, ufak odaya girdi ve yavaş yavaş sandalyedeki kişinin karşısına doğru yürümeye başladı. Karşısına geçince de midesinin gerildiğini hissetti.

Dr. Ostermannın resminin fotokopisini verdiği kadına

bakıyordu. Kadın Sarah Jane Rose’du. Suratındaki katılaşmaya bakılacak olursa da uzun bir süre önce ölmüştü. Yine geç kalmışlardı.

Bir kadın daha ölmüştü.

Kırk Dört

İki polis binaya girince, Engerek deri maskesinin uzun bağcıklarını bağladı ve eşofman üstünün kapüşonunu başına geçirip suratını gizledi. Komuta Odasından tülleri ve perdeleri keserek ayırdı, ön odanın penceresinden çıktı. Donmuş çimler ayaklarının altında çıtırdadı.

Yokuştan aşağı hızlı hızlı yürüdü, sonra Hermon Yoluna koştu; buz gibi rüzgar maskesinin göz deliklerinden içeri giriyordu; matkap alet kemerinden sallanıyordu. Elinde içinde metal bağlantı parçaları, otuz tane beş santimlik ahşap vidasının bulunduğu bir paket ve Steinman marka ahşap cilasının bulunduğu çuval bezinden bir torba vardı.

Beşinci cila kutusu ayrı bir yerdeydi.

Engerek yeterince yaklaşınca, çantayı açtı ve kutuyla kapağını Sarah Rose’un evinin giriş yolunu kaplayan çalılıklara attı.

Biraz ilerideki evin ön kapısı aralık duruyordu.

Engerek bunu fark etmişti. Çalılıkların etrafından dolandı, sonra henüz görünmeyecek biçimde yan tarafa geçti. Kapiya biraz daha yaklaşıp burnuna yanık kahve tanelerinin kokusu gelince yavaşladı. Girişe vardı. İçeri baktı.

Görebildiği tek şey alt kata inen karanlık merdivendi. Aşağıda bir yerde polisler vardı. Tuzağın ta derinliklerinde. Orada olduğundan haberleri yoktu. Tehlikeden de bihaberlerdi.

Engerek böylece planı uygulamaya başladı.

Ön kapı masif meşeden yapılmış ağır bir kapıydı - biliyordu, çünkü kendisi yapmıştı -ama çerçeveye taktığı, güzelce yağlanmış menteşeler sayesinde, sessizce kapanıyordu. Engerek kapıyı tamamen kapatacak, kilit yerine oturacak biçimde itti. Sonra, anahtarı kilide soktu ve kapıyı dışarıdan kilitledi.

İçini müthiş bir heyecan kapladı.

İşin en önemli kısmını halletmişti.

Çuval bezinden yapılmış çantayı yere koydu, metal bağlantı parçalarını çıkarıp çerçevenin etrafına yerleştirmeye koyuldu. Elinde toplam altı bağlantı parçası vardı ve belirli bir uzunlukta kestiği üç kalas için kullanacaktı bunları. Matkabın belli belirsiz sesi duyulduğunda, Engerek ince, soğuk deri maskesinin ardında gülümsedi.

Planı gerçekleşiyordu.

Planı gerçekten de uyguluyordu!

Harikulade Kaçışa az kalmıştı.

Kırk Beş

“Burası temiz,” diye seslendi Striker partnerine.

Felicia hızla içeri girdi. Sandalyedeki cesedi görünce, güzel suratına sert bir ifade yerleşti.

“Sarah Rose mu?”

Striker evet der gibi başını sallayıp resmin fotokopisini ona uzattı.

Felicia kağıda şöyle bir bakıp geri verdi. Bir küfür savurup buldukları şeye inanamıyormuş gibi elini alnına dayadı. Cesedi daha yakından görebilmek için sandalyenin önüne yürüdü. Birkaç saniye sonra da “Ne zaman olmuş?” diye sordu.

Striker omuzlarını silktili. “Kokuya bakılacak olursa, iki günden fazla olmuş diyebilirim. Katılma üç günden az bir süre içinde olduğunu söylüyor.”

“Yani, Mandy’den önce ölmüş,” dedi Felicia.

“Öyle olmalı. Emin olmak güç. Bunu cesedi inceleyecek görevliye bırakalım. Burada sormamız gereken asıl soru: Neden? Neden önce Sarah’ı, sonra Mandy’yi öldürdü? İkisi de bir şey mi biliyordu? Kıskançlık yüzünden mi cinayet işlendi? Bir aşk üçgeni, ya da klinikteki seanslar mı sebep oldu?”

“Yoksa Mandy, Sarah’ı tanıdığı için mi öldürüldü?” dedi Felicia. “Sarah’ya ne olduğunu biliyor olabilir miydi?”

Striker odada dolanırken bunları düşündü. Bir süre sonra konuşmayı kesti ve boynunu yana eğdi. Arkalarından,

yani geldikleri yönden hafif bir vınlama sesi geliyordu. Bir matkap sesi gibi.

Sesi Felicia da duydu.

“Bu ses ne?” diye sordu Striker.

“Sanırım, yine bir yerlerde tadilat yapıyorlar. Borularda sorun vardı ya?”

Striker başını salladı. “Çıkınca işçilerle konuşalım, bir şey görüp duydular mı diye soralım.”

Vınlama sesi kesilince, Striker dikkatini yine odayı araştırmaya verdi.

Cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı. Eldivenleri takarken, Felicia da Devriye Sevk'i aradı ve bulundukları adreste bir Ani Ölüm vakasının meydana gelmiş olduğunu haber verdi.

Striker ona baktı. "Hazır onlarla konuşuyorken, Billy Mercury için de bir tutuklama emri çıkarmalarını söyle, görüldüğü yerde tutuklansın. Silahlı ve tehlikeli, intihar etme olasılığı var."

Felicia başını sallayıp sevk görevlisiyle konuşmaya devam etti.

Olayı haber verdikleri için içi rahatlayan Striker dikkatini eldivenlere verdi. Eldivenleri eline geçirdikten sonra, el fenerini çıkardı. Tam Sarah Rose'un cesedini daha yakından inceleyecekken gözüne bir şey takıldı: Odanın diğer köşesindeki fiskos masasının üstünde bir sıra ilaç şişesi duruyordu.

Beyaz etiketli, mavi kapaklı şişeler.

Masaya gidip şişeleri aldı. Etiketleri okudu. Hepsi aynı ilaçtı.

Lexapro.

Striker bunun ne anlama geliyor olabileceğini düşündü. Sonra, bir yerde daha ilaç şişeleri gördüğünü hatırladı. Koridorun diğer ucundaki mutfığa gidip kapıda durdu ve tüm ayrıntıları görmeye çalıştı. Tezgahta da yatak odasın-

daki masadaki gibi ilaç şişeleri duruyordu.

Hepsi de boştu.

Tezgaha yaklaşıp ilaçların etiketlerini okudu. Birçoğunun üstünde Lexapro yazıyordu. Ama başka ilaçlar da vardı. Bunların arasında Effexor isimli ilaç vardı. Tıpkı Mandy Gill'in evindekiler gibi.

Not defterini açıp bulduğu ilaçların isimlerini ve miktarını yazdı, sonra doza baktı. Kaşlarını çattı. Bu ilaçlardaki doz da Mandy'ninkilerle aynıydı, aynı reçete numarası ve MVC harfleri de etiketlerde yazılıydı.

Mapleview Kliniği.

Striker defterini kapatıp etrafı incelemeye devam etti. Mandy Gill'in dairesinin pisliğinin aksine, burası daha temiz ve düzenli sayılırdı. Evin bazı yerleri dağınıktı tabii, lavaboda kirli tabak çanaklar, banyoda kirli çamaşırlar ve odanın ortasında bırakılan bir elektrik süpürgesi vardı, fakat alışılmadık bir şey çarpmıyordu göze. Mandy'nin odası çöplerle, bayat yiyeceklerle, eski gazetelerle ve mektuplarla doluydu. Sarah'ninki değildi.

Striker iki suç mahallini kıyasladı. Bir şey daha fark etti. Sarah'nm evini incelerken, reçeteler, gazeteler, hatta broşürler görmüştü, ama herhangi bir posta görmemişti.

Hem de hiç.

Evdeki çekmeceleri dolapları ve gardıropları aramaya başladı. En sonunda, buzdolabının üstündeki rafta aradığı şeyi buldu: ufak, plastik bir dosya. Dosyayı alıp açtı ve incelemeye başladı.

Dosyada türlü türlü fatura vardı, hepsi de ince uçlu kırmızı tükenmez kalemle ödendi diye işaretlenmişti. Elektrik ve telefon faturaları, hatta Visa ve MasterCard ödemeleri ayrı bölümlere yerleştirilmişti. Dosyanın arkasında, banka ödemeleri, sigorta belgeleri ve diğer faturalar için ayrı bölümler vardı.

Striker bir şey daha fark etti: Faturaların hepsi eskiydi;

birçoğu altı ay öncesine aitti. En eskisiyse iki sene önce-sinindi. Bulabildiği en yakın tarihli fatura bir kablo yayın şirketine aitti ve bu da bir önceki senenin haziran ayında ödenmişti.

O tarihten sonrasına ait hiçbir fatura yoktu.

“Bir tane daha fatura dosyası görürsen söyle,” dedi Felicia’ya.

Felicia kafasını sallayıp diğer odaları incelemeye başladı. Mutfakta hiçbir şey bulamayan Striker incelediği dosyayı yerin koydu, sonra ilaçların bir listesini çıkaran Felicia’nın yanına gitti.

“Bir şey bulabildin mi?”

Felicia başını kaldırdı. “Hayır. Belki de Sarah faturaları atıyordun”

“Atmıyor. Eski faturalarının hepsi burada. Her birini ayrı ayrı dosyalamış. Kadın bu konuda çok titizmiş.”

Felicia biraz düşünüp konuşmaya başladı: “Sosyal yardım ofisinde çalışan tanıdığıma göre, Sarah buraya iki ay önce taşınmış. Belki de henüz adres değişikliğini gerekli yerlere bildirmemiştir. Her neyse, bunun önemli olduğunu sanmıyorum.”

“Bana önemli geliyor,” dedi Striker. “Mesele sırf kayıp faturalar değil. Kadının günlük yaşamının bir bölümü de kayıp. Daha önceden her şeyi nasıl özenle dosyaladığına bakılacak olursa, bir şeyler değişmiş gibi görünüyor.”

Felicia başka bir şey demedi; Striker bu konuyu daha sonra düşünmeyi unutmamayı hatırlattı kendine. Yeni la-teks eldivenler takıp Sarah Rose’un bedeninin başına döndü.

Kadın ölü olduğu halde sıkıntılı gibiydi. Suratında hüznü bir ifade vardı; uzun sarı saçları loş odada çalı süpürgesi gibi görünüyordu. Bedeni sanki insan derisiyle değil, balmumuyla kaplıydı. Derisi bedenine gerilmiş, ağzını açmaya zorlamış, kaşlarının etrafındaki kırışıklıkları derin-

leştirmişti.

Striker el fenerini kadının suratına tuttu. Buz mavisi gözleri boşluğa çevrilmişti, göz bebekleriye el fenerinin ışığıyla değişmemişti. Bakışları donuktu, boştu ve onu delip geçiyor gibiydi. Adeta onu kurtaramayacak kadar geç kaldığı için Striker’ı suçluyor gibiydi.

Striker bakışlarını başka yöne çevirdi. Olanları düşünmek için durdu. Bakış açısını değiştirmeye çalıştı. Sarah Rose’u bir kişi olarak değil, bir ceset olarak düşünmeye çalıştı. Bir başka ani ölüm vakası olarak değerlendirmeye gayret etti. Daha önceden gördüğü binlerce cesetten farksız bir konuma yerleştirmeye çalıştı.

Ama yapamadı. Mandy’nin ölümünden beri, her şeyi daha kişisel bir seviyede algılıyordu. Bunlar sadece birer ani ölüm vakası değil, yitirilen hayatlardı. Göz ardı edilemeyecek bir gerçektir bu.

Bunları düşünmek için kararttığı için, Striker kendisini meşgul etmeye çalıştı. El fenerini Sarah Rose’un bedeninin her yanına tutarak farklı kanıtlar aradı. Kadının üstündeki beyaz bluz göğüslerini ve göbeğini ortaya çıkarmıştı; düğmeleri patladı patlayacakmış gibi duruyordu. Bedeni fena halde şişmişti. Bunu şişkin yanaklarında ve parmaklarındaki üç numara küçükmüş gibi duran yüzüklerinden de görmek mümkündü. Yüzük parmağındaki yüzük o kadar sıkıydı ki, altın halka etine geçmiş gibiydi.

Yüzük Striker’ın dikkatini çekince, bunu Felicia’ya gösterdi. “Buraya gelirken onun hakkında kapsamlı bir araştırma yapabilmemiş miydin?” diye sordu.

“Tabii ki” dedi Felicia gücenmiş gibi; araştırma her zaman sürücünün yanında oturan kişiye ait olurdu.

“Evli miydi?”

Felicia evet anlamına başını salladı. “PKBYO’ya göre evliymiş. Seneler önce. Jerry isimli bir adamla evlenmiş. Ayrıntıları tam olarak hatırlamıyorum, ama adam aşırı

dozdan ölmüş. Arabaya döndüğümüzde bu konuyla ilgilenirim.”

Striker tekrar Sarah’nın yüzüne baktı. “Onu asla unu-tamamış herhalde.”

Eldivenli eliyle Sarah’nın yumuşak kumaşlı bluzunu çekip, boynunu ve üst göğüs kafesini açığa çıkardı. El fenerini kullanarak tenini inceledi. Sağ tarafta alışılmadık bir şey yoktu; teni solgun ve şişkindi. Sol taraftaysa, teni daha farklı görünüyordu. Minnacık kırmızı bir nokta vardı.

Bir iğne izi miydi?

Kadının bedeni şişmiş olduğu için buna karar vermek kolay değildi, ama iz Mandy Gill’in bedenindeki izle aynı bölgedeydi; ense dibinin yan tarafında, ilk göğüs kafesinin üstündeydi.

Striker’ın aklına yine bir enjeksiyon yapılmış olabileceği ihtimali geldi. Defterini çıkarıp, boynun ve olası bir iğne izinin bulunduğu yerin kaba taslak bir resmini çizdi. Daha sonra odanın bir resmini çizmeye koyulmuştu ki çok önemli bir şey fark etti: Cesedin ne şekilde bulunduğu...

Mandy Gill de bir sallanan sandalyeye oturtulup, pencerenin karşısına yerleştirilmişti.

Sarah Rose da öyleydi.

Striker yavaşça dönüp, kötü bir hisle pencereye baktı. Defterini kaldırıp pencereye doğru yürüdü. Pencere çok ufaktı ve ufak olmasının yanı sıra, içerideki demir parmaklıklar yüzünden dışarıdan birisinin içeri girmesi mümkün değildi.

Ama onu asıl endişelendiren bu değildi.

Striker pencereye yaklaştıkça, camların oldukça kirli olduğunu gördü. Sanki ev inşa edildiğinden beri silinmemişti. Üstünde kir tabakası öylesine kalındı ki, dışarıyı doğru dürüst gözükmüyordu.

Tek bir yer hariç.

Sağ alt köşedeki ufacık alan hariç. O alandaki cam, birisi

daha o gün temizlemiş gibi pırıl pırıldı. Striker daha yakından görebilmek için eğildi. Gördüğü şeyse, elini derhal tabancasına atmasına neden oldu. Camın diğer tarafına bir başka kamera yerleştirilmişti.

Filme çekiliyorlardı.

Kırk Altı

Engerek ahşap cilasıyla kapıyı boyamayı bitirdikten sonra, geriye kalan son cila kutularını da çuval bezinden yapılmış çantaya attı. Deri eldivenlerini çıkarıp, yeni bir çift lateks eldiven giydi ve tenindeki kızarıklıkları örttü.

Gülümseyerek geriye çekildi ve yaptığı işe baktı. Kapı öylesine ıslaktı ki soğuk kış güneşinin altında parılıyordu.

Çok güzeldi.

Ne yazık ki bu manzarayı huşu içinde daha izleyecek vakti yoktu. Cebinden çakmağını çıkardı. Mangal yakmak için kullanılan uzun, yirmi beş santimlik çakmaktan biriydi. Engerek elleri heyecandan titrer halde, geriye doğru bir adım attı. Çakmağı havaya kaldırdı, sonra da çaktı.

Ön kapının tamamı hafif bir foşşş! Sesi çıkarıp patladı, bembeyaz alevler canlı bir yaratık gibi binanın ön tarafını sardı.

Engerek bir kez daha kapının çok güzel gözüktüğünü düşündü.

Aksi iddia edilemeyecek kadar güzeldi.

Büyüleyiciydi.

Gözlerini güç bela alevlerden uzaklaştırdı. Görevi bittiği için tekrar dikkatini topladı, yerden çantasını aldı ve sokağın karşısındaki Komuta Odasına yöneldi. Artık her dakika kritikti. Polisler ve itfaiye geldiğinde, ortalıkta olmamalıydı. Daha da önemlisi, video görüntülerinin düzgün bir biçimde aktarıldığından ve kayıt edildiğinden emin

olmalıydı.

İşte bu, gerçekten de gerekliydi.

Zemin kattaki daireye geri tırmanıp perdeleri çekti. Dışarıdan gelen ışık kesildiği anda büyük bir rahatlama hissetti.

Bitmişti.

Görev tamamlanmıştı.

Bilgisayar ekranına baktı, video görüntülerinin kaydedildiğini gördü. İki dedektifin Sarah Rose'un evinde gezindiğini görünce, dudaklarından bir heyecan nidası döküldü. Dışarıda, duman çoktan alevlerin üstünde yükselmeye başlamıştı; canavarın öfkeli kuyruğu binanın batı tarafına doğru amansızca yükseliyordu. Bu manzara, Engerek'i inanılmaz derecede rahatlatmıştı.

Buradaydı. Buradaydı. Buradaydı...

Harikulade Kaçış vakti gelmişti.

Kırk Yedi

Striker kameradan geri çekildi.

"Burada birisi var!"

Tabancasını çekip etrafına bakındı. Sanki onun bunu yaptığını görmüş gibi, tavanın dört köşesinde dört tane ufacık kırmızı ışık belirdi. Bunlar tıpkı aç bir yaratığın gözlerini anımsatıyordu. Striker ateş etmek için tabancasını havaya kaldırdı, ama neye baktığını fark edince durdu.

Bunlar da kameraydı.

"Duman var!" dedi Felicia.

Striker da dumanları görmüştü. Büyük bir hızla içeri dolan kapkara dumanın arasında bir şeyler görmeye çalıştı. İlk önce, bodrum katının karanlığında dumanın ufak mutfaktaki yanmış kahve tanelerinden geldiğini düşündü. Ama etraflarında gitgide yoğunlaşan dumanlara bakınca, neler olduğunu fark etti.

Ev yanıyordu.

Kendi ayaklarıyla bir tuzağa düşmüşlerdi.

Tabancasını doğrultup merdivenlere ve ön kapıya giden koridora çıktı. Ta diğer ucta görebildiği tek şey, kapkara bir buluttu. Ama çıtırtı sesleri de geliyordu. Sesler de giderek artıyordu.

“Gel!” diye bağırdı Felicia’ya. “Buradan derhal gitmemiz gerek!”

Felicia yanma geldikten sonra, birlikte uzun ve dar koridorda ilerlemeye başladılar. Merdivenlere yaklaştıkça,

dumanlar yoğunlaşıyordu. Öyle ki nefes almaları güç hale gelmişti. Isı artmış, Striker’ın gözlerini yakıyor, ciğerlerini acıtıyordu. Felicia öksürmeye başlayıp, koluyla ağzını kapattı.

İlk basamağa vardıklarında, Felicia tökezleyip yere düşecek gibi oldu, ama Striker onu yakaladı. Onu kendisine doğru çekip, merdivenden yukarı doğru sürükledi. Yarı yolda, Felicia ceketine asıldı.

“Çok sıcak,” diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak. “Bence alevlerin kaynağına doğru gidiyoruz, geri dönmemiz gerek. Başka bir çıkış yolu bulmalıyız.” Striker evin planını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı; daire yer altındaydı ve gördüğü pencerelerin hepsi de parmaklıklıydı.

“Geride çıkış yolu yok,” diye bağırdı. “Tek çıkış burası!”

Felicia’nın yanıt vermesini beklemeden, onu beraberinde sürükleyerek yukarı doğru ilerlemeye devam etti. Evin ufak antresine vardılar. Alevlerin ısı dayanılmaz hale gelmişti, ön kapının oradan bile hissediliyordu. Striker düşünmeden elini uzatıp kapı koluna asıldı.

Sonra, elini derhal geri çekti.

Kapı kolu kor gibiydi. Hemen ceketini çıkardı, kapı kolunun etrafına sardı ve tüm gücüyle asıldı.

Kapı bana mısın demedi.

Felicia el fenerini kapıya tuttu. Etraflarını saran yoğun dumanın arasında göz gözü görmez hale gelmişti.

Kilidi işaret etti. “Tek taraflı bir kilit!”

Striker bir şey demedi. Geriye çekilip kapıya birkaç sert tekme attı; bir kere alt kısmına, bir kerede orta kısmına vurdu. Kapı yerinden bile kımıldamadı. Striker kapının üst tarafına da vurup öksüre öksüre geri çekildi.

Artık duman çatlaklardan da içeri girmeye başlamıştı. Tıpkı sıvı bir şey gibi. Çok geçmeden, hiçbir şey göremeyecek hale gelecek, karanlıkta yollarını bulmaya çalışacaklardı.

Kör olacaklardı.

Vakti yoktu.

Striker tabancasını doğrulttu. “Kilit! Kilide ateş et!”

Felicia bir şey demedi, tabancasını kaldırıp tetiği çekti. Güm-güm-güm-güm! diye kapıya mermi yağdırdı. Tüm şarjörünü boşaltana dek, kapıya tam on iki mermi sıktı.

Sonra şarjörünü doldurdu.

Striker da aynı şeyi yaptı; kilide ve etrafına nişan aldı. Tabancasındaki mermiler bittiğinde, masif meşe kapıya tam yirmi dört kurşun isabet etmişti. Kapı parçalanmıştı. Parçalara ayrılmıştı.

Striker geriye çekilip kapıya birkaç kez daha sert bir şekilde tekme attı. Kilit ve etrafındaki ahşap çerçeve dışa doğru kırıldı, ama kapı hâlâ yerinde duruyordu. Sapasağlam.

“Deliği genişlet!” diye bağırdı Striker.

Striker lafını tamamlamadan, Felicia çoktan yine ateş etmeye başlamıştı. Kapıya on bir el daha ateş etti, sonra son şarjörünü taktı. Striker da aynı şeyi yaptı, sonra kapıyı yine aynı şekilde tekmeledi.

Bu sefer kapının orta kısmının tamamı dışa doğru parçalandı.

Striker ilk önce derin bir oh çekti, Felicia da bir çığlık attı. Ama bunun hemen ardından, oluşan delikten içeri dumanlar akın etti ve yangının yarattığı çığır ve patlama sesleri de arttı. Alevler kapıdaki delikten içeri kıvrıldı.

“Geri çekil, geri çekil!” diye bağırdı Striker.

Sıcak dumanların arasında kor gibi kül tanecikleri vardı. Teninin ve boğazının yandığını hissetti. Etrafı görmesi daha da güçleşmişti.

Felicia’yı kendisine doğru çekti. “Çerçeve!” diye bağırdı. “Kilidin on beş santim üstüne ateş et!” diye bağırdı. “Tek bir yere ateş et ki deliği büyötmeye çalışalım! Ateş et!” Felicia son mermileriyle ateş etti, ateş sesleri yangının

uğultusunu bile bastırdı. Striker da onun peşi sıra ateş edip son şarjörünü boşalttı.

“Mermim kalmadı!” diye bağırdı Felicia.

Striker yanıt vermedi. Kapıya toplam altmış sekiz kere ateş etmişlerdi. Bunun tek amacı da kapıda bir delik açıp ardındaki kalasları ortaya çıkarmaktı.

Bunun yeterli olması gerekirdi.

Öne atılıp var gücüyle kapıyı tekmeledi. Kapının tamamı zangırdadı ve ‘çat’ diye bir ahşap sesi duyuldu.

Felicia da kapıyı tekmelemeye başladı.

Kapıya defalarca vurdular. En nihayetinde, belki yirmi, ya da kırk kere tekme attıktan sonra - Striker tam olarak ne yaptıklarından emin değildi - kapı yerinden çıkar gibi oldu. Dışa doğru kırıldı ve küt! diye bir ses çıkararak yere devrildi. Striker dumanlar, küller ve alevler gördü; ama mavi göğü de gördü.

Felicia öne atıldı, ama Striker onu geri çekti. Ceketini tuttuğu gibi çekip çıkardı ve karnına doğru itti.

“Bunu kullan!” diye bağırdı. “Saçlarını ve suratını ört!”

Felicia ceketini alıp başına örttükten sonra, Striker onu öne doğru itti. Felicia tek hamlede kapıdan geçti ve gözden kayboldu.

Striker da peşinden dışarı attı kendini. Başını öne eğdi, paltosuna sarındı, nefesini tuttu ve mavi göğü erişme çabasıyla kapıdan dışarı fırladı. Göğü göremedi ancak başka bir seçeneği olmadığı için şansını denedi.

Kapkara alevlerin arasına daldı.

Kırk Sekiz

Striker kapıdaki delikten kendisini dışarı atıp bahçeden kaldırıma çıkıp güvenli bir noktaya ulaşana dek, Felicia çoktan cep telefonuna sarılmış yardım istiyordu.

Striker bakışlarını Felicia'dan yanan binaya, Sarah Rose'un tamamıyla alevler altında kalan evinin ön tarafına çevirdi. Parlak turuncu renkli alevler binanın batı cephesini sarmış, çatıya ve yandaki eve doğru kuzey yönünde ilerliyordu.

"Herkesi çıkarmamız gerek oradan!" diye bağırdı Felicia'ya. Yandaki evin bahçesine koşup, tek bir tekmeyle kapıyı açtı. Felicia'da bir yandaki eve koşup aynı şeyi yaptı. Striker ilk evin kapısını açtıktan sonra, binanın yan tarafından dolanıp tüm evleri kontrol etti. İş bitip de ön bahçeye geri döndüğünde, sitenin üstü kapkara ve öfkeli dumanlarla kaplanmıştı.

Birden elinin sızladığını fark etti. Eline bakınca, kıpkırmızı kesilip şiştiğini gördü. Parmaklarını oynatmaya çalıştığında, canı fena halde yanıyordu. Oynatmadığı zaman da çok farklı değildi. Bir şekilde, yangında elini yakmıştı. Belki de kapı koluna asıldığında olmuştu.

Tabancasında hiç mermi kalmamıştı; bu asla iyi bir şey değildi. Striker vakit kaybetmeden arabaya gidip bagajı açtı ve cephanelik kutusundan biraz daha şarjör aldı. Üç şarjörü de doldurup geri döndüğünde bir tanesini Felicia'ya uzattı.

"Silahım doldur," dedi.

Uzaklardan, güney yönünden itfaiye arabalarının tiz siren sesleri duyuluyordu. Striker birisinin itfaiyeyi aramayı akıl etmesine memnun olmuştu.

Bir kez daha geri bakıp kontrolden çıkan alevleri izledi, sonra demir parmaklıklı pencereye baktı. Artık kameraya ulaşmak mümkün değildi. Binanın tamamı yanıyordu ve kamera hiç şüphesiz alevlerin arasında kalmış olmalıydı.

Striker yangına baktı. Çatı ve binanın yan duvarları parlak kırmızılı sarılı bir renk almıştı. Ama Felicia'yla birlikte kaçtığı kapı daha farklı görünüyordu; parlak sarı beyaz alevlerle kaplıydı. Üstelik duman da daha koyuydu, yağlı siyah bir renkti.

Demek ki yangını tetikleyecek bir madde kullanılmıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Biraz daha etrafına bakındı. Bir dakikaya kalmadan da evin önündeki yürüyüş yolunda boş bir kutu buldu. Eldivenini takıp yere eğildi ve kutuyu aldı. Etiketini okudu.

Steinman Ahşap Cilası.

Uyarı etiketinde parlak kırmızı renkli bir alev ve Tutuşur yazısı vardı.

"Bunu al," dedi Striker Felicia'ya. "Kanıt."

Eli yüzünden canı çok yandığı halde, cebinden not defterini çıkarıp kutunun bulunduğu zamanı ve yeri yazdı. Geriye bakınca, birkaç meraklı tipin diğer binalardan çıkıp olay yerine doğru geldiklerini gördü. Bazıları sessizce kaldırıma gelecek kadar cesurdu, ama diğerleri olan biteni kendi bahçelerinde güvenle izlemeyi tercih etmişlerdi. Onları gören Striker'ın akıma, eve ilk geldiklerinde onları gizli gizli izleyen kişi geldi.

Sokağın karşısında gizemli kişiyi gördükleri eve baktı; perdeler örtülüydü. Bu da tuhaftı, çünkü diğer herkes neler olup bittiğini görmek için dışarı çıkmıştı.

Defterini tekrar cebine koyup sokağın karşısına doğru

yürümeye başladı. Felicia yanına gelip ona baktı. “Nereye gidiyorsun?”

Striker ardına bakmadı bile. “Bir şeyi kontrol edeceğim.”

“Jacob...”

“Burada bekle, Feleesh. Bu sersemlelere diğer evleri boşalttığımızı söylememiz gerek. Yoksa alevlerin arasına dalacaklar.”

Felicia bir şey daha söyleyecek gibi olsa da Striker ona fırsat vermedi. Onları izleyen kişiyi gördükleri binaya gidebilmek için Hermon Yolundan karşıya geçti. Onu ilk gördüğünde, mahallenin meraklı tiplerinden biri sanmıştı.

Fakat o anda o kadar da emin değildi.

Striker tabancasını çekip ufak bir tepeye tırmandı, binanın yan tarafından ve ateş menziline uzakta kalmaya gayret etti. Pencereye varınca, el fenerini çıkarıp cama tuttu. İçerisini görmek hâlâ çok zordu. İçeriye görebileceği tek boşluk sıkı sıkı örtülü perdelerin arasındaydı ve tüller ona engel oluyordu.

Tam binanın etrafından dolanıp ön kapıyı yoklayacakken bir şey fark etti. Pencere aralık duruyordu. Uzanıp çekince, pencere açılıverdi.

“Vancouver Polisi!” diye seslendi. “İçeride kimse var

o»

mı?

İçeriden ses gelmedi.

Tekrar denedi. “Vancouver Polisi! İçeride kimse var mı?”

Yine yanıt gelmedi.

Perdeleri ve tülleri bir kenara çekip el fenerini içeri doğrulttu. İçeriden çıt çıkmıyordu. Burası da tıpkı sokağın karşısındaki ev gibi boş görünüyordu. Tabancasını karanlığa çevirerek, pencereden içeri girdi, ayaklarının vinil kaplama zemine değdiğini hissetti ve etrafına bakındı.

Pencerenin yanında, zeminde uzun bir elektrik kablosunun dişi ucu duruyordu. Striker el fenerini üstünde gezdirerek diğer ucunu görmeye çalıştı. Kablo ta apartmanın

-272-

girişine kadar devam ediyor, sonra dış koridora çıkıyordu. Striker elektrik düğmesine uzandı. Düğmeye bastı ancak hiçbir şey olmadı.

Binada elektrik yoktu.

Tabancasını hazır vaziyette alçakta, el fenerini de önünde tutarak, içinde bulunduğu oturma odasından başlayıp tek banyonun ve yatak odasının bulunduğu alana dek her yeri aradı. Her iki oda da boştu. Önceden orada birisi varsa bile, artık kimse yoktu.

Striker ön kapıyı açıp koridora çıktı. Ayaklarının dibindeki elektrik kablosu takılı olduğu duvardaki bir elektrik fişine uzanıyordu. Düşünceli düşünceli kafasını salladı. Odada elektrik yoktu, ama belli ki oraya giren birisi elektriğe ihtiyaç duymuştu.

Neden, diye düşündü.

Görmüş olduğu kamera aktarım sistemi akıma gelince, tabancasını daha sıkı kavradı. Tekrar içeri girip el fenerini pencereye tuttu ve parmak izi aradı. Plastik bir paket gördü. Eline alıp etiketi okudu.

Ahşap vidaları. Yirmi beş santimliklerden.

Bir ön kapiya çelik bağlantılar ve kalaslar takmak için idealdi.

“Demek ilk başından beri buradaydı,” dedi Striker kendi kendine.

“Kahretsin!”

Pencereden dışarı bakıp yolda neler olup bittiğini kontrol etti. Hermon Yolundaki evlerin hepsi alevler altındaydı. Sokağa kırmızı siren ışıkları en az alevler kadar parlak olan iki tane itfaiye arabası girmişti. Felicia itfaiye müdürüyle konuşuyor, az önce boşalttıkları evleri işaret ediyordu.

İtfaiye müdürü rahatlamış gibiydi.

Striker bakışlarını onların ardındaki eve, Sarah Rose un evine çevirdi. Bu pencere harika bir izleme noktasıydı. Mükemmel bir gözetleme yeri. Striker, Engerek in burayı

nasıl bulduğunu düşündü. Şans eseri mi bulmuştu? Yoksa her şeyi önceden planlamış mıydı?

Şans eseri bulduğunu umut etti.

Ama deneyimleri ona ikinci tahmininin doğru olduğunu söylüyordu.

Video kamerasının yerleştirilmiş olduğu pencerenin sol alt köşesine baktı. O alan da tamamıyla alevlerin arasında kalmıştı, iki itfaiye eri de nafile yere duvarı suya tutuyordu.

Eli sızlayan, sıkıntısı gitgide artan Striker içeri girdiği pencereden dışarı çıktı. Mandy Gill ölmüştü. Sarah Rose ölmüştü. Evin içindeki kanıtların tamamı da muhtemelen yok olmuştu.

Bundan daha kötüsü olamazdı herhalde, diye düşündü Striker.

Yanıliyordu. Beyaz renkli sivil bir Crown Victoria olay mahalline geldi ve tertemiz beyaz bir gömlek giymiş, kısa boylu bir adam arabadan çıktı. 10. Devriye, yani Yolların Kralı gelmişti.

Dedektif Laroche olay mahallindeydi.

Striker tepeden tekrar sokak seviyesine inene dek, bir ambulans ve iki devriye arabası da gelmişti. Aynı zamanda, iki haber ekibi de gelmekte gecikmemişti. Bunlardan biri Britanya Kolombiyası Televizyon Haberleriydi, diğeryse Kanada Yayıncılık Şirketiydi. Vancouver Şehrindeki standart olay buydu. Hiçbir şey gizli değildi ve hiçbir öykü önemsiz sayılmazdı - ama tabii, insan hayatının tehlikede olması gerekiyordu.

Striker sıkıntıyla onları izledi. Muhabirlerden biri daha önceki bir kabusumsu olaydan hatırladığı uzun sarı saçlı bir kadındı. O olayı gayet iyi hatırlıyordu. Kadın haber arabasından indi ve çekime hazırlanmak için saçlarını taramaya koyuldu.

“Derhal şerit çekilmesini istiyorum” dedi Striker devriye polislerinden birine.

Kaim bir ses “Onlara tek kelime söylemeyin,” diye emir verdi.

Striker arkasına dönünce, Yolların Kralını gördü. Dedektif Laroche ellerini beline koymuş, etraftaki çılgınlığı izliyordu. Kalın sesi ufak tefek bedenine yakışmıyordu. Her zamanki gibi, üniforması tiril tirildi. Kusursuz bir biçimde ütülenmiş pantolonu saçları gibi simsiyahtı, beyaz şık gömleğinde de tek bir kırışık yoktu.

Adamın araba kullandığına bin şahit isterdi.

Dedektif, Striker'ı görünce yanma geldi. "Neler oluyor burada?" dedi.

"Engerek'ti," dedi Striker.

Felicia yanlarına gelip konuşmaya katıldı. "Billy Mercurydi," dedi.

Striker başını salladı. "Öyle görünüyor. Hemen evini kontrol etmemiz gerek. Onu KPBM'ne bildirin. Her kanalda yayınlansın." Striker olanları düşünüp yumruğunu sıkınca acıyla irkildi. Felicia bunu fark etti. "Yaralanmışsın."

"Bir şey yok."

"Elin... Jacob, elin yanmış. "

Striker asabi bir ifadeyle ona baktı. "Bir şey yok."

Laroche başını salladı. "Görev başında yaralanma mı? Hayır, bunun için hastaneye gitmen gerek. Ayrıca, İşçi Tazminat Kurulu formlarını da doldurmayı ihmal etme."

"Sorun değil. Hafif bir yanık işte. Olsa olsa birinci derece yanıktır."

"Teşkilat Yükümlülüğü," dedi Laroche. Daha önceden ezberlediği bir konuşmayı tekrarlıyormuş gibi konuşuyordu. "İşçi Tazminat Kurulu yönetmeliğine göre, hastaneye gitmeli ve bir doktora muayene olmalısın. Ya sen gidersin, ya da seni derhal görevden alırlar."

Striker yine yumruklarını sıktığını hissetti. Bu sefer, acıyı duymazdan geldi.

Birisinin Billy Mercury'nin peşine düşmesi gerek," dedi.

"Bunu birisi yapıyor zaten," diye yanıt verdi Laroche. "Kaçak anonsun işe yaradı. Billy Mercury on dakika önce iki devriye polisi tarafından yakalandı. Şu anda gözetim altında."

Striker zamanı düşündü. "On dakika önce mi? Nerede oldu bu iş?"

Laroche kuzey yönüne döndü. "Yoldan birkaç kilometre uzakta. Hastings ve Kootenayde. Evinin hemen dışında yakalandı. İblislerle ve cehennem ateşiyle ilgili bir şey söyleyip duruyormuş. Memurlar onu otobüs durağının önünde yakalamışlar."

Striker duyduklarını anlamaya çalıştı. Zamanlama olanlara uyuyor gibiydi.

Billy'nin yakalandığı yer de öyle. Adamın çılgınca davranışları da.

"Onu yakaladıklarında, diz üstü bilgisayarı da yanındaymış," dedi Laroche. "Ana kaynağa girmişler. Her şey oradaymış. MyShrine sayfaları açılmış, Twitter, MySpace ve LinkedIn gibi daha bir sürü sohbet odası ve blog sayfası da öyle."

"Ve?" dedi Striker.

Laroche başını salladı. "Tahmin edebileceğin şeyler; iblisler hakkında bir sürü laf. Orta Doğu ve savaşla ilgili saçmalıklar. Kendisine verilen ilaçların geçerliliğiyle ilgili suçlamalar. Hepsi oradaymış, hatta sana yolladığı e-postayı bile bulmuşlar. Adamın bir hayal dünyasında yaşadığı ve çok dengesiz olduğu apaçık ortada. Şu anda Riverglen'e götürülüyor."

"Riverglen mi? Hastaneye mi yatırılacak?"

"Evet."

“Ya suçlamalar?”

“Ona karşı herhangi bir suçlama yapamıyoruz. Adam pembe giyecek.” Laroche’un kullandığı pembe terimi, zihinsel sağlık nedeniyle alıkoyma emrinin pembe rengin-

den geliyordu. Hastaneye yatırılacak kişiler için kullanılan argo bir terimdi. “Emri veren de kendi doktoru.”

Striker kasvetli bir ifadeyle Felicia’ya baktı. “Doktoru kim?”

“Kim olacak, Dr. Ostermann.”

Striker bir küfür savurdu. “Buna saçmalık derler. Mercury’yi cinayet teşebbüsüyle tutuklamak, sonra da bir akıl sağlığı muayenesi yaptırmalıyız.”

Laroche, Hermon Yolunun tepesine kurulmakta olan çeşitli kamera ekiplerine baktı. Sayıları daha da artmıştı. Toplam altı farklı ekip vardı. Bu olay hızla bir medya kabusuna dönüşmeye başlamıştı. Eninde sonunda, bilgi sızıntısı olacaktı. Hep öyle olurdu. Çok geçmeden, medya Billy’yi öğrenecek, sonra da asıl parti başlayacaktı.

Laroche kafasını salladı. “Billy hiçbir şeyle suçlanamaz; hastaneye yatıyor.”

“Ama...”

“Olmaz, Striker.”

“Neden? Bu olay medyaya ne şekilde yansiyacak diye mi? Adam bizi öldürmeye çalıştı!”

Laroche oralı olmadı. “Akıl hastalığı suçlamaları hükümsüz kılıyor.”

Striker adama öfkeyle bakmakla yetindi. Kanada’daki bu akıl sağlığı-suç tartışması ezelden beridir devam ediyordu ve Striker bunun asla sona ermeyeceğini de biliyordu. Kötü insanların kurtulduğu ve suçlamaların düşürüldüğü bir kara delikti sistemde.

“Bu yanlış, sen de bunu biliyorsun.”

“Bu, gerçek” dedi Laroche. “Kişisel boyutta algılama.” Striker neredeyse kahkahayı basacaktı. Adam az önce onları öldürmeye kalkışmıştı, nasıl olur da kişisel algılamazdı?

Etrafına baktı. Nefes almakta zorlanıyordu. Ciğerleri hâlâ dumanın sıcak küllerinden yanıyordu, parmaklarının

derisi de zonkluyordu. Sağlam elini Laroche’un sivil arabasının yan kapısına götürdü ve koltuğa oturdu.

Dünya dönüyor gibiydi.

Laroche bunu fark edince, daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Bitti, Striker. Artık rahatlayabilirsin.” “Bitmedi - Larisa hâlâ dışarıda bir yerlerde. Dr. Richter’la ve Mapleview Kliniğiyle bağlantısı var. Billy, Mandy ve Sarah da öyleydi. Mandy ve Sarah öldü, Larisa’ysa sırta kadem bastı...”

Dedektif ağır ağır başını salladı ve duyduklarını düşündü. “Tüm bunları gayet iyi anlıyorum. Ama Mercury tedavi görmesi için kliniğe yatacak, kadın ani bir tehdit altında değil. Onu bulacağız. Zaman içerisinde bulacağız.”

“Zaman içerisinde mi?”

Laroche ona dönünce, göz göze geldiler. “Evet. Sen kendini daha iyi hissettiğinde. Bu arada, Dr. Ostermann’da uzak durmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Adamın her sene Polis Müşterek Hayır Kurumu’na bağış yaptığının farkındasın, değil mi?”

“Evet, farkındayım.”

“Valiyle yakın arkadaş olduğunu biliyor muydun?” Striker çenesini sıktı. “Ne demek istediğini bir kez daha kaçırdım galiba.”

“Sadece o adama dikkat et ediyorum. Dr. Ostermann bu şehirde epeyi itibarlı birisi, devletin her üç seviyesinde de nüfuzlu tanındıkları var. Teşkilatın ihtiyacı olan son şey de daha fazla melodram.”

Striker adamı tepeden tırnağa süzerken hiçbir şey demedi. Sonra ne demek istediğini anladı.

“Teşkilata karşı dava açılmasından çekiniyorsun.” Tiksintiyle başını salladı. “Mercury’yi sorguya çekmem gerek.”

“Onu daha sonra sorguya çekebilirsin, Striker.”

“Şimdi. O daha...”

“Seni zorunlu izne mi ayırmamı istiyorsun?” dedi sert bir ses tonuyla.

“Zorunlu izin mi?” dedi Striker. “Neden? Elim yaralandı diye mi, yoksa Dr. Ostermann’ın değerli itibarı yüzünden mi?”

Laroche’un suratı asıldı, sesi de sertleşti. “Biraz nefes alman gerek, dedektif. Ya senin bildiğin gibi olacak, ya da benim.”

Striker ona bakınca, ciddi olduğunu fark etti ve bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunu anladı. İçine derin bir nefes çekip omuzlarını silkti.

“Tamam,” dedi. “Ancak bu bir hata.”

Hermon Yolunun tepesindeki medya kalabalığına, sonra da yan binalara sıçramış olan alevlere baktı. Yangın kontrolden çıkmıştı; itfaiye ekipleri alevleri kontrol altına alana dek binanın küle dönüşeceği belliydi.

Kor gibi küller ve kapkara yağlı duman mavi göğün tüm görünürlüğünü yok ederken, Striker Felicia’nın ve Laroche’un yanından ayrılıp beklemekte olan ambulansa yöneldi. Bu iş henüz bitmemişti. Biliyordu. Bir şeyler doğru değildi. Laroche yüzünden de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Görevden almıyordu.

Kırk Dokuz

Neyse ki Burnaby Devlet Hastanesi’ne yaptığı ziyaret kısa sürdü.

Striker muayene olduğu doktorla daha önce de birkaç kez karşılaşmıştı. Dr. Alison Montcalm her zamanki gibi dostane tavrıyla, durumu abartmamış, ama onu enfeksiyon riskine karşı uyarılmıştı.

Standart bir konuşmaydı işte.

Aslında, yanık Striker’in düşündüğünden de kötüydü; sol elinin parmaklarında birinci derece yanıklar vardı, ama avucunun dibinde ikinci derece yanıklar vardı. Cam fena yanıyordu.

Dr. Montcalm yarayı nazikçe Striker'ın canını yakan soğuk bir solüsyonla temizledi. "Solak mısın?" diye sordu.

Striker acıyla irkildi. "Hayır, sağ elimi kullanırım."

"Kapı kolunu sol elinle tutman şaşırtıcı."

"Diğer elimde silahım vardı."

Dr. Montcalm onu dinlerken kafasını salladı. Yarayı an-tibiyotikli merhemle kapatıp, temiz kalması için etrafını bandajla hafifçe sardı. Striker eline bakıp suratını buruşturdu. Yara elinin tam oynak yerinde olduğu için, her hareket ettirdiğinde acıyordu.

"Çok da endişe verici bir yara değil," dedi Dr. Montcalm. "Eminim ki bunu da atlatacaksın."

Striker ona gülümsedi. "Evet. Neler atlatmadım ki."

Burnaby Devlet Hastanesinden geldiği gibi hızla gitti.

Felicia Hermon Yolundaki suç mahallini temizleyene dek beklemesini istemişti, ancak orada bir saniye daha kalamazdı. Hastanelerden nefret ederdi. Hep etmişti, edecekti de. Hastanelerle ilgili çok kötü anısı vardı. Ön kapıdan çıkana dek kendisini iyi hissetmeyecekti.

Saat yarımı geçmişti ve Striker'ın zihnen her şeyden biraz uzaklaşması gerekiyordu. Bir taksiye atlayıp ona huzur veren tek yere gitti.

Evine.

Eve varınca, Striker taksiden inip şoföre ücretini ödedi. Güneş hâlâ tepedeydi ve buğulu göğe tuhaf, solgun beyaz bir ışık saçıyordu. Striker'a yangını anımsattı.

Bunu aklından atmaya çalışıp kaldırıma doğru yürümeye başladı. Öğle vakti olmasına rağmen, giriş hâlâ buzlarla kaplıydı. Hava o kadar soğuktu ki kendi nefesini gün ışığında bile görebiliyordu. Kış kesinlikle hâlâ bitmemişti, bahçesinin çimlerini dondurmaya ve diken diken etmeye, ön verandasının basamaklarını kayganlaştırmaya devam ediyordu.

Ön kapıyı açıp içeri girdi. Fark ettiği ilk şey şöminede yanan ateşin titrek ışığı oldu. Şömine içeriye hoş ve tatlı bir ılıklik yaymıştı. Oturma odasının yumuşak ışığı da içeriye rahat ve güvenli hava vermişti. Striker etrafına bakınırken, hissettiği acıya ve yorgunluğa rağmen gülümsedi.

Her zaman böyle kalsın, diye geçirdi içinden.

Paltosunu çıkarırken, elini paltonun koluna değdirme-meye özen gösterdi ve vestiyere astı. Daha sonra oturma odasına gidip koltuğa çöktü. Ayakkabılarını fırlatırcasına çıkardı. Ayaklarını masaya kaldırdı ve ısının keyfini çıkardı.

Birkaç saniye sonra, koridorda bir kapının açıldığını duydu ve Courtney dışarı çıktı.

"Baba?" diye seslendi.

"Selam, canım."

Courtney koltuk değnekleriyle yavaş yavaş oturma odasına geldi, sonra kapıda durdu. "İşte olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ben de senin okulda olduğunu sanıyordum." Yakalandığım fark etmiş gibi Courtney'nin suratına şaşkın bir ifade yayıldı. "Rehabilitasyon günü."

“Hımm. Geçen cuma da öyleydi.”

Courtney mavi gözlerini hemen başka yöne çevirdi; bu arada, babasının elini görünce telaşlandı. “Eline ne oldu?” “Zorlu bir Taş-Makas-Kağıt oyunu oynadım.” “Ciddiyim.”

Striker nefesini uzun uzun dışarı bıraktı. “Varoşlarda bir yangın çıktı. Yanık ciddi değil.”

Courtney sanki bandajın altındaki yarayı görebiliyormuş gibi dikkatle baktı. “İyileşecek mi?”

“Bu sadece birinci derece bir yanık” dedi Striker yalan söyleyerek. “Evet, zamanla geçecek.”

İkisi de uzunca bir süre konuşmadı. Striker şömineden yayılan sıcaklığın ve evde olmanın keyfini sürerken, Courtney de odadan öte berisini alıyordu.

Striker kendisini kızını izlerken buldu. Bazen o kadar annesine benziyordu ki. Amanda’nın hık demiş burnundan düşmüştü. Ona bakışı, düşündüğü zaman dudaklarını büzüşü, stres hissettiğinde dişlerini hafif hafif gıcırdatması tıpkı Amanda gibiydi.

Bir de asabiyeti tabii. Huysuz halleri. İşte, bu açıdan kesinlikle annesinin kızıydı. Striker bazen ona baktığında, tekrar Amanda’ya baktığını hissediyordu. Bu yüzden de geçmişte olanlar yüzünden hem endişeye, hem de pişmanlık hissine kapılıyordu.

Geçmişi düşünmemeye gayret etti.

Courtney spor ayakkabıları giyip bağcıklarını bağlamaya başlayınca onun ne yaptığını fark etti.

“Demek rehabilitasyon gününde okula geri gidiyorsun ha? Vay canına, okulu

ne kadar da çok seviyorsun.”

“Yapmam gereken başka şeyler var.”

“Rehabilitasyon gibi.”

Courtney gözlerini devirdi. “Evet, baba, randevuma gidiyorum, tamam mı? Tanrım, hep üstüme geliyorsun. Bundan keyif mi alıyorsun nedir, anlamadım gitti.”

“Beni terapi seanslarına gitmen mutlu eder. Onlara ihtiyacın var.”

“Gidiyorum dedim ya?”

Striker başını salladı. “İyi. Annalisa’ya benden selam söyle. Bir de atellerini kontrol edip, doğru yükseklikte olduğundan emin olsun.”

Courtney gözlerini kısıp başını salladı. “Bunlara koltuk değneği deniyor, baba, anladın mı? Koltuk değneği-, atel değil. Kim bilir kaç kere söyledim.”

“Ha koltuk değneği, ha atel - benim için fark etmez.” “Benim için fark eder,” dedi Courtney gözleri dolu dolu. Striker bunu görünce, yüreğinin burkulduğunu hissetti. “Özür dilerim canım, seni üzmemi istememiştim.”

“Zaten hep yapmak istemediğin şeyleri yapıyorsun.” “Özür dilerim,” dedi yine Striker.

Courtney yanıt vermedi. Bağcıklarını bağladı, sonra ayağa kalktı. Kapıya varınca, açtı ve hoşçakal demeden dışarı çıktı.

“Seni arabayla oraya götürebilirim,” diye seslendi Striker. Courtney buz gibi bir ifadeyle ona baktı. “Neden oraya kendin gitmiyorsun, baba? Hassasiyet Sokağını bir ziyaret etsen iyi olacak. Sana iyi gelebilir.”

“Courtney...”

Courtney kapıyı sertçe çarpıp evden çıktı.

Striker bir an için peşinden gitmeyi düşündü, ama vazgeçti. Bunun bir faydası olmayacaktı. Hatta belki de işleri daha kötü yapabiliirdi. Courtney tıpkı annesi gibiydi. Kafası bozuldu mu, ancak zamanla ve yalnız kalarak düzelir-

di. Onu bu sefer o kadar kızdıracak ne yaptığını düşündü. Aralarında geçen konuşmayı düşünerek, yanlış bir şey söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı, ama en sonunda pes etti. Eli acıyordu. Baş ağrıyordu. Çok da yorgundu.

İlaç dolabında önceki sene Courtney’ye aldığı etkili ağrı kesiciler vardı. İlaçlar eskiydi, muhtemelen son kullanma tarihi de geçmişti, ama yine de birkaç tane aldı. Sonra, aklına yine her zamanki gibi iş takıldı. Cebinden cep telefonunu çıkarıp belki sesli mesaj vardır diye bir umutla ekrana baktı.

Ama mesaj yoktu.

İçi acıyordu. Larisa hâlâ kayıptı, kendisi görevden alınmıştı. Olay mahallinde yaralandığı için zorunlu izin verilmişti. Buna direnebilir, doktorla ve Laroche’la dideşebilirdi, ama o zaman da Tazminat Kurulu formlarını ona hemen oracıkta imzalatıverirlerdi. Formları bir kere imzaladıktan sonra, kimse bir doktora görünmeden işinin başına dönemezdi.

Formları imzalamadığı için, bu durumu lehine kullanabilirdi.

Orada oturup rahatlamaya çalışırken ama beceremezken, akimdan bunlar geçiyordu. Çok şey olmuştu, hâlâ birçok şeyin araştırılması gerekiyordu. Mandy ve Sarah. Larisa Logan ve Billy Mercury. Dr. Ostermann ve Dr. Richter.

Mapleview ve Riverglen. Bir de EvenHealth programı ve SÖYM seansları vardı.

O kadar çok şey vardı ki... Courtney’yle ve Felicia’yla ilgili sorunlarla da bir alakası yoktu üstelik. Bunları düşündükçe, başının daha fazla ağrıdığını hissediyordu. Koltukta geriye yaslandı, gözlerini yumup zihnini boşaltmaya çalıştı.

Saat daha öğlen birdi, ancak sanki daha şimdiden uzun ve yorucu bir gün olmuştu.

Elli

Ön kapı ardına kadar açılıp, oturma odasına buz gibi bir rüzgar doluştuğunda, Striker gözlerini açtı. Aradan ne kadar vakit geçtiğinden emin değildi. Doğrulup ayaklarını masadan indirdi ve gerindi. Oturma odasının kapısında Felicia duruyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına düşmüştü, bakışlarınıysa ona dikmişti.

“İçeri gelsene.”

“Benimle hastanede buluşacaktın.”

“Gitmem gerekti. Hemşireler bana asılıp durdu. Görsey-din çok kıskanırdın.”

“En azından arayıp haber verebilirdin.” Felicia kapıyı kapatıp odaya girdi. “Elin ne durumda?”

«i • »

“İyi. Tabii. Her şey gibi.” Felicia paltosunu sandalyeye attı, üşümüş gibi titredi. Oturma odasının sert ahşap zemininde topuklu ayakkabıları tık tık sesler çıkararak yürüyüp, Striker’ın yanına oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp koltuğun kenarında duran battaniyeyi aldı ve üstüne örttü.

“Saat daha bir buçuk, ama gece yarısı gibi,” dedi. “Ateşi biraz canlandırsana, burası çok soğuk.”

Striker ayağa kalkıp ısı ayarını yüksek konuma getirdi. Daha sonra mutfağa girip kahve yaptı. Kahve fokurdarken, iki tane fincan alıp ısıttı; her ikisine de biraz süt tozuyla şeker ekledi. Sonra iki fincanı da doldurup oturma odasına götürdü.

“Kahve yaptım.” Ona fincanı uzattı.

Felicia fincanı aldı. “Teşekkürler. Harikasin.”

“Harika bir kabus gibi miyim?”

Felicia bunu duymazdan geldi. Striker’ın elindeki ve bileğindeki sargıya baktı. “Kaçınıcı derece yanık mı?”

“İkinci.” Felicia suratını ekşitince, Striker “Bu kadarla kurtulduğumuza şükret, içeride ölebilirdik.”

Felicia bir şey demediyse de koyu renkli gözlerine düşünceli bir bakış yerleşti. “Neyse, en azından Mercury kliniğe yatıyor,” dedi nihayet. “Tüm bunlara bir son verebiliriz.” Striker ofladı. “Bunu yapabileceğimize emin değilim.” “Neden?”

Striker fincanını masaya koyup ona doğru döndü. “Psikoloji tamamıyla yanlış.”

“Ne zaman bu konuda uzman oldun?”

“Bunu anlamak için uzman olmaya gerek yok, Feleesh. Düşünsene... Yolladığı ilk mesajı sen de okudun. Oyun devam ediyor gibi bir şey saçmamıştı. Bize resmen kafa tutuyor, alay ediyor. Bunu gayet de doğrudan ve mantıklı bir biçimde yapıyor.”

“Yani?”

“Yani, sonra bir de bakıyoruz ki MyShrine’a bir şeyler yazıyor, hepsi de çılgınca şeyler. Afganistan’daki savaşı, iblislerle ve Tanrının Çekici olduğuyla ilgili... bunların hepsi paranoyak birer sanrıdan ibaret.”

“Bu da bize kontrolden çıktığını gösterir.”

“Pekala. Neden kontrolden çıkan bir adamda bizi öyle bir tuzağa çekmeye yetecek kadar mantık ve akıl var hâlâ? Bu konuda sakın yanılgıya düşme, o tuzak bizim için hazırlanmıştı, Sarah Rose da yemdi. O kameralar da bizim ölüşümüzü kaydetmek için hazırlanmıştı. Bu tuzak için daha kusursuz bir yer olamazdı; sanki Sarah Rose’a orada bulunması için talimat vermiş gibi.”

“Talimat vermek mi?” Felicia gülümsedi. “Bence aradığı-

mız her kimse, onu gözünde büyütüyorsun.”

“Öyle mi dersin? İçeri girmenin tek bir yolu vardı Fe-leesh ve biz içeri girer girmez tuzağa düştük. Yirmi beş santimlik vidalar. Masif meşe bir kapı. Ateşi hızlandırmak için tutuşur malzeme. Tüm bunlar olup biterken, bizi filme alıyordu. Bunlar sana sanrılar gören bir adamın işi gibi mi geliyor? Kim iblisler görüyor her yerde?”

“O bir asker, Jacob. Savaş yüzünden dağılmış durumda.” “Bana mantıklı gelmiyor. Peşimizden gelseydi, çılgınlar gibi bizi avlamaya çalışsaydı anlardım. Ama bunları yapmadı. Bir de iğne meselesi var. Kurbanlarına kim bilir ne enjekte etti.”

“Kurbanlara bir şeyler enjekte ettiğini varsayıyorsun,” dedi Felicia. “Henüz bunu kanıtlamış değiliz. Toksik madde testlerinin sonuçlarını almadık. Suç mahallinde şırınga da yoktu. Sadece Mandy Gill’in ensesinde tuhaf bir iz vardı.”

“Aynı iz Sarah Rose’da da vardı.”

Felicia şefkatle ona baktı. “Emin misin, Jacob? Yüzde yüz emin misin? Orası neredeyse göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı, üstelik bir de duman vardı. Dahası, Sarah’nın cesedinin ne kadar sertleştiğini de unutmayalım. En azından bir gündür o vaziyetteydi. Belki de iki gündür. Sonra, yangın başladı ve her şey karıştı. Cesedi doğru dürüst inceleyecek vaktimiz bile olmadı.”

“O zaman, gidip şimdi inceleyelim.”

Felicia tereddütle ona baktı. “Duymadın galiba.”

“Neyi?”

“Ceset yanıp kül oldu. Cesette iğne izi bile olsa, bulman mümkün değil.”

Striker küfretti. Tekrar telefonunun ekranına baktı ve Engerek’ten başka mesaj gelmediğini gördü. Larisa Logan’dan da mesaj yoktu. Sıkıntıyla sırtını geriye yasladı. Sağlam eliyle gözlerini ovuşturdu. Yarım günlük kirli sa-

kalını kaşıdı.

“Bir şeyi kaçırıyoruz,” dedi yine.

Felicia uzanıp suratına dokundu. “Kaçırdığımız tek şey biraz uyku, Jacob. Biraz dinlenmemiz gerek. Geçen hafta, seksen saat çalıştık. Son iki gündür de otuz saattir ayaktayız. Yorgunluktan bitap düştük.”

Striker Felicianın dediği her şeye katılmıyor olsa da ona baktı; kısmen de olsa dediklerine hak vermesi gerekirdi. Elini yaralı olduğunu unutup ona dokunmak için elini uzattı ve yanık elini koltuğun kenarına sürttü. İrkildi. Felicia eline baktı. “Canın yanıyor olmalı.”

“Kapı kolunu hiç düşünmeden tutmak aptalcaydı.” Felicia hafifçe bandajsız parmaklarına dokundu. “Bir şey yapmasaydın, oradan asla çıkamazdık.”

Striker bir şey demedi, ona bakmaya devam etti, ama ne olduğunu anlayamadan Felicianın dudakları dudaklarının üstündeydi; yumuşacık, ıslak ve ılık dudaklarını hissetti. Onu geri öptü, Felicianın ağzının aralandığını, dilinin diline değdiğini hissetti.

Onu koltuğa yatırdığında, Felicia karşı koymadı. Sağlam eliyle pantolonunu aşağı çekti, yırtarcasına bacaklarından çıkardı, sonra aşağı uzanıp külotunu da çıkardı. Felicia hafifçe inlediğinde, Striker onun ılıkliğini ve ıslaklığını hissetti. Felicia tir tir titriyordu.

“Seni istiyorum, Jacob.”

Onu tekrar öptü. Parfümünün tatlı vanilya kokusunu içine çekti. Bedeninin her hareketiyle birlikte dudaklarından firar eden iniltileri dinledi. O anda kayboldu. Felicia oradaydı. Evindeydi. O an için bile olsa, yine birlikteydiler. Dış dünya soğuk ve acımasız olabilirdi, ama içerideki hava ılık ve davetkârdı.

Striker o anın asla bitmemesini istedi.

Elli Bir

Bir süre sonra, saat iki buçukta Striker koltukta geriye uzanıp Felicianın oturma odasından çıkıp banyoya gidişini ve geri gelişini izledi. Felicia odadan çıkarken önce gömleğini düzeltti, sonra da kumaş pantolonunda oluşan kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı. Şöminenin yumuşak ışığında çok güzel görünüyordu. Düz siyah saçları omuzlarına dökülmüştü, koyu kahverengi gözleriye sıcaklık ve çekicilik saçıyordu. Oturma odasına girip Striker'm önüne geçti, sonra gözlerinin içine bakıp içini çekti.

"Yine burada olduğumuza inanamıyorum," dedi.

Striker gülümsedi. "Oturma odasında mı?"

"Kes şunu, Jacob. Ne demek istediğimi biliyorsun." Önce kendisini, sonra onu işaret etti. "Bunu diyorum. Bizi. Tekrar olmasını istemiyordum." Elini küpesine götürüp gözlerini yumdu. "Tanrım, nasıl oldu da aynı noktaya geldik?" Striker doğruldu. "Şöyle oldu: Önce omzuma dokundun, sonra gözlerimin içine baktın..."

"Kes." Felicia donuk bir ifadeyle ona bakıp susturdu. "Kes şunu, Kazanova."

Striker gülüp ayağa kalktı. Ona yaklaştı, kişisel alanını ihlal etti. Ona sarılmak istedi, ama Felicia gerilir gibi olunca kollarını geri çekti. Felicia ona baktığında, gözlerinde tereddütlü bir ifade vardı. Bir yandan şefkatliydi, öte yandan inatçıydı. Hiçbir şey değişmemişti.

"Ne?" dedi Striker.

"Başa döndük. Hem de en başa."

"Bu o kadar da kötü bir şey mi?"

"Şey, hayır. Evet. Kahretsin."

Striker ona baktı, ne diyeceğini bilemedi. İlişkileri daha ilk günden sorunluydu. Bu dünyada sırf ikisi olsa, her şey yolunda gidebilirdi. Ama öyle değildi. İşleri vardı. Courtney vardı. Aradaki diğer her şey vardı.

Her ikisi de bunların değişmeyeceğini biliyordu.

Striker bir şey söylemek istedi. Bir şey söylemesi gerektiğini düşündü. Ama her zamanki gibi doğru sözcükleri bulamadı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Felicia yavaşça. "Buradan nereye gideceğiz, Jacob?"

Striker Felicianın gözlerinin içine baktı, ona akıma gelen en dürüst yanıtı verdi.

"İşe geri döneceğiz."

On beş dakika sonra, yani Dr. Richter'e ulaşamadıktan ve sesli mesajla karşılaştıktan sonra, Striker Feliciayla birlikte şehrin Doğu Yakasına doğru sürmeye başladı arabayı. Her şeyden çok Billy Mercury'yi sorguya çekmek istiyordu, ama bunu yapabilmek için önce iki şey daha yapması gerekiyordu: Ya adamı kundakçılıktan ve cinayete teşebbüsten tutuklayacaktı, ya da doktorundan izin alacaktı.

Doktoru Dr. Ostermanndan başkası değildi.

Yine başa dönmüşlerdi.

Billy Mercury'nin götürüldüğü Riverglen Zihinsel Sağlık Tesisine doğru yol almaya başladılar. Vancouver'ın Doğu Yakasının sonuna vardıklarında, Felicia derin derin içini çekti. "Dedektif Laroche sağlık izni almadığını görünce çıldıracak."

Striker suratını ekşitti. "Laroche... Onun ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Bizi askıya aldığında, benim umurunda olacak."

Striker asabi bir bakış fırlattı. "Peki, bir kere Laroche

-290-

beni asla zorunlu olarak uzaklaştırmadı. Elimi doktora göstermek için hastaneye kendim gittim. Dahası, İşçi Tazminat Kurulu formlarını henüz doldurmadım."

"Boş laflar bunlar. Medicoe'daki doktorlardan biri izin vermedikçe göreve gidemezsin."

Striker yanıt vermedi. Felicia bu konuda haklıydı, zaten bu tür konularda hep haklıydı. Kurallar ve Prosedürler kitapçığını en iyi o bilirdi ve o kitapçığı baştan sona okuduğunu bildiği tek polis memuru da oydu.

Medicoe Sağlık Merkezi, Vancouver Polis Teşkilatının anlaşmalı sağlık merkeziydi. Bir polis memuru yaralanıp göreve gidemeyecek durumda kalırsa, bir başka uzmana başvurulmuş bile olsa, Medicoe'un onayı olmadan görevine geri dönemezdi.

Her şey sigorta tazminat talebiyle ilgiliydi; kısacası, parayla ilgiliydi. Bu yüzden de sistemle ilgili hiçbir şey aşırı şaşırtıcı değildi. Striker Felicia'ya baktı. "Buna diyecek bir şeyim yok, ancak unutma ki Medicoe meselesi yasa değil, sadece bir politika. Dahası, bizim değil, İşçi Tazminat Kurulunun politikası. Aldığım yara daha kötü hale gelirse, beni mahkemeye verirler. Eh, çok da önemli değil. Buna razıyım."

"Her şeyi basite indirgiyorsun."

"Keşke seninle de aynı şeyi yapabilsem."

Felicia ters ters ona baktı, ama bir şey demedi. Striker konunun uzamadığına memnun oldu. Yaralanma tazminatından çok daha önemli konuları halletmeleri gerekiyordu.

Broadway'le Nanaimo Sokağının köşesine gelince, Striker arabayı kenara çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Felicia.

Striker ona baktı. "Ostermann saat kaç kadar Riverglen'de çalıştığını söylemişti?"

Felicia saate bakınca, üçe geldiğini görüp şaşırdı. "Kahretsin, haklısın. Gitmiştir. Belki onu yolda bir yerde yaka-

larız."

"Belki de Mercury yüzünden bugün daha uzun çalışır." Striker cep telefonunu çıkarıp Riverglen'i aradı. Ana santrale bağlandıktan sonra daha önceden karşılaştıkları resepsiyonist çıktı telefona. Kadın gayet ters yanıt verdi. "Dr. Ostermann burada sadece sabahları çalışır."

"Bunu biliyorum," dedi Striker. "Ama Billy Mercury yüzünden belki daha uzun süre çalışıyordur diye düşünmüştüm."

Kadın sıkıntıyla ofladı. “Bay Mercury Dr. Ostermannm tek hastası değil ne yazık ki, fakat vaktinin çoğunu aldığı da doğru. Dr. Ostermann onu klinikte görecektir.”

Striker duyduklarına inanmıyormuş gibi Felicia’ya baktı. Tekrar konuştuğunda, sesindeki öfkeyi gizlemeyi beceremedi. “Bir dakika, Billy Mercury henüz Riverglen’e getirilmedi mi yani? Tedavi altına alınacağını sanıyordum.” “Alındı zaten. Sonra da buraya gelecek, ama Dr. Ostermann onunla görüştükten sonra.”

“Özel bir klinikte mi? Bunu duymak beni rahatsız etti.” Kadın konuşmadan ne kadar sıkıldığını belli etmek için uzun uzun ofladı. “Silahlı güvenlik görevlilerimiz var, dedektif. Şiddete başvuran bir sürü hastayla uğraşıyoruz. Sürekli olarak başımıza gelen bir şey. Bununla çok da iyi başa çıkıyoruz. Sizin, ya da bir başkasının bu konuda endişe duyması yersiz.”

Striker sinirden cep telefonunu sıktığını hissetti. “O adamın yaktığı ev size ait olsaydı farklı düşünürdünüz. Dr. Ostermann Billy’yi hangi klinikte görecektir?”

“Bu gizli bir bilgidir.”

Striker’ın sabrı taştı. “Bakın, size şöyle söyleyeyim: Şu anda çok önemli bir soruşturmanın ortasındaydım ve Dr. Ostermann’la bir an önce görüşmeliyim. Nerede olduğunu söylemezseniz, sizi bilgi gizlemekle suçlarım. Hiç üşenme-yip oraya kadar gelir, sizi kendi ellerimle tutuklarım. Anladınız mı? Şimdi, bana nerede olduğunu söyleyin.”

Resepsiyonistin ses tonu değişmedi, ama bülbül gibi ötmeye başladı. “Dr. Ostermann her perşembe öğleden sonra olduğu yerde. EvenHealth programı üstünde çalışıyor.”

“Hangi şubesinde?”

“Boundary ve Adanac’ta.”

Striker telefonu kapattı. Feliciaya baktığında, onun merakla bir yanıt beklediğini gördü.

“Eee? Neredeymiş?”

“Mapleview’da.” Striker gaza basıp Broadway’den aşağı ilerledi.

Klinik sadece yirmi dakika uzaklıktaydı.

Striker ve Felicia, Broachvay’de ilerlemeye devam ettiler. Doğu Pender Sokağı yedi kilometreden daha az bir mesafedeydi. Striker bu yüzden dakikalar sonra orada olmayı umuyordu. Ama daha beş sokak gitmişti ki telsizde bir acil durum anonsu yapıldı. Sue Rhaemer isimli sevk memuru konuşmaya başladı. Striker kadının sesinin ilk defa titrediğini duyuyordu:

“Tüm ekipler, tüm ekipler, bir memur vuruldu. Tekrar ediyorum: Bir memur vuruldu. Doğu Hastings Sokağı, üç bin altı yüz numara.”

“Aman Tanrım,” dedi Felicia.

Striker bir şey demeden gaza bastı. Zaten bir şey söylemeye fırsat bulamadan, telsizde yol muavini Mike Rothschild’in sesi duyuldu.

“Haber kim verdi?” diye sordu.

“Ambulans görevlisinden dolaylı olarak duyduk,” diye yanıt verdi sevk memuru.

“En yakın ekip nerede?”

Striker derhal telsize sarılıp yerlerini bildirdi. "Dedektif Striker, Broadvvay ve Nanimio."

Telsizi elinden bırakır bırakmaz, bir başka ekip devreye girdi. "Charlie-21, Hastings'le Windermere'deyiz. On sokak ötede."

Felicia Strikera baktı. "Onlar çok daha yakınlar" dedi rahatlamış gibi.

Komiser muavini Rothschild emri verdi: "Ekip yetkilidir. Kod 3." Sonra, sevk memuruna soru sordu. "Hangi ekip ambulansla birlikte?"

Sevk memuru bir an için duraksadı. "Alpha-13... ama telsize yanıt vermiyorlar ve acil durum düğmesine basmışlar."

Rothschild "Ne tür bir yaralanma olduğu belli mi?" "Bilinmiyor," dedi memur. "Ambulans görevlilerine de ulaşamıyoruz."

Striker bir kez daha telsize geçti. "Mike, bizi sitede yakmak isteyen savaş gazisi Billy Mercury'yi kliniğe sevk ediyorlar," dedi.

Rothschild bunu duyunca hiç vakti kaybetmedi. "Burnaby'de daha yakın ekipler var mı?"

"Burnaby ekipler açısından negatif görünüyor," dedi sevk memuru.

"Olay yerindeyiz," dedi Charlie-21. "Mercury kaçtı. Tekrar ediyorum: Billy Mercury kaçtı"

Rothschild ofladı. "Gitmelerine izin verin. Charlie-21, bize bildirebildiğiniz zaman yerlerini bildirin."

Telsiz yarım dakika boyunca sessiz kaldı; saniyeler geçmek bilmiyordu. Charlie-2Tden yine haber çıktığında, konuşan memurun sesi titriyordu.

"Tanrım, sağlık görevlilerinden ikisi de vurulmuş. İki de polis yaralı. Silahlarından biri kayıp!"

"Oraya daha fazla ekip gitsin," dedi Rothschild.

Bravo-15 devreye girdi. "Olay yerine doğru gidiyoruz, Mike. Bravo-73 de öyle."

Charlie-21 bir kez daha konuştu; memur hızlı hızlı ve panik içinde konuşuyordu:

"Tanrım, iki polis de... iki sağlık görevlisi de... ölmüşler, ölmüşler. Hepsi ÖLMÜŞ."

Elli Üç

Striker gazlayıp, kuzey yönündeki Boundary Yoluna doğru hızla ilerledi.

Birinci Caddeyi geçtiklerinde, Taurus saatte yüz kırk kilometre hızla gidiyordu. Napier Sokağına vardıklarında, Striker olay yerinde altı tane daha devriye ekibinin bulunduğunu öğrenmişti; frene basıp yavaşladı. Yolun ilerisinde, güpegündüz ışıdayan kırmızı mavili acil durum ışıkları gördü.

"Git," dedi Felicia. "Ne yapıyorsun? Gazla. Hemen oraya gidelim!"

Ama Striker bunun tam tersini yaptı. Frene daha da sert bir biçimde bastı ve yeşillik alana kayarak girdi. Alanın ortasına sürüp arabayı durdurdu.

"Jacob, ne yapıyorsun?"

Striker onu duymazdan geldi, telsize sarıldı. "Bize bir rota söyleyecek misiniz?"

Olay yerindeki ekipler "Negatif," diye yanıt verince, Striker karşılarındaki yola baktı. Ambulansın kaza yaptığı kavşak yoldan bir, iki kilometre ötedeydi. Striker'ın kalbi arabanın hızı elverdiğince çabuk bir

biçimde oraya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Ama içgüdüleri bunun tam aksini işaret ediyordu. Billy Mercury formda bir adamdı. Bulundukları yere adamın koşarak ulaşabileceği mesafedeydi.

“Jacob?” dedi Felicia yine.

“Olay yerinde bir sürü ekip var,” dedi. “Mercury polis ve

ambulans eşliğinde Riverglene geri götürülüyordu. Dolayısıyla, kaçtığına gidebileceği sadece iki yer var.” İleriye ve kuzeybatıyı işaret etti. “Mapleview Kliniği sol tarafta. Altı sokak arkadaysa Mercury’nin evinin bulunduğu Pender’ın kuzey şeridi var.”

“O kadar yakın mı?”

“O kadar yakın. Her ikisini de kontrol etmemiz gerek. Mercury’nin azıcık beyni varsa, aksi yöne kaçır, ama buna ihtimal vermiyorum. O ruh haliyle bunu yapmayacak bence. Kendisini rahat hissedebileceği en yakın yere kaçacaktır - yani, şu anda dairesine kapanmış olabilir.”

Felicia çoktan tabancasını eline almış, ilerideki yollarda herhangi bir hareket var mı diye bakıyordu.

“Kliniğe de çok yakın,” dedi. “Doktorların uyarılması gerek; orası derhal kapatılmalı.”

Striker da aynı fikirdeydi. Gaza bastı, yeşillik alandan tozu toprağa katarak indi ve yola çıktı.

Hedef: Mapleview.

Mapleview Kliniğinin adresi Adanac Sokağı, üç bin altı yüz numara olarak görünse de, tesisin tek girişi Boundary Yolunun gerisindeydi. Bina yolun epeyi gerisinde, çiçeklerle ve çıplak ağaçlarla kaplı kocaman, beton bir döner kavşağın ardındaydı. Tessi arazisinin güneyinde ağaçlıklı bir park, kuzeyindeyse bir yaşlılar evi vardı.

Bu da bir başka kaçış yeri.

Savunmasız kurbanların bulunduğu bir başka yerdi.

Striker tesisi görünce hızını düşürdü. İlerideki yola, tesisin girişine, son olarak da alanın tamamına göz attı. Aklına takılan en büyük sorun güvenlikti. Kendi güvenlikleri. Billy Mercury kısa süre önce iki polis memurunu ve iki ambulans görevlisin öldürmüştü.

Eline fırsat geçtiğinde başkalarını da öldürmesi an me-selesiydi.

Boundary’nin doğu tarafındaki alanda kimse yok gibiy-

olabilir.”

“Ama, ama ben...”

“Bizimle geliyorsunuz, doktor. Tartışma bitmiştir.” Striker, Dr. Ostermannın koluna girip onu tesisin ön kapısından dışarı çıkardı. Kapıyı kapatmadan önce de resepsiyoniste döndü ve “Burayı kapatın,” dedi. “Tüm kapıları ve pencereleri kapatın. Polis geri gelene dek de açmayın.” Kadın bol bol kafasını salladı, gözlerini kırıştırdı, sonra yerinden kalkıp koridora fırladı. O gittikten sonra, Striker ön kapıya döndü ve Felicianın hızla arabaya doğru koştuğunu gördü. Dr. Ostermannı tesisin merdivenlerine doğru itekledi. Arabaya varınca da adama sert bir ifadeyle baktı.

“Hazırlıklı olun, doktor. Az sonra ne kadar iyi bir psikiyatrisi olduğunuzu öğreneceğiz.”

EMİ Dört

Billy Mercury Doğu Hastings Sokağı, üç bin altı yüz numaralı harap bir binada yaşıyordu. Güvenli Cennet Apartmanı. Striker binayı iyi biliyordu.

Güvenli Cennet.

Orada ne bir şey güvenliydi, ne de bir cennetti. Bina hayatlarını toparlamaya çalışan her türlü insanın kaldığı bir yerdi. Akıl hastalarından suçlulara kadar çeşitli insanın kaldığı bir yerdi.

On senedir de bu haldeydi.

Binanın tasarımı da berbattı. Zaman içerisinde daha fazla daire ekleyebilmek için tekrar tekrar inşa edilen bina adeta bir labirente dönüşmüştü. Tüm çift sayılı daireler binanın ön tarafına, yani Hastings Sokağına bakıyordu. Billy'nin 103 numaralı dairesi gibi tek sayılı olanlarsa Pener'm kuzey şeridine bakıyordu. Bunu bilen Striker aracını yolun doğu ucunda bırakıp yürümeye başladı.

Kuzeye ve doğuya doğru birkaç sokak ötede, Billy'nin iki polisi ve iki ambulans görevlisini öldürdüğü asıl olay mahalli bulunuyordu. Oraya altı ekipten fazla gitmişti ve Striker bunların birkaçını çağırıp, binanın kuzey tarafını tutmalarını istemeyi düşündü. Billy oradan çıkamayacak bile olsa, binanın kuşatılması iyi bir güvenlik önlemi olabilirdi.

Bu tür durumlarda, sık sık kötü sürprizlerle karşılaşılırdı.

Striker telsize geçti. "Buraya birkaç ekip daha lazım,"

dedi.

Sevk memurunun yanıtı gayet açıktı: "Burada ekip kalmadı. 4. Bölge'den gelecek olanlar var, ama biraz zaman alır."

Striker ne yapacağını düşündü. "Gelen ilk ekibi buradaki binanın kuzey tarafını tutması için yolla. Adamın kaçmasını istemiyorum."

Sevk memuru tamam dedi, Striker arabanın arkasına geçip bagajı açtı. Bagajda bir havalı tüfek ve iki tane kurşun geçirmez yelek vardı. Felicianın yeleğini alıp ona uzattı. Kendi yeleğini de Dr. Ostermann'a verdi.

"Bunu giyin," dedi.

Doktor bir şey demeden, yeleği hemen üstüne geçirdi. Kollarını kol deliklerinden içeri soktuktan sonra, Striker kayışları tekrar ayarladı ki travma merkezi tam ortaya gelsin. Kayışları iyice sıktı.

Yelek tamamdı.

Felicia onun yelek giymediğini fark etti. "Senin de yelek giymen gerek, Jacob."

"Gözünü dört aç yeter. Billy şu anda her yerden çıkabilir." "O yüzden yelek giymen gerekiyor ya?"

Striker dik dik ona baktı. "Yanımızda sadece iki tane var." "O halde, Ostermannm yeleğini geri al da onu burada tutalım."

"Doktor bizimle gelecek."

"Ama..."

"Billy'nin güvendiği ve iletişim kurabildiği tek kişi o. Ona ihtiyacımız olabilir; böyle bir durumla karşılaşsak, arabaya gelecek vaktimiz olmaz. Doktor bizimle gelecek." Dr. Ostermann endişeyle öksürdü. Kliniğin güvenli ortamında güçlü ve etkileyici bir hali vardı, ama o anda ödle bir tarla

faresinden farksızdı. “Billy asla bana çok yakın bir hastam olmadı, dedi. Genellikle önerilerimi ciddiye almaz.”

Striker doktorun sözlerini duymazdan geldi. Havalı tüfeği çıkarıp bagajın kapağını kapattı. Siyah renkli ağır çelik silah ve lastikle kaplı kabzasını tutmak onu rahatlatmıştı. Cennetten eline düşmüş bir şey gibiydi. Silahın mahfazasını kaldırıp her ikisine de hazır olduğunu belirtmek için kafasını salladı.

“Oyun başladı.”

Ara sokak dar ve uzundu.

Striker öne geçip, sessizce batı tarafına yöneldi. En önde kendisi, en arkada Felicia, aralarındaysa doktor vardı. Yolun sağ tarafına kapıları Doğu Hastings Sokağına açılan birçok ufak dükkan dizilmişti. Bunların arasında Gelinlik Rüyası isimli gelinlik ve tuvalet mağazası, Dario’nun İtalyan Kasap Dükkanı ve bir İtalyan Fırını da vardı. Bu dükkanların üstünde de kiralık daireler bulunuyordu. Dairelerin dışı uzanan balkonları bir keskin nişancı için iyi birer gizlenme yeri oluşturuyordu.

“Balkonlardan gözünü ayırma,” dedi Striker Feliciaya.

“Tamamdır. Balkonlar benim.”

Yürümeye devam ettiler.

Sol tarafta, evlerin arka kısımları sokağa bakıyordu; bunların hepsi Doğu Pender Sokağındaki binalardı. Evler tek örnekti. Hiçbir özelliği olmayan standart binalardı. Kare biçimli arka bahçeleri vardı. Binalara yapışık olmayan ufak birer de garajları vardı.

Bunlar da iyi birer gizlenme yeri idi.

Striker parmaklarıyla tüfeği sıkıca kavradı. Tetik köprüsünün siyah renkli çeliği buz gibiydi, ama ona iyi gelmişti. Güven veriyordu. Korunduğunu hissediyordu.

Güvenli Cennet Apartmanının otoparkına vardılar.

Striker çitlerin başında durup, bunların ardına sığındı. O noktadan sonra da biraz yavaşladı - o tür anlarda yavaşlamak her zaman iyi bir fikirdi - ve bu alanda bir çatışmaya girseler, sonuç nasıl olur diye düşündü. İşin sırrı insanın

kontrolünü asla kaybetmemesiydi. Sükûnet kişiyi daha isabetli kılardı, akıcılık da hızlı hareket imkanı verirdi.

“Dairesini görebiliyor musun?” diye sordu Felicia.

“Bir dakika.”

Striker çitlerin üstünden eğilip otoparkı ve binanın arka tarafını gözden geçirdi. Alan çok ufaktı, olsa olsa beş, altı arabalık yer vardı ve kaldırım eğimliydi. Otoparkın hemen arkasındaysa uzun ahşap başka bir çit vardı; çitlerin boyası çatlamış, çamurlanmıştı. Çitlerin tam ortasında yukarıdaki katlara çıkan eski ve ahşap bir merdiven duruyordu. Striker yukarıyı, batı yönünü işaret etti.

“Şurası Billy’nin dairesi olmalı.”

“Ama onunki 103 numaralı daire,” dedi Felicia. “Zemin kat olması gerekmez mi?”

Striker evet anlamında başını salladı. “Öyle olmalıydı, ama orası değil. Burada her şey tersine.” Dr. Ostermann’a baktı. Adamın suratı kireç gibi kesilmiş, korkudan gerilmişti. Hızlı hızlı nefes alıyordu. “Hiç Billy’nin evine gelmiş miydiniz?”

Dr. Ostermann kafasını salladı. “Hayır, hiç gelmedim. Billy 'yi hep klinikte gördüm. Bir de Riverglen’de tabii.”

Striker kaşlarını çatı. Dairenin planını öğrenebilmeyi ummuştu. Ne tür bir yerle karşılaşacaklarını bilememek asla iyi değildi. Bir an için, diğer daireleri gezmeyi düşündü. Her katta bulunan dairelerin bir örnek olduğu binalarda bunu yapabiliirdi, ama vazgeçti. Güvenli Cennet Apartmanı karmakarışık bir yerdi. Diğer daireleri gezmenin bir faydası dokunmazdı.

İsteseler de istemeseler de içeriye ne tür bir yerle karşılaşacaklarını bilmeden gireceklerdi.

Striker içeri girmeden önce Güvenli Cennet’teki dairelere son bir kere daha göz attı - boş balkonlara, sonra da açık garajlara baktı. Herhangi bir tehdit unsuru görmedi, ama bu durum endişelenmemesini de gerektirmiyordu ta-

—m-----

bii. Bahçe ve otopark kısmını tutmadan merdivenden çıkma düşüncesi hoşuna gitmemişti, hep birlikte açığa çıkmış olacaktı.

Tamamıyla savunmasız kalacaklardı.

“İçeri tek başıma gireceğim,” dedi sonunda.

Felicia kafasını salladı. “Ne? Hayatta olmaz. Birisinin seni koruması gerek.”

“Beni buradan da koruyabilirsin.”

“Ya yukarıdan aniden saldırırsa?”

“O zaman, bir yerine iki hedefi vurması gerekir. Hep birlikte durursak, tek bir atışla hepimizi yere indirmesi gerekir.”

Striker içeri tek başına girmek istemesi Felicia’yi endişelendirmişti. “Köpekli memurları bekleyelim,” dedi.

Ama Striker başını salladı. “Hepsi şu anda onun peşindeler.”

“O zaman daha fazla ekip çağıralım.”

Striker sinirlenmeye başladığını hissetti. “Ekip falan yok, Feleesh. Koruma, suç mahalli ve nakliye işine bakıyor hepsi. Geriye kalan diğer ekipler de Güney Burnaby’den gelecekler. Gelmelerini bekleyemem. Bu iş ne kadar uzun sürerse, onu kaçırma şansımız da bir o kadar artar. Billy elden geçirilmeyecek kadar tehlikeli. Bir daha kaçmasına izin veremeyiz.”

“Jacob...”

“İçeri giriyorum, Feleesh. Beni koru, burada kal.”

Striker kasıtlı olarak ona bakmadan gizlendiği yerden çıktı.

Otopark boş sayılırdı; ilk park yerinde tek kapılı eski bir Toyota Tercel vardı, ikincisindeyse sıradan, beyaz bir kamyonet duruyordu. Her ikisi de eski modellerdi. Seksenlerin sonlarına, ya da doksanların başına aittirlerdi.

Kısacası, beş para etmezlerdi.

Striker tüfeği sıkı sıkı tutarak Toyotaya doğru ilerledi.

Pencerelerin hepsinden arabanın içi görünüyordu, fakat içinde kimse yoktu. Bagajı açmaya çalıştı, açılmadığını görünce de beyaz kamyonete yaklaştı. Ancak kamyonete doğru giderken, adımlarını yavaşlattı. Kamyonetin arka pencereleri yoktu. Sadece bir çift arka kapısı ve binaya bakan bir kayar kapısı vardı. Striker kapıların hepsini açmayı denedi, ama kilitli olduğunu görüp yürümeye devam etti. Merdivenin altına varınca, ilk basamağı çıkıp sağa sola baktı. Aşağıda kimse yoktu. Beton zeminde in cin top oynuyordu.

Etrafta kimsenin olmadığına kanaat getirince, bir sonraki basamağı da çıktı. Basamaklar eskiydi, ahşaptı ve ayaklarının altında gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Ahşaptan yükselen her gıcır sesi adeta yukarı kattakileri uyarıyor, Striker'ın gerilimini arttırıyordu. Yine de tırmanmaya devam etti. Bir sonraki basamaktan sonra binanın ikinci katma vardı ve üçüncü kata çıkmak üzere devam etti.. Ayağını bir sonraki basamağa koyduğu anda ateş açıldı. Keskin ve sert bir ÇAAAT! sesi dondurucu kış havasını delip geçti. Ama ateş yukarıdaki kattan değil, sokak seviyesinden açılmıştı.

Hemen arkadaki garajlardan gelmişti ateş sesi.

“Silah! Silah! SİLAH!” diye bağırdı Felicia.

Striker arkasına dönüp tüfeğini havaya kaldırdı. O saniyede her şeyi gördü.

Billy Mercury ansızın sokağın hemen karşısındaki garajın karanlığından dışarı fırladı. Suratında tuhaf bir ifade vardı. Ağzını ardına kadar açmış, avaz avaz bağıırıyordu. Koşarken bir yandan da ateş ediyordu. ÇAT!

ÇAT! ÇAT!

Ama ateş ettiği kişi Striker değildi.

Felicia ya ateş ediyordu.

İlk mermi yanından geçip çite saplandı ve kocaman kocaman ahşap parçalarını dört bir yana fırlattı. İkinci mermi

tam ayaklarının dibine betona saplandı, otoparkın zemininde kocaman bir çatlak oluşturdu.

Dr. Ostermann dehşetengiz çığlıklarla kendisini yere attı, başını elleriyle korumaya çalıştı; Felicia hemen harekete geçti. Adamlar yirmi adam mesafeden bir silah savaşıma girdi.

Ama kaybettiler.

Billy Mercury'nin üçüncü mermisi hedefini buldu. Felicia'yı bir anda yere devirdi. Felicia kaldırılma yığıldı. Artık savunmasızdı.

Striker “BİLLY!” diye bağırdı.

Daha sonra da sırf Billy'nin dikkatini dağıtmak için nişan almadan, rastgele ateş etmeye başladı. Merdiven inerken bir adım atıyor, sonra ateş ediyordu.

Billy Mercury olduğu yerde kaldı. Orada, ortalık yerde dikildi ve ateşe karşılık verdi. Mermiler Striker'm üstünden ve altından geçiyor, bazıları ahşap merdivene isabet ediyor, bazıları da arkasındaki yalancı mermer duvarlara çarpıyordu.

Striker en alt basamağa varınca durdu. Bu sefer nişan aldı.

Bir el ateş etti.

GÜM! diye gök gürültüsünü andıran bir ses her yerde yankılandı, mermi sokağa çarparak patladı. Saçmalardan bazıları Billy Mercury'nin bacaklarına saplandı. İpi çekilmiş bir kukla gibi olduğu yerde döndü. Silahı elinden fırladı ve kaldırıma yığıldı.

Striker merdivenden beton zemine atladı. Tüfeği aşağı indirmeden otoparkın diğer tarafına, beyaz kamyonetin arkasına gizlenmek için koştu.

Billy bu arada silahına doğru sürünmüştü. Silahı eline aldı.

Striker ona nişan aldı. "SAKIN YAPMA; BİLLY!" diye bağırdı.

Ama çok geç kalmıştı.

"Kahrolası iblisler!" diye bağırdı Billy. Silahını kaldırdı -Striker sa tetiği çekti. Bir el daha saçma fırlattı, mahfazayı tekrar çekti ve bir el daha ateş etti. İlk atışı Billy'nin omzuna isabet etti, ikincisi de göğsüne girip sırtından çıktı.

Silah elinden düştü ve asfalta düşüp "klik" diye bir ses çıkardı. Kafası öne düştü, sonra tüm bedeni yere yığıldı. Birkaç saniye titredi, sonra hareketsizleşti.

Striker hızla öne atılıp silahı yoldan ve Billyden uzağa itti. Siyah bir tabancaydı. Polis silahı değildi. Tabanca uzağa fırladıktan sonra, Striker yere çömelip tek dizini Billy'nin sırtına yasladı ve onu yere mıhladı. Üstünü kontrol edip başka silahı olup olmadığına baktı.

Ama eline bir tek Billy'nin bedeninden akan kanlar geldi.

"... iblisler..." dedi Billy son bir kere, ama sesi alçaktı ve uzaktan geliyordu.

Ölmek üzereydi.

Striker ayağa fırlayıp Felicianın nerede olduğuna baktı. Felicia yan dönmüş, midesinin yarısı altında kalmıştı. Silahıysa iki adım ötesinde duruyordu.

Silaha doğru sürünmeye çalışıyordu.

"Geldim!" diye seslendi Striker.

Felicianın yanma koştu. Omuzlarını kavradı.

Onu sırt üstü yere yatırdı ve kan akışını durdurmaya hazırlandı.

Ama Felicianın bedeninde kan izi yoktu.

"Kaburgalarım," dedi güçlükle. "Lanet olasıca kaburgalarım."

Striker göğsüne bakınca, kurşun geçirmez yeleğin parçalanmış olduğunu gördü. Çelik travma plakasının yamukluğunu da görünce derin bir oh çekti.

"Adam beni vurdu," dedi Felicia hayretle. "O hergele beni resmen vurdu."

Striker bir süre bir şey demedi, göğsüne akm eden deh-

şet verici çaresizlik hissiyle ona bakakaldı. Dr. Ostermann yere kapaklanmış ağlıyordu, Billy'ye arkalarında cansız yatıyordu. Striker Felicia'yı kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı.

“Seni kaybettiğimi sandım,” dedi. “Tanrım, seni kaybettiğimi sandım.”

Dudaklarından bir tek bu sözcükler döküldü.

Yirmi dakika sonra, Felicia yanında iki sağlık görevlisiyle ve Dr. Ostermann’la birlikte bir ambulansın arkasında yatıyordu. Durumu Striker’ın düşündüğü kadar da kötü değildi: Kaburgalarında kırık yoktu, ama röntgen çekilmeden emin olmak da zordu. Kaburgalarının incinmiş olduğu kesindi.

Hem de oldukça kötü incinmişti.

İlk yardım görevlilerinden biri Felicianın kaburgalarını muayene ederken, Dr. Ostermann yanındaki sedyeye uzandı. Gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyse düzensizdi. “Ben... Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi fısıldar gibi. Bunun hemen ardından da sağlık görevlisinin verdiği kese kağıdına kustu.

Striker adamı süzdü. Dr. Ostermann önceki haline göre çok farklı görünüyordu. Daha güçsüz. Daha yaşlı. Narin.

“Geçti artık,” dedi Striker.

Dr. Ostermann yanıt vermeyince, Striker Felicia’ya döndü. Görevli onu muayene ederken, Felicia suratım buruşturdu, ama yine de ona gülümsedi.

“İyi misin?” diye sordu Striker. Bunu belki de onuncu kez soruyordu.

Felicia kaşlarını çatı. “Sen gidip olay mahallini falan in-celesene.”

“Sen daha...”

“Gerçekten, Jacob. Lütfen. Haydi, gidip olay mahallini incele.”

Striker önce yerinden kıınıldamadı. Orada durup ona baktı. Onu kaybetme düşüncesini aklına hayaline getiremezdi, fakat az kalsın kaybedecekti. Onu neredeyse kaybetmişti.

En sonunda, geri çekildi. “Evini arayacağım,” dedi.

Felicia rahatladı. “Haydi, git.”

Striker ambulansın kapılarını kapattı. Ancak gitmeden önce dönüp Billy Mercury’nin yolun tam ortasında yatan cesedine baktı. Etrafında oval biçimli, tuhaf şekilli bir kan gölü oluşmuştu; suratı ve kolları da inanılmaz derecede solgun görünüyordu. Bedeninden kan çekilmiş gibiydi.

Striker yanma gitti. Tek dizinin üstüne çöküp adamın suratına dikkatle baktı. Billy Mercury ölü olduğu halde hasta gibi görünüyordu. Aslında, sırf hasta gibi değil, aklını yitirmiş gibiydi. Dudakları geriye çekilmiş, sarı şekilsiz dişleri ortaya çıkmıştı; göz bebekleri simsiyahtı ve aşırı büyüktü. Oyuncak bir bebeğin göz bebeklerini andırıyordu.

İblisler, demişti Billy.

Striker bunu düşününce başını salladı: Billy Mercury gibi bir savaş gazisinin böyle bir şey söylemesi acıklı bir şeydi. Bu adam ülkesi için savaşmıştı. Bu yüzden de aklını yitirmişti. Geçirdiği sayısız akıl hastalığı kesinlikle kendi hatası değildi. Billy Mercury’nin hayatında birçok iblis olmuştu.

Ama artık her şey sona ermişti.

Striker cesedin başında nöbet tutan polis memuruna baktı. Olsa olsa yirmi üç, yirmi dört yaşlarında gösteren genç bir kadındı.

“Tabancayı kim aldı?” diye sordu Striker.

“Komiser Rothschild aldı, dedektif.”

Striker başını salladı. Rothschild havalı tüfeği de almıştı. Güzel. Silahlar emin ellerdeydi.

Striker tekrar genç memura baktı.

Jim Banner

leyin.”

Memur tamam dedi ve Striker Billy Mercury’nin yolun ortasında yatan cesedinin başından ayrıldı. Otoparka geri yürüyüp oradaki araçların, yani Toyota Tercel’in ve eski kamyonetin plaka numaralarını not etti. Araçların ikisinin de Billy Mercury’ye ait olmadığı anlaşıldı. Birkaç dakika içinde, araç sahiplerinin alt kattaki dairelerde yaşadıkları ortaya çıktı.

Hayal kırıklığı, diye düşündü Striker.

Araçlardan bir ipucu elde etmeyi ummuştu.

Araçların yanından ayrılıp yavaş yavaş Güvenli Cennet Apartmanına doğru yürümeye başladı. Ahşap merdiven yine onu uyarır gibi gıcırdadı. Ama Striker yoluna devam etti.

Pandora’nın Kutusu açılmıştı bir kere. İçeride neler olduğunu da görebilirdi artık.

Billy Mercury’nin dairesinin kapısı koyu kahverengiye boyanmıştı ve daire numarası bir levhaya değil, beyaz boyayla kapının üstüne yazılmıştı:

103.

Kapı birkaç santim aralık duruyordu. Striker kapının önünde durup el fenerini çıkardı. Soruşturmanın bu kısmını aceleye getirmeye niyeti yoktu. Billy aşırı derecede paranoyak olduğundan, Striker dairede GPA’la, yani gelişmiş patlayıcı araçlarla karşılaşmaktan çekiniyordu.

İçeride bubi tuzakları olabilirdi.

Kapıyı daha fazla açmadan önce, Striker el fenerini içeriye tuttu. Kapının çerçevesini kontrol edip hiçbir şekilde kurcalanmadığından emin olmak istedi. Görünürde teller, kısıkaçlar, ya da kapanlar yoktu. Rahatlayıp ellerine mavi renkli yeni lateks eldivenler geçirdi. Eldiven yanık eline çarpınca irkilmeden edemedi. Kapıyı hafifçe itti. Kapı zahmetsizce ve sessizce açıldı, içerisi gözler önüne serildi.

Işıklar sönmüktü. Sadece arka pencereden biraz ışık sızı-

yordu. Striker daireye göz gezdirdi. Gördükleri onu oldukça şaşırttı.

Daire hemen hemen boş sayılırdı. İçeride iki tane ahşap sandalyeden ve odanın diğer ucundaki ufak masadan başka hiçbir şey yoktu. Masanın üstünde eski bir masaüstü bilgisayar, bir fareyle klavye, bir de birkaç kağıtla ilaç şişeleri duruyordu. Striker bakışlarını bilgisayardan odanın geri kalanına çevirdi. Her rezil bekâr evi gibi, burası da tek bir yaşam alanından oluşuyordu. Dairede bir mutfak, bir tuvalet, bir de aynı zamanda yatak odası olan bir oturma alanı vardı.

İçeride neredeyse hiç eşya yoktu. Köşede bir yatak değil, yere serilmiş bir battaniyeyle yastık vardı. Ancak en azından zemin temizdi. Battaniye kusursuz bir dikdörtgen biçiminde serilmişti. Billy Mercury o sabah kalktıktan sonra yatağını özenle yapmıştı.

Striker bunu tuhaf buldu. Billy'nin psikozuna uyan bir durum değildi.

Odanın aynı köşesinde bir öbek de giysi duruyordu. Striker giysileri inceledi. Hepsi yeni yıkanmış, ütülenmiş ve bir güzel katlanmıştı.

Striker bunun da tuhaf olduğunu düşündü.

Hızlıca ufak mutfığa göz attı. Tabaklar yıkanıp bulaşıklı-ğa dizilmişti, tezgahlar da tertemizdi. Dolapları ve buzdolabını açınca, yeteri kadar yiyecek olduğunu gördü. Temel yiyecekler vardı. Fındık ezmesi ve reçel. Ekmek. Kahve ve süt tozu. Biraz da yulaf ezmesi.

Hiçbirinin tarihi geçmemişti.

Striker tuvalete göz atınca, deodorant, diş macunu, diş ipi ve sabun gibi şeylerin de olduğunu gördü. Tek havlu da kurusun diye asılmıştı. Paspas da öyle.

Her şey gayet temiz ve düzenliydi.

Striker defterini çıkarıp ayrıntıları not etti. Defterini kaldırdıktan sonra, yukarı bakınca karşı duvarda iki tane ko-

caman harita olduğunu gördü.

Bunlardan bir tanesi Kandahar'ın haritasıydı, diğeri de Alt Anakaranın, yani Vancouver'ı ve etrafındaki tüm diğer bölgeleri kapsayan bir haritaydı. Kandahar haritasının her yerinde kırmızı renkli ufak X işaretleri ve şu sözcük vardı: İblis. İblis. İblis. İblis.

Striker Alt Ana Karaya ait olan ikinci haritaya baktı. Üstüne herhangi bir şey yazılmamıştı, sadece bir dizi X işareti vardı.Striker işaretlere bakınca, bir anda buz kesti.

Union Sokağı ve Gore Caddesi. Hermon Yolu ve Doğu 5. Cadde. Burnabydeki Adanac Sokağının üç bin sekiz yüzüncü binası. Bunlar Mandy Gill'in, Sarah Rose'un ve Lari-sa Logan'ın adresleriydi.

Bunları gören Striker, Larisa'dan mesaj var mı diye tekrar iPhone'unu kontrol etti. Ama bir kez daha hayal kırıklığına uğradı. Hiçbir mesaj gelmemişti.

Masada duran yırtık defter yapraklarına baktı. Hepsi de aynıydı, saçma sapan karalamalarla doluydu. İblisler, Gölge Adamlar ve Sukkubus gibi sözcükler yazılmıştı. Kağıtların yanındaysa bir sıra ilaç şişesi duruyordu. Şişeler kusursuz bir biçimde dizilmişti.

Striker şişeleri inceledi.

İlaçlar Mapleview Kliniğinden alınmıştı; her birinin etiketinde Dr. Ostermann'ın ismi ve bir reçete numarasını andıran rakamlar vardı. Masada üç farklı ilaç duruyordu. Effexor ve Lexapro, Striker'ın aşına olduğu ilaçlardı, ama Risperidone isimli üçüncü ilacı daha önceden duymamıştı. iPhone'unu çıkarıp ilacın ismini Google'da arattı. Çıkan sonuçlar arasında, bir sözcük dikkatini çekti:

Antipsikotik.

iPhone'unu kaldırıp bilgisayar başına geçti ve fareyi tuttu. Fareyi oynatır oynatmaz, kapkara ekran değişti ve yerine MyShrine sitesinin beyazlı mavili sayfası geldi.

Onları ilk Afganistan'da ve Kandahar'da gördüm. İnsan

formunda. Sıra sıra, dalga dalga maskeler giymiş bir vaziyette geldiler.

Ama ne olduklarını BİLİYORDUM. Diğer askerler kör olabilirdi, ama ben değildim. İçlerini gördüm. Hepsini de yere indirdim. Bir asker. Bir gizli ajan. TANRI'NİN ÇEKİCİ!!!

Şimdi nasıl hâlâ öyleysem, o zaman da öyleydim.

Bir iblisi öldürmenin tek bir yolu vardır. Kahrolası bir Sukkubus'u da.

Bu sözleri okuyan Striker duraksadı.

Bir iblis - kötüdür.

Bir sukkubus - dişidir.

Tam kalbinden; merminin Felicia'ya isabet ettiği yer.

Striker duvara yaslanırken, bir şeyin farkına vardı: "Beni uyarmıştı," dedi kendi kendine. "Tanrım, lanet olasıca herif bu sözlerle uyarmıştı beni. Ama anlamadım."

Felicianın vurulduğu anı hatırlayınca, başının döndüğünü hissetti. Bilmeliydi. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Ama edememişti ve bu hatası neredeyse Felicianın hayatına mal olmuştu.

Bu yüzden kendisini asla affetmeyecekti.

Başını bilgisayardan çevirip mutfak tezgahının üstünde sabit bir telefon gördüğünde, akli hâlâ bu düşüncelerle doluydu. Telefona gidip ahizeyi eline aldı. Tekrar Arama tuşuna bastı. Telefona bir kadın yanıt verdi.

"EvenHealth, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pardon, yanlış numara." Striker telefonu kapattı.

Gelen telefonları inceleyince, en son iki aramanın bloke olduğunu gördü. Bloke aramalar olağandışı değildi, ama Striker zamanlamadan hoşlanmamıştı. Bell şirketindeki tanıdığı Clyde Hail isimli adamı arayıp, Billy Mercury'ye gelen aramaların numaralarını istedi.

"Gayriresmî olarak istiyorum tabii," dedi Striker.

Clyde'in numaraları bulması otuz saniyeden kısa sürdü.

"Bugün iki arama gelmiş."

Striker adam onu görebiliyormuş gibi başını salladı. "Numaralar ve zamanlar, Clyde."

"Sorun değil."

Clyde onu bilgileri verdi, Striker da bunları not etti. Ona teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra yazdığı notlara bakıp kaşlarını çattı.

Burada bir bağlantı var gibiydi.

Birisi tam olarak 15:17de Billy Mercury'nin telefonunu izlenemez ve ön ödemeli bir cep telefonundan aramıştı. Bu zaman, Mapleview Kliniğinden ayrıldıkları saate denk geliyordu. Daha sonra, aynı izlenemez cep telefonundan üç dakika sonra bir arama daha yapılmıştı. Bunun zamanı da Billy'nin evinin oraya geldikleri saate eşitti.

Bir uyarı mıydı? Birisi Billy'ye oraya geleceklerini mi söylemişti?

Yoksa birisi ona talimat mı vermişti?

Masada duran kağıtlardaki zırvalıklara ve MyShrine sayfasındaki saçma sapan mesaja baktı, sonra gözü yine sandalyedeki katlanmış çamaşırlar ve odanın köşesine özenle serilmiş battaniyeye çarptı. Bu dairedaki her şey çılgınlık ve mantık, sanrılar ve düzgün, berrak düşünceler arasında gidip geliyordu. Striker ne kadar aradıysa da video kayıt aleti bulamadı.

Gördükleri hoşuna gitmemişti. Göğsünün sıkıştığını hissetti. İç güdülerini devreye girmişti ve Striker bunlara asla sırt çevirmezdi. Bu işte bir terslik vardı.

Atladıkları bir şey vardı.

Elli Altı

Striker eski ahşap merdivenlerden Pender Sokağının kuzey tarafına, yani Billy'nin dairesinin tam arkasına geçince, 10. Devriye'nin geldiğini gördü. Adamı görmemek mümkün değildi. Dedektif Laroche her zamanki gösterişli edasıyla orada dikiliyordu. Striker merdivenin alt basamağında durup etrafına bakındı. Sokağın her iki ucuna da sarı renkli geniş polis şeritleri çekilmişti ve haber ekipleri çoktan her iki ucu da tutmuştu - BCTV doğuda, CBC batıdaydı. Muhtemelen Hermon Yolunda yangından sonra ta buraya kadar gelmişlerdi. Helikopter 9 haber ekibi tepede, bulutların altında uçuyor, her şeyi gören gözüyle olay yerini olduğu gibi görebiliyordu.

Striker kafasını kaldırıp yukarı bakmamak için direndi.

Erişte gelmiş, tüm bu dramın orta yerinde, Billy Mercury'nin cesedinin yanında duruyordu. Kimlik belirleme uzmanı çoktan etrafı şeritlerle çevirmiş, konileri yerleştirmiş ve fotoğraflar çekmeye başlamıştı. Klik, klik, klik.

Striker adama doğru yürümeye başladı, yirmi adım kadar yaklaştı ki dedektif tarafından yolu kesildi. Laroche'un her zaman solgun olan suratı kıpkırmızıydı, ellerini de yumruk yapmış beline dayamıştı.

"Tanrım, Striker, ne yaptığını sanıyordun?"

Striker gözlerini kırıştırdı. "Ne? Ne mi yaptığımı sanıyordum?"

"Aynen öyle dedim. Akıl hastası olan bir adamı vurdun;

dahası şu anda tıbbi izne ayrılmış olman gerekiyordu!" Striker kulaklarına inanamadı. Çenesini sıkıştığını fark etti. "Billy Mercury iki polis memurunu öldürmüştü. İki de ambulans görevlisini. Adam akıl hastası olabilirdi. Ancak bunun öldürülmesiyle ne alakası vardı?"

"O bir polis katili."

Laroche'un gergin surat ifadesi değişmedi. "Billy Mercury dünyayı iblislerden kurtardığına inanan bir adamdı." Laroche ellerini havaya kaldırdı. "Hey Tanrım, haber tüm radyo istasyonlarında otuz saniyede bir yayınlanıyor: Gözetimimiz altında bulunan akıl hastası bir adam dört acil durum görevlisinin yanı sıra öldürüldü." Laroche etrafına bakıp hayretler içindeymiş gibi kafasını salladı. "Destek ekiplerini beklemeliydin, Striker! Acil Çağrı Ekibini beklemeliydin. Zihinsel sağlık devriyesini beklemeliydin. Bir arabulucunun gelmesini beklemeliydin. İnanamıyorum, burada daha tehlikesiz bir silah bile yok!"

Daha tehlikesiz bir silah. Fasulye fırlatan bir havalı tüfekten, ya da şok tabancasından söz ediyor olmalıydı. Ya da Acil Çağrı Ekibi gelmiş olsaydı, bir Arwen silahı kullanması gerektiğini söylemek istiyordu herhalde.

Striker suratını ekşitti. Dedektifin ta burnunun dibine kadar yaklaşıp sesini alçalttı. “Diğer ekiplerin hepsi başka bölgeleri tarıyordu, ya da koruma görevindeydi. AÇE de bölge dışındaydı, çok uzaktaydı. Doktor da arabulucumuz-du,” dedi. “Dahası, bir şok tabancası da yoldaydı. Buraya vaktinde gelemediler, çünkü vakit yoktu. Adam bize tuzak kurdu.”

Laroché oralı olmadı. “Tabii ki kurdu. Ne yapacağını sanıyordun? Bir köpeği bir köşeye kıştırırsan seni ısırır, Striker. Hem de her seferinde.”

“Gerekli olanı yaptım.”

“Hayır, senin yaptığın şey buradaki kimsenin başka bir şey yapamayacağı bir durum yaratmaktan ibaretti. Birisi-

nin vurulması kaçınılmazdı. Buna Polis Memuru Tarafından Oluşturulan Tehlike derler. Sakın bir yanılgıya düşme, medya bu olayı aynen böyle değerlendirecektir. Kahrolası gazetelerin ve haber filmlerinin hepsi bunu böyle “Büyük Haber” olarak geçecek, aylarca olmasa bile haftalarca aynı terane devam edecek. Bundan kurtulma şansımız yok.” Striker ona bakınca, içinden onu tuttuğu gibi yere yatırmak geçti. “Sence lanet medya umurumda mı? Felicia göğsüne bir mermi yedi, sen kalkmış bunun kahrolası haberlerde nasıl gözükeceğinden mi endişeleniyorsun?” Laroché parmağını Striker’ın göğsüne doğrulttu. “Prosedürleri izlemiş olaydın, kimse vurulmazdı.”

“Dinamik bir durumdu.”

“Çünkü sen o hale getirdin. Dr. Ostermann yaralanmadığı, ya da ölmediği için şanslısın.” Laroché başını salladı. İçine derin bir nefes çektikten sonra, biraz rahatlar gibi oldu. “Bak, sakın beni yanlış anlama, Striker. Sana, ya da Felicia’ya ciddi bir şey olmadığına sevindim. Ama siz ikiniz bu işi resmen batırdınız. Tespitlerimi gözden geçirilmesi için Polis Kuruluna yollayacağım.”

“Yolla bakalım,” dedi Striker. “Ama Hermon Yolunda Billy Mercury’yi tutuklayıp hapse yollamadığın takdirde, bunun olacağına dair seni nasıl uyardığımı da eklemeyi unutma. Herifi polis eskortuyla değil, bir ambulansla yol-luyorsun. Üstelik bunu iki polisi yakmaya çalıştığı halde yapıyorsun. Tüm bunları da yaz raporuna; çünkü Sendikaya yazacağım yanıtta hepsini söyleyeceğim.”

Laroché bir an için olduğundan daha da kısaldı. Birkaç saniye sonra, pek de itibar görmeyen haber gruplarından birinin kamera ekibi yolun güney tarafından binaya gizlice girmek isterken yakalandı. Laroché oraya giderken, Striker arkasını dönünce Komiser Mike Rothschild’in olay yerine geldiğini gördü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Rothschild.

“Felicia’yı ziyaret etmem gerek.”

“Burnaby Devlet Hastanesinde. Oraya git. Burayı ben devralırım.”

“Teşekkürler, Mike. Sana borçluyum.”

Komiser sırtıttı. “Hitler gittiğini anlamadan toz ol hemen.”

Striker’ın bunu iki kez duymasına gerek yoktu. Arabaları park ettikleri Kootenay Sokağına doğru yürüyüp arazi aracına bindi. Birkaç saniye sonra, Boundary Yoluna çıkmış, Burnaby Devlet Hastanesine doğru yol alıyordu. Felicia ve Dr. Ostermann oradaydı.

Hastane on dakikadan kısa bir mesafedeydi.

Elli Yedi

Engerek titriyordu. Öylesine şiddetli bir biçimde titriyordu ki odasına inerken, merdiveni tutmakta zorlanıyordu. Ayaklarını beton zemine basınca, hızla odanın diğer tarafına koşup diski oynatıcıya soktu. Ama bunu öylesine sert ve hızlı bir biçimde yaptı ki makineyi neredeyse bozacaktı.

DVD diski oynatmaya başladı ve ekranda görüntüler belirdi. Bir kadın polis memuru vardı. Bir yolda duruyordu. İri yarı dedektifin merdivenlerden yukarı çıkışını izliyordu. Kahverengi saçları karamel tenine dökülen güzel bir kadındı. Engerek bunu analitik ve kendine has düşünce yapısıyla görebiliyordu. Kadın en güzel yaşındaydı, güzelliğiyle ve enerjisiyle adeta parılıyordu. Tıpkı bir süperno-vaya dönüşen bir yıldız gibiydi.

Engerek gizli tehditte bihaber orada durmuş, onu izliyordu. Sonra mermiler yağmaya başladı.

Birincisi - ıskaladı.

İkincisi - o da ıskaladı.

Sonra üçüncü mermi geldi. Hayatında gördüğü en kusursuz, en harika atıştı. Bir meleğin fırlattığı bir şimşek gibiydi. Dedektif Felicia Santos aniden dengesini kaybetti. Geriye doğru kaydı, kaldırıma yığıldı ve güzel gözlerinde bir şok ifadesiyle orada kalakaldı.

Kamera açısı kötüydü; Engerek bu yüzden Felicianın suratındaki ifadeyi daha iyi görebilmek için görüntüyü

büyüttü, işte, o anda ne kadar dehşet verici bir şey meydana geldiğini fark etti. Kadın gözlerini açıp göğsüne dokundu...

Kurşun geçirmez yeleğe dokunmuştu.

Lanet olası kurşun geçirmez yeleğe...

“HAYIR!” diye bağırdı. “HAYIIIRRR!”

Kontrolsüz bir biçimde tüm bedeni titrerken, diski oynatıcının tepsisinden alıp ikiye kırdı. Bu arada, elini de kesti. Öne atılıp dolabı tekmeledi. Dolap devrilecekmiş gibi ileri geri sallandı ve güm diye beton zemine çakıldı.

Engerek'in umurunda bile değildi.

Saf, lekesiz güzellik anı bir anda elinden alınıvermişti.

Yine “Hayır,” dedi, ama bu sefer sesi daha yumuşaktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. İri iri, tuzlu göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Haksızlıktı.

Büyük haksızlıktı.

Çok geçmeden, başına feci bir ağrı girdi. Sanki kafatasının içine bir kurtçuk girmiş de beyin dokusunu yiyor gibiydi. Bunun hemen ardından sesler geri geldi, beynine akm etti, bir sel gibi içini kapladı, onu... kocaman, muazzam dalgaların arasında boğdu.

Gülüşmeler.

Sonra çıtırtı ve kırılma sesleri.

En son olarak da sessizlik. O dehşet verici, korkunç sessizlik.

Engerek titrek ellerle iPod'unu bulmaya çalıştı. Kulaklığı taktı. al düğmesine bastı. Sonra beyaz gürültüyü dinlemeye koyuldu. Sesi sonuna kadar açtı.

Ama bu sefer, bunun da pek faydası olmadı.

Dış dünyanın sesleri artık önemli değildi, çünkü bunlar zihnindeki sesler tarafından bastırılıyordu. Tek duyabildiği kırılan buzların kulak tırmalayıcı sesi, tek hissedebildiğiyse üstüne çöken buz gibi histi.

Elli Sekiz

Striker Burnaby Devlet Hastanesine vardığında, kalbi gümbür gümbür atıyor, içini gitgide daha da karanlık bir his kaplıyordu. Engerek'in onu kışkırtmak için MyShrine'a bıraktığı mesajı ne kadar unutmak istese de akimdan çıka-ramıyordu.

Sivil polis arabasını sadece polislerin park edebileceği park alanına bırakıp indi ve Acil Servis kapısından içeri girdi. Hastane tıklım tıklımdı. Bitkin gözüken hastalar koridorda bir kuyruk oluşturmuştu, bir diğer grubun oluşturduğu kuyruksa ta giriş kapısına kadar uzanıyordu. İçerisi oldukça hareketliydi, ama yine de St. Paul'daki karmaşa yoktu.

Striker her biri birer perdeyle birbirinden ayrılmış, sadece altı yatağın bulunduğu bir hasta odasına gitti. Felicia içerideki altıncı hastaydı. Striker onun pantolonunun kemerini takmaya başladığını, ama bunu yaparken suratını buruşturduğunu görünce şaşırdı. Felicia başını kaldırıncı onu gördü. Suratına bir rahatlama ifadesi belirdi, ona gülümsedi.

"Selam, kaplan."

Striker yanma gidip paltosunu giymesine yardım etti. "İşin bitti mi?"

Felicia evet anlamında başını salladı. "Evet. Son sürat bitti, işte polis olmanın faydaları."

"Ne buldular peki?"

"Yirmi yaşındaki bir kadının bedenini," dedi Felicia sırtarak.

"Bak sen, ondan ben de bulabilirim."

Felicia buna gülümseyince, Striker yüreğinin sıkıştığını hissetti. Otuz iki yaşında olan Felicia ondan neredeyse on yaş gençti. Aralarındaki yaş farkı çok sayılmazdı belki, ancak yine de farkı hissetmelerine yol açacak kadardı. Felicia bazen ondan nesillerce uzakmış gibi hissederdi. Bu gibi anlarda, zaman var olmazdı.

"Nasılsın?" diye sordu keyifsizce. "Cidden, nasılsın, Feleesh?"

Felicia kaburgasını oynatmamaya gayret ederek omuzlarını silkti. "Kaburgalarımından birkaçı ezilmiş, özellikle de göğüs kemiğimin etrafındakiler, fakat kırık yok. Minnacık bir çatlak bile yok. Travma plakası merminin hızını kesmiş. Sanırım o plakayı çerçeveletip duvara asacağım... Bu sefer, şansım yaver gitti."

"Benim kadar değil."

Felicia uzanıp Striker'm yüzüne dokundu. Striker onu belinden kavrayıp yavaşça kendisine çekti ve onu incitmemeye gayret ederek uzun uzun sarıldı. Suratını saçlarının arasına gömdü. Kokladı. O tanıdık vanilya kokusunu içine çekti.

Felicia onu öylesine iyi hissettiriyordu ki. Onu hep kollarında tutmayı istedi.

Felicia onu nazikçe geri itti. "Jacob, insanlar bize bakıyor."

"Bırak da baksınlar. İyi bir gösteri sunalım onlara."

Felicia güldü, ama hemen suratını buruşturdu. "Kaburgalarım."

Striker nihayet geri çekildiğinde, Felicianın yanaklarına hafif bir pembelik çökmüştü, süklüm püklüm duruyordu. Striker'm içinden onu öpmek geçti. Hem de hastanenin orta yerinde.

Ama akıma bir şey geldi. Bakışlarını Feliciadan ayırıp odadaki diğer hastalara bakınca, bütün yataklarda tanımadığı kişilerin olduğunu gördü. Kaşlarını çattı.

"Dr. Ostermann nerede?"

Felicia suratını buruşturdu. "Sevgili doktorumuz kendi kendini hızla taburcu etti. Ona bizi burada beklemesini, yazılı bir ifade vermesi gerektiğini söyledim, ama personeli için endişeli olduğunu söyleyip durdu. Bana pek de inandırıcı gelmedi doğrusu."

"İyi bir mazeret uydurmuş."

"Her neyse, işi bitince hemen gitti. Hemşire beni muayene ederken tüydü."

Striker'm buna canı sıkıldı. Dürüst insanlar durup dururken kaçıp gitmezlerdi. Ayrıca, Ostermannın personeli için endişelendiğine de inanmıyordu. Bir kere, adam o tür patron izlenimi vermemiştir. İkincisi, ona herkesin iyi olduğunu söylemişlerdi. Striker tam bir şey söyleyecekken, cep telefonu çaldı. Ekranı bakınca, Jim Banner ismini gördü. Telefona yanıt verdi.

"Bana neler söyleyeceksin, Erişte?"

"Felicia nasıl?"

"İyi, şu anda yanımda."

Erişte derin bir oh çekti, sonra hemen konuya girdi. "305 numaralı odadaki buzdolabında bir iz daha bulmayı başardım. Avuç içi izi."

"Mercury'ye ait değil mi?"

"Aslında, kimseye ait değil."

Striker çok şaşırıldı. Mercury bir askerdi. İzleri kayıtlardaydı. "İz yeterince iyi değil miydi?" diye sordu.

"Hayır, iz Billy Mercury'ye ait değil demek istedim." Striker'm keyfi iyice kaçtı. "Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar."

"O halde, seni sonra tekrar ararım."

Striker telefonu kapatıp, öğrendiği bilgileri Felicia'ya ak-

tardı. Felicia bunun üstünde pek durmadı. "O gece, bin kişi o odaya girmiş olabilir," dedi. "İzin şüpheliye ait olup olmadığından emin değildik zaten. Belli ki değilmiş."

Striker bir şey demedi, içine bir kurt düşmüştü. Dalgın dalgın; bulunan ama bir işe yaramayan izden, doktorun alelacele hastaneden kaçışını düşündü. Bunları düşündükçe daha da öfkeleni. Uzun bir süre sonra, tekrar Feliciaya baktı.

“Buradaki işin bitti mi?” diye sordu.

“Yirmi dakika önce bitmişti.”

“Güzel, gidip Dr. Ostermannı bulalım... Adamın bize iyi bir açıklama yapması gerekecek.”

Striker arabayı hemen çalıştırdı, Felicia da hemen ısıtıcıyı açtı. Güneş hâlâ belli belirsiz görünüyordu. Saat beş buçuk olmuştu ve yaklaşan kış gecesi yoluna çıkan her şeyi ele geçiriyordu.

Araba ısınırken, Striker Felicia’ya hastaneye götürülürken olan biteni anlattı. Laroche’un Polis Memuru Tarafından Oluşturulan Tehlike suçlamasından Billy Mercury’nin dairesinde bulduğu kafa karıştırıcı kanıtlara kadar her şeyi anlattı. Lafını bitirdikten sonra, zihninin biraz rahatladığını hissetti. Olanlara daha fazla odaklanabildi.

Ama öyle olunca da aklına başka şeyler geldi.

Felicia’ya baktı. “Bir antipsikotik olan Risperidone haricinde, Billy’nin kullandığı ilaçların hepsi Mandy Gill’in, Sarah Rose’un ve Larisa Logan’m kullandıklarının aynısı,” dedi.

Felicia dalgın dalgın başını salladı. “Ama bunun sebebi birbirlerine benzer hastalar olmaları mı, yoksa hastalıklarının aynı olması mı? Belki de o ilaçlar en iyi sonucu bir arada kullanıldığında veriyordun”

Striker bunu düşünürken yanağını ısırdı. “Beni rahatsız eden bu değil. Tercih edilen ilaç tipi.”

“Anlamadım.”

Striker açıklamaya koyuldu. “Piyasada binlerce ruh halini dengeleyici ilaç var, ama kurbanlarımız ve kötü adamımız aynı ilacı kullanıyorlardı. Kullandıkları antidepresan-lar da aynı.”

“Eee? Hepsi aynı programa devam ediyordu.”

“Sorun da bu ya zaten? Dr. Ostermann SÖYM miydi neydi, o terapi grubunu idare eden kişi. Ama Billy haricinde, herkese ilaçları yazan Dr. Richter. Neden?”

“Sence bu o kadar önemli mi?”

“Önemli olabilir de, olmayabilir de. Ama şurası kesin: Dr. Richter buradaki esas bağlantılardan biri; ilaçlar yüzünden Mandy’yle ve Sarah’yla bağlantılı, danışmanlık yüzünden de Larisa’yla bağlantılı.”

“Ya Billy?”

“Dolaylı olarak Mapleview Kliniği yüzünden onunla da bağlantısı var. Ostermannla da. Tüm rehabilitasyon programları da sayesinde de öyle.”

Felicia başını salladı. “Richter hiç aramadı mı?.”

“Hayır, birkaç mesaj bıraktım, ama daha aradan yirmi dört saat geçti.” Striker biraz düşündü. “Belki de Dr. Ostermann’la Richter’in bir bağlantısının olmasının mantıklı bir açıklaması vardır.”

“Var. Buna danışmanlık deniyor.”

Striker kendini savunmak ister gibi elini havaya kaldırdı. “Ben burada geçerliliklerini yerle bir etmeye çalışmıyorum, sadece... Bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Dikkatlice.” Striker pencereden dışarı baktı, giderek batıya ve kararan mavi ufuk çizgisine doğru kayan güneşe baktı.

“Bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Mercury’nin kullandığı tabanca. Sevk memuru tabancanın vurulan polislerden birinden alındığını söylemişti.” “Olay yerindeki ekip söylemişti bunu.”

Striker evet der gibi başını salladı. Fakat bunda bir hata

var. Tabanca bir SIG Sauer bile değildi. Olsa olsa bir dokuz milimetrelik.”

Felicia başını salladı. “O halde, araştıralım.”

Striker aynı fikirdeydi. Telefonunu alıp Erişteyi aradı, numarayı çevirirken de telefonu konferans moduna aldı. Teknisyen ikinci çalışta yanıt verdi. “Shipwreck.” “Tabanca,” dedi, Striker. “Kontrol etme fırsatın oldu mu?”

“Tabii. İki saat önce kullanıldığı için, olay yerinin tamamının fotoğrafları çekildi, otopsi yapıldı, tabanca da balistiğe yollandı; ha, bir de kanser için bir tedavi keşfettim.” Buna sadece Felicia güldü.

“Balistik sonuçlarına ihtiyacım var, Erişte. Hemen.” Adam tatsız tatsız güldü. “Düşündüğün bu mu bilmiyorum ama kayıtlara bakamıyorum. Tabancanın seri numarası yok.”

Striker bir küfür savurdu. Tahmin etmeliydi. “Törpülemişler mi?”

“Hem törpülemişler, hem de asitle yakmışlar.”

“Ciddi misin?” Striker yine düşünmeye başladı. Erişteye hoşçakal deyip telefonu kapattı. Sonra Felicia’ya döndü. “Sana tuhaf gelmedi mi?”

“Hangi kısmı?”

“Her şey. Billy her nasılsa bir tabanca buluyor...”

“Bunda şaşılacak bir şey yok ki. Adam ordudaydı. Deniz aşırı ülkelerde görev yaptı. İsterse bir roket fırlatıcı bile bulabilir bence.”

“Tamam, tamam, orası doğru. Ancak seri numaralarını törpüleyip, bununla yetinmemiş, metali asitle yakmış.” “Eee?”

“İki sorum olacak: Birincisi, Billy Mercury gibi hayal dünyasında yaşayan bir adam, bugünlerdeki ruh haliyle böyle bir şey yapmayı akıl edebilir miydi? İkincisi, neden seri numaralarını yok etmekle uğraşsın ki? Kimliğini asla

belirleyemeyeceğimizi mi sandı? Bu bir intihar saldırısıydı. Bizimle başa baş çatışmaya girdi. Psikolojik bakış açısından mantıklı mı sence?”

Felicia omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, bir psikiyatrist değilim.”

“Aynen öyle. Konuşmak istediğimiz psikiyatrist ilk fırsatta hastaneden kaçtı.”

Felicia evet der gibi başını salladı. “İyi sıvıştı hakikaten.” Striker önüne döndü. El frenini çekip gaza bastı ve yola çıktı. Ama batıya gideceğine kuzeye doğru yol almaya başladı. Felicia merakla ona baktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Mapleview’ya. Mercury’nin tıbbi dosyalarına el koyaca-

Elli Dokuz

Striker ve Felicia, Mapleview Zihinsel Sağlık Merkezinin önüne park edip arabadan indiler. Sert rüzgar parktan güneye doğru esiyordu. Felicia paltosuna sarınıp hızla yürümeye başlayınca, Striker da peşine takıldı.

Batıda yükselen bulut kümelerinin ardında batan güneş, binayı morlu grili bir renkle kaplamıştı. Hava kararmaya başlayınca, modern bir zihinsel sağlık kliniğini değil, bir perakende satış mağazasını andırmaya başlamıştı.

Striker “Önce Billy Mercury’nin dosyalarını alalım, sonra Ostermann’ı buluruz,” dedi.

Felicia itiraz etmedi.

Ön basamaklara varınca, Striker duraksadı. Telefonunu çıkarıp, Sevk bölümünden Sur Rhaemer’ı aradı. Coquitlam polisine bir mesaj yollamasını sağladı. Bir devriye ekibinin derhal Riverglen’e gitmesi gerekiyordu; Billy Mercury’nin dosyalarına ve onunla ilişkili olan diğer belgelere el koyacaklardı.

Striker telefonu kapatınca, Felicia suratını ekşitti. “Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama bunun için önce izin almalıyız.”

“Buna vakit yok.”

“Mahkeme seninle hemfikir olmayacak. Vakitten bol ne vardı diyecekler. Ne de olsa, Mercury öldü, neden acele ediyoruz? Bu işi doğru yapmazsak, yargıcın teki o dosyalarda bulduğumuz hiçbir şeyi kabul etmez. Asla kanıt sayılmaz.”

“Dediğim gibi Feleesh, zorlayıcı şartlar söz konusu.” “Zorlayıcı mı? Nasıl? Adam öldü.”

“Ama tek başına çalışmadığından şüpheleniyoruz.”

Felicia ona şüpheli bakışlarından birini fırlattı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Billy’nin evine gelen o iki telefon beni şüpheye düşürdü. Biz Mapleview’dan çıkar çıkmaz ve olay yerine gelir gelmez açılmış, sanki birisi bizi ele vermeye çalışmış. Hoşuma gitmedi. Kısacası, henüz başka birisinin de bu işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz. Ama bu doğruysa, yapacakları ilk şey olayla, ya da hastayla ilgili kanıtları yok etmek olacak. O dosyaya el koyuyorum. Hem de hemen.’ Felicianın şüpheli ifadesi değişmedi. “İyi konuşmaydı, Martin Luther King. Tek istediğin o dosyada ne olduğunu görmek.”

Striker sırtlamakla yetindi. “Biraz ondan, biraz bundan; hepsi aynı kapıya çıkar.”

Felicia yanıt vermeyince, Striker basamaklardan yukarı çıkmaya başladı. Dışarısı buz gibiydi ve rüzgar gitgide sertleşiyordu. Çift cam kapıları açıp kenara çekildi.

“Önden siz buyurun prensesim.”

Felicia gülümsedi. “Eh, en azından yerini öğrendin.” Felicia ön kapıdan içeri girdi, Striker da peşinden gitti. Striker içeri girer girmez tuhaf bir deja vu hissine kapıldı. Kayıp bir his kapladı içini. Daha iki saat önce paldır küldür buraya gelip resepsiyonistten kapıları ve pencereleri kilitlemesini istemiş, Dr. Ostermann’ı kaçırmış ve onu Billy’yle konuşsun diye Güvenli Cennet Apartmanına götürmüştü. O anda, bunların hepsi bir kötü rüya gibi geliyordu.

Öyle de sayılırdı.

Striker adımlarını yavaşlatıp saate baktı, sonra merdivenin tırabzanına yaslandı. Tansiyonu tavana vurmuş gibi başının döndüğünü hissetti.

Felicia bunu fark etmişti. “Hey, iyi misin?”

“Bir, iki saniye dinlenmem gerek,” dedi Striker, ama yerinden kımıldamadı.

Biraz daha dinlendikten sonra, Felicianın endişeli bakışlarına aldırış etmeden etrafına bakındı. Her şey daha karanlık gözüktü gözüne. Duvarlar daha yüksek, koridorlar daha dardı sanki. Tam karşıda resepsiyonistin masası, onun ardında da geniş cam bir bölmenin ardında bir oda vardı. Striker camın ardındaki duvardaki rafların dosyalarla dolu olduğunu görebiliyordu.

Arşiv odası.

Felicianın dikkatini dağıtmak ister gibi odayı işaret etti. “İstedğimiz dosya içeride, tabii birisi bizden önce davran-madıysa.” Tekrar yürümeye başladı. Antreden resepsiyon masasına gitti. Masaya vardığında, daha önceden konuştuğu resepsiyon görevlisi arşiv odasından çıktı. Kadının suratında gergin bir ifade vardı, gözleri yorgun görünüyordu. Başını kaldırıp onları görünce, ayakkabıları hastanenin beyaz fayans zemininde kayarak durdu.

“A, dedektif.” Striker’dan Felicia’ya, sonra tekrar Striker’a baktı. “Neler olduğunu duydum. Billy’nin neler yaptığından haberdarım. Şey... Çok üzgünüm.” Kadın bunları söylerken, elindeki dosyayı sıkı sıkı tuttu, uzun kırmızı ojeli parmakları beyaz karton dosyaya geçti.

Striker dosyanın etiketini okudu. İstedikleri dosya buydu.

William Stephen Mercury.

“O dosyayı nereye götürüyorsunuz?” diye sordu.

Kadın kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra elindeki dosyaya baktı. “Bunu mu? Ha, evet. Şey... Dr. Ostermann istemişti. Hastanın geçmişine göz atmak istiyormuş. Neyin ters gittiğini anlamak için yani. Kaçırdığı bir takım belirtiler var mı diye bakacakmış - olay onu gerçekten çok üzdü ve kendisini suçluyor. O hep böy-ledir... hastalarını hep korur. Bu olay onu kötü etkiledi.”

Striker anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Anlıyorum. Ne yazık ki dosyayı görmesi şu an için mümkün olmayacak. O dosyaya el koymak için gelmiştik.”

Kadın bir şey demedi. Felicia öne çıkıp dosyayı elinden aldı.

“Eyvah,” dedi kadın. “Dr. Ostermann...”

“Ne zaman isterse, beni arayabilir,” dedi Striker.

Dr. Ostermann adeta bunu duymuş gibi batı koridorundan çıkageldi. Suratına boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu. Gözleri gözlüğünün ardında karanlık ve iyi görünüyordu, ama onları görünce iyice irileşti. Durdu, onlara baktı, sonra antreye doğru yürümeye devam etti. “Dedektifler.” Felicia’ya baktı. “İyisiniz umarım?”

Felicia yumruğuyla göğsüne vurdu. “Kalbim bir Timex gibi. Atmaya devam ediyor.”

Dr. Ostermann endişeli bir tavırla dudaklarını yaladı. “Bunu duymak çok güzel, Dedektif Santos. Orada olanlardan sonra... Ateş sesini duyup sizi yerde gördüğümde...” Felicia başını salladı. “Artık geçti.”

Dr. Ostermannın bakışları Felicianın suratından elindeki dosyaya kayınca suratı allak bullak oldu.

“O benim dosyam mı?”

“Artık bizim dosyamız,” dedi Striker. “Dosyaya el koyuyoruz.”

“El mi koyuyorsunuz? Ama... dosyada gözden geçirmem gereken şeyler var hâlâ. Seanslarımıza göz atmam gerek. Neyin ters gittiğini anlamam gerek.” Doktor her ikisine de çaresizlikle baktı. “Bakin, beni anlamalısınız, benim şu anda bunu yapmam zorun...”

“Sizi anlamıyor değilim,” dedi Striker. “Size bir kopyasını verebiliriz.”

Doktor bunu duyunca rahatladı. Resepsiyoniste dönüp ağır ağır başını salladı, sonra Felicia’yı arka odaya aldı. Birkaç saniye sonra, Striker bir fotokopi makinesinin bel-

li belirsiz uğultusunu duydu. Striker kopyaları beklerken, Ostermannın beden dilini ve surat ifadesini yorumlamaya çalıştı. Adam oldukça gergin ve huzursuz görünüyordu. Olanlar göz önüne alınacak olursa haksız da sayılmazdı. “Neden gittiniz?” diye sordu Striker.

Dr. Ostermann gözlerini kırıştırdı. “Pardon?” “Burnaby’den diyorum. Hastaneden. Neden gittiniz? Sizinle konuşmamız gerektiğini biliyordunuz.”

Dr. Ostermann ellerini iki yana açtı. “Beni istediğiniz zaman bulacağınızı biliyordum. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, benim konumumdaki bir adam hiçbir şeyden gizlenemez.” Etrafını gösterip, vaaz verirmiş gibi parmağını havaya kaldırdı. “Buraya baksanıza. Mapleview. Kliniğim. Geldiğimde dağılmış durumdaydı. Herkes şok içindeydi. Durumu düzeltmek için bir an önce buraya gelmeliydim.” “Biraz abartıyor gibisiniz,” dedi Striker.

“Personelimi düşünmek zorundaydım, dedektif. Diğer hastaları da öyle. Önceden alınmış randevular vardı. Yazılacak reçeteler vardı. Buraya geri gelmeliydim.”

“Ya Dr. Richter?” dedi Striker.

“Kendisine birkaç mesaj bıraktım,” demekle yetindi doktor. Suratında bitkin bir ifade belirdi, dalgın dalgın kaşlarını ovuşturdu.

Striker bir şey demeden onu izledi. Felicia ve resepsiyonist geri döndükten sonra, dosyayı onlardan alıp sakın bir tavırla açtı. Dosya hem kalındı, hem de farklı bölümlere ayrılmıştı. Ayrı bölümlere bakarken bir şey fark etti.

Dosyada eksikler vardı. Uzun dönemlere ilişkin kayıtlar orada değildi. Striker başını kaldırıp doktorun gözlerinin içine baktı. “Gerisi nerede?”

“Gerisi mi?”

Striker gülümsedi. “Bunu yapmak hoşunuza gidiyor, değil mi?”

“Neyi yapmak?”

“Sorularımı tekrarlamak. Hep bu tekniği mi kullanırsınız? Vakit kazanıp, ne yanıt vereceğinizi düşünmek için böyle mi yaparsınız?”

Dr. Ostermann sessiz kalınca, Striker konuşmaya devam etti.

“Epeyi uzun bir süreye ait belgeler bu dosyada değiller. O yüzden, size bir kez daha soracağım doktor. Dosyanın gerisi nerede?”

Dr. Ostermannın suratı gerildi. “Dosyanın gerisi yok, dedektif. Eksik bir şey varsa, ne yazık ki sistemde bir yerde olmalı.” Gözlüğünü düzeltip devam etti.

“Batıya gelmeden önce, Billy Ottawadaki ordu psikologlarına da görüldü. Birkaç kez oraya geri gitti. O seanslarla ilgili hiçbir şey bilinmiyor. O dosyaların bir kopyasını ben de defalarca istediğim halde, ordudan yanıt alamadım. Bu durum şaşırtıcı da değil. Her şey maddi yükümlülüklerle ilgili. Ordunun kayıtlarını ne kadar gizli tuttuğunu da bilirsiniz.”

Striker dosyayı gözden geçirdi. Farklı zamanlara ait birçok bölüm eksikti. “Eksik bölümler nerede peki?”

Dr. Ostermann omuzlarını silkeli. “Billy bana gelmeden önce birçok kere sisteme girdi. En azından birkaç süreyle olmalı. Onu üç seneden biraz daha kısa bir süre önce görmeye başladım. Seanslarımızın hepsi ya eksiksiz bir biçimde bu dosyadadır, ya da Riverglende muhafaza ettiğimiz dosyadadır. Zaten Billy’nin sadece iki dosyası var. Ne yazık ki bir süre gözlem altındaydı.”

Felicia’yla Striker bunu duyunca birbirlerine baktılar. Sonra, Striker tekrar konuştu. “Yani, Billy burada başka bir doktorla daha mı görüşüyordu?”

“Evet. Benden önce, Billy birçok farklı doktorla yürüttü tedavisini. Ama ayrıntıları öğrenmeye yetkili değilim. Dürüst olmam gerekirse, başka hangi dosyaların bile olduğunu bilmiyorum. Billy sistemde bir hayalet gibiydi. Onun

--

için elimden geleni yaptım. Çok da başarısız oldum.”

Doktor söylediklerinden etkilenmiş gibiydi; omuzlarını sarkıttı. Arkasında duran resepsiyonist meşgul görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama yanaklarının kızarması bu durumdan hissettiği huzursuzluğu ele veriyordu.

Striker uzunca bir süre bir şey demeyip Dr. Ostermannın biraz daha konuşmasını bekledi. Ama doktor bir şey demeyip tamamıyla sus pus kesilince, Striker sözü Felicia’ya bıraktı.

“Billy hiç Dr. Richter’le görüştü mü?” diye sordu Felicia.

Bu soru Dr. Ostermann’ı şaşırttı, gözlerini kırıştırdı. “Dr. Richter mi? Evet. Ama sadece benim katılmadığım seanslarda - ki bu tür durumlar nadiren oldu.”

“Ama oldu, öyle değil mi?” dedi Striker ısrarla.

Dr. Ostermann başını salladı. “Oldu. Birkaç kere.”

“Aslında, biz de Dr. Richter’e birkaç kez ulaşmaya çalıştık, ama...”

“Dr. Richter burada değil,” dedi Dr. Ostermann. “Kişisel nedenler yüzünden izne ayrıldı. Bu konuda daha fazlasını söyleyemem. Size verdiğim cep numarası haricinde, başka iletişim bilgileri de yok bende. Size de benim gibi mesaj bırakmaktan başka bir öneride bulunamam.”

“Bir mesaj bıraktım,” dedi Striker. “İşin aslı, bir sürü mesaj bıraktım.”

Dr. Ostermann kaşlarını çatı. “Bakın, kusura bakmayın. Keşke size yardımcı olabilmek için yapabileceğim bir şey olsaydı.”

Striker doktorun sözlerini duymazdan geldi.

“Bir şey daha var,” dedi. “Billy’yle aramızda geçen çatışmadan önce Mapleview’da ne yapıyordunuz?”

Dr. Ostermann şaşkınlıkla ona baktı. Sanki soruyu anlamamıştı. “Klinik kayıtlarını inceliyordum. Bugünlerde eski dosyaları arşivliyoruz. Çok zor bir iş olduğunu söyleyebilirim.”

Striker başını salladı. “Çok ilginç.. Dün size burada çalışıp çalışmadığınızı sorduğumda bana çalışmadığınızı söylemişsiniz.”

“Öyle mi dedim?” dedi Dr. Ostermann. Sakin bir tavırla gözlüğünü çıkardı ve açıklama yaparken camlarını sildi. “Bu tam olarak doğru değil, dedektif. Size daha önceki gün artık burada çalışmadığımı söyledim. Ama eskiden burada çalışırdım. Hatta epeyi uzun bir süre çalıştığımı söyleyebilirim. Son zamanlarda sadece bazı şeyleri denetliyorum, o kadar. Ne de olsa Mapleview Kliniği, EvenHealth projesinin bir parçası.”

“Söylediğinizi yanlış mı anladım yani?”

“Kesinlikle.”

“Yanılmışım demek ki,” dedi Striker.

Felicia’ya bakıp başıyla gidebileceklerini işaret etti; Dr. Ostermann’a ve resepsiyonistine veda ettiler. Ön kapılardan hızla çöken karanlığa ve soğuğa çıktıklarında, Striker dikkatle Felicia’ya baktı.

“Yanlışlık mı?”

“Saçmalık mı?” dedi Felicia.

Striker da doktorun saçmaladığının farkındaydı. “Dr. Ostermann’la ilgili doğru olmayan bir şeyler var,” dedi. “Sanırım artık onu öncelik listesine almanın vakti geldi.” “Gözlem altında mı olacak?” diye sordu Felicia.

Striker gülümsedi. “Evet. Birazcık casusçuluk oynayalım bakalım.”

Altmış

Vakit ilerlemiş, saat altı olmuştu ve iş çıkışı trafiği oldukça yoğunlaşmıştı. Trafik ilerlemez hale gelince, Felicia koltuğunu biraz geriye yatırıp ona baktı. “Açlıktan ölüyorum,” deyip gülümsedi. “Kızlar vurulunca böyle oluyorlar işte.” Striker gülümsemeye çalıştı, ama bir şey demedi. Boundary Yolunda ilerleyip birkaç burger almak için McDonald’s araba sipariş sırasına girdiler; Striker’a bir Big Mac’le bir kahve, Felicia’ya da Balık Burger ve şekerli ve sütlü bir kahve aldılar. Striker aldıklarına bakıp suratını ekşitti.

“Güzel karışım. Bir sonraki ne olacak? Biftek tartar ve karamel sos mu?”

“Sakin ol. Kutlama havasına gir biraz.”

“Aylardan ocak. Noel dört hafta önce bitti.”

“Pinti, ne olacak!”

Sokağın gürültüsünden uzak, Boundary’daki Harley-Davidson motosiklet mağazasının arkasına park ettiler. Yemeklerini yerken, ellerindeki bilgileri gözden geçirdiler. Striker not defterini çıkarıp önceki birkaç sayfaya göz gezdirdi. Ayrıca, Billy Mercury’yle ilgili bilgilere de göz attı. Dosyanın içinde devlet tarafından ödenmemiş faturalar duruyordu. Seans notları Dr. R. M. Richter tarafından yazılıp imzalandığı halde, faturadaki isim Ostermanna aitti.

Striker iki lokma arasında “İşte bu tuhaf,” dedi. Cep telefonunu çıkarıp Mapleview Kliniğini aradı. Resepsiyonist

yanıt verip de karşısında yine onu bulunca sesi ürkekleşti.

“A, merhaba dedektif,” dedi. “Dr. Ostermann şu anda bi-

}>

raz...

“Hiç sorun değil. Onunla görüşmek için aramadım.”

“O halde, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Size başka bir sorum olacak,” dedi Striker. “Nasıl oluyor da Billy Mercury’nin tüm seanslarını Dr. Richter idare ettiği halde, faturalarda Dr. Ostermannın ismi var?” Resepsiyonist hemen yanıt verdi. “Dr. Richter geceleri çalışır. Mesai saatleri sonrasına özel hastaları kabul eder.” “Anlamadım,” dedi Striker.

“Buradaki doktorların hepsi gelirlerinin bir kısmını kliniğe öderler, bu yüzden para önce EvenHealth’e ödenir -Dr. Ostermannın doktor numarası altına- daha sonra klinik alması gereken yüzdeyi alır ve tutarın geri kalanını seanslara giren psikiyatriste öder.”

Striker kadının ne demek istediğini anlamıştı. Bu sistem kulağa mantıklı geliyordu.

“Dr. Richter geri aradı mı?”

“Hayır, dedektif.”

“Peki, doktorun bir daha ne zaman geleceğini biliyor musunuz?”

“Randevu defterine göre, bir sonraki pazartesi gelecek.” Pazartesi. Tabii ya.

Striker doktorların onu geri aramasını beklemekten usanmıştı. Kadına Dr. Richter’in fatura numarasını sordu. Numarayı defterine yazınca, bunun gerçekten de ilaçların üstündeki numara olduğunu fark etti. Resepsiyoniste vakit ayırdığı için teşekkür edip telefonu kapattı. Derhal BC Doktorlar ve Cerrahlar Kolejinin arayıp, polis numarasını söyledi ve Dr. Richter’a ait olan doktor numarasını teyit etmelerini istedi. Telefona çıkan yetkili saniyeler içinde yanıt verdi. “Evet,” dedi.

Numara birisiyle eşleşiyordu.

Dr. Riley M. Richter.

Ama bu doktorun devamlı olarak çalıştığı bir klinik kayıtlı değildi. Ev adresi de kayıtlarda yoktu. Sadece tek bir telefon numarası vardı, ama bu da Striker’daki numaranın aynısıydı.

Striker canı sıkkin bir halde telefonu kapattı. Suratını buruşturdu. Burnunun ucunu sıktı. Başına, gözlerinin hemen ardına yine kötü bir ağrının saplanmak üzere olduğunu hissediyordu.

“Aspirin ister misin?” diye sordu Felicia.

Striker duymazdan geldi. “Mandy Gill de Sarah da SÖYM derslerini...”

“Sosyal Özgürlük ve Yaşamla Mücadele.”

Striker başını salladı. “Evet. EvenHealth programı altında alıyorlardı. Bunu biliyorum. Demek istediğim şu; Her ikisi de seanslarını Billy’nin yanı sıra orada yapıyorlardı. Şimdi üçü öldü. Larisa da terapi

seanslarına Mapleview’da katılıyordu ve reçetelerinin tamamını yazan Dr. Richter tarafından tedavi edüyordu. Larisa bu olaydaki bağlantılardan biri. Onu bulmalıyız.”

Felicia koluna dokundu. “Onu bulacağız, Jacob. Sana söz veriyorum. Fakat odak noktayı kaybetme. Olay kapandı. Her şey gayet açık görünüyor.”

“Öyle mi?” dedi Striker.

“Bana öyle görünüyor. Billy Mercury önce Mandy Gill’e, sonra Sarah Rose’a kafayı takan delüzyonel bir psikopattı. Tüm ayrıntıları bilmesek de şunu biliyoruz; Her iki kadın da öldü.”

“Ya Larisa’nın mesajı?”

“Bunu daha önce de konuştuk. Larisa bir cinayet işlendiğini büüyordu, evet, ama uyarısı biz televizyonda haberlere çıktıktan sonra geldi. Cinayetle ilgili bir şey biliyor olsa da, bildiği şey Billy’nin cinayetlerden sorumlu olduğu. O yüzden bize ulaşmak istedi. Şimdi de şu zihinsel sağlık

alıkoyma emri yüzünden gizleniyor; bu işe çomak sokmuş oldu. Ama kadın bir yandan da haklı - kliniğe yatırılmak istemiyor.”

Striker konuşmadan önce Felicianın söylediklerini düşündü. “Mandy Gill olay mahallinde buzdolabında bulunan avuç içi izi ne olacak? İz Billy1’ye ait değil.”

“Ama kimseye ait değil,” dedi Felicia. “Zaten izin yarısı var. Dairede daha önceden yaşayan birisine, konuk olarak gelmiş birisine ait olabilir. İçeri gizlice girmiş birisine de ait olabilir.”

“Evet, kulağa mantıklı geliyor,” dedi Striker.

“Mantıklı zaten. Larisa’ya tüm bunları göremeyecek kadar yakınsın. Bunları görmek istemiyorsun. Bu yüzden olayı bir türlü kapatamıyorsun.”

“Bunun sebebi Larisa değil, eksik parçalar olması.” “Hangi eksik parçalar?”

Striker hepsini bir bir saydı. “Bir kere, videolar eksik parçalardan biri. Mandy Gill’in de Sarah Rose’un ölümü de filme çekildi. Ama Billy’nin evinde video cihazları yoktu. Araştırdım.”

Bunlar Felicia için pek bir anlam ifade etmedi. “Belli ki başka bir yere gizlemiş. Bunu da araştırırız. Belki de bir yerde bir kasası vardır. Ya da ne bileyim, başka bir dairesi olabilir. Cihazları gizleyebileceği milyon tane yer var. Araştırma yaparız.”

Striker bunu kabullenmiş gibi başını sallasa da içi hâlâ huzursuzdu. Sanki olay çok kolay bir biçimde sonlanmıştı. Her şey bir anda açıklığa kavuşmuştu. Daha da önemlisi, Larisa için endişeleniyordu. Billy Mercury ve tüm olay bir yana, kadının profesyonel yardıma ihtiyacı vardı.

Striker bunu ona sağlamaya niyetliydi. iPhone’unu çıkarıp Gmail hesabına girdi ve ona bir mesaj yolladı. Konu başlığı olarak, “ACİL!!!” Yazdı. Sonra birkaç cümle ekledi:

Larisa, alıkoyma emrinden haberim var. Cinayetlerden de öyle. Bu işten sorumlu olan kişiyi yakalamış olabiliriz. Daha fazlasını söyleyemem. Konuşmamız gerek. Hemen. Lütfen beni ya ara, ya da e-posta yolla. Vakit geçirmeden. Senin yanındayım.

Striker

E-postayı yolladı, sonra iPhone’unu arabanın ön panosuna koyup burgerinin geri kalanını aldı. Burgeri ağzına götürdü, ama yiyemeyeceğini fark edip torbaya attı. Kahvesini yudumlayıp göğün yavaş yavaş

daha koyu bir mor rengine bürünüşünü izledi. Keşke onun için yapabileceği bir şey olsaydı diye düşündü. Keşke Larisa onu arasaydı. Fakat aradan dakikalar geçtiği halde telefonu çalmadı.

Felicia balıklı burgerini bitirip ona baktı. “Hey, iyi misin?”

Striker yanıt vermedi. Camın ardından dışarı bakıp kaşlarını çattı. Dışarısoğuk ve karanlık bir yer gibi görünüyordu. Larisa Logan için öyleydi. Bunun için kendisini suçluyordu. İş işten geçene kadar telefonlarına yanıt vermemişti.

Büyük bir hata yapmıştı.

Altmış Bir

Engerek’in her yanını ter basmıştı. Soğuk ve sert zeminde uzanırken bunu hissedebiliyordu. Ter damlaları yanaklarından aşağı akıyordu. Boynundan aşağı süzülüyordu. Sirtından aşağı kayıyordu. Her yanı terle kaplanmıştı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kadın dedektifin saldırıyı atlattığını düşündükçe, kalp atışları daha da hızlanıyordu.

Yeter artık, diye düşündü.

Lütfen, yeter artık.

Tam o sırada, zil çaldı. Tiz olan zil çalmıştı. Pes olan ve odasında meşum bir iblisin sesi gibi tınlayan zil değildi; onu doktorun odasına çağıran zil sesiydi. Hayır, bu meleklerin sesiydi. Ziller. Ona o gün iyi bir iş başardığını söylüyorlardı.

Engerek doğrulmaya çalıştı. Alnını gömleğinin koluyla sildi. Boş boş etrafına bakındı.

Yerde ikiye ayrılmış bir DVD duruyordu. Engerek ne kadar düşünse de onu kırdığını hatırlayamadı. Hafızası onu yarı yolda bırakıyordu. Tek bildiği, tuhaf ve boş bir hissin içine doluğuuydu.

O korkunç, berbat yas hissiydi bu.

Zilin sesini tekrar duydu, ancak bu sefer iki kere çalmıştı. Engerek gitme vaktinin geldiğini anlamıştı. Doktor onu çağırıyordu ve her zamanki gibi onu bekletmemek gerekiyordu.

Dizlerinin üstünde doğruldu. Sonra, ayağa kalktı. Merdivenlere yöneldi. Uyuşmuş bir halde, bir robot gibi hareket ederek yukarıdaki kapağa kadar çıktı. Kapağı açar açmaz, gerçeküstü bir farkındalık kapladı içini. Yine aynı rolü üstlenmeliydi. Dış dünyaya çıktığında takındığı surat ifadesini takınmalıydı. Maskesini takmalıydı. Yukarı kattaki dünyayla bir olabilmek için bunu yapmalıydı.

Ödülü onu bekliyordu.

Altmış İki

Striker’ın iPhone’u arabanın ön panosunda çalınca, telefonu her an patlamaya hazır bir bombaymış gibi kaptı ve ekrana baktı. Larisa’nın ismini, ya da bir e-posta bildirimi görmeyi ummuştı, ama Jim Banner’ın ismini gördü. Striker konuşma düğmesine basıp telefonu kulağına götürdü. “Erişte?”

Teknisyen içini çekti. “Tanrım, bu lakaptan nefret ediyorum.”

“Dua et de o erişterleri lüplerken boğulmadın. Haberler nasıl?”

“Başlangıç olarak bir tane daha yarım ize ne dersin?” Striker oturduğu yerde doğruldu. “Nerede?”

“Hermondaki 109 numaralı dairede bir tane bulduk. Adamın seni izlediğini düşündüğün yerden, Sarah Rose’un dairesinin tam karşısındaki dairede bulduk.”

“Biliyordum,” dedi Striker. “Başka?”

“Yani, öyle dünyayı alt üst edecek bir şey yok, ama yine de ilginç sayılır. İstedğin her yerde parmak izi aradım; elektrik prizleri, pencere ve çerçevesi, uzatma kordonunun prize giren ucu, dediğin her yere baktım. Bir şey bulduk. Ön pencerenin iç kısmında tek bir iz vardı. Parmak izi ararken, komşulardan biri daireye geldi. Bana son kiracı gittiğinden beri aradan altı hafta geçtiğini ve dairenin o zamandan bu yana boş olduğunu söyledi.”

“Ya iz? Kime ait olduğunu kontrol ettin mi?”

“Kontrol edemiyorum. Yine yarım bir iz,” dedi Erişte. “Veritabanıma yollanacak kadar iyi durumda değil. Ama bir kıyaslama yapmak için kullandım.”

“Kiminle?”

“Billy Mercury’yle. Bir kez daha, izin ona ait olmadığını gördüm.”

Striker duyduklarını düşündü. İz sırf pencerenin iç kısmında ve Billy Mercury’ye ait değil diye bir sonuca varamazlardı. Son altı hafta içinde, daireye herhangi bir kişi gelmiş olabilirdi. Birisi gizlice girmiş olabilirdi. Mahallenin çocukları girmiş olabilirdi. Ev sahibi. Herhangi birisi. Ya da iz daha önceki kiracıya ait olabilirdi.

Bunu teyit etmeleri gerekiyordu.

“Şanslı Pansiyonda buzdolabında bulunan izlerle karşılaştırdın mı?” diye sordu.

“Asıl demek istediğim de bu,” dedi Erişte. “İzler Billy Mercury’ye ait olmayabilir, ama Şanslı Pansiyonda buzdolabında bulduğum izle tıpatıp eşleşiyor.”

Striker birden içini büyük bir enerjinin kapladığını hissetti. İki ayrı suç mahallindeki izin eşleşmesi kaçta kaç ihtimaldi?”

Yanıt sıfırdı.

“Ya cila kutusu?” diye sordu Striker.

“Onun üstünde de iyi durumda bir iz var. Ama diğer ikisiyle aynı değil.”

“Aynı değil mi?”

“Ne penceredeki ize, ne de Billy’nin parmak izlerine uyuyor.”

Striker yine kaşlarını çatı. Cilanın kapının daha kolay alev alması için kullanıldığı belliydi. “Vakit bulduğunda izi veritabanında kontrol et ve bana sonuç her ne olursa olsun haber ver. Kim bilir, iz bir paket siparişiye falan ait olabilir. Bir de her şeyi DNA testlerine yolla. Bize bir şey gerek, Erişte. Sihirbazlığını konuştur.”

“Bildiğim tek numara bir şişe Jack Daniel’s’la ve iki tane hostesle ilgili.”

Striker gülümsedi. “Bir şey öğrendiğin zaman beni ara.”

Telefonu kapatıp konuşmanın tamamını Felicia'ya anlattı. Mandy Gill'in dairesindeki buzdolabında bulunan yarım izin Sarah Rose'un olay mahallindeki pencerede bulunan izle eşleştiğini özellikle vurguladı.

Felicia bunu büyük bir şaşkınlıkla karşıladı.

"Yani, Billy Mercury'nin tek başına hareket etmiyor olması büyük bir olasılık."

"Aman Tanrım."

Felicia suratını ovaladı, şakaklarını ovuşturdu. Saçlarını omuzlarının gerisine atıp duyduklarına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. Ansızın arabanın kapısını açtı. Arabaya bir anda dolan buz gibi esinti tüm ısıyı alıp götürdü.

"Biraz hava almam gerek," dedi.

Arabadan dışarı çıkınca, Striker da peşinden çıktı. Kahve bardağını da yanına aldı. Otoyol üst geçidinin hemen altında bulunan uzun, karanlık ve sessiz Kootenay Sokağında yürümeye başladılar. Konuştular. Bir kez daha, her şeyi ilk baştan ele alıp sonuna kadar yorumlamaya çalıştılar ki, Felicia durup ona döndü.

"Bana sadece iki kişi şüpheli geliyor: Dr. Ostermann ve Dr. Richter."

Striker da onun gibi düşünüyordu. "Dr. Richter ortalıkta yok. Dr. Ostermannm da sürekli olarak bizden kaçması ve kaçamak yanıtlar vermesi hoşuma gitmiyor. Burada bilmediğimiz bir şeyler var. Buna bahse girerim."

Felicia ürperdiğini hissetti, ama Striker'a hak verir gibi başını salladı. Paltosuna sarınıp Striker'm elindeki kahve bardağını aldı ve birazını içti. Bardağı geri vermedi.

"Ostermannm olayla ilgili herkesle bir yakınlığı var," dedi. "Zamanlamalar da tutuyor. Yani, sen Mandy Gill'in evindeki şüpheliyle boğuştuğundan beş dakika sonra adam

çılgınca araba sürerken görüldü. Sorularımıza daha ilk baştan kaçamak yanıtlar verdi. Onunla konuştuğumuz ilk gece, yan tarafı sancıyordu. Yüksek bir yerden düştüğü için yaralanmış olabilir. Son olarak, Mapleviewda çalışıp çalışmamasıyla ilgili yalan söylediğini de anlamış olduk. Çok garip. Neden bu kadar önemsiz bir şey hakkında yalan söyledin ki?"

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu söylüyor," dedi Striker. İkisi de buna güldüler. Striker birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "Harika bir bakış açısı, ama çok da basit bir yanıt."

Felicia soğuktan ürperince, Striker'm kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Basit olması sorun değil. Ancak bizim tam olarak neye ihtiyacımız var?"

"Gerekçeye ihtiyacımız var."

Felicia başını salladı. "Sorguya çekmek de bu işe yarıyor ya zaten."

Striker onunla hemfikirdi. "Tam üstüne bastın; ama henüz zamanı değil."

"Neden? Neden şimdi olmasın?"

Striker ona sadece gülümsedi. "Büyük bir ava, yarısı dolu bir şarjörle çıkmazsın da ondan." Kahvesini geri alıp bir yudum içti, sonra sokak lambasının altında havayı buğulandıran nefesini dışarı verdi.

“Hayır, önce soruşturmayı tamamlamamız, Ostermann hakkında yeteri kadar kanıt elde etmemiz gerek. Daha sonra elimiz kolumuz dolu vaziyette peşine düşebiliriz.”

“Donanımlı bir saldırı ha?”

Striker gülümsedi.

“Asla ıskalamam.”

Altmış Üç

Engerek, Özel Oda’ya girdi. Ömrü hayatı boyunca, oraya defalarca girmişti. Her seferinde de ödülünü almak için girmişti. Bu oda diğerlerinden farklıydı. Kendi odasından epeyi farklıydı. Kaim, kan kırmızısı ipek perdeler, odanın diğer tarafındaki pencereden gözüken körfez manzarasını kesiyordu. Pencerenin camı renkliydı. Dışarıyı görmek kolaydı, ama içeriği görmek imkansızdı. Pencerenin önünde yerleştirilmiş bir çift yüksek sırtlı, kahverengiye çalan kırmızı renkli, karşı taraftaki maun barla uyum içinde olan deri sandalyeler vardı. Maun barın üstünde birkaç içki şişesi duruyordu. Yirmi beş senelik bir Bovvmoere. On beş senelik bir Grey Gooe. Kırk senelik bir Remy Martin. Engerek’in daha önce hiç görmediği daha bir sürü içki çeşidi vardı. Bir de sırf onun için birkaç şişe maden suyu vardı.

Bunların hiçbirine ellemedi; zaten daha önce de elleme-mişti.

Odanın tam ortasında kocaman, çift kişilik bir yatak vardı. Dört direkli, kaim pamuklu bir örtüyle örtülü, başınızı hiç düşünmeden içine gömeceğiniz türden pofuduk yastıkları olan bir yatak duruyordu.

Engerek odaya girip kapıyı kapattı. Bakışları önce masanın üstündeki eski bronz lambaya kaydı, sonra tavandaki görkemli avizeye, son olarak da karşı duvardaki aynaya kaydı. Hepsi çok güzeldi.

Bir kamerayı saklamak için hepsi mükemmel yerlerdi.

Etrafına bakında, ama kamera göremedi. Hiç görmemişti.

Gömleğinin düğmelerini açıp zemini örten beyaz, kalın halıya bıraktı. Sonra, blucinini ve iç çamaşırlarını da çıkardı. Karşısındaki aynada aksini görünce, bedeninin kemikli ve solgun tenli olduğu fark etti. Kollarında çizik izleri vardı - bunların kuyuda oluştuğunu biliyordu - ve sol elindeki iki parmağının tırnakları düşmüştü.

Görüntü ilginçti ve bir an için dikkatini sadece aynaya vermesine neden olmuştu.

Derken, arkasındaki kapı açılıp kapandı. Engerek onun geldiğini anladı. Kız arkasından ona yaklaşıp, yumuşacık ellerini kaburgalarına dolayınca, Engerek bedeninin birden kaskatı kesildiğini hissetti. Dipdiri göğüslerini sırtında hissediyordu. Teni tenine değiyordu. Kızın ılıkliği, onun bedenini istila ediyordu.

Engerek arkasına dönüp, kadının gözlerinin içine baktı ve bakışlarına çekildiğini hissetti. Kız ağzını aralayarak onu öptü, dili dilini buldu. Diline dokundu, gıdıkladı, okşadı. Sonra onu yavaşça yatağa itti.

Engerek ona mani olmadı. Kaim, pamuklu çarşafların üstüne düşüverdi. Kız üstüne geçti. Kalçaları onu sardı, koyu renkli uzun saçları kaim bir örtü gibi bedenini sardı. Kız gözlerinin içine baktı.

“Doktor seni yine kuyuya mı koydu?” diye sordu.

"Evet."

“Üşümüşsün.”

“Evet.”

“Seni ısıtayım.”

Kız, Engerek’in bacaklarının arasına uzanıp onu tuttu, sıktı, sertleştirdi. Sonra, kalçalarını üstüne dayayıp onu içine aldı. Engerek yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı; ama akıllı fikri uzaklarda, olması gereken yerdeydi. Orada, ya da o anda değildi. Larisa Logan’ı düşünüyordu.

“Biraz ısındın mı?” diye sordu kız.

Engerek gözlerini yumdu ve yapacağı işe odaklanmaya çalıştı.

Kızın ağzından hafif bir ses yükseldi, incecik morarmış dudaklarından bir inleme sesi çıktı. Kız onu daha sıkı sıkı sarınca, Engerek de hissetmeye başladı. Bedeni titremeye başladı. Onun yüzünden. Kız ılık, ıslak ve harikaydı.

“Seni seviyorum,” dedi kız defalarca.

Engerek yanıt vermedi. Yanıt vermeye bile zorlamadı kendini.

Seni seviyorum....

Engerek keşke bunu anlayabilseydi diye düşündü.

Altmış Dört

Striker ve Felicia, Erişteyle buluşmak için Main Sokağı, 312 numaradaki Kimlik Belirleme Laboratuvarına gittiler. Şehirde her zamanki gibi park yeri bulmak mümkün olmadığı için, Striker arabayı Cordova Sokağının sadece devriyelerin park edebileceği kısmına park etti. Trafik polisleri buna deli olurdu, ama Striker’ın yapabileceği başka bir şey yoktu.

Yapmaları gereken işler vardı.

O ve Felicia, ana binayı ek binadan ayıran yola yürümeye başladılar. İçeri girince, dosdoğru Kimlik Belirleme laboratuvarına gittiler. Burası eski, harap vaziyette ve bir an önce tadilat diye bas bas bağırان bir yerdi. Koridorun sol tarafında tüm ıslak malzemelerin temizlenmeden önce etiketlendiği Kan Kurutma odası vardı. İleride Eriştenin parmak izini ortaya çıkarmak için ninhidrin uyguladığı kimya laboratuvarı vardı.

Kimya laboratuvarının sağındaysa, çoğu kağıt işinin yapıldığı Ana Kimlik Belirleme Ofisi vardı. Aslında, burası cinayet masasından çok da farklı değildi. Ufak ufak, küp biçimli bölmeler yan yana dizilmişti; her biri masaların üstündeki kağıt yığınları için fazlasıyla ufak görünüyordu.

En son bölmede Erişte oturuyordu.

İri yapılı Kimlik Belirleme uzmanı ayaklarını masaya uzatıp sandalyesine yaslanmış, gözlerinin üstüne de bir buz

torbası koymuştu.

Striker ona yaklaşınca, Eriştenin sandalyesini geri itti. “Kırıksıklıklarından mı kurtulmaya çalışıyorsun, prenses?”

Felicia buna güldü. “Botoks daha çok işe yarıyor.”

Erişte buz torbasını kaldırıp, ışığa alışmak için birkaç kere gözlerini kırptırdı. Torbayı masaya fırlatıp öne eğildi ve gözlerini ovuşturdu.

“Bütün günüm çıktıkları okuyarak geçti,” dedi. “Gözlerimde yıldızlar çakıyor.”

“Cila kutusunda bulduğun izle ilgili bir gelişme var mı?” “Şu anda veritabanma yollanıyor. Eşleşme olursa, sana hemen haber vereceğim.”

“Ya DNA?”

“Tabancadan, cila kutusundan, ilaç şişelerinden, pencerelerden DNA örnekleri alındı... Tanrım, akıma ne gelirse örnekler alındı. Herhangi biriyle bir eşleşme olursa, mutlaka haber vereceğim, ama sonuçları almamız senin de çok iyi bildiğin gibi haftalar alır. Avuç içi izlerine gelince, kendin baksan daha iyi olacak.”

Erişte sandalyesini itip Striker’a iki izi de gösterdi. Her ikisi de avuç içi iziydi ve yarımdaydı. Bir tanesi Mandy Gill suç mahallinden, diğeriysen Sarah Rose’un evinin karşısındaki daireden alınmıştı.

Mandy’nin suç mahallinden alınan ilk örnek daha ayrıntılıydı, bir sürü belirgin çizgi vardı ve çatallaşmaların ve uçlarının rahatlıkla görüldüğü bir izdi. Ancak Sarah’ın suç mahallinden alınan ikinci örnek belirsiz ve bulanıktı; sanki el pencereye sürülmüş, sadece azıcık deri camda kalmıştı.

Striker geri çekilip konuyu değiştirdi. “Tabancayla ilgili gelişme var mı?”

“9 milimetrelik bir Browning.”

Striker hayal kırıklığına uğradı. Dokuz milimetrelik

Browningler orduda kullanılan standart tabancalardandı. Yakın çatışmalar için elverişliydi, çekmesi hızlı ve kolaydı. Ayrıca şarjörlerde on üçer mermi bulunurdu. Yani, yine aynı yere varmışlardı.

Bir çıkmaz sokağa.

Felicia Striker’ın sıkıntılı halini fark edince “Ne oldu? Ne demek bu?” diye sordu.

“Şu demek: Billy Mercury tabancayı muhtemelen tahliye edildiği 7. Alay’dan çaldı - bizi ordudan başka bir yere yöneltmeyecek. Bir de çalıntı bir silah olduğunu öğrenebiliriz, o kadar.”

“Bunu araştırıp sana geri döneyim,” dedi Erişte.

Striker bunu memnuniyetle karşıladı.

Tam bir şey daha soracaktı ki cep telefonu titreşime geçti. Laroche’un, ya da Courtney’nin ismini görmeyi bekleyerek ekrana baktı. Ama ekranda gördüğü şey az kalsın kalbini duraklatacaktı. Lan’sa’dan bir e-posta gelmişti. Dosyayı açıp mesajı okudu.

Sana güvenmişim, ama sen Zihinsel Sağlık Ekibini peşime taktın.

“Lanet olsun,” dedi Striker.

Akima 87. Devriyeden Bernard Hamilton gelince, fena halde öfkelenildiğini hissetti. Felicia’ya dönüp mesajı okuttu. “Demiştim, değil mi? Larisa ekibi peşine bizim taktığımızı sanıyor.”

Hemen ona bir mesaj yazdı.

Yanılıyorsun. Onlar ayrı bir görevdeydi. Bizim de sonradan haberimiz oldu.

Mesajı yollayıp bekledi. Ama hemen yanıt gelmedi. Bir şeyler daha yazdı:

Neredesin? Seninle buluşalım.

Gönder düğmesine bastı, ama yanıt gelmedi. Bekleyiş ona çok uzun geldi. Nihayet, tam e-posta programını kapatıp telefonu cebine sokmak üzereyken, telefona bir mesaj

daha geldi. E-postayı açıp okuyunca keyfi kaçtı.

Sana güvenmiştim, Jacob.

Bundan sonra başka mesaj gelmedi. Bir uzun bekleyişten sonra, Striker ondan başka mesaj gelmeyeceğini anladı. E-posta programını kapatıp telefonunu kaldırdı. Sandalyesinde geriye yaslandı; içinden çığlık atmak geçiyordu. Hem hüsrana uğradığı için, hem de suçluluk hissine kapıldığı için. Larisa yazdıklarında tamamen de haksız sayılmazdı. Ona güvenmişti, ulaşmaya çalışmıştı, ama Striker onun güvenini sarsmıştı.

“Artık bana kulak asmayacak,” dedi. “Güvenini kaybetti.”

Felicia başını salladı. “Şaşırmadım. Unutma, Jacob, Larisa şu anda paranoyak durumda. Tüm dünyanın peşinde olduğunu sanıyor. Numarasını ping taramasından geçirip nerede olduğunu öğrenmeliyiz.”

Striker mesaja bakarken tereddütlüydü. Ama bir süre sonra, telefonu ona uzattı. Felicia e-posta programını açtı, Ayrıntılar düğmesine basıp gönderenin e-posta adresine baktı.

L.Logan@gmail.com.

“Bu bir Gmail hesabı,” dedi. “Orada bir tanıdığım var.”

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, Felicia tanıdığı kişiyi aradı. Striker Erişteyle birlikte bir kez daha izlerin üstünden gitti, atladıkları bir şey olup olmadığından emin olmak istedi. Felicia on dakika sonra telefonu kapattığında sırtıyordu. Striker’a bir şey demedi.

“Eee?”

“Bir şeye ihtiyacın olursa, annene gel bebeğim.”

Erişte bu espriye güldü, ama Striker’ın ifadesi değişmedi.

“Haydi, Feleesh. Ne öğrendin?”

“Metrotown Alışveriş Merkezi’nde bir kafede. Arap Kahvesi denen bir yermiş.”

Striker bir küfür savurdu. Orası Burnaby’deydi. “Oraya asla zamanında gidemeyiz.”

Felicia da aynı fikirdeydi. “Başka bir ekip yollamamız gerek.”

Striker başını salladı. “Kesinlikle hayır. Larisa ekip araçlarından birisini görürse paniğe kapılır.”

Felicia bakışlarını ondan ayırmadı. “Başka bir seçeneğimiz yok. Kadın hayal dünyasında yaşıyor olabilir, ama bir şey biliyor, Jacob. Bunu sen söylemiştin. Haklısın, işin içinde bir başkası varsa, Larisa da tehlikede demektir. Onu tekrar yakalayamadan ölebilir.”

Striker ne yapması gerektiğini düşündü.

Erişte “Felicia’yla aynı fikirdeyim,” dedi. “Vaktin daralıyor.”

Striker başını sallayıp pes etti. “Tamam. Ama sadece sivil giyimli bir polis gitsin. Üniformalı kimseyi yollamayalım. Ciddiyim. Larisa üniformalı bir polis memurunu gördüğü anda kaçmaya başlayacak. Daha da kötüsü, ekibi bizim yolladığımızı anlar ve bir daha bana asla güvenmez.”

Felicia, Eriştenin taşınabilir telsizini alıp doğu Boundary sınırında sivil ekip olup olmadığını sordu. Negatif yanıt alınca, bilgi kanalına girdi, Metrotown Alışveriş Merkezi yakınlarında, Güney Burnaby’de sivil ekip var mı diye sordu.

“Hiçbir şey çaktırmayın,” dedi. “Kadın çok hassas durumda.”

“Anlaşıldı,” diye yanıt verdi ekip.

Güney Burnaby polis memuru Striker’a numarasını verdikten sonra, Striker iPhone’unda Şarjın Maktul Hizmetleri Bölümünden bulup ona verdiği fotoğrafı aradı. Fotoğrafı bulup ek olarak adama yolladı. Birkaç saniye sonra, Felicia telsizi Erişteye geri verdi, Striker a bakıp gülümsedi.

“Tamamdır.”

Striker gülümsemedi. Gülümseyemiyordu, içi daralmıştı. Larisa neler olduğunu anlar ve tekrar kaçarsa, neler olacağım asla bilemezlerdi. İntihar bile edebilirdi.

Sandalyeden kalkıp ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı.

“Haydi,” dedi Felicia’ya. Biz de oraya gidiyoruz. Kod 3.”

Altmış Beş

Normal şartlar altında, Main Sokağından Burnaby’deki Metrotown Alışveriş Merkezine arabayla gitmek rahat yirmi dakika sürerdi. Ama Striker polis ışığını ve sirenini açtığı için, oraya on dakikadan kısa sürede vardılar ve Güney Burnabyden sivil ekiple karşılaştılar.

Striker sivil arazi aracının Kingway’ye saptığını ve yeraltı parkına yöneldiğini gördü. Başını salladı. Sivil bir Ford kullanan sivil giyimli bir memurla değil, gizli çalışan bir memurla karşılaşmayı ummuştı. Beyaz renkli bir Crown Victoria otoparkta tıpkı bir deniz feneri gibi gözükecekti. İyi olmayacaktı. İş tamamıyla bozabilirdi. Daha da kötüsü, Larisa üç sene Maktul Hizmetlerinde çalışmıştı. Sivil bir polis sedanının neye benzediğini iyi bilirdi. Hatta dışarıdaki görevlere giderken, bu arabalara binmiş olmalıydı.

“Onları buradan yolla,” dedi Felicia’ya. “Larisa onları görür görmez neler olduğunu anlar.”

Felicia onunla hemfikirdi. Cep telefonuna sarılıp Güney Burnaby Sevk’i aradı ve ekibi geri çekti. Bir dakikadan az bir süre sonra, Crown Victoria yeraltı otoparkından hızla çıkıp, lastikleri keskin bir ses çıkararak ve otoparkın zemininde kaim bir tekerlek izi bırakarak uzaklaştı.

Bir başka deyişle, diğer ekip, Siktirin gidin, diyordu. “Salak,” dedi Striker. “Ekip numaralarım al. Onlarla sonra hesaplaşacağım.”

Felicia Sevk’ten ekibin numarasını alırken, Striker da

arabayı otoparkın orta yerine sürüp, gri renkli uzun bir destek kirişinin ardında park etti ve dikkat çekmemeyi umdu. Felicia arabadan çıkıp da otoparkın büyüklüğünü görünce, ağzından hayret dolu bir ses çıktı.

“Burada işimiz iş,” dedi. “Alışveriş merkezi çok büyük. Larisa kafeden çıktıysa, onu burada asla bulamayız.”

“Derhal işe koyulmak için iyi bir neden,” dedi Striker. Asansörü işaret etti. “Arap Kahvesi alışveriş merkezinin kuzeybatısında, sinemaların hemen altında; eski sinemayı diyorum, Cineplex’i değil. Sen Skytrain rampasına gidip güney tarafını araştır, ben de doğrudan içeri girip kuzeye gideyim.”

“Onu bulursam ne yapacağım? Derhal yakalayacak mıyım?”

Striker biraz düşündü. “Hayır. Seni görmemesi gerek. Cep telefonundan beni ara ki yanma tek başıma gideyim. Kaçmaya yeltenirse yakala onu. Onu yakalamamız gerek. Kendi iyiliği için.”

Felicia tamam anlamında başını salladı. Sonra, tek kelime etmeden arkasını döndüğü gibi asansöre yöneldi. Asansör yukarı çıkmaya başlayıp alışveriş merkezinin ilk katına varınca, Felicia gözden kayboldu. Striker da aksi yöne dönüp, kuzey tarafındaki asansörlere koştu.

Çok geç kalmadıklarını umuyordu.

Noel ve Noel ertesi ucuzlukları sona erdiği ve Yılbaşı ucuzluğu da üç hafta önce bittiği halde, alışveriş merkezi tıklım tıklımdı. Bol pantolonlu ve kaykaylı gençlerden oluşan gruplar McDonald’s önündeki alanda toplanmışlardı; çocuklu yetişkinlerse oyun alanını istila etmişti. Herkes ya bir şeyler satın alıyor, ya da alışveriş yapıyordu. Saat yediydi ve yemek alanı akşam yemeği yemek isteyen büyük bir kalabalıkla kaplıydı.

Striker bir süre etrafa göz gezdirdi.

Larisa Logan beyazdı. Bir yetmişlik boyuyla ve yetmiş

kilo ağırlığıyla, kalabalığa karışması işten bile değildi. Onu son gördüğünde, omuz hizasına kahverengi saçları düzdü ve herhangi bir saç modelini uygulamak kolaydı. Bir de Larisa gözlük ve hatırladığı kadarıyla bazen renkli lens takardı.

Zor bir hedefti.

Striker onu yemek alanında göremeyince, doğu-batı yolunda yürümeye başladı. Çıkış kapılarını bulup binadan çıktı ve Kingsway Bulvarından binanın diğer tarafına dolandı.

Dışarısı bir günlük bir çürük gibi karanlıktı. Kaldırım buz tutmuştu. Tek ışık kaynağı sokak ve yaya köprülerindeki lambalar olduğu için, yirmi adım ötedeki herkes silüet gibi görünüyordu. Striker birkaç grubun yanından geçerken, herkesin suratına dikkatle baktı, hatta yolda yalnız yürüyenleri daha da büyük bir dikkatle inceledi. Köşeyi dönüp Arap Kahvesi isimli kafeyi görünce, kalbi sıkıştı, tüm umutları yok oldu.

Arap Kahvesinin dışında sivil bir Crown Victoria sedan duruyordu. Bu bir Vancouver Polisi arabasıydı. Kırmızı ve mavi ışıkları yanıyordu, spot ışığı da açıktı.

“Bu ne be?” deyiverdi Striker.

Sonra, hiç düşünmeden koşmaya başladı. Uzun yoldan kafeye doğru hızla koşuyordu. Happy Gate isimli suşi restoranını, Muffin Inn isimli pastaneyi ve en sonunda da Save-on-Foods isimli marketi geçti.

Arap Kahvesinin elli adım ötesine vardığında, Felicia’nın da diğer yönden geldiğini fark etti. Suratındaki ifadeden, onun da şaşırdığı belliydi. Neler oluyordu? Dahası, Arap Kahvesinde kim vardı?

Striker yanıtı on adım sonra öğrendi.

Kafenin karartılmış cam kapısı yavaşça açıldı ve iki kişi dışarı çıktı. Bunlardan ilki kısa boylu Asyalı bir kadındı, ama Striker onu tanımıyordu. İkinci kişiyi görür görmez

tanıdı. Adamı gören Striker’ın kan beynine sıçradı. Tepesi açılmış kafasının altından sarkan uzun saç örgüsü ve parlak kırmızı bir gömlekle ve kravatla 87. Devriye’den Bernard Hamilton çıktı dışarı. Zihinsel Sağlık Ekibi.

Larisa yı yakalamak için oradaydılar.

Striker adamın yanına koştu. “Ne işin var burada?”

Bernard Hamilton gülümsedi. Onları gördüğüne hiç şaşımamış gibi gülümsedi. “Larisa’yı arıyoruz.” Ona göz kırptı. “Burada olabileceğine dair bir duyum aldık da.”

“Duyum mu aldın? Kimden?”

Bernard gülümsemeye devam etti. “Asla kaynağını ifşa etme,” demekle yetindi.

Striker etrafına bakınıp Larisa’yı aradı, ancak göremedi.

“Nerede o?”

“Burada değil,” dedi Bernard. “Alışveriş merkezini karış karış aradım. Biz buraya varmadan önce gitmiş.”

Striker Felicia’ya bakınca, onun da daraldığını fark etti. “Ön tarafı tut,” dedi ve kafeye girdi.

İçerisi ufak ve karanlıktı; ön barın arka tarafındaki ayna penceredeki Arap Kahvesi neon ışığının mavi rengini yansıtıyordu. Barın ardında ince uzun, siyah bir adam duruyordu.

Fincanları yıkıyordu.

Striker yanına gidip dikkatini çekti “Burada beyaz bir kadın gördünüz mü? Bir yetmiş boyunda. Yetmiş kilo. Kahverengi saçlı.”

Adam elindeki fincanı tezgaha koyup suratını buruşturdu. “Buraya çok insan gelir,” dedi. Sesi kaim ve derindi; yavaş yavaş, sabırla konuşuyordu. Adamın aksam Striker’a Devriye günlerinde varoşlarda uğraştığı Honduraslı adamları anımsattı. “Burası Metrotown, adamım. Giren çıkan asla kesilmez.”

Striker iPhone’unu çıkarıp fotoğrafların bulunduğu dosyayı açtı. Fotoğrafların arasından Larisa’nınkini buldu ve

adama gösterdi. Kahveci fotoğrafa dikkatle baktı, fakat sonra başını salladı.

“Bu kızı hiç görmedim.”

“Burada video kamerası var mı?”

“Yok, buranın sahibi pinti herifin tekidir, adamım. Burada ışıklandırma olduğu için şanslıyız.”

Striker bir küfür savurdu. Sonra adam başka bir şey demeye gerek duymadan tezgahın başından ayrılıp etrafa göz gezdirmeye koyuldu. En arkadan başladı, her iki tuvaleti de kontrol etti, ama ikisi de boştu. Sonra, müşterilerin arasında gezindi. İçeride topu topu on müşteri vardı, sadece dördü kadındı. İki tanesi Asyalı, birisi siyah, diğeri de beyazdı. Beyaz kadının boyu bir seksenden uzundu.

Striker öfkesine yenik düşmemeye çalıştı.

Larisa gitmişti; onu ellerinden kaçırmışlardı.

Yine.

Arap Kahvesinden çıkmak üzereyken, karşı duvarda sıralanmış monitörler çarpı gözüne. Toplam beş monitör vardı ve ona bakan ilk dördünün ekranında Firefox web tarayıcısının parlak beyaz Google ekranı görünüyordu. Sonuncu monitörse duvara doğru çevrilmişti.

Striker duvara doğru gitti. Birisi bir şey düşürmüş müdür diye sandalyelere ve zemine baktı. Bir cüzdan. Bir kimlik kartı. Larisanın orada olduğuna işaret edecek herhangi bir şey. Onları yeni bir yere sevk edecek herhangi bir ipucu.

Ama hiçbir şey bulamadı.

Uzanıp duvara dönük olan monitörün ekranını görebilmek için kendisine doğru çevirdi. Ekranda gördüğü şey onu telaşlandırdı. Bu monitörün ekranı da diğerleri gibi bembeyazdı, ama çalışan uygulama Firefox değil, Microsoft Word'dü. Ekrandaki kısa bir mesaj vardı. Striker mesajı okuyunca, kalbi neredeyse duracaktı:

87. Devriye mi?

Bana yine ihanet ettin!

İnanamıyorum.

Tek umudumdun, Jacob. Tek umudum şendin.

Altmış Altı

Ödül sona erince ve kız yanından gidince, Engerek yumuşacık yataktan kalkıp bara yöneldi. Bir şişe Fransız Semillante maden suyu alıp kapağını açtı. Birazını içerken, köpüklü sıvı boğazını gıdıklarken, Kız'ı düşündü. Hâlâ ılıkliğini bedeninde hissedebiliyordu. Onu saran ıslaklığını. Dudaklarındaki tatlı ve hoş hissi. O gittikten sonra, kendisini bomboş hissetmeye başlamıştı.

Çok ama çok garip bir histi. Buna bir anlam veremiyordu.

Giyindi ve Özel Oda'dan dışarı çıktı. Zemindeki kapağı bulup açtı, merdivenden aşağı inmeye başladı. Tam basamakların dörtte birini inmişti ki, yukarıda bir yerde Doktorla Kız'ın konuştuğunu duydu.

"Onu memnun ettin mi?" diye sordu Doktor.

"Sanırım."

"Sanırım mı?"

"Şey... Evet, memnun olmuş gibiydi."

"Boşaldı mı?"

Sessizlik oldu. "Soruma yanıt ver, kızım."

"O şey yapamıyor... Yani, her zaman..."

Çat!

Sonra... ağlama sesleri geldi.

"Buraya gel," dedi Doktor sert bir ses tonuyla.

"Lütfen..."

"Eteğini kaldır."

Kısa süren bir sessizlikten sonra, Kız bir şeyden rahatsız olmuş gibi bağırdı. "Lütfen, canımı yakıyorsun..."

"Kes sesini! Şuraya bak. Adam boşalmış."

Kız yanıt vermedi, sadece yine rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı.

“Bir daha beni bunu yapmaya mecbur etme. Anladın mı?”

“Peki, Doktor.”

Sessizlik oldu. Konuşma sesleri kesildi. Engerek sadece koridorda uzaklaşan ayak sesleri duydu.

Engerek merdivende kalakalmıştı. Bir bahçe heykeli gibi, basamaklardan birinde taş kesilmiş, konuşmayı zihninde tekrar ediyordu. Sürekli olarak konuşma dönüp duruyordu beyinde. Derken tuhaf bir his uyandı içinde. Bu histen hiç hoşlanmamıştı. Doktor onda iyi bir etki uyandırmıyordu. Eskiden hissettiği şeyleri yine hissetmesine neden oluyordu. Kötü şeyler. Hisler.

Doktorun suçuydu.

Uzaklarda bir yerde kopan bir gök gürültüsü gibi, zihninde yine gülüşmeleri duydu. Sesleri duymasını engelleyebilmiş gibi gözlerini yumdu. Sesler her yanını kaplamadan, buz gibi bir şimşek misali üstüne çökmeden, merdivenden aşağı indi, servis asansörünü açtı ve raflarda duran kayıt cihazlarını topladı. Hepsini bir matkapla, vida tabancası ve vidalarla birlikte bir çantaya attı.

Sonra, çantayı omzuna asıp yere eğildi ve servis asansörünün içine girdi. Eski dehlizde her seferinde bir desteğe tutuna tutuna yukarı tırmanmaya başladı.

İkinci kata gidiyordu.

Yasak olan odaya.

Altmış Yedi

Striker ve Felicia sonraki yarım saati Metrotown Alışveriş Merkezinin tamamını araştırarak geçirdiler, ama Striker bunun boşa olduğunu biliyordu. Larisa, 87. Devriye’den Bernard Hamiltonı görmüş, bacakları elverdiğince Güney Burnabyden uzaklaşmıştı.

Ellerine geçen büyük fırsatı kaçırmışlardı.

Felicia zemin katını bir kez daha gezerken, Striker da güvenlik ofisine gidip içerideki iki görevliyle konuştu. Larisanın fotoğrafını ofise e-posta olarak yolladı ve onlardan ellerindeki kayıtlara göz atmalarını, Larisa’yı bulup bulamayacaklarına bakmalarını istedi.

İyi bir sonuç almayı ummuyordu.

İşini bitirip ufak ofisten çıkarken, Felicia’nın onu beklediğini gördü. Ellerinde iki bardak Tim Horton kahvesi vardı, suratına da kararlı bir ifade çökmüştü. Striker bardaklardan birini alıp teşekkür etti.

“Bir gelişme var mı?” diye sordu yanıtı bildiği halde.

“Gitmiş,” diye yanıt verdi Felicia.

Arabaya doğru giderlerken, Striker suratını ekşitmeden edemedi. “Ne saçmalık,” dedi dişlerini sıkarak. “Bernard denen lanet herif. Her şeyi berbat etti.”

Felicia evet der gibi başını salladı. “Kaynağının kim olduğunu merak ediyorum doğrusu.”

Striker kahvesinden bir yudum aldı. Kahve çok tatlıydı. Felicia her zamanki gibi şeker koymuştu.

“Kaynak falan

yok, asla da olmadı” dedi.

“O halde, nasıl...”

“Hamilton telsiz konuşmamızı dinledi. Sonra, senin Sevk’le yaptığın konuşmayı duydu ve Bilgiyle yaptığımız konuşmayı da dinledikten sonra, bir Burnaby ekibinin oraya gitmesini istedi. Olanları anladı. Larisa için oraya gittiğimizi çakozladı.”

“Cidden mi? Çok kurnazmış.”

“Öyle, Bernard’ı çok iyi tanıyorum.” Striker emirlerle ilgili bilgi almaya gittiklerinde, Bernard’la nasıl Main Sokağı, 312 numaralı binada tesadüfen karşılaştıklarını hatırladı. Adamla ilgili çok fazla tesadüfi şey vardı. Felicia’ya döndü. “Bernard’m ekip statüsünün bir geçmişini çıkar. Bahse girerim ki Burnabyyi aradığımızda bu bölgeye daha yakındı. Buraya o sayede bizden daha çabuk gelmiş olmalı.” Felicia bilgisayarını kapıp uzaktan oturum açtı. Birkaç saniye sonra da evet der gibi başını salladı.

“Haklısın, sivil ekip istediğimizde zaten bu bölgedeymiş. Boundary ile Adanac Sokağının oradaymış.”

Striker ona baktı. “Yer sana da tanıdık geldi mi?” “Mapleview.”

“Aynen. Muhtemelen oraya Larisayı aramaya gitti. Ya da bilgi edinmek için gitti.”

“Ama niye? Neden bu işin üstüne bu kadar düşünüyor?” Striker şaşkınlıkla ona baktı. “Hâlâ anlamadın, değil mi? Bernard’m umurunda değil. Bir akıl hastası için ne zaman bu kadar uğraştığını gördün?”

“Şey, hiç görmedim.”

“Ben de. Bernard sadece Larisayı kurtaran kişi olmak istiyor, o kadar. Düşünsene, Larisa Vancouver Polis Teşkilatının eski bir üyesi. Aynı zamanda, Maktul Hizmetleri görevlisi. Dahası, özel hayatında bir sürü şey olup bitmiş. Şimdi, Bernard Hamilton, yani toplumu gözeten Tanrının lütfü polis memuru ortaya çıkıyor ve onu akıl

hastalığından kurtarıyor. Bunu nasıl yapacağını düşünse-

»

ne.

Felicia başını salladı. “Yılın Polisi adaylığına bir adım daha.”

“Kesinlikle. İşin en kötü yanı da, onu daha fazla tehlikeye attığını biliyor olması ve tabii bizim onu başına bir şey gelmeden bulma şansımızı mahvettiğini de biliyor. Ama adamın umurunda değil. Onu yakalayan kişi olmaktan başka bir şey düşündüğü yok.” Striker bedeninin öfkeden kaskatı kesildiğini hissetti. “O ödülü asla alamayacak. Asla. Çünkü herkes ne işler çevirdiğini iyi biliyor. Larisa, ya da bir başkası umurunda değil.”

“Tek istediği herkes tarafından tanınmak,” dedi Felicia. “Herkes tarafından tanınmak istiyorsa, bunu elde etmesini sağlarım,” dedi Striker. “Bu işe teşkilattan başlarım.” Felicia merakla ona bakınca, Striker kasvetli bir tavırla gülümsedi.

“Sonra anlatırım,” dedi. “Doğru zamanda.”

Yarım saat sonra, yani tam olarak saat sekizde, Boundary Yolunun belediye sınırından geri döndüler ve Vancouver Şehrine girdiler.

“Bu işe yanlış bakış açısıyla yaklaşıyoruz,” dedi Striker. “Larisa’nın nereye gittiğini bulmaya çalışmaktansa, neden gittiğini anlamaya çalışalım.”

Felicia ona tuhaf tuhaf baktı. “Neden gittiğini biliyoruz zaten.”

“Biliyor muyuz?”

“Tıbbi alıkoyma emri yüzünden.”

Striker hayır demek istermiş gibi başını salladı. “Larisa alıkoyma emri haricinde de bir şeyden kaçıyor. Öyle olmalı. Şimdi, olanları düşünelim. Kadın bana bir e-posta yolluyor ve Mandy’nin bir cinayete kurban gittiğini söylüyor. Evinde bulduğumuz kağıtlarda Saralının ismi de yazıyor. O zaman, bunu akıl hastalığına yormuştuk. Ama şimdi o

kadar emin değilim.”

Felicia başını salladı. “Sanki elinde bir kanıt var gibi.” Striker, Larisa’nın darmadağın evinde buldukları açılmış DVD kaplarını düşündü.

“O kanıtın ne olduğunu öğrenmeliyiz,” dedi.

Felicia diz üstü bilgisayarı yeni bir enerjiyle açtı. “Her şeyin üzerinden bir kez daha gidelim.”

Striker arabayı yol kenarına çekti. Defterini ve Larisa’nın evinde buldukları kanıtları koyduğu dosyayı açtı. Dosyanın içi tıka basa doluydu. Öyküler. Makaleler. Gazete kupürleri.

Ama bir şey diğerlerinden daha fazla göze çarpıyordu. Vancouver Province gazetesinden kesilmiş, Regency Otelinde intihar eden bir adamla ilgili bir makaleydi. Birisi kaim uçlu bir kalemle, makalenin üstüne YALAN! YALAN! YALAN! yazmıştı.

Striker makaleyi okuyup, kurbanın isminin Derrick Smallboy olduğunu gördü. Adamın depresyon hastası, bir uyuşturucu bağımlısı olduğu ve fetal alkol sendromundan mustarip olduğu yazıyordu.

Müthiş bir üçlüydü doğrusu.

Striker bu karamsar öyküyü ilginç buldu.

Felicia’ya “Adamın ismini tarat,” dedi. “Derrick Smallboy. Yirmi sekiz yaşındaymış.”

Felicia dediğini yaptı, birkaç saniye sonra da bilgilere eriştiler.

“Ölmüş,” dedi.

“Bunu ben de biliyorum, makededeki adamın ismi bu. Bilgilerini okuyup bana da anlat.”

Felicia bilgileri okumaya koyuldu. Bir süre sonra, şok içinde ona baktı. “Lanet olsun, Jacob. Şuan bak. Burada Smallboy’un depresyon hastası, FAS olduğu, alkolik ve şizofren olduğu yazıyor. Adam berbat durumdaymış. Regency Otelinin tepesinden aşağı atmış kendini.”

“Bunların hepsini biliyorum.”

“Sabırlı ol,” dedi Felicia ve okumaya devam etti. “Ayrıca, EvenHealth programına devam ettiği ve SÖYM dersleri de aldığı yazıyor.”

Bu bilgi Striker’ın dikkatini çekti.

Uzanıp raporu kendisi de okudu. Derrick Smallboy’un hiçbir görgü şahidi olmaksızın otelin tepesinden atladığını ve yere çakıldığını okurken gözüne bir şey çarptı. Smallboy bir Çalıntı Mal duyurusunda bulunmuştu.

“Şunu bir araştıralım,” dedi.

Felicia ekrandaki dosyadan çıkıp Kayıp Mallar sayfasına girdi. Oradaki bilgiler bir hayli kısaydı. Smallboy BC ehliyeti, personel kartı ve doğum sertifikası gibi birkaç kimliğini kaybetmişti. Bunların çalındığını düşünüyordu, fakat makaleyi yazan kişi onun paranoyak olduğunu ima ediyordu.

“Tekrar Larisa’nın ana sayfasına dön,” dedi Striker.

Felicia ana sayfaya dönünce, Striker Larisa’nın önceki sene Ağustos ayında yazdığı raporlardan birini gösterdi. Rapor bir Kayıp Mal raporu olarak yer alıyordu; Felicia rapor özetini açınca Striker bazı temel bilgiler gördü.

Larisa’nın tüm kimlikleri alınmıştı. Tıpkı Smallboy’un-kiler gibi. Larisa da kimliklerinin çalındığını düşünmüştü. Ama bunun bir kanıtı yoktu.

Hatta, muhtemel bir şüpheli de yoktu. En sonunda, rapor Bulunamadı ifadesiyle kapatılmıştı.

Striker Felicia’ya baktı. “Equifax’teki tanıdığın hâlâ orada mı?”

“Evet. TransUnion’da da var.”

“Onları ara. Smallboy’la ve Larisa’yla ilgili herhangi bir kredi sorunu olup olmadığını öğrenelim.”

Felicia telefonunu alıp Hem TransUnion’m, hem de Equifax’m veritabanlarını araştırabilecek tanıdığını aradı. Sonuçların gelmesi uzun ve zahmetli oldu, ama yirmi

dakika sonra Felicia suratında tuhaf bir ifadeyle telefonu kapattı.

“Kötü kredi raporları mı?” diye sordu Striker.

“En kötüsü hem de. Geri ödemesiz. R3’ler. Ne ararsan var. Üstelik bu kadarla da bitmiyor. Small ve Logan kimlik hırsızlığı kurbanı olmuşlar. Büyük bir sahtekarlığa kurban gitmişler. Hepsi kayıtlı. Birisi onları iflas edecek hale getirmiş. Onların adına kredi kartı çıkarmış, banka hesaplarını olduğu gibi boşaltmış.”

Striker yeni bir ipucu buldukları umuduyla canlandığını hissetti.

“Çok büyük bir tesadüf,” dedi.

“Dahası da var,” dedi Felicia. “Ondan Mandy Gill’le Saralı Rose’u da araştırmasını istedim. Aynı olay onların da başına gelmiş. Hepsinin kimlikleri çalınmış ve hepsi de kimlik hırsızlığı kurbanı olmuş.”

“Larisa kimliklerinin fiziksel olarak çalınmasını rapor etmiş mi, yoksa birisi onun kimliğini kullanarak daha fazla kredi mi almaya çalışmış?”

“Her ikisi de.”

Striker, Larisa Loganın kimlik hırsızlığını bildirdiği tarihe baktı.

“Larisa olayı geçen senenin 3 Ağustosunda bildirmiş,” dedi.

Felicia başını salladı. “Üç gün sonra da kliniğe yattı.”

J “Hangisine?”

“Riverglene.”

“Kimin emriyle yatmış?”

“Dr. Riley M. Richter.”

Striker zihninin bunca yeni bilgiyle bulandığını hissedip geriye yaslandı. Dört kişi kimlik hırsızlığı kurbanı olmuştu. Aralarındaki bağlantı da EvenHealth programının doktorlarıydı. Şimdi, bu kişilerden üçü ölmüştü, biri de kayıptı. Bunca tesadüfün yan yana gelmesi yüzde sıfır ihtimaldi.

“Dönüp dolaşıp doktorlara geliyoruz,” dedi. “Ostermann ve Richter.”

Tam bunları söylemişti ki cep telefonu çaldı. Telefonu alıp kulağına götürdü ve “Dedektif Striker, Cinayet Masası,” dedi.

Yanıt veren ses yumuşak ve tatlıydı. Bir kadın sesiydi.

“Ben Dr. Richter. Sanırım beni arıyordunuz.”

Altmış Sekiz

Dr. Richter’in Striker’a verdiği adres, Kanada’nın emlak açısından en zengin bölgesi olan Batı Vancouver’da Sto-ne Creek Slope denen bir yol üstündeydi. Trans-Kanada Otoyolunda on dakika yol aldıktan ve bölgeye girdikten sonra, Striker bunun nedenini anladı.

Evler gitgide daha büyük ve gözden ırak hale geldi. Evlerin araba yolları uzun ve yaşlı selvilerle çevriliydi ve malikanelerin birçoğu da kapılı garajların ve yüksek taş duvarların ardında gizliydi. Her evin aşağıdaki körfezin buz gibi sularına bakan bir verandası vardı.

Striker bu su geçitlerine baktı. Hepsi cilalanmış siyah taş gibi görünüyor, bulutsuz karanlık göğü andırıyordu. Bunların ardındaysa, ıslık ıslık ve hareketli Vancouver şehri vardı. Cıvılcıvılcıvı bir gece hayatı olan bir şehirdeki sıradan bir hafta içi günüydü.

Striker aradıkları adresi sol tarafta görene dek, kıvrıla kıvrıla ilerleyen uzun yokuştan yukarı doğru yavaş yavaş ilerledi. Diğer evlerin araba yolundan çok daha ufak, neredeyse ağaçların tamamıyla gizlediği araba yolunu gördü.

“Ne kadar da gözlerden uzak,” dedi Felicia. “Sanki bir hiçliğin orta yerindeyiz - ama şehir sadece on dakikalık mesafede. Güzel bir yermiş.”

“Üstelik bir servete mâl olmuş gibi görünüyor. Doktorlar,

avukatlar ve ünlüler bu yüzden burada oturuyorlar.”

Araba yoluna girdi ve ufak, yuvarlak araba parkına girdi. Arabadan indiler. Karşılarındaki ev gördükleri diğer evler kadar gösterişli değildi, fakat zaten bu mahallede ‘gösterişli olmayan bir ev yine de milyonlar değerindeydi.

Evin girişindeki ışıklar aniden yandı ve ön kapı açıldı. Kapıdaki kadın otuzlarında gözüküyordu. Siyah renkli ağır bir ceket ve etek giymişti. Açık kahverengi uzun saçları vardı, ama topuz yapmıştı. Güçlü, ancak güzel bir yüzü vardı. Bir an bile heyecana kapılmayan ve Striker’ın gözlerinin içine bakan gözleri vardı.

“İyi akşamlar, ben Dr. Richter,” dedi. “Sizi bekliyordum.” Birkaç dakika sonra, hepsi içerideydi ve kendilerini tanıştırmışlardı. Hep birlikte dışarıdaki yüzme havuzuna ve bunun ardındaki körfez kayalıklarına bakan aşağı kattaki ufak çalışma odasına geçtiler. Fiskos masasının üstünde bir kase taze mandalina duruyordu. Bütün odaya mandalina kokusu sinmişti.

Striker tam Dr. Richter’in karşısında duran geriye yatan deri koltuğa geçti, Dr. Richter de ikili koltuğa oturdu. Aralarındaki diğerinin bir eşi olan koltuğa da Felicia oturdu. “Güzel bir yer,” dedi Striker.

Dr. Richter bir bacağını diğerinin altına kıvrıp, eteğini düzeltti. “Burası amcama ait,” dedi. “Kirası iyi, kendisi de tam karşı eve oturuyor ki benim için mükemmel bir durum, çünkü genellikle evde olmuyorum. Benim için eve göz kulak oluyor.”

“Dün de evde değildiniz herhalde,” dedi Striker. “Size birkaç mesaj bırakmıştım.”

“Evet, size daha önceden geri dönemediğim için kusura bakmayın. İki gündür mesajlarıma bakmadım. Zaten dün bütün gün yoldaydım, New York’tan buraya uçuyordum.” “Konferans mı?” diye sordu Felicia.

Dr. Richter başını salladı. “Ailem orada. Biraz onları zi-

yaret ettim, biraz da sosyal açıdan zorunlu olarak yapmam gereken ziyaretler vardı. Ama aslında oraya bölgeyi incelemek için gitmiştim. Özel bir muayenehane açmayı düşünüyorum. Buraya kıyasla üç misli para kazanılıyor, vergiler de yandan az.”

“Epeyi fark varmış,” dedi Felicia.

“On beş senelik bir fark hem de; altmış beş yerine elli yaşında emekli olabilir insan.” Dr. Richter her ikisine de baktıktan sonra, konuşmaya devam etti. “Bu mesleğe psikiyatriyi çok sevdiğim için başlamadım,” dedi. “Çok para kazanmak, erken emekli olmak ve hayattan keyif alabilmek için başladım.”

“Ama buna rağmen EvenHealth’te çalışmayı tercih ettiniz.” dedi Striker.

“Evet.” diye yanıt verdi Dr. Richter aradaki bağlantıyı tam olarak kuramayarak.

Striker ne demek istediğini açıkladı: “Program devlet destekli ve Dr. Ostermann en yoksul hastalara yardım etmesiyle tanınan biri. Devletin özellikle de bu bölgede özel muayenelerden kazanılana yakın bir ücret ödemediğine eminim.”

“Ödemiyorlar zaten.” dedi Dr. Richter. “Evenhealth’te para için değil, deneyim kazanmak için çalışıyorum. Dr. Ostermann’ı çok kişi tanıyor. Hem programı nasıl oluşturduğunu da görmek istedim. New York’taki hedefim bana çalışan doktorlarla kendime ait bir program başlatabilmek. Para orada.”

Striker kadını ilginç bulmuştu. Oldukça açık sözlüydü, ama ilginçti. Hatta çekiciydi. Defterini çıkarıp aradığı şeyi görene dek sayfaları çevirdi.

“Bazı hastaların reçetelerini siz yazmışsınız.” dedi. “İlaçların türü ve dozajı aynı.” Defterindeki notları göstermek için defterini ona uzattı, doktor da sayfadaki isimleri ve ilaçları okudu.

“Bu hastalar EvenHealth’in bir parçası mıydı?” diye sordu.

“Evet, SÖYM dersleri almışlar.”

Dr. Richter haaa dedi. “Grup seansları. Sosyal Özgürlük ve Yaşamla Mücadele becerileri.” Gülümsedi. “Dr. Ostermann’ın on adım programları. Aslında, daha ziyade bipolar hastalara yöneliktir. Hastalardan bazılarında Yaygın Anksiyete Bozukluğu var. Lexapro ve Effexor da bu rahatsızlığın tedavisinde kullanılan ilaçlar. Özellikle bir arada alındıklarında çok iyi sonuç verdikleri gözlemlendi. Ama bundan da ayrıntılı bir bilgi istiyorsanız, dosyalarımı göz atmam gerek.”

“Kendi reçetelerinizi hatırlamıyor musunuz?” diye sordu Striker.

Dr. Richter şaşkınlıkla güldü. “Dedektif, lütfen. Even-Health’teki işimle diğer klinikleri göz önünde bulundurursanız, geçen sene yedi yüzü aşkın hasta tedavi ettim. Bu hastaların her biri on farklı ilaç kullanıyor. Bu da toplam yedi bin ilaç eder. Ciddi ciddi hepsini hatırlayabileceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Toplu üretim gibi geliyor kulağa.”

“Bana da para gibi geliyor,” dedi doktor cesurca. “Dedim ya, saatlerce çalışmak ve gelişme kaydedememek için girmedim bu işe. Para kazanmak için girdim. Peşin para. Kırk yaşıma geldiğimde, Jamaika’ya yerleşip kumsalda gezmeyi planlıyorum.”

Striker bunu duymazdan geldi. “Beni ilaç türleri değil, hastaların isimleri ilgilendiriyor,” dedi. “Mandy Gill, Sarah Rose ve bir de Larisa Logan.”

Dr. Richter bir süre bir şey demedi. Gözleri uzaklara daldı, suratı ifadesizleşti. O anda, Striker’ın gözüne çok daha yaşlı gözüktü. Çok daha deneyimli ve profesyonel birisine dönüştü.

“O grubu hayal meyal hatırlıyorum,” dedi en sonunda.

“Ama onlar hakkında rahat rahat konuşabileceğimi sanmıyorum; yani, dosyama bakmam gerek. Unutmayın, ben sadece Dr. Ostermann orada olmadığı zamanlarda yerini doldurmak için orada bulunuyordum.”

Striker ısrarla “Larisa Logan,” dedi.

Dr. Richter ona buz gibi bir bakış fırlattı, ama yine de konuştu.

“Onu hatırlıyorum. Yanılmıyorsam, Maktul Hizmetleri görevlisiydi.”

“Öyleydi,” diye doğruladı Striker. “Ailesi bir araba kazasında hayatını kaybetmişti. Larisa Logan da kazanın ardından bir çöküş yaşamıştı.”

“Evet, Larisa Logan’ı hatırlıyorum. İyi yürekli ve samimi bir kadındı. Ona üzül müştüm.”

Striker hiç de öyle olduğunu sanmıyordu, ama bir şey demedi.

“Larisa kayıp,” diyerek Felicia araya girdi. “Onu mutlaka bulmamız gerekiyor; fakat bunun sebebi herhangi bir suça dayanmıyor, kendi iyiliği için bulmamız gerek onu.”

Dr. Richter şaşırdı. “Anladım, neden benimle görüşmek için geldiniz o halde?”

Striker gözlerini kırptırdı. “Onun doktoru siz değil miydiniz?”

“Hayır, alakası bile yok. Daha önce de dediğim gibi, ben SÖYM dersleri için doktorun stajyeri konumundaydım. Bu hastalarla asla özel seanslar yapmadım - o işte para yok.” “Peki, Larisa’nın doktoru kimdi?” dedi Felicia.

“Dr. Ostermann tabii ki.”

Striker oturduğu yerde öne eğildi. “Bir dakika. Arada sırada Dr. Ostermann’ın yerini almak haricinde, Larisa’yla hiç ilgilenmediniz mi yani?”

“Tabii ki hayır. Larisa sadece ve sadece Dr. Ostermann’ın hastasıydı. Doktor, Larisa konusunda ... oldukça sahiple-niciydi. Kişisel projesi gibiydi.”

Striker Felicia’ya bakınca, onun da gerildiğini fark etti. Konuyu değiştirdi. Dr. Richter’in hastalar üstünde deneysel ilaç kullanıp kullanmadığını, orduyla bir bağlantısı olup olmadığını ve Riverglen Zihinsel Sağlık Merkezinde çalışıp çalışmadığını sordu.

Üç sorunun yanıtı da kesin olarak hayırdı. Görüşme bitince, Striker ayağa kalktı ve defterini tekrar cebine koydu. Kadının elini sıkıp vakit ayırdığı için teşekkür etti. Sonra, Felicia’yla birlikte ön kapıya yürüdü.

“Telefonunuzu yanınızdan ayırmayın,” dedi doktora. “İçimde sizi tekrar arayabilirmişiz gibi bir his var.”

“Ne zaman isterseniz,” dedi Dr. Richter.

Ama gülümsemedi.

Batı Vancouver’ın selvilerle kaplı tepelerinden geriye dönüp, otoyoldan şehir merkezine indiler. Yol boyunca, Striker zihnini rahatlatmaya ve her şeyi yerli yerine koymaya çalıştı. Ama Felicia çok kaygılıydı.

“Bağlantı tamam,” dedi. “Dr. Ostermann hastaların dördünü de tedavi ediyordu - Gill, Rose, Mercury ve Larisa Logan. Dahası, onları sadece grup seanslarında değil, bire bir de görüyordu.”

Striker başını salladı. “Haklısın. Ayrıca, Gill bana suç mahallinde saldıran adamla da aynı boyda ve kiloda. Ama tüm bunlar hâlâ ikincil konular. Her şey öyle.”

Felicia suratını ekşitti. “Nasıl yani, paçayı yırtacak mı?”

“Hayır, onu görmeye gideceğiz.”

Felicia tamam der gibi kafasını salladı, ama endişeli görünüyordu. “Onu sinirlendirmemeye gayret et,” dedi.

Striker ona şöyle bir baktıktan sonra Lions Gate Köprüsü’ne doğru yola devam ettiler. “Onu görmeye gideceğiz, dedim konuşmaya değil.” Cep telefonunu çıkarıp Hans Jager’i aradı. Onu tanıyanlar, mankafa derlerdi. Mankafa Acil Çağrı Ekibinin önemli üyelerinden biriydi. Adam telefona yanıt verdi, konuştular ve birkaç dakika

sonra Striker telefonu kapatıp Cambie Sokağı köprüsüne yöneldi.

Oradan birkaç malzeme almaları gerekiyordu.

Altmış Dokuz

Engerek düzeni kurduğunda, aradan ne kadar vakit geçtiğinin farkında değildi. Saat gece sekiz de olabilirdi, sabah saatleri de olabilirdi. Bilmiyordu. Umurunda değildi. Zaman onun için önemli değildi ve sadece bir görevdeyken umursardı. O sırada önemli olan tek şey düzenin tamamlanmış olmasıydı. Bir de iyi yapılmış olması.

Öyleydi.

Kamera, servis asansörünün otuz santime yarım metre olan dört girişine sıkı bir biçimde vidalanmış olan çelik kolların içine yerleştirilmişti. Kameranın merceği duvardaki ufak deliğin içinden geçip diğer taraftan çıkıyordu. Doktorun özel odasının tam ortasına bakan iki buçuk santimlik bir mercekti.

Orası yasak odaydı.

Engerek kamerayı çevirip LED ekrana baktı. Görüntünün açısı mükemmeldi. Odadaki meşe çalışma masasının tamamını alıyordu. Sayvanlı kocaman yatağı, karşı köşedeki kilitli dolabı da alıyordu.

Kamera her şeyi görüyordu.

Doktor sanki düzeneğin kurulduğunu biliyormuş gibi odaya geri geldi, ama yalnız değildi. Engerek ilk önce kameradan uzaklaşıp, servis asansörünün uzun ve dar boşluğunda geri dönmeye koyuldu. Fakat bir şey duraksamasına neden oldu.

İçini büyük bir merak kaplamıştı.

Tekrar yukarı tırmanıp kameranın LED ekranına baktı. Kameranın hareket sensörü çoktan devreye girmiş, kayıt başlamıştı. Odadaki iki kişi konuşuyorlardı. Engerek bu konuşmayı daha önce de duymuştu. Sonuçlarını da biliyordu. Var olduğundan haberdardı.

Ama asla görmemişti.

Karanlıkta gizlenip Doktorun dolabın kilidini açışını izlerken, göğsünün tuhaf bir biçimde sıkıştığını hissetti. Doktorun dolaptan çıkardığı şeyi görünce, kendisini daha da kötü hissetmeye başladı. Aslında şok olmalıydı. Korku ve tiksinti hissetmeliydi. Tüm bunları hissetmesi gerektiğini biliyordu, ancak hiçbirini hissetmedi. Hissettiği tek şey, neredeyse inanmazlıkla LED ekranı izlerken göğsünde biriken ve her yanına yayılan sıkıntıydı.

Çıglıkları duyduğunda, ilk kanı gördüğünde, Engerek geri dönmek istedi, ama dönmedi. Orada donmuş bir halde, hareketsiz durdu. Karanlıkta bir heykel gibiydi. Gözlerini ekrandan ayıramıyordu.

Yetmiş

Trafik şaşılacak derecede kötüydü; bu yüzden düşündüklerinden de geç kaldılar. Striker Cambie Sokağı köprüsünün kuzey ucuna varana dek, Taşkafa'nın gitmiş olacağını düşünüyordu. Ama Nelson Sokağının alt kısmına vardıkten saniyeler sonra, Felicia kapkara tulumlar giymiş bir grup adam gördü. Gecenin boğucu karanlığına karışmışlardı. Birkaçı kaldırım kenarında park etmiş beyaz kamyonete biniyordu.

Bu adamlar AÇE'ydi. Acil Çağrı Ekibi.

Kanada'nın SWAT eş değeri.

Oradaki polisler Kırmızı Ekip'ti ve Striker birçoğunu tanıyordu. Herkesin Heyhey diye hitap ettiği Reid Noble vardı. Sadece bir metre altmış santim boyunda olan, bedeninin her yeri inanılmaz kaslarla kaplı olan Davey Combs vardı. Çılgın herifin teki olan Victor Santos vardı. Tanrıya çok şükür ki Felicia'yla bir akrabalığı yoktu. Komiser muavinleri Zulu 5 Tin ismiyse Tyrone Takuto'ydu; adam Striker'ın senelerdir tanıdığı ve saygı duyduğu birinci sınıf bir Avrasyalıydı. Striker onun günün birinde emniyet müdürü olacağına emindi.

Adamların hepsi eğitimden yorgun düşmüş gibiydi, ama gitme vakti geldiği için de mutluydular.

Sıra Miller içmeye gelmişti.

Striker Nelson'a park edip sokağın her iki yönüne de şöyle bir baktı.

"Taşkafa'yı görüyor musun?"

"Sadece kabuslarımda" dedi Felicia.

Striker buna güldü. Felicia tam bunu söylemişti ki, en yakındaki gökdelene bakınca, onu gördüler. Taşkafa binanın güney tarafından aşağı iniyordu. Üç kat yukarıda olduğu halde, hâlâ çok iri kıyım görünüyordu. İki metreyi aşkın boyu ve yüz yirmi kiloluk ağırlığıyla, zapt edilmesi hiç de kolay değildi.

Striker'ı ikinci kattan görüp el salladı. Felicia'yı görünce, suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Selam, tatlım, aşağı inip ekmeğine yağ sürebilir miyim?"

"Gel de buna yağ sür!" diye seslendi Felicia.

Taşkafa kaba bir kahkaha patlatıp zemin seviyesine indi. Ama biraz acele ettiği için, daha ayakları yere basmadan emniyet halatını açıverdi. Paldır küldür yarı poposunun, yarı ellerinin üstüne düştü.

“Yumuşak iniş,” dedi Felicia.

Taşkafa kafasını kaldırıp sırtıttı. “Ateşli kadınlar için yere düşmeye değer.”

Felicia ayyy dedi.

“Ben Shipwreck’ten söz ediyordum.”

Taşkafa kafasını geri atıp korkunç bir kahkaha daha patlattı, sonra ayağa kalktı. Striker bir doksan boyundaydı ve yüz kiloydu. Ufak tefek bir adam değildi. Ama Taşkafa’nın yanında kendisini minik hissediyordu. Yanma gittikten sonra, iki dost eski günleri dakikalarca yâd ettiler. Sonra, Taşkafa malzemelerini toparlayıp kamyonete yüklemeye koyuldu.

“Şu malzemeler var ya?” dedi Striker.

Taşkafa başını salladı. “Evet, evet. İhtiyacın olan her şey burada var, ama bunları ya bana gece yarısı getirirsin, ya da Stark taşaklarımı ipe dizer.”

Striker tamam der gibi başını salladı. Stark Acil Çağrı Ekibi’nin yetkili dedektifiydi. İşini kurallara göre yapan ve

kağıt işleri olmaksızın Strikera malzemeleri asla vermeyecek türden bir adamdı; gerçi, kağıt işleri tamamlansa bile, buna izin vereceği meçhuldü. AÇE bebeğiymiş ve onu hiçbir şaibeli işe bulaştırmak istemezdi.

Striker eski arkadaşının yardımına minnettar kalmıştı.

“İzci sözü,” dedi.

Taşkafa ona pek de inanmıyormuş gibi baktı. Buna rağmen, malzeme çantasından iki tane gece görüşlü gözlük çıkardı. Striker arkadaşının uzattığı gözlüğü aldı. Felicia diğer gözlüğü almak için elini uzatınca, Taşkafa gözlüğü gözlerine tuttu, Felicia’nın göğüslerine baktı ve “Leziz,” dedi.

“Kahrolası gözlüğü ver bana.”

Taşkafa gözlüğü uzatınca, Felicia hemen elinden kapıverdi. Strikera ters ters bakıp “Bunun için hâlâ DK’ya gitmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

DK. Darbe Kuvveti. Vancouver Polis Gözetim Timi.

Striker kaşlarını çattı. Felicia zaten bu konuyu arabada açmıştı, ama her zamanki gibi ısrar ediyordu.

“Bunu kendimiz de yapabiliriz,” dedi.

“Bunun eğitimini almadık.”

“Eğitim mi?” Striker güldü. “Bir şey yapacağımız yok, sadece bir baskın düzenleyeceğiz, o kadar. Tıpkı bir uyuşturucu baskını gibi. Tanrım, daha önce kaç tane baskına katıldın?”

Felicia omuzlarını silktiler. Muhtemelen yüz baskına katılmıştı.

“Sadece gözlem yapacağız,” dedi Striker.

“DK yine de en iyi çözüm,” diye yanıt verdi Felicia.

“Ama DK çok vakit alır. Form doldurmak gerek. İzin almak için başvurularda bulunmak gerek. Resmi izin belgelerinin okunması ve onaylanması gerek. Sen de Laroche’un prensiplere aykırı hiçbir şey yapmadığını gayet iyi biliyorsun.”

Felicia uzunca bir süre bir şey demedi, sonra saatine baktı.

“Vakit geç oldu.”

Striker da bunun farkındaydı. Taşkafaya baktı. “İşimiz bittiğinde, bunları dolabına koyarım.”

“Koysan iyi olur,” dedi Taşkafa. “Benim başım derde gi-

»

rer.

Striker başka bir şey demedi. Malzemeleri aldı ve arabanın bagajına koydu. Felicia arabaya geri dönünce, hemen yola çıktılar. Saat dokuza gelmek üzereydi ve kaybedecek bir dakikaları bile kalmamıştı.

Endowment Lands denen bölge sadece on dakika mesafedeydi.

Ostermannların eviyse Belmont Caddesi’ndeydi.

Striker birkaç sokak öteye park etti, batı yönünden yürüyerek eve doğru ilerlemeye başladılar. Eve varınca, Striker yavaşladı. Kapalı kapılar ardındaki evin birçok kısmındaki ışıklar sönmüştü. Bir, iki ışık yanıyordu - kütüphanenin ve mutfağın ışıkları hemen göze çarpanlar arasındaydı.

“Kimse evde yok galiba,” dedi Felicia.

Striker evin önüne park edilmiş Land Rover’ı ve araba yolundaki BMW’yu gösterdi. “Birileri evde.”

Eve dikkatle baktı. Daha doğrusu, ilgisini en çok çeken odalara baktı: ana yatak odası, ofis ve çalışma odası evin güneybatı tarafındaydı. Bu yüzden, Japon erik ağaçlarının bulunduğu alan, evi gözetlemek için en kusursuz yer gibiydi. Bahçenin oraya yakın bir yerinde ufak bir tepecik vardı ve karanlıkta kalıyordu.

“Şuraya gidelim,” dedi.

“Tamam, gördüm,” diye yanıt verdi Felicia.

Striker doğu yönündeki komşu eve baktı. Köpek yoktu. Kimse gözükmiyordu. Ev halkı o gece dışarıdaymış gibi bütün ışıklar da sönmüştü.

Kısacası gizlenmek için mükemmel bir yerdi. Malze-

meleri alıp yan eve geçtiler. İki evin arasında bahçelerini ayıran beton bir duvar vardı. Yolun üçte birini aşıp uzun, çıplak Japon erik ağaçlarına vardıklarında, Striker durdu; telefonunun titreşim modunda olup olmadığını kontrol etti, sonra Felicia’ya baktı.

“Telefonunu sessize aldığına emin ol,” dedi.

Felicia dediğini yaptı.

Striker tatmin olmuş bir tavırla duvarı kontrol etti. Duvar iki buçuk metre yüksekliğinde olduğu için, diğer tarafa geçerken Felicia’ya yardım etti. Felicia karşı tarafa geçtikten sonra, geriye gidip hızla koştu ve duvara tırmanıp diğer tarafa atladı.

Ostermannların bahçesinde, her yer sessiz ve sakindi. Üstüne tünedikleri yeşillik tepeden malikanenin tüm güney ve doğu tarafı görünüyordu. Striker kuzeydeki ağaçlıklı bölgeye doğru ışıklandırılmış bahçenin kenarından, ardındaki kayalıklara kadar her yeri görebiliyordu. Boğazda, ay ışığı dalgaların üstünde parlıyor, suya buğulu cam görüntüsü veriyordu.

“Yatak odasını, oturma odasını ve çalışma odasını buradan görebiliyoruz,” dedi Felicia. “Ama kütüphane ve mutfak hiçbir şekilde gözüküyor.”

Striker başını salladı. “Arka tarafa dolan o zaman. Bak bakalım mutfağı ve kütüphaneyi görebileceğimiz farklı bir açı var mı? Böylece, tüm evi görebiliriz.”

Felicia doğrulup, yavaş yavaş evin doğu tarafına doğru ilerledi. Köşeyi dönünce, karşısına barbekü alanı çıktı. Felicia gözden kaybolunca, Striker dürbününü çıkarıp, mercekleri evin ön tarafına ayarladı.

Araba yolunda Dr. Ostermann’ın BMW’su duruyordu. Evin doğu tarafıysa Land Rover park edilmişti. Striker arabanın, araba yolunun taş ve çelik sütunlarının ve çakıl taşlı yürüyüş yolunu çevreleyen eski moda fenerlerin de ötesine baktı. Doktorun çalışma odasının penceresine odaklandı.

Panjur çekilmişti, perdeler de sıkı sıkı örtülmüştü. Striker telefonunun titrediğini fark edince, hemen açıp kulağına götürdü.

“Sana iyi bir pozisyon buldum,” dedi Felicia. “Evin kuzey ve batı taraflarını olduğu gibi görebiliyorum.”

“İlginç bir şey var mı?”

Felicia durumdan pek de hoşnut değilmiş gibi ofladı. “Ev boş görünüyor.”

“İzlemeye devam et. Her şeye de hazırlıklı ol.”

Striker telefonu kapatıp eve baktı.

Uzunca bir süre çalışma odasını izledi; kepenkler her an açılıp ardındaki gizemini ortaya koyabilirmiş gibi gözlerini başka yöne çevirmedi. Tabii, kepenkler açılmadı ve birkaç dakika sonra, Striker dikkatini bir alt kattaki ofise verdi. Işıklar açık değildi. İçeride herhangi bir hareket de gözüküyordu. Ana yatak odasına baktı. Perdeler yarıya kadar çekilmiş olduğu halde, dürbünle içerisini görebiliyordu.

Yatak odası da tıpkı ofis gibi karanlık ve hareketsizdi.

Tam biraz daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken, yatak odasının kapısı açıldı ve birisi odanın ışığını açtı. İçeri Dr. Ostermann girdi; ama içeri girdi diye ifade etmek biraz tuhaf olacaktı. Temkinle, topallaya topallaya girdi içeri. Gömleğini çıkarırken de acı çektiği her halinden belli oluyordu. Gömleğinin düğmelerini çözüp yere attı.

Striker onu izlerken, birkaç tane kırmızı uzun iz fark etti. Çizik olabilirdi. Bir tanesi boynunun yan tarafındaydı, diğeryse sırtının üst tarafında. Daha iyi görebilmek için dürbünü ayarladı, ama doktor görüş açısından çıkıp perdenin yarı kapalı tarafında kaldı.

Striker onunla ilk tanıştığında da doktorun ne kadar dikkatli hareket ettiğini hatırladı. Şüpheli onunla boğuşup Mandy Gill’in binasının üçüncü katından atladıktan birkaç saat sonra karşılaşmışlardı.

Doktor yine yaralanmış gibiydi.

Hali tavrı tuhaftı.

Ön kapı aniden açıldığında, Striker bunları düşünüyordu. Dışarı Dalia fırladı. Elleriyle kulaklarını kapatmıştı ve suratı gerilmişti. Ön bahçeye koştu, bahçe kapısını açtı ve Belmont Caddesinin doğusuna doğru koşmaya başladı. Bir sonraki eve varınca, Striker onu gözden kaybetti.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Striker cep telefonunu çıkarıp Felicia'yı aradı. "Herhangi bir şey var mı o tarafta?"

"Hiçbir şey yok. Görünürde kimse yok ki."

"Buradan doktoru görebiliyorum; yine bir kavgaya girmiş gibi görünüyor. Burada bir şeyler oluyor Feleesh. Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaşıcağım."

"Önce bir ekip daha çağıralım."

"Hemen bakacağım."

"Bu ailede bir tuhafılık var, Jacob. Hoşuma gitmiyor. Güvenli değil."

"Polis işi asla güvenli değildir."

"Ama bu durum farklı."

"Beni koruman yeterli, Feleesh. Beni koru, telsizin de açık olsun."

Telefonu kapatıp gizlendiği yerden çıktı ve erik ağaçlarının arasından geçti. Araba yoluna ve döner adaya varınca, dürbünü ceketinin iç cebine soktu, sonra ön tarafın basamaklarından çıktı. Ön kapı hâlâ yarı aralıktı ve malikaneden hâlâ çıt çıkmıyordu. Koridorun ucunda, mutfaktan ve kütüphaneden ışık geliyor, her yeri kemik sarısı bir renge boyuyordu.

Orada kimse yoktu.

Striker antreye girdi. Hava dışarıya göre sıcaktı; şöminenin yumuşak uğultusunu duydu.

"Kimse var mı?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Dışarı çıkıp zile bastı. Kapı zili evin her yanında çın çın öttü, antrede yankılandı. Birkaç saniye sonra, yukarı kattaki ahşap zeminde ayak sesleri duyuldu.

Ana yatak odası, diye düşündü Striker.

Ayak seslerinin yaklaşmasını, Dr. Ostermannın merdivenin başında belirmesini sabırla bekledi. Bir kat yukarıda olduğu halde, doktorun alnındaki ter damlacıklarını ve göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını fark etmemek elde değildi. Bedeni uyuşmuş gibi hareket etse de, karanlık gözleri gayet uyanık görünüyor, antrenin her karışında gidip geliyordu. Maun merdivenlerden aşağı bir adım atınca Striker'ı gördü ve olduğu yerde kaldı.

"Dedektif," dedi. Ne kadar şaşırdığını gizlemeye gerek görmedi. "Bu... çok beklenmedik bir ziyaret oldu."

"Konuşmamız gerek."

Dr. Ostermann yavaşça başını salladı. "Konuşmamız gerek. .. Şey, tabii. Neden yarın sabah..."

"Yarın sabah değil. Şimdi," dedi Striker.

Kapıyı kapattı.

Yetmiş Bir

Nedense, kütüphane aşırı sıcak ve nemliydi. Odanın çeşitli yerlerindeki ısıtma deliklerinden içeri düzenli ve güçlü bir hava akımı pompalanıyordu. Striker deliklerden birini ayakkabısının ucuyla örttü. Etrafına göz gezdirince, bir kez daha şöminenin üstündeki aile fotoğraflarını gördü. Lexa'nın, Dalia'nın, Dr. Ostermannın ve Gabriel'in fotoğrafları ona bakıyordu. Striker bu eve ilk geldiğinde, bu fotoğraflarla ilgili bir şey onu rahatsız etmişti. O zaman, bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Ama o anda anladı.

Sorun, gülümsemeleriydi. Her birinin gülümsemesi sanki suratına kazınmış gibi kusursuz görünüyordu. Ama gülümsemelerin altında başka hislerin de işaretleri vardı. Lexa Ostermannın gözlerindeki korku, Dalia'nın bakışlarındaki boşluk ve Gabriel'in keskin ve odaklı bakışları ve gözlerinin ya da kaşlarının etrafında tek bir çizgi bile oluşturmayan gülümsemesi.

Her şey plastikti.

Sadece gülümsemesi keçi sakalını suratına yayan Dr. Ostermann gerçek anlamda mutlu görünüyordu. Ailenin diğer fertleri adeta birer maske takmışlardı. Striker bunları düşünürken, Dr. Ostermann odaya girdi. Suratı yorgun görünüyordu, sarkıttığı omuzları da yorgunluğunu doğrular nitelikteydi.

"Sanırım, mesele yine Billy," dedi.

Striker, Dalia'nın fotoğrafını işaret etti. "Çok güzel bir kız."

Dr. Ostermann neredeyse tereddütle başını salladı. "Öyledir. Aynı zamanda, inatçı, asi ve karmaşıktır."

"Ya işitmesi?"

Doktor gözlerini kırıştırdı. "İşitmesi mi? Bildiğim kadarıyla, işitmesiyle ilgili bir sorunu yok. Neden sordunuz?" "Çünkü az önce kulaklarını elleriyle kapatmış bir halde telaşla evden dışarı fırladı. Yani, ya hoşuna gitmeyen bir şeyler duyuyor, ya da kulaklarında bir sorun var."

Dr. Ostermannın suratı hafifçe kızardı. "Neden geldiniz buraya, dedektif?"

"Buraya... Billy'nin olayıyla ilgili karşımıza çıkıp duran bazı tuhafıkları konuşmaya gelmiştim, ama Dalia ön kapıdan fırlayıp gidince fikir değiştirdim."

"Dedektif, sizi temin ederim ki Dalia için endişelenmenize hiç gerek yok."

"Bana öyle gelmedi," dedi Striker ve Dr. Ostermann'a bir adım daha yaklaşıp boynunun yan tarafına baktı. Adamın teninde ince uzun, kıpkırmızı lekeler vardı. "Bu izler nasıl oldu?"

Dr. Ostermannın suratı biraz daha kızardı. "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"O halde, bir sorunumuz var demektir, çünkü beni ilgilendirdiğini düşünüyorum. İşin aslı, bunun görevim olduğunu söyleyebilirim." Striker ellerini ceplerinden çıkarıp açıklama yapmaya koyuldu. "Bu evden yangından kaçır gibi bir kız dışarı fırlıyor, sizin boynunuzda ve sırtınızda izler var ve bir yanık kurbanı gibi temkinle hareket ediyorsunuz. Bunları görünce, kendi kendime burada her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum tabii."

Dr. Ostermannın gözlerinde tuhaf bir panik ifadesi belirdi; Striker adamın her an kaçabileceğini, ya da saldırı-leceğini hissetti. Ama doktor bir şey yapmadı. Düşüncele-

rini toparlamak istermiş gibi ona uzun uzun baktı, sonra da bir kahkaha patlattı.

“Ailemi taciz ettiğimi mi düşünüyorsunuz yoksa?” “Aklıma gelmedi değil.”

Dr. Ostermann gülmeyi kesince, suratındaki o neşeli ifade birden kayboldu. “Müthiş bir soruşturmacısınız, Dedektif Striker.” Striker’ın izleri daha iyi görebilmesi için, gömleğinin yakasını aşağı çekti. “Buna zona deniyor.” “Zona mı?”

“Evet. Herpes zoster virüsü. Eminim ki daha önce de duymuşsunuzdur; suçiçeği virüsüdür.” Striker yanıt vermeyince, Dr. Ostermann konuşmaya devam etti. “Genellikle kişinin bağışıklık sistemi zayıfladığında çıkar ortaya. Bu durumda, bu halde olmam tamamıyla benim hatam. Tam bir senedir, haftada altmış, yetmiş saat çalışıyorum. Maplevue’da stres, Riverglende stres - bedenimin çökmesi hiç de şaşırtıcı değil. Bir de Billy’yle ilgili olanlar - sanırım, dayanma gücümün sınırına geldim.”

“Zona,” dedi Striker yine.

Dr. Ostermann yavaş yavaş başını salladı. “İki gündür çok sıkıntılıyım. Boynumda, sırtımda ve belimde izler var, zor hareket ediyorum. Duş almak bile acı veriyor.”

Striker bir şey demeden doktorun dediklerini düşündü. “Ya Dalia?” diye sordu.

Dr. Ostermann içini çekti. “Annesiyle kavga etti her zamanki gibi. O yüzden yukarı kattaydım. O ikisi birbirine çok benziyor; tartışmaya başladıklarında, en iyisi onları yalnız bırakmak ve huzur veren bir köşeye çekilmek.” “Peki, eşiniz şu anda nerede?”

“Banyoda olmalı. Kapı zilini duyduğumda küveti dolduruyordu.” Dr. Ostermann yine içini çekmeden önce, Strikera dik dik baktı. “İsterseniz sizinle konuşması için banyodan çıkarıp buraya getireyim.”

Striker bunu duymazdan geldi, diğer konulara geçti.

“Mandy’yi ne kadar süredir tedavi ediyordunuz?”

Dr. Ostermann kaşını havaya kaldırdı. “Konuyu değiştiriyoruz sanırım. Mandy Gilti ne kadar süre tedavi ettim? Emin değilim. Birkaç sene olmalı.”

“Sarah Rose’u?”

“Yine birkaç sene.”

“Billy?”

“Billy’yi Afganistandan döndüğünden ve programım için önerildiğinden beri tedavi ediyordum. Bunlar üç sene önce oldu. Bunları sormanızın bir nedeni var mı, dedektif?”

“Ya Larisa Logan? Onu ne kadar süredir tedavi ediyordunuz?”

Dr. Ostermann konunun nereye varacağını anlamış gibi başını salladı. “Şimdi anladım. Larisa. Ne yazık ki onun hakkında pek bir şey söyleyemem.”

“Onu tedavi ettiğinizi sanıyordum.”

“Bunu ne doğrularım, ne de itiraz ederim.”

“Buna gerek yok,” dedi Striker. “Doğrulamasını çoktan yaptım. Dört hastayı da sizin tedavi ettiğinizi biliyorum: Mandy, Sarah, Billy ve Larisa. Şimdi, üçü öldü, Larisa da kayıp. Bu durum size de garip gelmiyor mu?”

Dr. Ostermann dikkatle kütüphanedeki sandalyelerden birine oturdu, fakat otururken canı yandığı için hafifçe bağırdı. "Ne yazık ki gelmiyor, dedektif," dedi. "Olanlar bana sadece Billy'nin ne denli tehlikeli olduğunu daha önceden anlamış olmam gerektiğini gösteriyor. Doktoru olarak başarısız olduğumu, bunun iki masum insanın hayatına mal olduğunu gösteriyor; hatta belki üç demeliyim."

Striker istifini bozmadı. "Bana da başka bir şey gösteriyor," dedi. "Belki de yanlış kişinin peşine düştüm."

Dr. Ostermann önce ne dediğini anlayamadı, sonra yanakları kızardı ve suratında sert bir ifade belirdi. "Neyi ima ettiğinizi gayet iyi anladım, dedektif. Ama hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Gideceğini düşünmemiştim."

Dr. Ostermann sandalyesinden kalktı. "Artık gitme vaktiniz geldi sanırım. Bir dahaki sefere buraya bir arama emriyle gelmenizi umarım. Çünkü bu arada hukuki ve sivil danışmanlarımla görüşeceğim. Dostane konuşmalarımız burada sona ermiştir."

Striker başını salladı. "Karar tamamıyla size ait."

Dr. Ostermann başıyla kütüphanenin kapısını işaret edince, Striker kasıtlı olarak oyalandı, kütüphaneye şöyle bir göz gezdirdi ve koridora çıkıp ön kapıya doğru yürüdü. Antreye vardığında, karşısına Lexa Ostermann çıktı.

"Dedektif Striker?" dedi şaşkınlıkla Lexa.

"Bayan Ostermann."

Lexa üstündeki incecik kimonoya bakınca, yanakları kızardı. Yukarı katı, evin batı tarafını işaret etti. "Özür dilerim... Banyoya girmek üzereydim... Dalia'nın geri döndüğünü sandım."

"Onunla konuşma," dedi Dr. Ostermann arkalarından.

Lexa'nın suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Striker doktoru duymazdan geldi. Başıyla Lexa'ya selam verdi ve ön kapıya yöneldi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken, arkasını dönüp onlara baktı. Dr. Ostermann karısının önüne geçmiş, suratında buz gibi bir ifadeyle, yumruklarını sıkmış bir vaziyette ona bakıyordu. Onun hemen arkasında, merdivenlerin ilk basamadığında da Lexa duruyordu. Yanakları kızarmıştı, koyu kahverengi gözleri suratını çevreleyen bal rengi uzun saçlarının arasında tereddütlü görünüyordu.

Zona mı? dedi Striker içinden.

Yangında Felicia'yla birlikte neredeyse öldüklerini düşündü. Pencerenin dışına, demir parmaklıkların arasına ölüm anlarını çekmek üzere yerleştirilmiş olan kamerayı düşündü. O kadar öfkелendi ki doktoru oracıkta gırtlakla-

mak geçti içinden. Onu ikiye ayırmak istiyordu. Ama bunun yapmak yerine, ona sert bir ifadeyle uzun uzun baktı ve "İlginizi çekebilecek son bir şey daha var, Dr. Ostermann. ..." dedi. "Videolardan haberim var."

Dr. Ostermannın suratındaki öfkeli, küstah ifade yerini aniden korkuya bıraktı.

Lexa kocasına baktı. "Ne videosu? Dedektif neden söz ediyor?"

Dr. Ostermann yanıt vermedi. İleriye uzandı ve titreyen ellerle ön kapıyı açtı. “İyi akşamlar, dedektif.”

“Sizin için öyle olmayacak.”

Striker arkasına bile bakmadan ön kapıdan çıktı.

Yetmiş iki

Engerek Huzur Yerinde, beton zeminde oturmuş, öylece duruyordu ki kapağın hışımla açıldığını duydu. Kilitlememiş miydi? O tanıdık sesi duyunca, oturduğu yerde tuhaf bir biçimde arkasını döndü, videolar arasında en değerli olanını yavaşça ceketinin iç cebine koydu. Sonra, başını tekrar kapağa çevirdi.

Doktor merdivenlerden aşağı iniyordu.

Engerek buna çok şaşırdı, çünkü oraya kimse inmezdi. Kimse. On senedir kimse inmemişti. Oda o güne dek sadece ona ait olmuştu. Kapağın açılması bile bir ihlaldir aslında. Apar topar ayağa kalkıp arkasına döndü.

Doktor merdivenin alt basamağındaydı. “Filme mi aldın?” diye sordu. “Filme aldın, değil mi? Seni aptal, seni sersem!”

“Neden söz ettiğini anlamadım.”

“Bana yalan söyleme!”

Çat!

Engerek başının sola savrulduğunu hissetti; yanağında kıpkırmızı bir izle acı içinde geriye doğru sendeledi. Bir an için hiçbir şey yapamadı. Odanın ortasında öylece kalakaldı, havanın uğultusunu dinledi. İcini yine o hissin kapladığını hissetti. Diğer tarafa kaydığını fark etti. Sesler, tiz gülüşmelerle başlayarak geri geliyordu.

“Biraz kendi başıma kalmam gerek,” dedi. “Kontrolü kaybediyorum.”

Doktor onu duymazdan geldi; yerde duran DVD kutusunu gördü. Tek bir hamleyle, kutuyu alıverdi.

Engerek nefes alamadığını hissetti.

“Hayır,” diyebildi sadece.

“Bunlar sende duramaz.”

“Onlar bana ait.”

“Hepsini yok edeceğim.”

“Hayır, onlar benim! Benim dedim!”

Engerek tüm bedeninin titremeye başladığını hissetti. Öylesine şiddetli bir biçimde titriyordu ki oda gözlerinin önünde fırladık gibi dönmeye başlamıştı.

Doktor her zamanki gibi onu dikkate almadı. Görmezden geldi. Merdivenlerden yukarı çıktı. Engerek için çok değerli olan filmleri de beraberinde götürdü. Engerek’in sevdiği her şey. Zihnindeki o çılgın sesleri bastırmak, bu soğuk ve zalim dünyada var olabilmek için ihtiyaç duyduğu her şey.

Kapak güm diye kapandı.

Engerek yine yalnız kalmıştı.

Odada bir tek o ve sesler vardı.

“Hayır,” dedi alçak sesle. Sonra, kendisinin bile fark ettiği bir çaresizlik dolu bir sesle “HAYIR!” dedi.

Sesler dalga dalga gelmeye başladı. Gök gürültüsünü andıran, gümür gümür dalgalar halinde geliyorlardı. Engerek yapabileceği tek şeyi yaptı. Pes etti, seslerin onu ele geçirmesine izin verdi. Ondan sonra neler olduğunu bilmiyordu.

Yetmiş Üç

Striker evin ön kapısından çıktı, köşeyi dönüp kaldırıma vardı ve gözden kaybolana dek doğuya doğru yürüdü. Daha sonra, komşu evin yan tarafından gerisin geriye koşup duvardan diğer tarafa atladı ve erik ağaçlarının karanlık gölgelerinin arasında onu bekleyen Felicia’nın yanına düştü.

“Seni öldürebilirim,” dedi Felicia.

“İçeri girmeliydim, hiçbir yere varamıyorduk.”

“Beni beklemeliydin!” dedi öfkeyle fısıldayarak. “Hep böyle yapıyorsun.”

“Planlanmış bir şey değildi.”

“Saçmalama. Ortak mıyız, değil miyiz?”

Striker yanıt veremedi, evden sesler yükseldi. Ne dendiğini anlayamıyorlardı, ama sesler kesinlikle bir erkeğe ve bir kadına aitti. Striker görevini başarıyla yerine getirdiğini anladı.

Dr. Ostermann ve karısı tartışıyorlardı.

“Ne yaptın içeride?” diye sordu Felicia.

Striker omuzlarını silkti. “Bir köpeği köşeye sıkıştırdım.” Felicia ters ters baktı. “Başka?”

Striker yine omuzlarını silkti. “Blöf yaptım. Videolardan haberdar olduğumuzu söyledim.”

“Ne yaptım dedin?”

“Elimizde olduğundan daha fazlası varmış gibi yalan söyledim. İşe yaradı, Feleesh. Doktor allak bullak oldu.

Adamı görmeliydin. Tam hedeften vurdum. Suratındaki ifadeyi görmeliydin. Kalp krizi geçirip antreye yığılabildi.”

“Niye öyle yaptın? Şimdi kanıtları yok etmeye kalkışabilir.”

Striker kafasını salladı. “Asla. Eğer doktor yaptıklarını filme çekiyorsa, bunların ne anlama geldiğini sen de tahmin edebilirsin; o filmler onun kahrolası kupaları. Yakalanma olasılığına rağmen hiçbiri yok etmeyecektir. Ama bir yere saklamaya çalışacağı kesin.”

“Muhtemelen hemen.”

“Kesinlikle, o yüzden hazırlıklı ol.”

Striker tekrar eve döndü. Dürbünü gözlerine doğru kaldırmıştı ki, bir masa lambası uçarak evin ön penceresinden dışarı fırladı. Ön bahçeye ve araba yoluna cam parçaları saçıldı, lamba Dr.

Ostermannın X5'inin tepesine indi, arabanın tavanını yamulttu ve ön camı çatlattı. Bunun hemen ardından araba alarmı çalmaya başladı, tüm sokağa uzun, kesintisiz bir alarm sesi yayıldı.

"Aman Tanrım," dedi Felicia.

İkisi de ayağa kalktı. Striker telefonunu çıkarıp Sevk Merkezini aradı. Sue Rhaemer çılgına dönmüş bir komşudan şikayet telefonu aldıklarını söyledi.

"Olay yerindeyiz," dedi Striker. "İçeri giriyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra hızla eve yöneldi.

Felicia peşinden koştu. Bahçeyi geçip, döner adaya vardılar, ön kapıya yaklaştılar ki Striker'm telefonu yine çaldı. Sue Rhaemer'm aradığını düşünerek yanıt verdi. Ama Sue'nun tiz sesini duymak yerine Jim Banner'm kaim sesini duydu.

"Erişte, eve giriyorum."

"Ostermannların evine mi?"

"Evet."

"O zaman dikkatli ol. Cila kutusundaki izler mükemmel

bir biçimde eşleşti."

"Kimin izleriyle eşleşti?"

Kim olacak? Doktorla. Erich Reinhold Ostermann."

Yetmiş Dört

Striker ve Felicia Ostermannların evinin ön girişine gidip iki tarafı tuttular. Striker ön bahçeye ve araba yoluna sıçrayan cam parçalarına, sonra da BMW'ya çarpıp paramparça olan masa lambasına baktı. Son olarak da kırık pencereden dışarı savrulan perdelerin bulunduğu odaya baktı.

Felicia'ya "Bizi koru," dedi ve pencereyi işaret etti.

"Tamamdır. Sen de kapıyı tut."

Striker pozisyon aldı. Ön kapıya gidip sert bir biçimde çaldı.

"Vancouver Polisi!" diye bağırdı. "Dr. Ostermann, bizler Dedektif Striker ve Santos, kapıyı açm!"

Yanıt gelmedi.

Zili çaldı, evde sesin yankılanışım dinledi.

"Dr. Ostermann! Lexa!" diye yeniden seslendi. "Dalia? Gabriel?"

Yine yanıt gelmedi.

"Kahretsini!"

Geri çekilip dikkatle kapıya baktı. Kapı masif meşedendi ve çelik menteşeliydi. Çerçevesi de oldukça sağlam görünüyordu. Tekme atarak açmak zor olacaktı, ama başka seçenekleri yoktu.

Striker arkasına dönüp kapıya üç çifte attı, her seferinde de ayakkabısının topuğunun kilidin ve çerçevenin arasına isabet etmesine gayret etti. Üçüncü tekmede çerçeve çatırdadı. Dördüncü de biraz parçalandı. Beşincide kırıldı ve

içe doğru göçtü.

Striker tabancasını çıkarıp kırık çerçeveyi ardına saklanmak için kullandı. “Hazır ol,” dedi Felicia’ya. “Hazır ol!”

Felicia başını sallayıp tabancasını çekti.

Birlikte içeri girdiler.

Antrede hızla iki tarafı tuttular; Felicia doğu, Striker da batı tarafına geçti. Striker evin ön tarafında bangır bangır çalan araba alarmından başka bir şey duyabilecek mi diye kulak kesildi, ama hiçbir şey duymadı.

Evden çıt çıkmıyordu.

“Burası fazla sessiz,” dedi Felicia.

“Hazır ol, yeter.”

Evin zemin katındaki salonundan ve oturma odasından başlayarak, mutfak, ufak oturma odasını ve kütüphaneyi baştan sona gezdiler.

Koridorun sonunda son bir oda daha vardı; doktorun ofisi. Striker uzanıp kapı kolunu denedi, ama kapının kilitli olduğu anlaşıldı. Hiç tereddüt etmedi. Geriye doğru bir adım atıp, bacağını öne savurdu ve kapıyı tek tekmede açtı. Kilit parçalandı, kapı içe doğru kırıldı; ortaya ufak bir çalışma odası çıktı. Odanın pencereleri yoktu. Dolap da yoktu. Başka kapı da yoktu. Üstünde bir bilgisayar olan kocaman, eski ahşap bir masa, bir tarafında iki sandalye, doktorun oturduğu yerde de bir sandalye bulunan bir odaydı.

Özel seanslar için bir oda olabilir mi? diye düşündü Striker. Odanın bu kadar boş olması garipti.

“Kimse yok,” dedi Felicia.

Striker başını salladı. “O zaman, yukarıya çıkıyoruz.”

Geri dönüp koridorda ilerlediler. Antreye varınca, diğer yöne dönüp merdivenlerden çıkmaya başladılar.

Felicia “Bunun için buraya ikinci bir ekip çağırmamız gerek,” dedi. “Devriye polisleri birazdan burada olur.”

“Yeterince kısa sürede gelemezler,” dedi Striker.

İnatla yukarı çıkmaya devam etti.

Sahanlığa varınca, her iki yöne doğru uzanan bir koridorla karşılaştılar. Striker duraksadı. Koridora keskin bir koku hâkimdi; temiz bir çiçek ve toprak kokusu. Biraz sonra, bunun Lexa’nın banyosuna koyduğu bitkisel bir banyo karışımı olduğunu anladı. Leylak ya da ardıç olabilirdi.

“Batı tarafını tut,” dedi. “Kimsenin arkamızdan gelmesine dikkat et. Önce ben doğu tarafına göz atayım.” “Anlaşıldı,” dedi Felicia.

Striker koridorda ilerledi. Karşısına bir duşluğu ve küveti olan bir banyo çıktı, fakat koku buradan gelmiyordu. Orayı da kontrol ettikten sonra, yine koridora çıktı, iki yatak odasına daha göz attı. Ufak olanın Dalia'ya ait olabileceğini düşündü. Sandalyenin üstündeki giysiler Goth tarzındaydı: Karanlık, kasvetli ve birbirinin tıpatıp aynısıydı. Duvardaki resimler de aynı şekilde iç karartıcıydı. Marilyn Mason gibi grupların posterleri asılıydı.

İkinci yatak odasıysa bunun tam aksiydi. Oda adeta bir kraliçe için hazırlanmıştı. Yatak sayvanlı, kocaman ve o sırada kırık pencereden sarkan perdeler gibi bordo renkli şık bir yatak örtüsüyle kaplıydı. Odanın diğer ucunda yüksek sırtlı, çiçek desenli Viktorya tarzı bir çift sandalye, bunların karşısında da bir buzdolabının ve buz makinesinin bulunduğu ufak bir bar vardı.

Striker odaya göz attıktan sonra, tekrar koridora çıktı ve 1 Felicia'nın yanına gitti. Felicia hâlâ tabancasını diğer yöne doğrultmuş bekliyordu.

"Kimse yok," dedi Striker. "Hazır mısın?"

"Gidelim."

Birlikte koridorun batı kanadına doğru ilerlemeye başladılar. İçinde sadece birkaç karton kutu ve eski model bir televizyonun olduğu ufak bir depodan geçtiler. Aşağıdaki yamaçlara ve körfeze bakan geniş pencereleli bir okuma odasından geçtiler. Dışarısı kapkaranlıktı ve su derin ve azgın görünüyordu.

Striker'ın manzarayı izleyecek vakti olmadığı için, yoluna devam etti. O ana dek, evin üç katının neredeyse ikisini gözden geçirmişler ve hâlâ aileden kimseye rastlamamışlardı.

Bu durum Striker'ı huzursuz etti.

O kattaki son yatak odasının önüne gelince, Striker duraksadı. Burası, ana yatak odasıydı. Lexa'yla daha önce antrede konuşurken, yaptığı el hareketinden öyle olduğunu anlamıştı.

Odanın kapısından o keskin bitki kokusunu hissedebiliyordu. Felicia'ya bakıp hazır olup olmadığını kontrol etti, sonra kapıyı itti. Odanın tam ortasında kocaman, dağınık bir yatak vardı. Bunun hemen yanındaki şifonyerin çekmeceleri açılıp yere boşaltılmıştı.

"Burası yağmalanmış gibi görünüyor," dedi Felicia.

"Ya da birileri gecenin bir yarısı kaçmaya hazırlanmış."

Striker odaya girdi. Sol tarafta kalan büyük gömme dolaba baktı, sonra bir iç odaya açılan diğer kapıya yöneldi. Kapının önüne gelince, tabancasını doğrultup, ayağıyla kapıyı hafifçe itti.

Banyoda gördüğü şey onu afallattı.

Pencereler buğulanmıştı, hava da sıcak ve nemliydi. Karşı duvarın önünde, tepesine kadar sıcak suyla doldurulmuş, köpüklü bir jakuzi vardı. Ama köpükler beyaz değil, toprak rengiydi; çünkü jakuzinin içinde Dr. Erich Ostermann yatıyordu.

Gözleri bir oyuncak bebeğinki gibi ardına kadar açık ve odaksızdı; teniyse bembeyazdı. Kollarından biri bulanık suya düşmüş, diğeriye jakuzinin yanından aşağı sarkmıştı. Striker doktora bakınca, ön kolundan bileğine ve avucuna kadar uzanan derin jilet yarasını gördü.

Aslında, bir değil, birkaç kesik vardı kolunda.

Derin, çentikli kesiklerden kan akmıyordu.

"Tanrım, adam intihar etmiş," dedi Felicia.

“Arkamızı kolla.”

Dikkatle banyoya girip etrafına bakındı. Yerde, küvetin hemen dibinde eski bir jilet gördü. Jiletin keskin kısmı kahverengiyle kırmızı arası bir renkti.

Klozet kapağının üstünde bir notla bir anahtar duruyordu.

Striker klozete gitti. Kağıt katlanmıştı, ancak üst yüzünde elle yazılmış iki sözcük vardı:

Dedektif Striker.

Eldivenlerini giyip notu aldı. Kağıdı açıp okumaya koyuldu. Mesaj gayet kısa ve açıktı.

Sevgili Dedektif Striker,

Yaklaşık on beş senemi EvenHealth programını kusursuz hale getirmeye adadım, kendimi düşünmeksizin başkalarına yardımcı olabilmek için saatlerimi harcadım. Kaybolmuş, hasta kişiler için her şeyimi feda ettim. Geride bıraktıklarımı yok etmeden, sizden sadece bunu düşünmenizi isterim. Fevri davranmadan, tüm dünyaya ne yaptığımı anlatmadan önce... lütfen bunu göz önüne alın... kimseye bir şey söylemeyin. Videolar. Onlar hakkında diyebileceğim pek bir şey yok. Gurur duyduğumu söyleyemem. Zayıflıklarım da gurur duymuyorum. Dürüst olmak gerekirse, kendime hâkim olamadım. Ne kadar dene-diysem de, sonradan kendimi ne kadar kötü hissettiysem de duramadım.

Lütfen bu mektubu kimseye göstermeyin. Lütfen dünyaya ne yaptığımı anlatmayın. Özellikle de meslektaşlarıma anlatmayın. Sizden son istediğim budur.

Bu mektubun yanında çalışma odamın anahtarı duruyor.

Saygılarımla,

Doktor Erich Reinhold Ostermann

Yetmiş Beş

Lanet olası bir intihar, diye düşündü Striker. Olayın bu şekilde sonuçlandığına inanamıyordu.

Notu tam üç kez okudu, sonra iyiden iyiye öfkelenildiğini hissetti. Bu, olsa olsa bir ödleğin kaçış yoluymuş, ödleği onu bomboş bırakarak kaçmıştı. Birisi ondan bir şey çalmış gibi hissediyordu.

Dahası, Larisa’nın nerede olduğu da yazmıyordu.

Kağıdı yavaşça katlayıp bulduğu yere bıraktı. Mektubun yanında çalışma odasının anahtarı duruyordu. Striker anahtarı alıp, ana yatak odasında bekleyen Felicia’nın yanına geri döndü.

“İntihar notu mu?”

Striker sadece başını salladı.

“Evin geri kalanını da arayalım,” dedi. “Hâlâ ailenin geri kalanını bulmamız gerekiyor.” Sesindeki endişeyi gizleyemiyordu.

Ne kadar hızlı hareket ederlerse, o kadar iyiydi.

Yatak odasından çıkıp, koridordan merdivenlere yöneldiler ve son kata çıktılar. Merdivenlerin bitiminde, sahanlık üç yöne ayrılıyordu: doğu ve batı yönünün haricinde, bir de kuzeye doğru kısa bir ek vardı.

Önce doğu kanadına doğru gittiler. En sonda kapısı ardına kadar açık bir diğer yatak odası vardı. Striker ve Felicia içeri girdiler.

Oda temiz ve düzenliydi; çeşit çeşit giysilerin asılı olduğu

dolabın haricinde bir de standart büyüklükte bir gardırop vardı. Striker odanın Ostermannın oğlu Gabriel’a ait olması gerektiğini düşündü. Yatak odasından çıkıp evin batı kanadına gittiler. Burası kocaman bir çatı katma dönüşüyordu. Oda bir sinema odası haline getirilmişti; içerde tavana asılı bir projektör, bardak koyacak yeri olan sinema salonu tarzı koltuklar ve duvarlara yerleştirilmiş bir çevresel ses sistemi vardı. Her şey bir hayli etkileyici görünüyordu. Striker doktorun videolarını burada izleyip izlemediğini merak etti.

“Kimse yok,” dedi Felicia.

“Öyle,” diye yanıt verdi Striker.

Arkasına dönüp tekrar koridora baktı. Bütün odaları gezmişlerdi. Geriye bir tek kuzey tarafındaki oda kalmıştı.

Orası doktorun özel çalışma odası olmalıydı.

Koridora çıkıp geriye yürüdüler, sonra eve sonradan eklenmiş gibi gözüken kuzey tarafına gittiler. Koridor yaklaşık olarak on beş adım kadar devam ediyor, sonra sade bir kapının önünde sona eriyordu. Striker ahşaba dokundu. Masif meşeydi. Sağlamdı.

Kapıyı açmadan önce duraksadı. Kapıya bağlı teller, ya da gizlenmiş düğmeler var mı diye baktı. Dr. Ostermann çatlağın tekiydi. Mektubunda ne derse desin, geri bıraktıkları ve hastaları hakkında neler saçmalamış olursa olsun, Striker ona asla güvenemezdi. Çılgın bir adamın ölürken beraberinde birkaç polis memurunu da götürmekten daha çok keyif alabileceği başka bir şey yoktu.

Şüpheli herhangi bir şey bulamayan Striker Felicia’ya döndü.

“Tuzaklara dikkat et.”

Elini uzatıp kapı kolunu tuttu. Kol dönmediği için, anahtarı kilide sokup tekrar çevirdi. Kilitten bir klik sesi çıktı, kol döndü ve kapı açıldı.

Kapıyı açarken, Striker bir yandan da odaya göz gezdir-

meye başladı. Gördüğü şey onu şaşırttı. Aşağı kattakine benzer bir çalışma odasıyla karşılaşacağını sanıyordu. Kocaman bir çalışma masası, birkaç tane okuma sandalyesi, hatta bir iki dosya ve bir raf.

İçerde bunların hiçbirisi yoktu. Bunlar yerine, odanın karşı köşesinde kırmızı ahşaptan yapılmış cilalı ve parlak pirinç tutacakları olan bir dolap duruyordu. Kapakları da kapalıydı.

Odanın ortasında yine aynı ahşaptan yapılmış büyükçe bir masa daha vardı. Üstü çiziklerle ve izlerle kaplıydı. Masanın karşısındaki duvarda Blu-ray oynatıcılı yepyeni ve geniş bir LED ekran vardı.

Striker odaya girdi. Masaya yaklaşıncı, her iki tarafında ağır demir mandallar ve kelepçeler olduğunu gördü. Bir de zincirler vardı. Kelepçenin üst kısmı kahverengileşmiş kırmızımsı bir lekeyle kaplıydı. Kelepçenin altındaki zemin de lekeliydi.

“Burası kan olmuş,” dedi Striker.

Felicia masanın altına bakınca, suratında endişeli bir ifade belirdi. “Burada işkence aletleri var. Değnekler. Bıçaklar. Kahretsin, pense bile var. Tanrım, bu adam sapığın tekiymiş.”

Striker bir şey demedi. Mandallı masaya, sonra da altındaki işkence aletlerine baktı. Aklına bir şey gelince, kırmızı ahşap dolaba yöneldi. Dolabın kapağını yavaşça açıp içine baktı. Dolapta siyah renkli deri bir maske duruyordu. Mandy Gill'in suç mahallinde gördüğü maskenin aynısıydı. Ayrıca, iki sıra da DVD duruyordu. Bir harici disk vardı. Bir de yüksek çözünürlüklü bir teyp, bir mini disk ve bir de dijital olmak üzere üç tane de kamera vardı. Bunları görünce, midesine ağrılar saplandığını hissetti.

Felicia da dolaptakileri gördü. "Ana damar," dedi.

Striker yanıt vermedi. Her şeyi dikkatle inceledi. Üst rafa uzanıp, Blu-ray disklerden birini aldı. Duvara monte

edilmiş televizyona götürdü, içine sokup Oynat düğmesine il bastı.

Ekranda bir görüntü belirdi.

Bir kafesin içindeki bir adamın görüntüsüydü. Adam bir kenara kıvrılmış, kameradan uzak bir yerde duruyordu. Sırtı ve bacakları kanlar içindeydi, tir tir titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen."

Fakat sesi cılız çıkıyor, uzaklardan bir yerden geliyor gibiydi.

Bir fısıltı bile sayılmazdı.

Arkasındaki karanlık alanda birisi vardı. Uzun, koyu renkli bir pelerin giymişti. Suratı gözükmüyordu, ama elinde ince uzun bir değnek vardı. Sivri, çelik bir değnek. Islak il j ucu da parıldıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Felicia. "Bu adam resmen zır delinin tekiymiş."

Striker dolaptaki DVD'lere bir daha baktı. Disklerden birinde herhangi bir başlık yoktu, ama o günün tarihi yazıyordu. Akima önce Mandy'yle Sarah geldi, sonra Larisayı Hİ! düşündü.

İçi bulanmıştı.

Diski oynatıcıya soksa da makine disk okuyamadı. Küfrederek disk çıkardı, temizledi ve tekrar denedi. Ancak il makine yine aynı mesajı verdi:

Format okunamıyor.

"Lanet olsun."

"Bir bilgisayar gerek," dedi Felicia. "Ostermann'ın ana ofisinde bir tane vardı."

Striker tereddüt etmedi. Diski yanma alıp, derhal iki kat aşağıya indi. Zemin kattaki antreye vardıklarında, Striker uzaktan polis sirenlerinin çaldığını, hüzünlü seslerin gecenin sessizliğini böldüğünü duyabiliyordu. Siren sesi kulağı-İ! na hoş geldi; koridorda ilerlemeye devam etti.

Birlikte Dr. Ostermannın ofisine girdiler. Felicia bilgi-

sayarı açarken, Striker da yerdeki halıyı fark etti. Yaklaşık olarak bir metre genişliğinde, iki metre uzunluğunda ufak bir kilimdi. Yerde tuhaf bir biçimde duruyor, odanın sol tarafındansa sağ tarafını kaplıyordu.

Doktor kilimi neden öyle bırakmış olabilirdi?

Striker merakla kilime yürüyüp üstüne bastı. Kilimin tam ortasında bir şey hissetti. Bir çıkıntı vardı. Geri çekilip kilimin bir ucundan tuttu ve çekti.

Zeminde bir kapak vardı.

“Şuna bak,” dedi Feliciaya.

Felicia bilgisayarın başından kalkıp yanına gitti. “Şarap mahzeni mi?”

“Az sonra göreceğiz.”

Striker parmaklarını demir halkaya geçirip çekince, kapak metalik bir ses çıkararak açıldı ve Striker kapağı diğer tarafa itti. Eski bir şarap mahzenini değil, beton bir depoyu andıran yerin basamaklarından aşağı baktı. Aşağıdaki ışıklandırma yetersizdi, sanki bir floresanla aydınlatılmış gibiydi. Yeterli değildi, ama içerisini görebilmelerine yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Striker aşağıya bakarken gözüne bir şey çarptı. Merdivenin dibinde, olaylarla ilgili olabilecek birkaç şey duruyordu.

Kablosuz bir matkap bataryası.

Bir kutu lateks eldiven.

Altı tane de aktarıcı kamera paketi.

Striker tabancasını çekip gergin bir ifadeyle Felicia’ya baktı.

“Engerek,” dedi Felicia.

“Nişan alıp beni koru. Aşağıya iniyorum.”

Yetmiş Altı

Striker SIG Sauer’ini doğrultup aşağıya inmeye hazırlanırken, dikkatle ineceği yeri gözden geçirdi. Aşağıda kıpırtı yoktu; durağan ve loştu. Oda orta büyüklükte görünüyordu. Altıya dokuz metre kadar olabilirdi. Her yer gri renkli betonla kaplıydı. Dağınık bir yatak vardı. Yatağın yanında ufak ekranlı bir televizyonun ve bir Blu-ray oynatıcının bulunduğu bir şifonyer gördü. Bir de üstünde bir bilgisayar bulunan bir dolap vardı.

Her şey gayet sıradan görünüyordu.

Striker merdivenin ilk basamağına basıp aşağıya baktı. Oda tahmin ettiğinden daha aşağıdaydı. Düşecek olsa, dört metreden beton zemine çakılabilirdi. Her şeye karşı hazırlıklı bir biçimde, tabancasını sıkı sıkı tutup inmeye devam etti.

Felicia yukarıdan onu koruyordu.

Striker ayaklarının yere değdiğini hissedince, arkasını döndü ve odaya baktı. Durduğu yerden yatağın aslında eski bir şilte olduğunu, altında da bir çift eski koşu ayakkabısı haricinde bir şey durmadığını gördü.

Odaya keskin bir antiseptik kokusu hâkimdi. Çamaşır suyunu andıran bir kokuydu. Striker odada yürümeye başlayınca, kokunun nereden geldiğini anladı. Odanın karşı köşesindeki lateks eldiven kutularından birinin altında bir cila kutusu duruyordu.

Cila Steinman markaydı.

Striker bunu görünce, tabancasını biraz daha sıkı tuttu. “Orada ne var?” diye seslendi Felicia.

“Burası lanet olası bir in,” dedi Striker. “Engerek’e ait. Buna hiç şüphe yok.”

“Aşağı geliyorum.”

Sarah Rose’un evinde tuzağa düştükleri aklına gelince, Striker “Hayır!” diye bağırdı. “Yukarıda kal. İkimizi de yukarıdan koruman gerek.”

“Devriye ekibi geldi.”

Striker başını kaldırıncı, Felicia’nın ardında mavi üniformalı bir memur gördü.

“Tamam. Ama yukarıda mutlaka birisi dursun. Bir yanan binada daha mahsur kalmamızı istemiyorum.”

Felicia devriye ekibini yukarıya dikip merdivenlerden Striker’m yanına indi. Etrafına bakınır bakınmaz, daraldığını hissetti. Striker onun bu halini fark etti; daha önce de böyle olduğuna defalarca şahit olmuştu.

“Yukarıda bekleyebilirsin,” dedi. “Burada olmana gerek yok.”

“Sen etrafa göz gezdirmeye devam et.”

Striker aynen öyle yaptı. Şiltinin altındaki ayakkabılarla başladı işe. Ayakkabının içindeki etikette kırk üç numara yazıyordu. Şüphelinin Mandy Gill’in odasındaki ikincil suç mahallinde buldukları izlere uyuyordu.

Striker ayakkabıları çevirip tabanını inceledi.

Kareliydi. Sağ ayakkabının ucunda sol ayakkabıya kıyasla belirgin bir iz vardı. Yani, şüpheli topallıyor olabilir. Daha önce geçirdiği bir diz, ya da bel incinmesiyle ilgili olabilir. Doğuştan da olabilir.

Yine de suç mahallindeki ayak izlerine uyuyordu.

“Hiç şüphe yok,” dedi Striker.

“Ürmeye başladım.”

“Dikkati elden bırakma. Tuzak olabilir.”

Felicia diğer tarafa dönüp, dikkatle şiltinin üstünde ör-

tüyü incelemeye başlayınca, Striker da onu orada bırakıp dolaba yaklaştı. Dolabın çalışma masasının üstünde yeni bir bilgisayar kılıfı, üç harici yedek disk ve fareyle klavye duruyordu. Üst rafta bir sıra DVD ve Blu-ray diskleri vardı. Hepsi de yeniydi, kullanılmamıştı ve üstlerindeki ambalaj açılmamıştı.

Striker fareyi oynatınca, monitörün rengi siyahtan maviye değişti. Windows şifre kutusu belirdi. Striker’m aklından bin bir türlü olasılık geçti, ama bilgisayara ellemedi. Tek bir hata bile yaparsa, bilgisayar kilitlenebilir, ya da önceden programlanmış bir format uygulaması devreye girebilirdi.

“İch’ı buraya çağırmamız gerek,” dedi Striker. “Bilgisayarın şifresini çözüp her şeyi yedeklemesi gerek.” iPhone’unu çıkarıp onu aramaya çalıştı, ama beton duvarlarla çevrili yeraltındaki odada sinyal alamadı. Merdivene gitti, ilk basamağa çıktı ve durdu. Sol tarafındaki duvarda bir resim asılıydı. Bir baskı resme benziyordu. Ünlü bir eserdi. Striker ressamı hatırlayamıyordu, ama resmin ismini biliyor-

III Görecelik.

Tüm yerçekimi kurallarına karşı gelen farklı merdivenlerden aşağı ve yukarı yürüyen insanların resmiydi. Çarpık, anormal ve sinir bozucuydu.

Bu odaya çok uygundu.

Büyütölmüş resim kocamandı; hemen hemen bire bir , metre kadardı. Aile fotoğraflarının, posterlerin, ya da benzeri hiçbir şeyin olmadığı bir odada, tuhaf ve yabancı duruyordu. Ama Striker'm asıl dikkatini çeken şey resim değil, resmin çerçevesiydi. Çerçeve dengesiz duruyordu: Sol tarafı daha yukarıdaydı.

Striker resme doğru adım attı, el fenerini çıkarıp duvara tuttu. Beton duvarda belli belirsiz çizikler vardı ve bunlar resmin yaldızlı siyahlı çerçevesine uyuyordu. Uzanıp res-

Adli bölümdekiler bilgisayarla ilgilenebilirlerdi.

du.

mi tuttu. Tek bir hareketle yerinden çıkarıp yere koydu. Resmin arkasında normal bir kapının yarı büyüklüğünde, tuhaf bir kapı duruyordu. Yarım metre genişliğinde ve bir metre uzunluğundaydı.

Striker kapıya yarım dakika baktıktan sonra bunun ne olduğunu anladı.

Bu bir servis asansörüydü.

Kusursuz bir gizlenme yeri, ya da bir kaçış yoluydu.

Telaşla Felicia'ya yanma gelmesini işaret etti. Felicia servis asansörünü görünce tabancasını çekti. Kapıya nişan aldı Striker'm açmasını bekledi. Striker kapıyı açıp el fenerini zifiri karanlığa tuttu. Asansörün içi bomboştı.

Felicia hayal kırıklığına uğramış bir halde SIG tabancasını aşağı indirdi, Striker da içeri eğilip el fenerini boşluğa tuttu. Yukarıya doğru uzanan bir geçit gördü. Bir insanın sığabileceği kadar genişti.

Striker kalasın açısını yukarı katlara doğru çevirince, servis asansörün en üst kata kadar çıktığını fark etti. Dr. Ostermannın kilitli çalışma odasına kadar gidiyordu.

İlginç, diye düşündü.

“Neden ta buraya kadar uzanan bir servis asansörü yaptırmışlar ki?” dedi Felicia kendi kendine.

“Muhtemelen, bu odayı eskiden bir yiyecek, ya da şarap mahzeni olarak kullanmışlar,” dedi Striker. “Tanrı biliyor ya, burası yeterince soğuk.”

Servis asansörünü inceledi.

Sol tarafta, direklerin arasında bir kızak sistemi vardı.

Striker halatı tutup, servis asansörünü yavaş yavaş kendi seviyesine çekti. Asansörde modelini daha önce hiç görmediği, LED ekranlı bir video kamerası duruyordu. Bir disk ya da kaset yerine de kendi sabit diski vardı. Kameranın kendi hareket algılayıcısı da vardı. Striker kamerayı hareket ettirince, kayıt da başlamış oldu.

Ayarları bulup, hareket sensörünü kapattı. Felicia yanma

geldi. “Neyi kayıt etmiş?”

“Şimdi öğreneceğiz.”

Striker Oynat düğmesine basınca, video başladı. Ekranda Dr. Ostermann ve Lexa belirdi, ama onları hiç o halde görmemişti. Dr. Ostermann boynundaki deri tasma ve zincirler haricinde çıplaktı. Lexa da göğüslerini yukarı ve neredeyse olduğu gibi dışarı iten dapdaracık, kırmızı renkli bir korse giymişti. Altında da yine kırmızı renkli ipek bir külot ve külotlu çorap vardı.

Dr. Ostermann yüz üstü masaya uzandı, Lexa, önce ellerini ve ayaklarını masanın her bir köşesine zincirledi. Dr. Ostermann hareket edemeyecek hale gelince de bedenini siyah renkli deri bir kayışla okşadı.

Ostermann kayış bedenine her değdiğinde zevkle inledi. Ama birkaç dakika içinde, Lexa ona çok daha sert bir biçimde vurmaya başladı. Kocasının bedenine indirdiği her darbe, giderek şiddetleniyordu. Kayışın uç kısmı, doktorun sırtında, boynunda, kalçalarında ve bacaklarında kıpkırmızı izler bıraktı.

“Kırmızı,” diye bağırdı. “Kırmızı, Lexa. KIRMIZI.”

Fakat Lexa güvenlik sözcüğünü duymamış gibi, kayışla vurmaya devam etti. Suratında Striker’ın daha önceden görmediği bir ifade vardı: Küstah, kontrollü ve karanlık. Görüntüler dört dakika daha devam etti. Ostermann en nihayetinde inlemeyi ve bağırmayı kesti, çığ bir et parçası gibi masanın üstünde sızlanarak kalakaldı.

Lexa yavaşça masaya yaklaşırken, gülümsemesi tüm suratına yayıldı. Masanın dört köşesindeki kelepçeleri açıp kocasını serbest bıraktı. Kelepçelerin tamamı da açıldığı halde, Dr. Ostermann yerinden kımıldamadı. Masanın üstünde yatarken, kesik kesik nefes alıp veriş ve sızlanmaları hâlâ duyulabiliyordu.

Lexa üstüne eğildi. Hafifçe boynunu öptü. Uzanıp hayâlarını sıktı.

Dr. Ostermann acıyla bağırınca, Lexa bir kez daha gülümsedi.

“Beni tiksindiriyorsun,” dedi.

Sonra, deri kayışı kocasının sırtına bırakıp, üstündeki baskın kadın giysilerini çıkardı ve yeşil renkli ipekli kimonosunu giydi. Arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Dr. Ostermann hafifçe inleyerek masanın üstünde yatmaya devam etti. Odada bir tek inilti ve sızlanma sesleri duyuluyordu.

Derken, görüntü sona erdi.

Striker video kamerasının ekranından Felicia’ya baktığında, ne denli şaşırdığını gizleyemez haldeydi. “Yukarıdaki ofis odası... Orası bir işkence odası falan değil - Ostermannlar S&M sekse düşkünmüş meğer.”

“Sapık bir çift,” dedi Felicia.

Striker gördüklerini düşündü. “Dr. Ostermannın sırtında ve boynunda gördüğümüz izler daha anlamlı hale geldi. Zona da geçirmiyordu, bir yerden de düşmemişti; bunlar deri kayışın izleriydi.”

Felicia evet der gibi başını salladı. “Neden öyle yürüdüğü de belli oldu.”

“Videolar konusunda neden o kadar utandığını da şimdi anladım. Tanrım, ben ona cinayet filmlerinden söz ediyordum, ama S&M videolarından söz ettiğimi sanmış. Evde çektikleri videoları sanmış.”

Felicia da olanları yorumlamaya çalışıyordu. “Dr. Ostermann bir mazoşist.”

“Lexa da bir sadist,” dedi Striker.

Ağzından çıkan sözcükler ona doğru gelmedi, ama video filmini başka türlü yorumlamak mümkün değildi. Üstünde kimonosuyla, ter içinde aşağı inişini, gözlerinin bir maral gibi iri iri olduğunu düşündü.

“Lexa,” dedi. “Nerede?”

Felicia yanıt vermedi.

Striker Forensik Video bölümünün inceleme yapabilmesi için kamerayı servis asansörüne yerleştirdi. Bunu yaparken, Engerek’in onları da filme çektiğini hatırladı. Servis asansöründen uzaklaşıp el fenerini aldı ve odadaki her şeyi tekrar gözden geçirmeye başladı. İçeride başka kameralar, mikrofonlar, ya da başka gözetim cihazı yoktu, ama sırf görmüyorlar diye olmadığı varsayımına varamazlardı.

Odayı didik didik aramaları gerekecekti.

El fenerini yatağın altına tutunca, bir şey bulamadı. Şi-fonyerin ve bilgisayar masasına tutunca duraksadı. Masanın altında, zeminde hafif, ama gözle görülür kahverengi izler oluşmuştu.

Tıpkı duvardaki resmin etrafındaki çizikleri andırıyordu bunlar.

“Bu masa yerinden oynatılmış,” dedi.

Masayı sıkıca tutup, yavaşça ileri çekti. Arkasına bakınca, duvarda ufak bir oyuk olduğunu fark etti. Oyuk bir mikrodalga fırın büyüklüğündeydi. İçinde iki sıra DVD ve Blu-ray diskleri duruyordu. Birçoğunun üstünde yedek yazıyordu ve farklı tarihler vardı. Striker bunları okumaya koyuldu.

İçlerinden bir tanesinin tarihi, o sabaha aitti.

Diski alıp odanın diğer tarafındaki Blu-ray oynatıcısına yerleştirdi. Televizyonu açıp Oynat düğmesine basınca, film başladı. Striker görüntüyü görünce, kanının donduğunu hissetti. Kendisini ve Felicia’yı Sarah Rose’un evinde gördü. Yangın başlamadan hemen öncesiydi.

Felicia yanma gelip “Aman Tanrım, biz miyiz?” diye sordu.

Striker yanıt vermedi. Bakışlarını televizyondan, duvardaki oyukta yerleştirilmiş DVD’lere ve Blu-ray disklerine çevirdi. Hepsini izlemeleri gerekiyordu. Kanıtlar bu filmlerdeydi.

Bu işlem saatler sürerdi.

Filmi Felicia’yla birlikte alevlerin arasından ön kapıdan kurtulmayı başardıkları ana kadar izledi. Görüntü aniden kesildi...

Sonra tekrar başladı.

Kamera yerinden alımyormuş gibi açı değişti. Kısacık bir an için, siyah dağınık saçlı ve neredeyse şeffafmış gibi gözüken açık yeşil gözlü genç bir adam gördü.

Felicia Strikera döndü. Suratı kireç gibi kesilmişti.

“Engerek Dr. Ostermann değil” dedi yavaşça. “O...”

“Gabriel.” Striker ağzından çıkan sözcüğe inanamadı.

Gabriel Ostermann.

Evin oğlu.

Doktorun oğlu.

Ellerinden kaçırdıkları adam.

Engerek yavaş adımlarla Pacific Spirit Bölge Parkının arasından geçen, çalılıklarla kaplı yollardan biri olan Sasamat Patikasında yürüyordu. Patikanın sonuna varınca, körfeze bakan bir kayalıkta durdu. Aşağıdaki azgın sular kapkara, derin ve soğuktu.

Tıpkı kuyu gibi.

Evin penceresinden masa lambasını fırlatıp, camı parçaladığı anı hatırladı. Cam bin bir parçaya ayrılmıştı. Kesik kesik dalgalar gibi. Gidip gelen bir televizyon sinyali gibi. Davranışları bundan daha fazla dikkat çekerek, buna emindi.

Doktorun kurallarından birini daha çiğnemişti.

Bunları düşündüğünü birisi duymuş gibi cep telefonu çaldı ve Doktorun ismi ekranda belirdi. Engerek uzunca bir süre ekrana baktı, telefona yanıt vermek içinden gelmi-yormuş gibi çalışını dinledi.

Bir. İki. Üç...

Nihayet, yanıt verdi. “Buradayım.”

“Biraz sakinleştin mi?”

“Evet.”

“Evden gittikten sonra neler olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Baban öldü, Gabriel. İntihar etti.”

Engerek bir şey demedi.

“Göl evine gel. Seninle orada buluşuruz. Yeniden plan

yapmamız gerek.”

Hat kesilince, Engerek öylece kalakaldı. Babası ölmüştü. Öldüğünü düşünmek garipti. Nedense içi boşalmış, hafiflemiş gibi hissetti. Buna bir anlam veremedi.

Kayalığın kenarına doğru yürüyüp, çürümeye yüz tutmuş bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu. Kapkara sulara bakarken, cebinden bir DVD çıkarıp elleriyle sardı. İşte buydu. Her şeyi başlatan şey buydu. Kalbi daha hızlı atmaya, boğazı kurumaya başladı.

Çok geçmeden sesleri yine duyacaktı; seslerin ne zaman başladığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden, kulaklığını çıkarıp iPod’unun kulaklık deliğine taktı. Birkaç saniye sonra, iPod’undaki tek kayıt başladı, beyaz gürültünün huzur veren sesi duyuldu.

Zihnini boşaltması için Engerek’in buna ihtiyacı vardı. Sinirlerini yatıştırmak için de.

Düşünmek için de.

Zihni açık bir biçimde düşünmesi çok önemliydi. Hata payı kalmamıştı. Fevri davranmak için bir mazereti de kalmamıştı. Bunu yapamazdı. En büyük an gelip çatmıştı. Cinayet Dedektifi Jacob Striker için.

Engerek gülümsedi.

Büyük Sürpriz yaklaşıyordu.

Sabırsızlanıyordu.

Yetmiş Sekiz

Striker elinin sızlamasıyla uyandığında, o günün cuma olduğunu hissedebiliyordu. Oda karanlık ve soğuktu. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdedi, içiniyse bir çaresizlik hissi kaplamıştı. Karanlıkta uzanıp Feliciaya dokunmak istedi, ama onu bulamadı.

Onun kanepede uyuduğunu hatırladı.

Bu, onu rahatsız etti ve anında uyandırdı.

Yatakta doğrulup, loş odada etrafına bakındı ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir önceki gün bitmek tükenmek bilmeyen bir kasırga gibi geçmişti: Gabriel Ostermann'ın odasını keşfetmiş, onun Engerek olduğunu öğrenmişlerdi. Soruşturma yepyeni bir boyut kazanmıştı.

O ana dek çok fazla şey yaptıkları halde, daha yapmaları gereken bir sürü iş vardı. Tüm aileyi, yani Lexa'yı, Dalia'yı ve Gabriel'i PBKYO'ya, KPBM'ne, hatta Gümrük ve Inter-pol gibi farklı sistemlere bildirmişti. Bu sefer, işini şansa bırakmayacaktı.

Engerek yine kaçamayacaktı. O, bir seri katildi. Seri katiller iki şey gerçekleşene dek öldürmekten vazgeçmezlerdi: Ya yakalanırlardı, ya da öldürülürlerdi.

Striker yatak örtüsünü ayaklarıyla bir kenara fırlatıp kalktı. Yaptığı ilk şey, iPhone'unu şarj olduğu yerden kapıp ekrana bakmak oldu. Yeni bir arama yoktu. Hayal kırıklığına uğradı. Larisa Logan'dan en ufak bir haber gelir diye umuyordu.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sevk Merkezi'ni arayıp, karşısına Sue Rhaemer çıkınca rahatladı. "SM."

"Vardiyan hâlâ bitmedi mi?"

"Çoktan bitti," dedi Sue bıkkınlıkla. "Erkenden çağırdılar. Eksiğimiz var. İnsanlar gripten kırılıyor."

"Dosyada yeni bir şey var mı?"

"Seni aradım mı?"

"Hayır."

"O halde, yanıtını aldın."

Striker kadının aksi yanıtını duymazdan gelip, Sue onu görebilirmiş gibi başını salladı. "Bir şey olursa, beni ara, Sue."

Telefonu kapatıp yatak odasından çıktı ve her zaman yaptığı şeyleri yaptı. Yatak odasında uyuyan Courtney'ye baktı, sonra kahve yapıp yaralı eli için ağrı kesici aldı. Daha sonra da Felicia'yı uyandırdı. Her ikisi de duş alıp kahvelerini yudumlayana kadar saat altı olmuştu ve hava hâlâ aydınlanmamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Striker.

Felicia heyecanla gülümsedi. "Onu bugün bulacağız. Hissedebiliyorum."

Striker onun haklı olduğunu umdu.

İkinci kahvelerini geleneksel Timmy karışımından yapıp Ostermannların evine gidene kadar aradan yarım saat daha geçti. Güneş hâlâ belirmemişti, hava buz gibiydi, gökyüzünün koyu mor rengi de hâlâ

dağılmamıştı. Striker sanki suç mahallinden hiç ayrılmamışlar gibi hissetti. Aradaki tek fark, bu sefer malikanenin önünde ve arka tarafında birer devriye ekibi olmasıydı. Kapıda nöbet tutan ve ilk kez gördüğü memura kimliklerini gösterip içeri girdiler. Dosdoğru Dr. Ostermann'ın ofisine çıktılar. Odanın fotoğrafları çoktan bir Kimlik Belirleme uzmanı tarafından çekilmiş, tüm dosyalar ve belgeler kanıt olarak kutulara koyulmuştu.

Striker en uçta duran iki kutuyu işaret etti. Kutular katlanır karton kutulardı ve her birinin yan tarafına kalın uçlu keçeli bir kalemle olay numarası yazılmıştı.

“Sen şu sıraya göz at,” dedi Felicia’ya. “Ben de şuradakine bakayım.”

Felicia kahvesinden bir yudum alıp kutunun başına geçti.

Striker en yakındaki kutuyu açıp, içindeki belgelere göz atmaya başladı. Gözden geçirmesi gereken bir yığın şey vardı. Ödenmiş faturalardan, olay araştırmalarına ve hasta dosyalarının yedeklerine kadar her şey vardı kutuda. Striker keşke yanlarına bir termos dolusu kahve alsalardı diye geçirdi içinden.

Buna ihtiyaçları olacaktı.

Striker kutulara göz atarken, her şeyi düzenli tutmaya gayret etti. Okuduğu bir belgenin önemli bir kanıt olduğunu bilmek, ancak nereye koyduğunu bulamamak bir soruşturmacıyı deli edebilirdi. Bunu bir keresinde zor yoldan öğrenmiş, bir daha da tekrarlamamıştı.

Belgeleri gözden geçirme işlemi zahmetli ve zaman alıcıydı. Striker dördüncü kutuya geçtiğinde, dışarı çıkıp birer kahve daha almayı düşündü. Tam Felicia’ya bunu söyleyecekken, Felicia bir şey bulduğunu ima eden bir ses çıkardı.

“Ne buldun?” dedi Striker ona bakıp.

“Şuna göz atsana.”

Beyaz renkli, ince bir dosyayı gösterdi. Üstünde Jonat-han McNabb yazıyordu. Fakat dosyayı açınca, içinde hasta raporları değil, sadece bir kredi kartı ve banka hesapları listesi çıktı. Dosyanın arka kapağına bir zarf iliştilmişti. Felicia zarfı açınca, içinden birkaç farklı kimlik çıktı: Bir BC ehliyeti, bir sosyal sigorta kartı, hatta bir de doğum sertifikası.

Ehliyetteki fotoğraf Gabriel Ostermanna aitti.

“Bir bakayım,” dedi Striker.

Felicia’dan ehliyeti alıp dikkatle inceledi. Kartın önündeki ve arkasında yazılara, ön tarafındaki gerçeğini aratmayan holograma kadar her şey büyük bir özenle yapılmıştı.

“Bunlar sahte mi?” diye sordu Felicia.

Striker kaşını havaya kaldırdı. “Çok iyi hazırlanmış. Gerçek olabilir.”

“Peki, Gabriel Ostermann’ın gerçek ismi Jonathan McNabb mi, yoksa başka birisinin kimliğini mi kullanıyor?”

“Kredi bürosundaki şu tanıdığını ara. Gelmiş midir?”

Felicia evet anlamında başını salladı. “Onlar doğru standart saatine göre çalışıyorlar.”

İki dakikadan da kısa bir sürede, Felicia telefonu kapatıp Striker’a baktı. “Kimlik hırsızlığı kurbanı,” dedi. Aynı kutudan bir başka dosya çıkardı. Bunun üstünde de Eleanor Kingsley yazıyordu. Dosyayı

açınca, içinde diğer dosyadaki şeyler vardı: Kredi kartı başvuruları, banka hesapları, benzinlik kartları ve dahası. Dosyanın arkasında yine bir zarf vardı. Felicia zarfın içinden başka kimlikler çıkardı. Ama bu sefer, fotoğraf Gabriel’a değil, Lexa’ya aitti.

“Bu ismi de tanıdığına bir soruver,” dedi Striker.

Felicia yine telefon açtı. Birkaç dakika sonra, yine bir kimlik hırsızlığı teyidi almışlardı. Eleanor Kingsley başvurusunu yapmadığı, ya da eline geçmeyen kredi kartlarından yetmiş sekiz bin dolardan fazlasının çekildiğini bildirmişti.

Striker neler olduğunu anladı.

“Kimlik hırsızlığı yapıyorlar, sonra da bu kişilerin ismine kredi çekip onları yoluyorlar. İnsanları iflas ettiriyorlar.” Felicia’nın incelediği kutuya baktı. Kutunun içinde daha bir sürü dosya vardı. Dosyaların sayısı elliye yakın olmalıydı.

“Mandy Gill’i ve Sarah Rose’u ara,” dedi.

Her ikisinin dosyasını da bulması Felicia’nın otuz saniyesini aldı. İki dosyada bulunan kimlikleri alınca, aynı şeyin

tekrarlandığını gördüler. Bu sefer, Lexa Sarah Rosedu, Da-lia da Mandy Gill’di.

Felicia gözlerine inanamadı. “Tanrım, bu aile resmen bir suç şebekesi.”

Striker ötedeki kutulara bakıp, bunların içindeki dosyaları düşündü. Sadece Eleanor Kingsley’den yetmiş bin dolardan fazlası çalınmıştı. Oda kutularla ve dosyalarla doluydu. Yüzlerce kurban olmalıydı.

Çaldıkları para miktarı akıl almazdı.

Yetmiş Dokuz

İki saat sonra, saat dokuzu çeyrek geçerken, Striker ve Felicia, Ostermannların evinden çıktılar. Dosyalarla dolu karton kutuları da yanlarına aldılar.

Bu kişilerin hepsi olası kimlik hırsızlığı kurbanıydı.

Araca vardıklarında, Felicia bagajı açtı, Striker da kutuları yerleştirdi. Bagaj kapağını kapattıktan sonra, telefonunu çıkarıp Courtney’yi aradı. O sabah doktoruyla bir randevusu vardı ve bunu kaçırmamasını istemiyordu.

Telefon üç kere çaldıktan sonra, sesli mesaja geçti.

“Uyanma vakti, canım,” dedi Striker. “Ben çoktan işe geldim, senin de bu sabah Annalisa’yla bir randevun var. Saat onda. Sakın geç kalma. Seni seviyorum.

Telefonu kapattı, tam cebine koyacakken telefon titreşime geçti. Ekranı bakıp Courtney’nin geri aradığını umdu, ama ekranda kırmızı renkli bir 1 rakamı vardı.

Gelen telefonlardan birini kaçırmıştı.

Kimin aradığına bakınca, telefonun Kirştin Dunsmuir’den geldiğini gördü. Niye aradığını merak etti. Kadın soğuk nevalenin, bir baş belasının tekiydi, ama iş prensiplerini kimse sorgulayamazdı. Bütün gece laboratu-vardan ayrılmamış olmalıydı.

Bir Ölüm Tanrıçasına uygun bir davranıştı.

“Tıbbi muayeneci aramış,” dedi.

Felicia ayyy dedi. “Öğle yemeğinden önce Kirştin Dunsmuir’i çekemem.”

“Önemli bir şey bulmuş olabilir.”

Felicia yanıt vermedi, suratındaki ekşimik ifade de değişmedi.

Striker bunu görmezden gelip sesli mesajlarını kontrol etti. Dunsmuir bir mesaj bırakmadığı için, onu geri aradı. Kadın her zamanki zarif ve sıcak tavrıyla yani buz gibi bir ses tonuyla telefona yanıt verdi.

“Dunsmuir.”

“Ben Striker. Aradığınızı şimdi gördüm.”

Kadın hemen konuya girdi. “Otopsi sonuçları geldi. Önemli iki mesele var. Mandy Gill’in bedeninde iğne izi var. Açısı yanlamasına ve içe doğru, köprücük kemiğinin orta kısmının hemen gerisinde.”

“Sol tarafta mı?”

“Evet.”

“Sarah Rose’daki iğne izlerinden ne sonuç aldınız?”

“İncelenemeyecek kadar yanmış. Ama yine de adamın iğne yapmış olması büyük olasılık.”

“Ne iğnesi yapmış olabilir?”

Dunsmuir emin değilmiş gibi içini çekti. “Şu anda kesin olarak emin olamam, her iki kurbanın sisteminde de birden fazla ilaç bulundu. Bunlardan bir tanesinin çok kuvvetli bir kas gevşetici olduğunu belirledik. Mandy Gill’in sistemindeki bu kas gevşetici kalbini durduracak miktardaydı. Tam olarak belirleyebilmek için hâlâ test sonuçlarını bekliyoruz.”

Striker bunu düşündü. Her iki kurbanın da nasıl pencereye ve kameraya doğru çevrildiğini hatırladı. Hareket edememişlerdi. Yardım isteyememişlerdi. Güçlkle nefes almışlardı. Striker onların o anda öleceklerini fark etmemiş olduklarını umdu, ancak nedense aksi bir durum olabileceğini hissetti.

“Gevşeticinin türü belli mi?”

Bu soru tıbbi muayeneciye sinir etmişti; kadın sesini al-

çalttı. “Bu tür şeylerin belirlenmesi vakit alır, dedektif. Ne de olsa, bu bir film değil.”

“Bunu biliyorum. Film olsa, mutlu son olurdu.” Dunsmuir şaşkınlıkla bir kahkaha patlattı. “Mutlu son diye bir şey yoktur.”

Striker bu konuşmadan sıkılmıştı. Dunsmuir’e sonuçlar belli olduğunda aramasını söyledi. Sonra telefonu kapattı.

Felicia arabaya yöneldi. Striker’ın gelmediğini görünce duraksadı. “Ne oldu?”

“Gabriel solak mıydı?”

“Neden?”

“Aklıma bir şey geldi. İğne izlerinin konumuna baksana. Köprücük kemiğinin hemen gerisinde ve sol tarafta. İğnenin açısı da içe doğru. Şüpheli kurbanlarının arkasından yanaşmış olsaydı, bu açıyı sağ elle tutturması zor olurdu.” “Neden arkalarından yanaştığını düşündün?”

“Çünkü savunma izi yok. Depresyon hastası olsun olmasınlar, bir saldırıya herkes kendisini savunarak yanıt verir. Ama iki kurbanda da boğuşma izi yok. Şüphelinin onları arkadan şaşırttığını düşünmeye başladım.”

Felicia kafasını salladı ama bir şey demedi; birlikte arabaya bindiler. Striker, Dunsmuir’le yaptığı telefon görüşmesinin duygusal açıdan onu yıprattığını hissediyordu. Ölüm Tanrıçasıyla hayatının sonuna kadar bir daha konuşmasa olurdu.

Arabayla yola çıktılar. Bitirmeleri gereken hâlâ bir sürü evrak işi ve gözden geçirmeleri gereken polis raporu vardı. Üç saat bu işle uğraştıktan sonra, bir şeyler anlamaya başlamışlardı. Son üç gündür doğru dürüst uyumamışlardı ve Striker bunun etkisini hissetmeye başlamıştı.

Uzun ve yorucu bir gün olacaktı.

Seksen

Nihayet, güneş biraz olsun yüzünü gösterdi. Gökyüzünü delip geçen bembeyaz keskin top öylesine silikti ki havayı ancak bir nebze aydınlatıyordu.

Striker Main Caddesinde ilerlerken, Terminale saptı. Starbucks araba sipariş kuyruğuna girip, iki tane omletli kahvaltı ve kahve istedi: Kendisi için sadece bir America-no, Felicia için de vanilyalı Latte aldı. Daha sonra, merkeze döndüler.

Cinayet Ofisinde kimsecikler yoktu. Striker nereye baksa, masaların ve bölmelerin boş olduğunu görüyordu. Ofisin yarısı izinliydi, diğer yarısı da ellerindeki ipuçlarını kullanarak, o sıralarda üstünde çalıştıkları olayları çözmeye çalışmak üzere dışarıdaydı. İçlerinden biri, bir şeyler bulursa öğleden önce ofise geri dönerdi; yoksa, birçoğu için erken bir hafta sonu başlamış olacaktı.

Striker masasına geçip, Ostermann’ın evinden aldıkları üç karton kutuyu masaya koydu. Evde incelenmesi gereken daha birçok kutu olduğundan ve vakit sıkıntısı yaşadıklarından, Striker Hırsızlık Masasından Clowe’la Parkerdan yardım istemişti. Adamlar Ostermannin evinde kutuları incelemeye başlamışlardı.

Felicia yanma geldi. Sinir olmuş gibi ona baktı.

“Gabriel’i araştırmamız gerekiyor,” dedi. “Dalia’yı ve Lexa’yı da öyle. Bu işi daha sonra da yapabiliriz.”

Striker başını salladı. “Tüm bunların meydana gelişinin

sebebi bu kutularda yatıyor. Kurbanların kim olduğunu anlarsak, Engerek’i de daha iyi anlarız.” Striker biraz düşündü. Hâlâ Polis Bilgi Erişim Sistemine ve Hukuki Yaptırım Bilgi Portalı’na girmeleri gerekiyordu. “Sen PKBYO’dan, PBEŞ’nden ve HPBP’ndan Gabriel’i araştır, ben de dosyaları incelemeye devam edeyim.”

Bu önerisi, Felicia’yı biraz sakinleştirdi. Lattesinden bir yudum daha almak istedi, ama bittiğini fark edince bardağı çöpe attı. “Gidip kahve yapayım,” deyip yanından uzaklaştı.

Striker biraz yalnız kaldığına memnun oldu. İlk kutuyu önüne çekip, dosyaları incelemeye başladı.

Her biri işlenen suç yüzünden önemliydi. Kimlik hırsızlığı bir sürü kişinin hayatını mahvetmişti ve zamanın beyaz yakalı toplumunda en hızla gelişen suçtu. Fakat dosyalar hep birlikte daha da fazlasını anlatıyorlardı. Striker ilk kutuyu yarılayıp H harfine gelince, tekrar eden bir şey olduğunu fark etti.

İçine aniden meşum bir his çökuverdi.

Okuduğu dosyanın üstünde Jeremy Heath yazıyordu. Dosya farklı bölümlere ayrılmıştı. İlk bölümde, sayfalarca temel bilgi vardı. Adamın doğum tarihinden annesinin kızlık soy ismine, bilgisayar şifrelerinden banka bilgilerine kadar her şey dosyadaydı. Bir de bir adres değişikliğine ilişkin olarak doldurulmuş postane formları vardı.

Dosyadaki ikinci bölümde, Jeremy Heath'ın sağlık, hayat ve sakatlık sigortaları gibi, o güne dek bağlı olduğu tüm sigortalarla ilgili bilgiler yer alıyordu. Jeremy Heath'ın dosyasında, Gaziler Cemiyetinden alınmış bir asker tazminatı belgesi bile vardı. Dosyanın üçüncü kısmındaysa, gelir belgeleri duruyordu. Visa. MasterCard. American Express. Banka isimleri ve ilgili hesap numaraları. Hatta sayfalarca fon ve hisse de vardı. Dördüncü ve son kısımda da bunlardan elde edilen gelirlere ilişkin çizelgeler vardı. Bir kredi kartı limitinin ne zamanlar yükseltildiğiyle, bu talebi red-

dedildiyse, ne zaman reddedildiğiyle ilgili bilgiler de dosyadaydı.

Her şey gayet açık, sistematik ve planlı görünüyordu.

Dosyanın en arkasında farklı kimliklerin bulunduğu bir zarf vardı. Striker bunlara bakınca, neden o kadar gerçek gibi gözüktüklerini fark etti. Yanıt çok basitti.

Kimliklerin hepsi gerçektir.

Ostermannlar sahte kimlikler üretmiyor, orijinal kaynaklardan gerçek kimlikleri çalışıyorlardı. Buldukları tüm ehliyetler, sosyal sigorta kartları ve doğum sertifikaları gerçektir. Striker ilk kez böylesine büyük bir olayla karşılaşılıyordu.

Hepsini Feliciaya gösterdi. "Motorlu araç bölümüne gidip, kimliklere kendi fotoğraflarını koydurtmuşlar," dedi.

"Bu konuda uzman olmuşlar."

Striker kasvetli bir tavırla başını salladı. "Sistematik bir biçimde insanların hayatını kararttıktan sonra uzman kesilirler tabii," dedi. Daha da kötüsü, hep dışlanmış kurbanların peşine düşmüşler." Kendi sözleri aklına daha da tatsız şeyler getirince hemen Collins Grubunu aradı.

Collins Grubu eski bir polis memuru ve Striker'ın eski dostu olan Tim Collins tarafından idare edilen özel bir şirketti. Collins Kanada Polis Teşkilatında çalıştığı yirmi sene boyunca, daha ziyade Finansal Suçlar bölümünde görev almıştı. Orada edindiği deneyimi şirket sigorta yolsuzluklarını araştırmak üzere kurduğu işinde değerlendirmişti. Striker telefona yanıt veren santral memuresine kim olduğunu söyleyince derhal Tim'e bağlandı.

"Tom Collins, en sevdiğim hızlı dostum nasıl bakalım?"

Telefonun diğer ucundaki adam bir kahkaha patlattı.

"Shipwreck. Sesini duyduğuma sevindim, adamım. Geçen sene St. Patrick'te bir takım sorunlar yaşadığını duydum."

Striker duraksadı. "Evet, hatırlamak bile istemiyorum,"

dedi en sonunda. "Dinle, elimde birkaç kimlik hırsızlığı kurbanı var. Benim için biraz araştırma yapman mümkün mü?"

"Ne kadar vaktin var?"

"Düneye yetişseydi, iyi olurdu."

“Ah, keşke telefonu sesli mesaja alsaydım.”

Striker gülmekle yetinip, arkadaşına kutularda bulduğu isimleri verdi.

“Tam olarak neyi araştırmamı istiyorsun?” diye sordu Collins.

“Bulduğunda anlarsın,” dedi Striker. “Buna çok hızlı bir biçimde ihtiyacım var. Bugün mesela.”

Collins keyifsizce güldü. “Hep dediğin dedik olacaksın, değil mi?”

“Ne diyebilirim ki? Özel birisiyim.”

Telefonu kapattıktan sonra biraz rahatladığını hissetti. Tom’u severdi. Adam hem iyi bir polis memuru olmuştu, hem de iyi bir arkadaştı. Birbirlerini görmeyeli de aradan epeyi süre geçmişti.

Polislerin dünyasında normal bir durumdu.

Bilgisayarın başında araştırma yapan Felicia’ya döndü. “PKBYO’da Gabriel’la ilgili neler buldun?”

Felicia, Striker’ın telefon görüşmesinin bittiğini yeni fark etmiş gibi dönüp ona baktı.

“Dr. Ostermann haricinde, hiçbiriyle ilgili fazla bilgi yok,” dedi. “Gabriel görgü tanığı olarak birkaç polis raporunda yer almış, ancak olayların hepsi araba kazalarıyla ilgili. Bir de on iki sene öncesine ait bir rapor. O sıralarda sekiz yaşındaydı herhalde.”

“Raporda ne diyor?”

“Dosyayı açamıyorum, özelleştirilmiş ve bir Burnaby dosyası.”

“Ama onu görmemiz gerek,” dedi Striker.

“Bunu ben de biliyorum!” Striker’m şaşkın ifadesini gö-

rünce güldü. “Görevli dedektife çoktan bir mesaj yolladım. Şunu dinle: Adamın soy ismi Memur. İnanabiliyor musun? Dedektif Memur.”

Striker sırtıttı. “Bir gün emniyet müdürü olursa, gazeteler bayram eder herhalde.”

“Cidden. Kadının bana geri dönmesini bekliyorum.”

“Ya Lexa?”

“PKBYOda mı? İsmi bir kez geçiyor. Bir parmak izi dosyasında.”

“Muhtemelen hemşirelik işi için adli sicilinin kontrolü sırasında istemişlerdir.”

“Tam isabet,” dedi Felicia. “Dalia’ya gelince, hiçbir yerde ismi geçmiyor. Sistemlerin hiçbirinde yok. Hayal ürünü birisi gibi.”

Striker ne yapmaları gerektiğini düşündü.

“Her ikisinin araçlarını da araştır, bakalım trafik cezası almışlar mı? Herhangi bir şey olabilir. Hız. Kırmızı ışık. Park. Umurumda değil. Sadece araştır.”

Felicia kımıldamadı. “Dr. Ostermann’ın arabasını bir manyak gibi kullandığını biliyoruz.”

“Ne tür trafik cezası aldıkları önemli değil, beni ilgilendiren şey cezaları nerede aldıkları.”

Felicia bir şey demeden tekrar bilgisayara döndü. Birkaç klikten sonra, bir şey buldu. “Hey, şuna bak. X5’in bir sürü ceza aldığını biliyoruz, ama Lexa’nın üstüne gözüken Land Rover sadece üç ceza almış. Hepsini de Trans-Kanada Otoyolunda.”

Striker’in merakı kabardı. “Tam olarak nerede?”

“Furry Gölü yakınlarında ve Whistler Köyünün biraz dışında.” Felicia başını kaldırdı. “Belki de orada hafta sonu evleri falan vardır. Hemen kontrol edeyim.” Arkasını dönüp, Whistler’in kayıt ofisini aradı. O telefonda konuşurken, Striker kutudaki dosyaları incelemeye geri döndü. K harfini bitirip, L harfine geçince, bulduğu dosyaya baka-

kaldı.

Logan, Larisa.

“Vay anasını,” dedi.

Dosyayı açtı, ama boş olduğunu gördü.

Şaşkınlıkla kutuya dosyadan kağıt düşüp düşmediğini kontrol etti, ama bir şey bulamadı. Etiketdeki isim ona bakıyordu. Keyfi kaçmıştı. Sonraki üç dosyaya göz atıp, Larisa’ya ait belgeler karışmış olabilir mi diye kontrol etti. Herhangi bir karışıklık yoktu.

Yerinde oturup bunları düşünürken, içi sıkıldı. Masa telefonunu alıp, sesli mesajlarını kontrol etti. Yedi tane mesaj vardı, ancak hiçbirisi Larisa’dan değildi. Dahası, hiçbirisi olayla alakalı değildi.

Bu mesajlarla sonradan ilgilenmesi gerekecekti.

Telefon mesajlarını ve e-postalarını kontrol etti. Yine, bir sürü mesajla karşılaştı, ama bunlar da olayla ilgili değildi. Sinir içinde, Larisanın ona önceki gün yolladığı mesajı açıp bir yanıt yazdı.

Kime: L.Logan@gmail.com Konu: Bana ulaş!

Larisa,

Lütfen bana nerede olduğunu haber ver! Ya da en yakındaki karakola gidip beni ara. Dr. Ostermann öldü. Gabriel, Lexa ve Dalia da kayıp. Çok tehlikeliler. Onlara dikkat et. Ya yanıma gel, ya da ara. Lütfen!

Jacob.

Mesaja bakıp, Larisanın bunu onu geri arayacak kadar samimi bulmasını umdu. Gönder tuşuna bastı ve mesajı yolladı.

Sonra, uzunca bir süre yerinde oturup yanıt bekledi. Fakat yanıt gelmedi. Metrotowndaki Arap Kahvesi isimli kafede işlerin nasıl ters gittiğini düşününce, mesaj gelip

gelmeyeceğine emin de olamadı.

Gelmeyebilirdi.

Kadın artık ona güvenmiyordu. Larisa kimseye güvenmiyordu. Tek başına bir yerlerde gizleniyordu. Kayıp olduğu müddetçe, onu bulma olasılığı da azalıyordu. İşin doğrusu buydu. Ama gerçektir.

Vakitleri gitgide daralıyordu.

Seksen Bir

Engerek gideceği yere vardığında sabah olmuştu.

Yorgundu. Bütün gece uyumamıştı. Açtı ve üşüyordu.

Sabahın aydınlığında, kulübeye kuzey tarafından yaklaşıp arka bahçede dikildi. Nefes alıp verirken, nefesinin ılıklığı ve nemi havada bir iz bırakıyordu. Göle baktı. Gölün kenarları hâlâ kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı, sazlıklar ve otlar donmuştu. Havada keskin bir çam ve selvi kokusu vardı. Sabah güneşi doğuda dağın üstünde yükseliyordu. Gölün soğuk ve durgun sularında parıldıyordu.

Mükemmel bir gündü. Her kayakçının ve snowboard-cunun hasretle beklediği bir sabahı. Hava berrak, açık ve soğuktu. Başka zaman çok güzel olabilirdi.

Ama Engerek bunlara odaklanamazdı. Tek gördüğü kötü bir anıdan ibaretti. Zihnindeki imgelerin hepsinin farkındaydı. Bir zamanlar onu dehşete düşüren, ama artık farklı bir hayata aitmiş gibi gelen imgelerdi. Farklı bir dünyaya ait gibiydi.

Aslında, imgeler gerçekten de farklı bir dünyaya aitti.

Arkasındaki kayar cam kapı hafif bir ses çıkararak açıldı.

Bir kadın “Gabriel,” dedi. Sesi yumuşacık ve duygu yüklüydü. Onu gördüğünde rahatladığı belli oluyordu. Engerek onun Dalia olduğunu anladı. Onu umursayan tek kişi Dalia’ydı. Dalia arkasından yaklaştı, kollarını göğsüne sardı ve nefesini dışarı bırakıp ürperdi. “Üşümüşsün,” dedi

alçak bir sesle, “içeri gel. Biraz ısınırsın.”

Engerek bir şey demedi, arkasını dönüp onunla birlikte kulübeye doğru yürüdü. İçeri girmeden önce duraksadı.

Aklına bir şey gelmişti.

Yere eğilip cebinden DVD’yi çıkardı. Bu, 1 numaralı disk, elindeki tek kopyaydı ve önemli olan tek şeydi. DVD’yi verandanın basamaklarının altına sokup geriye itti. Sonra, ayağa kalkıp ılık kulübeye girdi. Fayanslara ayak basar basmaz, burnuna yeşil çay kokusu geldi. Derken, Doktor hışımla mutfaktan çıktı. Bakışları sert ve kasvetliydi, suratı da öylesine gergindi ki kanı çekilmiş gibi görünüyordu.

“En sonunda gelebildin, seni sersem,” dedi.

Dalia öne çıktı. “Anne, lütfen..

“Odana git kızım.”

“Ama anne...”

“Odana git dedim!”

Lexa Ostermann bir adım atıp, Kız’ın suratına elinin tersiyle okkalı bir tokat savurdu; sert, ŞIRAK diye, kırbaç sesini andıran bir tokat sesi yankılandı içeride. Dalia toparlanıp elini suratına götürdü. Ağlaya ağlaya mutfaktan fırladı ve merdivenlerden kulübenin ikinci katma koştu.

Engerek onun gidişini izledi, ama bir şey yapmadı. Zihnini tuhaf bir hissin didiklediğini fark etti. Kalbi ve bedeninin geri kalanı da aynı şeyi hissetti.

Bu his hoşuna gitmedi.

“Aptalın tekisin,” dedi Doktor. “Her şey mahvoldu. Senelerin çalışması heba oldu. Ailemiz mahvoldu!”

“Bir şey yapmadım ki.”

“Videoların/” dedi kadın buz gibi bir sesle. “Olanların sebebi, videoların. Baban öldü. Polis peşimizde. Bizi birer hayvan gibi avlayacaklar, Gabriel. Hayvan gibi!”

Engerek bir şey demedi. Sus pus kesilmesi kadını daha da çileden çıkardı.

“Dışarı. Hemen.”

Engerek kayar cam kapıya baktı. “Dışarı çıkmam gerekmiyor.”

“Kuralları biliyorsun.”

“Ama burada kuyu yok,” dedi, sonra gölü gördü.

“Dışarı,” dedi Doktor emir verir gibi. “Bir daha söyletme bana.”

Engerek bir süre yanıt vermedi, sonra dalgın dalgın kafa sallayıp arka kapıdan çıktı. Mutfaktan çıkar çıkmaz, buz gibi rüzgar suratına çarptı. Keskin, canını acıtan, gözlerini ve tenini yakan rüzgarı hissetti. Kaygan arka verandanın basamaklarından inip ufak arka bahçede yürüdü. Donmuş otlar ayaklarının altında çıtırdadı. Kendisini göl kenarında buldu. Geçmişe ait anılar zihnine doluştu.

William’ı hatırladı.

Buna tahammül edemedi.

“Giysilerini çıkar,” dedi Doktor.

Engerek bir robot gibi kadının dediğini yaptı; giysilerini çıkarıp güzelce katladı ve üst üste koydu. Ayakkabılarını, pantolonunu ve gömleğini çıkardı. Tamamıyla çıplak kaldığında, kış rüzgarının bedenini soğuk bir hançer gibi delip geçtiğini hissettiğinde, Doktor yanma geldi.

“Göle gir.”

Engerek hiçbir şey demeden, ayakları gölün buz tabakasına değene dek ilerledi. Buzlar çatladı, ağırlığı altında parçalandı. Gülüşme sesleri geri geldi, William’ı karşısında görür gibi oldu. Gölün üstünde koşan ve gülen küçük bir çocuk. Yürümeyi kesti.

“Göle gir,” dedi Doktor bir kez daha.

Bu sefer, Engerek dediğini yapmadı.

“Sana göle girmeni emrediyorum.”

Engerek arkasına döndü. Ona baktı.

“Hayır,” dedi. “Artık bunu yapmayacağım.” İlk kez, Williamın ölümünden bu yana hayatında ilk kez kendisini o denli canlı ve uyanık hissediyordu.

Doktorun suratında bir çok ifadesi belirdi, sonra ağır ağır başını salladı. “Bugünün geleceğini biliyordum, Gab-riel. Pekala. Geçmişini nihayet geride bıraktın. Giysileri al ve kulübeye gel. Konuşacak çok şey var.”

Engerek tamam der gibi başını salladı. Giysilerini almak için eğilince, yanında bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Başını çevirdi, ancak çok yavaş hareket etmişti. Boynunda bir acı hissetti. İğnenin tenine saplandığını anladı.

Şaşkınlıkla geriye doğru kaydı, ensesinden kollarına yayılan grip bir ılıkılık hissetti. Bu his tüm bedenine yayılmaya başladı: Bacaklarından aşağı, hatta başının tepesine doğru yayılan garip bir uyuşukluk hissetti. Kasları bir anda güçsüzleşti ve bedeninin öne doğru eğildiğini fark etti. Bacakları bir süre titredikten sonra, ağırlığını taşıyamaz hale geldi ve Engerek gölün kenarına yığıldı.

Kulağına nahoş, tatsız bir ses geldi, Engerek bunun Doktordan geldiğini fark etti. Kadın ona gülüyordu. Bir saniye önce, başının üstünde mavi bir gök ve güneş varken, Doktor bir anda tepesine dikilmiş, meşum bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Mivakuryum klorid,” dedi. “Diğer tarafta olmak nasıl bir hismiş bakalım?”

Engerek konuşamıyordu. Bulanık görüntüye bakıp yanıt vermeye, bir şeyler söylemeye çalışsa da dudaklarını kımılatamadı. Ne diyeceğini de bilemiyordu.

“Belirli bir sıralama var,” dedi Doktor. “Bir çeşit hiyerarşi, Gabriel. Bu düzendeki yerini bilmelisin.”

Kadının maskesi bir anda silindi ve Engerek onu en yalın haliyle gördü. Eskiden beri öyleydi zaten.

O maskenin altında bir canavar vardı.

Doktorun bacaklarını tuttuğunu hissetti. Bedeni yerde sürükleniyordu. Bacaklarına ve kalçalarına soğuk, ıslak bir şeyin değdiğini fark edince, kadının onu göle soktuğunu anladı. Soğuktu. Buz gibiydi. Hava gitgide kararıyordu. Bir

süre sonra, gökyüzü silinip gözden kayboldu. En sonunda, güneş tamamıyla yok oldu, Engerek’i zifiri bir karanlıkta bıraktı.

Seksen iki

Felicia telefonu kapattı. “Hiçbir şey bulamadı.”

Striker bir küfür savurdu. “Hiçbir şey mi?”

“Sıfır. Kayıt ofisindeki tek adres Belmont’taki evlerine ait.”

Striker biraz düşündü. “EvenHealth’i kişi olarak kullanıp bir şeyler bulamaz mıyız?”

“Denedim bile. EvenHealth bir kişi olarak programın ilişkili olduğu bütün kliniklere geri dönüyor. Şehirde iki düzineden fazla adres çıkıyor. Alt Anakarayı saymıyorum bile. Toplam kaç klinik olduğu hesaplayamadım.”

Striker suratını ekşitti. Elde var sıfır, diye düşündü. Ellerindeki tek şey, Lexa’nın ve çocuklarının kaçtığı ev ve Whistler Köyü civarında kesilmiş trafik cezalarıydı.

Feliciaya baktı. “Lexa Ostermann olsaydın ve fazladan nakit para ve kimlik saklayacak bir yer bulmak zorunda olsaydın, nereye giderdin?”

“Postaneye.”

“Tamam. Ama bir postaneye ancak iş saatlerinde ulaşabilirsin. Senin ve benim gibi sıradan insanlar bir sonraki iş gününü bekleyebilirler, fakat bunun gibi bir yolsuzluğa bulaşmış birisi her an erişimi olsun ister. Başka nereye giderdin?”

Felicia biraz düşünüp başını salladı. “Aklıma tek bir yer geliyor - iş yeri. Kocasının kliniği.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Striker. “Mapleview’ya gitme-

miz gerek.”

Saat tam on buçukta, Striker sivil arabalarını döner adanın yanma park edip arabadan indi. Sabah güneşi tepeye yükselmeye başladığı ve gökyüzü masmavi gözüktüğü için, Mapleview isimli modern klinik hoş görünüyordu. Ama Striker oraya Dr. Ostermannı alıp Billy Mercury'yi yakalamaya gittikleri günden başka bir şey düşünemiyordu. Bunu bir önceki gün saat üçte yapmışlardı.

Ama ona seneler önce olmuş gibi geliyordu.

“Buradan nefret etmeye başladım,” dedi.

“Tam adamına söyledin,” diye yanıt verdi Felicia. Eski taş basamaklardan çıkmaya başlayınca, Striker da peşinden gitti. Kliniğin giriş kısmındaki telli cam çift kapılardan geçer geçmez, resepsiyon masasındaki görevli başını kaldırıp onlara baktı. Suratında hoş bir ifade belirdi ve onlara gülümsedi.

“Dedektifler, günaydın.”

Striker gülümsedi. Kadın belli ki Dr. Ostermann'ın ölümünden ve ailenin sırta kadem bastığından habersizdi.

“Günaydın,” dedi. Resepsiyon masasına yaklaşp kadına gülümsedi, elini uzatıp hafifçe kadının eline dokundu. “Dünkü karmaşada isminizi sormayı unuttum.”

Kadın onun bu nazik sözlerine gülümsedi. “İsmim Pam,” dedi. “Aslında, Pamela. Pamela O'Malley.”

“Sizi bugün burada gördüğüme şaşırdım.”

Kadın etrafına bakınıp omuzlarını silktilti. “Herkes hasta. Birisinin buradaki hastalar için gelmesi gerekiyordu.”

“İyi yapmışsınız, çok düşüncelisiniz.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Felicia.

Striker kadının gözlerinin içine baktı. “Olanlarla başa çıkabiliyor musun, Pam? İstersen sana Maktul Hizmetleri'nin kartını verebilirim.” Birden nerede olduğunu hatırlamış gibi etrafına bakınıp sırtıttı.

“Şey, terapiye ihtiyaç duyarsan burası da işini görür sanırım.”

Resepsiyonist gülümsedi ve cık cık etti.

Striker hemen konuya girdi.

“Burada çalışan görevlilerden biriyle konuşmam gerek,” dedi.

“Dr. Ostermann henüz gelmedi,” dedi kadın.

“Aslında, biz Lexa'yı arıyorduk.”

Kadının suratındaki gülümseme aniden silindi. “Bayan Ostermann da henüz gelmedi. Genellikle, öğleden sonra gelir.”

“Bunu neredeyse geç gelmesinden memnunmuş gibi söyledin,” dedi Striker. Kadın ne yanıt vereceğini bilemeyince de, ona gülümsedi ve sesini alçalttı. “Sorun değil. Onunla sadece iki kez karşılaştım ve yetti. Ama görev işte, yapacak bir şey yok.”

Kadın hafifçe gülümsedi. “Evet, Bayan Ostermann bazen çok... Talepkar olabiliyor,” dedi.

“Kadın resmen gıcık,” dedi Felicia açıkça.

Resepsiyonist yine güldü.

“Demek bugün gelmedi?” dedi Striker.

“Hayır. Saat bire kadar da geleceğini sanmam. Ama saatten emin olabilirsiniz. Bayan Ostermann aşırı dakiktir ve yaptığı her iş çok düzenlidir. Grup seanslarında bile öyledir. Tanrı korusun, birisi geç kalacak olsa, dışarı attığı gibi evine geri yollar.”

Felicia “Hangi grup seanslarına giriyor?” diye sordu.

“Ha, Bayan Ostermann tüm grup seanslarına girer. Ancak özellikle SÖYM derslerine girer. Program hakkında bilginiz var mı?”

“Evet, var,” dedi Striker. “Hastaları eve yollamadan önce Dr. Ostermann’a danışır mı peki? Ne de olsa, bu seanslara Dr. Ostermann giriyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Ama Bayan Ostermann onun yerine de girer.”

Striker bunu ilginç buldu. “Onun yerine de mi girer? Bir

hemşire, uzman bir psikiyatristin yerine seanslara girebilir mi?”

Kadının suratı sanki ağzından bir şeyler kaçırmış gibi gerildi. “Belki de bu konuda...”

“Hey, merak etme,” dedi Striker. “Bayan Ostermann’a bir şey diyecek değilim. Söz veriyorum. Sadece bu durum bana şaşırtıcı geldi, o kadar.”

“Ama Bayan Ostermann sırf bir hemşire değil,” dedi kadın. “Daha sonradan aldığı eğitimler de var.”

“Ne tür eğitimler bunlar?”

“Aslında, tam olarak bilemiyorum. Ama eğitiminin büyük bir kısmını Avrupa’da tamamlamış ve bundan pek söz etmez. Normalde, pek konuştuğu da söylenemez. Özellikle de buradaki personelle.”

“Eğitimi Avrupa’da nerede almış?” diye sordu Striker ısrarla.

“Çek Cumhuriyetinde.”

Striker başını salladı. “Kendisi bundan hiç söz etmediyse, nereden biliyorsun?”

“Bir keresinde, Dr. Ostermann söz etmişti. Uzun süre önce. Belki bir sene önce.”

Striker kolunu masaya yaslayıp rahat davranmaya çalıştı. “Sahi mi? Ama hatırlıyorsun, öyle mi?”

Kadının suratında dalgın bir ifade belirdi. “Unutmak biraz zor olurdu. Dr. Ostermann Dr. Richter’le hangi derslerin denizaşırı ülkelerden transfer edilebileceğini soruyordu. Konuşma esnasında, Bayan Ostermann’ın Çek Cumhuriyetinde büyüdüğünü ve üniversite kredilerini transfer etmekte güçlük yaşadığını söyledi.”

“Hangi üniversiteden mezunmuş?”

“Galiba Charles Üniversitesinden. Ama nerede olduğundan emin değilim.”

“Prag’da,” dedi Striker. “Charles Bridge.”

“Sonra?” dedi Felicia.

Kadının yanakları kızardı. “Sonra mı? Ha, Bayan Ostermann çok öfkелendi. Çok ama çok öfkелendi. Onu hiç öyle... hiddetli görmemişim. Çok mesafeli bir kadındır.” Striker yine başını salladı.

Mesafeliymiş, diye düşündü. Sır küpü bir kadın. Kartvizitini çıkarıp, arkasına cep telefonu numarasını yazdı. Kadına verirken, gözlerinin içine baktı. “Lexa, ya da çocukları buraya gelecek olursa, binadan derhal ayrılmam istiyorum. Anladın mı, Pam?”

Kadın şaşırdı. “Binadan ayrılmak mı?”

“Derhal,” dedi Striker. “Bir mazeret uydur. Hastalardan birine bakmaya gidiyormuş gibi yap. Sonra, eline geçen ilk fırsatta binadan çık ve beni cebimden ara. Hemen. Tamam mı?”

Kadın yavaşça başını salladı.

“Ya Dr. Ostermann gelirse?”

Striker acı acı gülümsedi.

“O zaman beni aramanın bir faydası olacağını sanmam.”

Seksen Üç

Resepsiyoniste Dr. Ostermann’ın intiharıyla ve bunun hemen ardından ailesinin ortadan kayboluşuyla ilgili kısaca bilgi verdikten sonra, Striker ve Felicia Lexanm ofisini görmek istediler. Hâlâ son derece şaşkın olan kadın boş boş başını salladı. Çekmecelerini açıp bir anahtar çıkardı. “Odasını kilitler,” dedi ve onları odaya götürmek üzere yerinden kalktı. Doğu koridorunda köşeyi döndükten sonra, koyu kırmızı renkli bir kapının önünde durdular. “Burası, Bayan Ostermann’ın ofisi. Kendisi özellikle doğu kanadında olmak istedi; diğer doktorların hepsi batı kanadında çalışır.” “Kliniğin bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim,” dedi Felicia.

“Aslında, çok da büyük değil,” dedi kadın. “Planı biraz değişik.” Kapıyı onlara açtı. Ama kapının önünden çekilmeden önce, dikkatle Striker’a baktı. “Bir şey alacak olursanız, lütfen önce bana söyleyin. En azından, kayıt etmem gerekir.”

“Tabii ki Pam. Bu ofise daha önce hiç girmiş miydin?” Kadın hayır der gibi başını salladı. “Kimse girmedir. Dediğim gibi, Bayan Ostermann mesafeli birisidir. Diğer doktorları bile almaz içeri. Kapı da her zaman kilitlidir. Açık konuşmak gerekirse, herhangi bir nedenle içeri girdiğimi duyarsa, beni derhal işten atar.”

Striker kadının ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. Pam’e veda edip Felicia’yla birlikte ofise girdi ve ka-

pıyı kapattı. Diğer tarafa dönerken, odaya göz gezdirmeye başladı.

Oda sade ve şaşılacak derecede boştu. Siyah renkli ceviz ağacından yapılmış bir masa, bordo renkli bir deri koltuk ve bir bilgisayar masası vardı. Raflarda bitkiler, ya da çiçekler yoktu. Duvarlara diplomalar, ya da resimler de asılma-mıştı. Ailesinin fotoğrafları bile yoktu.

Felicia da odadaki tuhaflığı fark etmişti. “Aşırı minima-lizm diye buna derler herhalde”

Striker masaya gidip iki çekmeceyi de açtı. Çekmecelerde sıradan kırtasiye malzemeleri ve kısa bir dosya sırasından başka bir şey yoktu. Striker dosyaların hepsini dikkatle okudu. Bunların hepsinde çok sayıda hastanın ismi geçiyordu, ama bazı isimler dikkatini çekti. Daha sonradan sistemde kontrol edebilmek için isimleri not etti.

Daha sonra da bilgisayara baktı. Ekran simsiyahtı, ancak fareyi oynatınca ekran koruyucusu kayboldu. Bilgisayar şifre istemedi. Kullanımı ismi de istemedi. Ekranda masa üstü belirdi. Striker sistemde gezinmeye başladı. Ama tek bir dosya bile bulamadı.

“Yeni bir bilgisayar,” dedi.

“Ya da yeni formatlanmış.”

Striker harici bir yedek sürücü aradı, ama bulamadı. Ofisteki raflara göz atmaya başladı. Raflar tıp ve psikoloji ders kitaplarıyla doluydu. Hepsi de yeni görünüyordu. Sanki kimse açıp tek sayfasını bile okumamıştı.

Teşhisler ve İstatistikler El Kitabı isimli bir kitabı açtı ve derhal kitabın sırtının zorlandığını hissetti. Sayfalardan hiçbirine bir şey yazılmamıştı, kitabın içine bir şeyler de koyulmamıştı.

Bütün kitapları teker teker kontrol etse de hiçbirinde bir şey bulamadı. İşi bitince, son kitabı da yerine koyup duraksadı. Rafın en sonunda bir tane dosya duruyordu. Kırmızı renkliydi. Dosyayı aldı. Etiketinde Tıbbi Faturalama Kodla-

rı yazıyordu. Dosyayı açınca, bir kod listesi gördü ve bunu Felicia’ya gösterdi.

10-14141ML-MG900412,

09-29292TIG-SR730128,

Ve daha bir sürü kod vardı listede. Liste birkaç sayfadan oluşuyordu.

“Tuhaf,” dedi. “Bunlar Tıbbi Hizmet Plan kodlarıysa, neden bunları devletin web sitesinden almamış ki? İnsan neden hepsini teker teker kendisi yazar?”

Felicia kodlara göz attı. “Bunlar ne anlama geliyor? Baksana, hepsinin formatı farklı.”

Striker’ın kafası karışmıştı. “Anlamadım.”

“Birçok bilgisayar programı benzer kodlar kullanır. Mesela, PKBYO. Oradaki her şey dört basamaklı kodlarla birbirinden ayrılır. 2117 Şüpheli Durum demektir. 2118 Şüpheli Kişi anlamına gelir. 2119 Şüpheli Araç yerine kullanılır. Hepsinde belirli bir düzen vardır. Ama bunlar rakam değil. Karmakarışık; sanki farklı sistemlerden alınmış gibi.” Striker rakamlara bakınca, Felicia’nın haklı olduğunu gördü.

Dosyayı yanlarına alıp ofisten çıktılar, resepsiyonistin masasına gittiler. Pam hâlâ şaşkın şaşkın yerinde oturuyordu.

Striker kadına yaklaştı. “Sende Tıbbi Hizmet Plan kodlarının bulunduğu bir kitapçık var mı?”

Pam bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. “Tıbbi Hizmet planı mı? Şey, hayır. Hayır, yok. Bunu kullanmayız.”

“Neden? Faturalandırma işlemi nasıl yapıyorsunuz?” “Çünkü buradaki her şey özel. Faturaların hepsi Riverg-len aracılığıyla kesilir.”

Bunu duyan Striker kaşlarını çatı; kodlara daha sonra bakmaları gerekiyordu. Tam gidecekken vazgeçti.

“THP kodları hakkında bilgin var mı?”

Resepsiyonist evet der gibi başını salladı. “Diğer klinikte faturalandırma işlemi ben yaparım. Hepsi kodlara göre yapılır.”

Striker dosyayı açtı. Listeyi Pame gösterdi. “Bunlar Tıbbi Hizmet Plan kodları mı?” diye sordu.

Kadın birkaç saniyeden fazla bakmadı listeye. “Gördüğüm kadarıyla değil.”

Striker dosyayı kapattı.

“Teşekkürler, ben de öyle düşünmüştüm.”

Seksen Dört

Striker ve Felicia, Mapleview’nun otoparkından çıkıp, Bo-undary Yoluna doğru kuzey istikametinde ilerlemeye başladılar. Striker dosdoğru Hastings Sokağındaki Esso benzinliğinin arkasındaki yola girdi. Burada bir kafe vardı ve devriye ekipleri sabahki toplantılarından sonra gelir, kahve içerlerdi.

“Kafein ihtiyacı mı?” diye sordu Felicia.

Striker evet anlamında başını salladı. “Bir kahveye daha ihtiyacım var. Düşünmeme yardımcı oluyor.”

Arabadan inip kahvelerini aldıktan sonra, sokağa geri döndüler. Arabanın dışında durup kahvelerini yudumladılar, çünkü Striker kahvesini açık havada içmekten hoşlanıyordu. Soğuk hava onu hep canlandırırđı.

“Lexa Ostermann hakkında şu ana dek öğrendiğimiz her şey bir yalan,” dedi Striker. “Evinde korkmuş kurban numarası yapışından tut da klinikteki davranışlarına kadar.” Felicia kahvesini yudumladı. “Hey, psikopatın hakkını yeme. Kadın iyi rol yapıyor. Evde kocası kontrolü elde tutuyormuş gibi davrandı, ama tam tersi olduğu çıktı ortaya.” Başını salladı. “Tanrım, kadının zavallı adama kayışla vurduğunu ve onun ‘Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı!’ diye bağırdığını düşündükçe, midem bulanıyor.”

“Şahsen, durmasını ima etmek için Dur gibi bir sözcük seçerdim. Karışıklık yaratmaz en azından.”

Felicia güldü, Striker konuşmaya devam etti.

“Asıl sorun, kadını tanıdığımızı sanmamız. Lexa resmen bizi uyuttu. Onun hakkında bildiğimizi sanıp da daha neler bilmediğimizi merak ediyorum. Önemli şeyler var mı acaba?”

“İsmi gibi,” dedi Felicia.

“Kesinlikle. İsmi, doğum tarihi ve yeri. Tüm ayrıntıları biliyor muyuz?”

Felicia telefonunu çıkardı: “Victoria’da bir bağlantım var” dedi. “Kadının kırlık soy ismini bir araştırayım.”

Striker bunu duyduğuna memnun oldu. Victoria, Fîayati İstatistikler Ajansının merkeziydi ve Britanya Kolombiyası’nın tamamının yasal isim değışikliklerinin ve evlilik kayıtlarının tutulduğu yerdı.

“Evlilik kayıtlarını da kontrol et,” dedi.

Felicia ona yine Ben salak değilim, der gibi baktı ve telefonuna yanıt verilmesini bekledi.

Striker onu kendi haline bıraktı. Kanada devletiyle, Kanada İstatistik Kurumu’yla, Kanada Gelirler İdaresiyle, ya da Hayati İstatistikler Ajansıyla uğraşmak büyük bir mücadeleyleydi.

Dahası, bunu Felicia yapabilirdi, zira orada bağlantısı olan kişi oydu. Beklerken vaktini değerlendirmek için, Ostermann ailesiyle ilgili herhangi bir gelişme olup olmadığını sormak için Sevk Merkezini aradı.

Sue ona her zamanki yanıtını verdi. “Seni aradım mı?”

“Hayır.”

“Yanıtını aldın işte.”

Sue Rhaemer herkesten daha çabuk gelişmelerden haberdar olurdu ve onu asla yarı yolda bırakmamıştı. Striker sorularıyla onu gıcık ettiğini sesinden anlamıştı.

“Teşekkürler, Sue,” dedi. “ok aresizim.”

“Bana bir kola borçlusun.”

“Buzlu,” dedi Striker.

Telefonu kapatıp Felicia’ya baktı. Hâlâ Hayati İstatistikler

Ajansındaki tanıdığıyla konuşuyordu ve suratında ufacık da olsa bir umut ifadesi vardı. Defterine bir şeyler yazmaya başlayınca, Striker da umutlandığını hissetti. Felicia telefonu kapatıp, ona gülümsedi.

“Eee?”

“Ne zaman bir şeyi öğrenmen gerekirse, kollarıma gel canım,” dedi.

Striker güldü. “Bunu daha önce de duymuştum. Haydi, anlatsana, Feleesh.”

“Tamam, tamam. Önce şunu söyleyeyim: Lexa, Dr. Ostermann la on sene önce evlenmiş.”

“On sene önce mi?” Striker düşündü. “Yani, evlendiklerinde Gabriel sekiz, Dalia da beş yaşındaymış. Bu da demektir ki çocuklar ya gayrimeşruymuş, ya da...”

“Onlar kardeş değil,” dedi Felicia. “En azından, aralarında kan bağı yok. Hayati İstatistikten teyit ettirdim. Gabriel on sekiz sene önce Wilma ve Erich Ostermann’ın tek çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Wilma altı sene sonra kanserden ölmüş ve bundan iki sene sonra Erich, Lexayla evlenmiş.” “Lexa’nın kızlık ismi neymiş?”

“Smith.”

Striker bunu hiç de şaşırtıcı bulmadı. Ne de olsa, Smith ismi Kuzey Amerika’nın tamamında kullanılan en yaygın isimlerden biriydi; hele ki beyazlar arasında. Kadın hakkında araştırma yapmayı da zorlaştıran bir unsurdur; zaten ismin doğruluğu da şüpheliydi.”

“İsim gerçek mi?”

Felicia başını salladı. “Üç dolarlık kağıt para kadar sahte. İsim kayıtlarında daha da geri gitmek gerekirse, Lexa sadece üç sene süren bir evliliğinde Jarvis soy ismini almış; ama bu evlilik de on beş sene önceymiş.”

“Dalia’nın yaşma denk geliyor.”

Felicia evet der gibi kafa salladı. “Aynen öyle. Lexa zaman içerisinde birak isim değiştirmiş. Ama bu kadarla da

bitmiyor. Bundan önce bile isim değişikliği talebinde bulunmuş. Kanada’ya Toronto’ya ilk geldiğinde bir başvuru yapmış. Göçmen ismi Novak.”

“Novak mı?” İsim üstünde biraz düşündükten sonra, iPhone’unu çıkardı. “Bir sürü ek ismi bilmiyorum, ama Novak’ı duymamıştım.” İsmi Google arama motoruna yazdı, sonuçları görünce de başını salladı. “Sürpriz. Smith Kanada’da, Novak da ek Cumhuriyeti’nde kullanılan en popüler isimmiş. Lexa göçmen olarak nereden giriş yapmış?”

“Berlin’den.”

“Ama Mapleview’deki resepsiyonist onun Prag’dan geldiğini söylemişti.”

“Lexa da kadının bunu öğrenmesine kızmış.”

Striker, Charles Üniversitesini aratıp, telefon numarasını buldu. Saatine bakınca, Vancouver’da öğlen olmak üzere olduğunu fark etti. Yani, Prag’da vakit akşam sekiz olmalıydı.

Charles Üniversitesinin Bilgi ve Danışmanlık bölümünü arayıp, karşısına İngilizce konuşan birisi çıkınca memnun oldu. On dakikadan biraz daha kısa bir süre sonra, telefonu kapayıp endişeli bir ifadeyle Felicia’ya baktı.

“Novak ismiyle gerçekten de oraya gitmiş ve tam sekiz sene orada kalmış.”

“Neden o kadar uzun kalmış? Eğitim alanını mı değiştirmiş?”

Striker ona keyifsizce baktı. “Oraya hemşirelik okumak için gitmemiş, kadın bir doktor. Alanı da psikoloji.”

Felicia önce çok şaşırdı, sonra başını salladı. “Aslında, her şeyi bir araya getirince çok mantıklı. Lexa tıp diplomasını oradan alıp Kanada’ya gelmiş.”

“Fakat aldığı derslerin hepsi burada kabul edilmiyor,” dedi Striker. “Bu yüzden, bir forensik psikiyatristi olan bir adam buluyor.”

“Erich Ostermann. Üstelik kendi kliniği de var. Böylece, dilediği tüm hastalara erişebiliyor.”

“Hastalar değil,” dedi Striker. “Kurbanlar.”

Felicia uzun bir süre bir şey demedi, sonra başını salladı. “Burada ufak bir sorun var,” dedi. “Neden ekstra dersleri de alıp diplomasının geçerliliğini almamış? Yani, düşünsene, sekiz sene eğitim almış. Neden hemşirelik gibi bir işi kabul etsin ki?”

“Aklıma iki neden geliyor,” dedi Striker. “Birincisi, polis kapısına dayanınca, o konumda olmak işine gelmiş olabilir. Herkes doktordan şüphelenir, hemşireden değil.” “İkincisi?”

“Çünkü bunu yapamadı. Lexa Novak bir şeylerden kaçıyordu.”

Seksen Beş

Her şey bulanıktı. Karanlığı aheste aheste iten bembeyaz, bulanık bir örtüydü. VWilliam da oradaydı; ona Kalk ayağa, Gabriel! Ayağa kalk! Ayağa kalkmalısın! diye sesleniyordu. William onu sarsmaya başladı. Çılgınlar gibi onu sarsıyordu. Öyle ki tüm bedeninin bir bez bebek gibi sallandığını hissetti.

“Kalk ayağa, Gabriel.”

Bulutlar nihayet dağılır gibi oldu.

“Kalk!”

Yavaş yavaş silindi.

“Gabriel!”

Bir kez daha mavi göğü gördü.

Engerek başını soğuk ve sert topraktan kaldırmak istediğinde zorlandı. Başı külçe gibiydi. Kendisine gelirken, her yanını yakan, keskin acı da geri geldi. Milyonlarca iğne tepeden tırnağa her yanma batıyor gibiydi.

Ama en kötüsü bacaklarıydı.

Keskin, tenini ısırarak bir acı hissetti, ama acı da bacaklarını uyuşturuyor gibiydi. Tuhaf bir histi; bir yandan canı yanıyordu, bir yandan daha da uyuşturduğunu hissediyordu.

Mantıksız bir durumdu.

Engerek var gücüyle doğrulup bacaklarına baktı. Bacakları yarisına kadar gölün buz gibi suyunun içindeydi ve buzdan daha beyaz bir renge bürünmüştü.

“Kalk, Gabriel!” dediğini duydu birisinin arkadan.

Fısıltılar.

Çaresizlik ve panik içinde fısıldadığını duydu.

Bunun Dalia olduğunu anladı. Dalia arkasında bir yerde duruyor olmalıydı. Yukarıda belki de yatak odasının penceresinde duruyordu.

Ama arkasını dönüp bakacak gücü bulamadı.

“Gabriel, içeri girmelisin!”

Engerek hiç düşünmeden, ne yaptığını bilmeden dizlerini kırdı. Bacaklarını gölün soğuk sularından çıkarmaya çalıştı. Ama kasları zihninin verdiği emre uymadı. Bacakları bedenine iliştilmiş et parçaları gibi kütükleşmişti.

İşe yaramaz birer et parçası.

Yana, karnının üstüne yuvarlandı ve kayalıkların soğukluğunu teninde hissetti. Solunda, bir kol boyu uzaklıkta giysileri duruyordu. Ama onlara da erişemiyordu. Zihni yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Ama her şey çok ağır ilerliyordu. Sağduyusu da adeta gıdım gıdım geri geliyordu.

Kulübe...

Hayatta kalabilmesi için tek şansı orasıydı.

Kendisini santim santim, yavaş yavaş geri iterek, Engerek bedenini gölden uzağa sürükledi. Çakıl taşlarıyla örtülü kumsalda geriye çekildi. Donmuş bahçeye kadar süründü. Verandanın kaygan ahşap basamaklarından yukarı doğru ilerledi. Arka kapı hâlâ ardına kadar açıktı. Neden, diye düşündü.

Doktor onu bir sınavdan mı geçiriyordu? Bir amacı mı vardı?

Yoksa her zamanki gibi onunla alay mı ediyordu?

Sonuç olarak, bunun bir önemi yoktu. Kendisini içeri itti, cansız bacaklarını ardında sürükledi. Mutfığa varınca karşısında Doktoru buldu.

Doktor masaya oturmuştu: Bir elinde üstünden dumanlar tüten bir fincan, diğer elindeyse bir gazete vardı. Fincanından bir yudum alıp, dikkatle tabağına koydu, sonra

ona baktı.

“Evine hoş geldin, Gabriel. Bugün bir ders aldığını umuyorum.”

Engerek bir şey demedi. Bir şey diyemedi. Bir süre sonra, Doktor ayağa kalkıp mutfaktan çıktı. Kulübenin ön kapısından çıkıp gitti.

Engerek yavaş yavaş uyanırken, kendisine gelirken, ısıtıcı deliklerinden gelen hava gövdesine ve bacaklarına çarpıyordu. Teni bir anda o tuhaf uyuşma hissinden kurtuldu, onu sarıp sarmalayan ısıyı hissetti. Dişlerini sıkıp, çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Ciğerlerindeki son nefesini de çığlık atarak kullanmak için dayanılmaz bir istek belirdi içinde.

Ama Engerek çığlık atmadı.

Bunun yerine, zihni bedeninden daha uyuşuk bir halde orada yatmaya devam etti; ona gerçek anlamda zevk veren tek şeyi düşündü. Nihai kapı. Azat olacağı an. Bu dünyadan tek gerçek kaçış.

Harikulade Kaçış.

Yaklaşıyordu, ama bu sefer onu Jacob Striker tadacaktı. Engerek bunu düşününce, neredeyse gülümser gibi oldu.

Gerçekten de muhteşem bir an olacaktı.

Seksen Altı

Striker, Lexa Ostermann'ı ve tüm tanıdıklarını Interpol'de, yani Uluslararası Polis Teşkilatında aratmak istedi. Interpolun başlıca amacı hemen hemen iki yüz ülkenin polis teşkilatı arasındaki işbirliğini kolaylaştırmaktı.

Aslında, inanılmaz bir bilgi ağma da sahipti. Oradan başlamaları en iyisi olacaktı.

Cinayet Masasına geri döndüler.

Orada vardıklarında, Striker ofisin kalabalıklaştığını görünce şaşırdı. Jana Aiken isimli bir meslektaşıyla konuştuğundan sonra, Granville Yolunda bir başka çete kavgası olduğunu öğrendi.

İlginç bir haber yoktu.

Kendi bölmesine gidip masasının başına geçti. Bilgisayarı hâlâ çalışıyordu, ama yokluğunda kilitlenmişti. Hemen oturum açıp e-postalarını kontrol etti. Larisa'dan mesaj gelmemişti. Sesli mesaj da yoktu. Sinir içinde Versadex'i başlattı ve Interpolun arama sayfasına girdi.

Striker'ın bildiği kadarıyla, Lexa'nın herhangi bir suç kaydı yoktu. Zaten önemli de değildi. Veritabanında aranan suçlulardan kayıp çocuklara ve çalınmış mallara kadar her şeyin bir listesi vardı. Striker, Lexa'nın bir şekilde bu listelerde çıkmasını bekliyordu; bunun nasıl olacağı da umurunda değildi. Tek istediği bir ipucuydu.

Ostermann ismiyle başlamak yerine, Lexa'nın bildikleri en eski ismiyle başladı.

Lexa Novak.

Doğum tarihi olarak, otuz beşle kırk sekiz yaş arasını işaretledi.

Arama otuz saniye içinde bir pozitif eşleşme yaptı, ancak sonuç düşük puanlıydı. Yani, kesin eşleşmeler bulunmuştu, ama ayrıntılar eksikti ve muğlaktı. Otuzdan fazla sonuç geldi ekrana.

Striker aradığı eşleşmeyi bulana dek hepsine tek tek göz attı.

Lexa Novak. Yaş: Kırk sekiz.

167 cm. 59 kilo. Beyaz.

Saç rengi: sarı. Göz rengi: mavi. Orta yapılı.

Doğum yeri: Mesto Roztoky, Ceske Republiky.

Striker kasabanın ismine bakınca, bunun Prag'dan uzak olmadığı fark etti. Herhangi bir dövmesi, ya da doğum izi var mı diye baktı, bulamadı. Sayfanın en altındaki açıklamalar kısmına gitti.

Gördüğü şey gülümsemesine neden oldu.

Policie Ceske Republiky

Şüpheli Kişi: Kimlik Hırsızlığı.

Dedektif Lundtiz'e ulaşın: 974 852 319.

"Ceske mi?" dedi Felicia.

Striker evet anlamında başını salladı. "Çek Cumhuriyeti polisi. Yasal bir ipucu olabilir bu."

Masa üstü telefonunu alıp numarayı çevirdi. Numaranın bağlanması epeyi vakti aldı, ama en sonunda çalmaya başladı. Yanıt veren adam çat pat İngilizce konuşmasına rağmen, Dedektif Lundtiz'in artık Komiser Lundtiz olduğunu Striker'a anlatabildi. Komiser, Yolsuzluk ve Finansal Suç Bölümü'nde çalışıyordu.

Striker'ı hemen ona bağladı.

Telefon birkaç kez daha çaldıktan sonra, Striker'a bir resepsiyonist yanıt verdi. Striker bir kez daha kim olduğunu ve neden aradığını açıkladıktan sonra, telefon yine çalma-

ya başladı.

Striker, komiserin yanıt vermesini beklerken, Felicia'nın Güney Burnaby'deki tanıdık polis arkadaşından beklediği telefon geldi. Gabriel'in çocukluğuyla ilgili özelleştirilmiş dosyayı artık görebileceklerdi. Başparmağını havaya kaldırarak Striker'a olumlu sonuç aldıklarını işaret etti, sonra yerinden kalkıp dosyayı almaya gitti.

Striker el sallayıp telefonun bağlanmasını beklemeye devam etti.

Uzun bir bekleyişten sonra, telefon bağlandı. "İyi akşamlar, Dedektif Striker, ben Komiser Lundtiz."

Striker komiserin güzel ve aksansız bir İngilizceyle konuştuğunu duyunca şaşırdı. "İyi akşamlar, Komiser. Telefonumu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben..."

"Lexa Kaleena Novak için arıyorsunuz," dedi komiser. "Evet, onu tanıyorum. Hatta gayet iyi tanıdığımı söyleyebilirim. Kadın ortadan kaybolmadan önce, aylardır peşindeydim. Ama bu, uzun seneler önceydi. Neredeyse, yirmi sene diyebilirim. Tanırım..."

"Eh, size bu kadının Vancouver, Kanadada olduğunu söyleyebilirim," dedi Striker.

"Yine mi bir cinayet işledi?"

Striker bunu duyunca afalladı. "Orada cinayet mi işlemişti?"

"Kesinlikle. Ama bunu kanıtlamak ayrı meseleydi." Striker bir süre bir şey demedi, sonra defteriyle kalemını çıkardı. "Bu kadın hakkında tam olarak neler biliyorsunuz?"

"Çok şey biliyorum."

"Vaktim var."

Komiser konuşmaya başlamadan önce hafifçe öksürdü. “Dosyası önümde duruyor, ama zaten o kadar üstünden geçtim ki her şeyi ezbere biliyorum. Lexa Novak Prag’da dünyaya geldi. Eminim ki Charles Köprüsünü duymuşsu-

nuzdur.”

“Evet, duydum.”

“Ailesinin üç kızından biri. Katerna en büyükleri, Nava ortancaları, Lexa da en küçükleri. Ailesi üst orta sınıf. Bilinen bir aile. Babası Dagan o bölgede saygın birisiydi; politikayla uğraşan bir doktordu.”

“Kulağa nüfuzlu bir aileymiş gibi geliyor,” dedi Striker. “Evet, öyleydi. Onu ben de hatırlıyorum. Annesi Lena’yı da yaşadıkları kasabada her erkek beğenirdi. Güzeldi, mükemmel bir eş ve anneydi. Dahası, varlıklı bir aileden de geliyordu.”

“Seçkin üst sınıf mensubu desenize.”

“Kesinlikle. Dışarıdan bakan birisinin bakış açısıyla, aile bir rüya gibiydi. Ama evdeki yaşantıları bir hayli farklıydı. Dagan Novak bir sadistti. Ailesine hükmetmekten büyük zevk ahırdı. Üstelik, bunu akla hayale gelebilecek her şekilde yapardı: Psikolojik, fiziksel, hatta kızlara belirli bir yaşa geldikten sonra cinsel olarak da yapardı. Novak ailesinin yaşamı çaresizlik ve işkence üstüne kurulmuştu. O zamanki polis teşkilatının bu duruma bir son veremediği söylemek beni utandırıyor.”

“Biliyorlar mıydı?”

“Rapor edilmişti. Çünkü Dagan’m sosyal ve politik bağlantıları yüzünden, nasıl desem? Mesele bir şekilde göz ardı edildi.”

Striker suratını ekşitti. Bu tür durumlarla daha önce de karşılaşmıştı.

“Ailenin diğer fertlerine ne oldu?”

“Anneleri Lena sözüm ona ailesini terk edip, akrabalarının yaşadığı Paris’e gitti. Fakat onu bulmaya çalıştığımda, elim kolum bağlı kaldı. Dagan’ın onu öldürdüğüne eminim.”

“Ya diğer kızlar?”

“Oldukça hüzünlü bir öykü ne yazık ki. Taciz meselesini de aşıyor.”

Striker başını salladı. “Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Kızlardan en büyüğü, yani Katerna on altı yaşındayken hastaneye yatırıldı. Aşırı derecede şizofren olduğu tespit edildi. Bundan üç sene sonra da Nava’ya aynı teşhis koyuldu.”

“Genetik bir durum olmalı.” Striker ne diyeceğini düşündü. Aile geçmişine bakılacak olursa, Lexa’nın psikiyatri alanında eğitim almış olması çok da şaşırtıcı değildi. “Lexa da aynı duruma gelecek diye sürekli korku içinde yaşamış olmalı.”

“Evet, bu hastalık hiç peşini bırakmadı, ona işkence etti... Sanırım, özgürlüğüne kavuşması açısından da bir dönüm noktası oldu. Onu harekete geçiren şeydi. Ailenin ortanca kızının da hastaneye yatışından sonra baba hastalandı. Ama belirtiler ağır ağır boy gösterdi: Zamanla teni solgunlaştı, kilo kaybetti, sonra saçları dökülmeye başladı.”

“Arsenik mi?”

“Çayına arsenik karıştırıldığını düşünüyoruz.”

“Buna rağmen, Lexa’ya karşı hiçbir suçlama yapılmadı mı?”

“Bunu yapamadık. Ailenin bir aşçısı vardı. Bir de hizmetçileri vardı. Babanın hastalığı ilerlediği zamanlarda bile çocukları onu nadiren ziyaret ediyorlardı ve evde sürekli kalan bir hemşire vardı. Kısacası, Lexa’nın suçlanması güçtü. İtiraf edeyim ki o zamanlar, ben de Lexa’dan çok hemşireden şüphelenmiş, Lexa’nın babasının tacizlerinin bir kurbanı olduğunu düşünmüştüm.”

Dagan Novak’ın hak ettiğini bulmuş olması Striker’ı rahatsız etmedi. “Yani, bu olaydan sıyrıldı.”

“Evet, öyle. Lexa on dokuz yaşında Victor Devorak isimli bir adamla tanıştı. Genç, yakışıklı ve iyi bir geçmişi olan bir adamdı. Lexa’yla evlendikten bir sene sonra, o da tuhaf

bir hastalığa tutuldu ve öldü. Lexa hayatına devam etti ve iki sene içinde yine varlıklı bir aileden genç ve yakışıklı bir adamla evlendi. İsmi Kavil Svaboda’ydı. Önceki kocasından daha uzun süre dayandı; neredeyse üç sene. Fakat Lexa tıp diplomasını aldıktan dört ay sonra bilinmeyen nedenlerden ötürü o da öldü.”

Striker hiçbir şey demeden, duyduklarını düşünüyordu. Bu kadının çevresindeki birçok kişi ölmüş, iki ablası da akıl hastanesine yatırılmıştı. Koyulan teşhis şizofreniydi, ama acaba bunda Lexa’nın bir rolü olabilir mi diye de düşünmeden edemedi. Henüz yorum yapabilecek kadar bu hastalık hakkında bilgi sahibi değildi.

“Demek altı sene kadar bir sürede iki farklı adamla evlenmiş. İkisi de babasına benzer şekillerde ölmüşler. Onu sorguya çektiniz mi?”

“Tabii ki. Her iki kocası öldükten sonra da sorguya çektim. Kadın bir yıldızdı. Büyüleyici ve dürüsttü. Kendinden emindi. Kendine güveniyordu.”

“Birçok sosyopat gibi. Bu olaylardan sonra ölenler oldu mu?”

Komiser bıkkınlıkla içini çekti. “Bilemiyorum. Lexa ortadan kayboldu. Çekip gitti, ülkeyi terk etti. Onu ne kadar bulmaya çalışsam da başaramadım. Onu asla bulamadım. Bağlantılarımdan biri, onu Brüksel’e kadar takip etti, ancak zaten orada olduğu teyit edilmemişti. Sonra da izini kaybettik. Ayrıca, Brüksel’de görülen kadının hamileliğinin ilerlemiş olduğu söylenmişti.”

“Lexanın çocukları var.”

Komiser üzölmüş gibi içini çekti. “Bu korkunç bir şey.” “Brüksel’de ne zaman görölmüştü?”

“Emin değilim. Yirmi sene olabilir.” Komiser ofladı. “Tuhaf bir olay... Santral memuresi Kanada polisinin telefonda olduğunu söylediğinde, aklıma ilk gelen Lexa oldu.” “Bana bu kadınla ilgili bir tavsiyede bulunabilir misiniz?”

“Size sadece şunu söyleyebilirim, dedektif: Lexa Novak sayesinde çok şey öğrendim. O kadın öldürmekten asla vazgeçmez. Bundan fazlasıyla keyif alıyor.”

Seksen Yedi

Çek komiserle konuşması bittikten sonra, Striker telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Ostermann ailesini düşündü.

Dr. Erich Ostermann daha dakika bir gol bir muğlak ve ketum davranmıştı. Adamın cinsel sapkınlıklarını keşfettikten sonra, davranışlarının sırrı da çözülmüş oluyordu. Genel olarak, dünya bir kişinin cinsel tercihleri konusunda daha anlayışlı olabilirdi, ama Ostermann’ın tanıdığı

profesyonellerin ve politikacıların sadomazoşistik eğilimlerinin açığa çıkmasına pek de anlayışlı bir tavır sergilemeleri beklenemezdi.

Dalia'ya ve Gabriel'a gelince, onlar da daha ilk baştan tuhaf bir izlenim oluşturmuşlardı. Ama Striker'ı en çok şaşırtan Lexa olmuştu. Onunla ilk tanıştığında, güçlü ve tehlikeli bir adamın köşeye sıkışmış karısı rolü oynamıştı. Striker kadının cazibesine kapılıp ona yardım etmek istemişti. Fakat o anda Lexa'nın ne tür bir oyun oynadığının farkındaydı.

Onu yakalamayı dört gözle bekliyordu.

Striker bunları düşünürken, cep telefonu çaldı ve bir mesaj geldi. Telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Gördüğü şey kalbini hoplattı. Gelen mesaj Larisa'dandı.

Gönderen: Logan, Larisa

Konu: Kayıp

Mesajın kısa ve öz olmasının yanı sıra, ardındaki paniği hissetmemek mümkün değildi.

Bir daha asla hastaneye gitmeyeceğim. Asla. Ama korkuyorum, Jacob. Birisi beni izliyormuş gibi geliyor. Bu sabah. Meşum bakışlı bir kadın. O, çok... Aksi görünüyordu. Başımı hangi yöne çevirsem onu gördüm. Korkuyorum. Bir yandan buna bir son vermek istiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum... Sana güvenmek istiyorum, ama...

Mesaj burada bitiyordu. Striker kalbinin sıkıştığını hissetti. En karanlık günlerinde yanında olan kadın oydu, ama kendisi çok zor günler geçirirken, ona uzaktan bile yardım edemeyecek kadar aciz durumdaydı. Mesajın ayrıntılarına baktı, iki dakika önce yollanmıştı.

Hemen yanıt yazdı:

Larisa, bekle! Neredesin?

Uzunca bir süre bekledi, ama yanıt gelmedi. Larisa'nın sözünü ettiği kadını düşünürken, aklından kötü kötü şeyler geçti.

Bir kadın. Meşum bakışlı.

Striker hemen cep telefonu servis sağlayıcısı Bell'i aradı. Ona polis numarası ve pozisyonuyla birlikte, cep telefonu numarasını da verdi ve mesaj yollayan kişiyi bulmalarını istedi. Teknisyen ilk başlarda bunu yapmak istemeyince, Striker'ın sabrı taştı.

"Bakın, bu bir hayat memet meselesi," dedi. "Şirket politikanızdan haberim var, bunu daha önce de yüz bin kere yaptım. Şimdi, kahrolası mesajı izleyin de nereden geldiğini söyleyin. Bu kadına bir şey olursa, sizi cezai olarak

sorumlu tutarım, bilirsiniz. Şirketi değil, sizi sorumlu tutarım."

Adam oflayıp beklemesini söyledi. Birkaç saniye sonra, hatta geri döndü. "Mesaj Whistler Blackcomb bölgesinden geliyor," dedi. "Bundan daha ayrıntılı bir bilgi veremiyorum."

"Veremiyor musunuz, vermiyor musunuz?"

"Veremiyorum. Bundan daha fazla ayrıntıyı ben de göremiyorum."

Striker bir küfür savurdu. Adama teşekkür etmeden telefonu kapatıp seçeneklerini düşündü. Whistler Blackcomb iki ayrı dağın bulunduğu bir kayak merkeziydi ve şehir merkezinden yüz kilometre uzaktaydı. Yani, arabayla yaklaşık olarak iki saat mesafedeydi.

Gerçi Striker o mesafeyi gerektiği takdirde, bir saat on beş dakikada da alabilirdi.

Bölge nüfus açısından Kuzey Amerika'daki en kalabalık yerdı. Normal nüfus on ile on beş bin arasında değişiyordu, ama Noel sonrası kayak sezonu ile birlikte iki kayak merkezinin nüfusu da üçe katlanmıştı. Bir de bölgelerin çevresindeki sayısız köy vardı. Orada birisini aramak, samanlıkta iğne aramaktan beter olabilirdi.

Striker yüksek sesle küfür etti. Diğer bölgelerdeki polisleri harekete geçirmeyi düşündü, ama Metrotown'da-ki kafede 87. Devriye'den Bernard Hamilton'la arasında geçenleri düşününce vazgeçti. Larisa bir kez daha oyuna geleceğini hissederse, arkasına bakmadan kaçardı. Striker bunu bir daha göze alamazdı.

Başka seçeneği yoktu.

Felicia'yı aradı. Felicia telefona ilk çalışta yanıt verdi.

"Yalnız Adam Yardım Hattı, buyurun?"

Normal şartlar altında, Striker bunu duyunca gülümse-yebilirdi, ama o gün öyle olmadı. "Neredesin?" diye sordu.

"Burnaby'den dönüyorum," dedi Felicia. "Oraya varma-

ma beş dakikadan az kaldı. Gabriel'la ilgili raporu aldım." "Güzel. Yolda okur, sonra da gezimizde anlattırın."

"Ne gezisi?"

"Whistler Dağına," dedi Striker. "Larisa'yı bulmaya gidiyoruz."

Seksen Sekiz

Engerek bacaklarının tekrar hissetmesinin ne kadar süre aldığını bilmiyordu. Zaman, her zamanki gibi, önemli değildi. İlk başlarda, sadece belinden aşağısında uyuşukluk vardı, sonra yavaş yavaş tekrar hissetmeye başladı. Acı arttı. Hareket ettikçe daha fazla acı hissetmeye başladı. Ön kapının açıldığını duyduğunda, yani Doktorun geri döndüğünü duyduğunda, nihayet ayağa kalkabiliyordu.

Ancak o zaman çırılçıplak olduğunu fark etti. Giysileri göl kenarında kalmıştı.

Kulübenin girişinden ve gazın harıl harıl yandığı, Doktorun kendisine ikinci bir yeşil çay demlediği mutfığa girdi. Doktor ona bakmadı, hatta içeri girdiğinde hiç oralı olmadı.

"Kızın peşindesin," dedi.

"Hangi kız?"

"Larisa Logan."

Engerek bunu duyunca duraksadı. "Kız önemli değil." Doktor oldukça açık bir yanıt verdi. "Düşünme, Gabriel. Dinle. Emirleri dinle."

Engerek bir şey demedi, sadece başını salladı. Doktor konuşmaya devam etti.

“Larisa Logan bizi ölümlerle ilişkilendirebilecek tek kişi.” “Fakat polis her şeyi biliyor.”

“Kanıtlamak ve bilmek apayrı şeyler,” dedi Doktor gü-

lerek. “Hem önce bizi bulmaları gerek, Gabriel. Artık bu ailenin yeni bir görünümüne kavuşma vakti geldi. Yeni bir kimliği takip edemezler. Bu yüzden diğer DVD’leri aldım ya? Senin DVD’lerini diyorum. Bunlar bir bağlantı kurmalarını sağlayan diğer kanıtlar.”

Engerek midesine bir ağrı saplandığını hissetti. “Benim DVD’lerim...”

“Onları yok ettim, Gabriel. Artık onlara ihtiyacın yok. Anladın mı? Başka film çekmeyeceksin.”

“Başka film çekmeyeceğim,” dedi Engerek yavaşça. “Güzel. Mesele anlaşıldı o zaman. Şimdi giysilerini al, biraz dinlen, ondan sonra beni biraz rahat bırak. Bir sürü şey düşünüp, planlamam gerek. Başıma epeyi dert açtın.” Doktor fincanını alıp mutfaktan çıktı.

Engerek kadının gidişini izledi. Doktor gözden kaybolunca, kayar kapıyı açtı. Dışarıda gökyüzü grileşmeye, kararmaya başlamıştı.

Göl kömür karası bir renge bürünmek üzereydi. Bakışlarını gölden ayırıp verandanın basamaklarından indi. Buz gibi göle varınca, yerden giysilerini aldı. Kulübeye dönerken, merdivenin altına sıkıştırdığı diskini alıp katlanmış pantolonuyla gömleğinin arasına sıkıştırdı. Bu, en sevdiği diskti.

Tekrar kulübeye girdi. İkinci kata çıktı. Yukarıda, Dalia onu bekliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, boş boş bakıyordu ve her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi görünüyordu. Onunla konuşmaya çalıştı, ama ağzından hiç ses çıkmayınca, eliyle ağzını örttü.

Engerek yanıt vermedi. Ona hafifçe sürtünerek yanından geçip odasına girdi ve diz üstü bilgisayarını aldı.

Dalia içine derin bir nefes çekti. “Gabriel, yapma,” diye fısıldadı.

Ama Engerek ona kulak asmadı.

Diz üstü bilgisayarını yanına alıp kendi odasına geçti. İçeri

girer girmez kapıyı kapattı ve tualete girdi. Kapıyı kapatıp dizüstü bilgisayarını çalıştırıp oturum açtı.

Daha sonra da diski bilgisayara yerleştirdi.

Seksen Dokuz

Striker ek binanın ön kapılarından girerken, cep telefonu çaldı. Ekranı bakınca, Sue Rhaemer’ın ismini gördü ve umutlandı. Sevk Merkezinden arıyorlardı. Belki de Oster-mannlarla ilgili yeni bir bilgiye ulaşmışlardı. Telefona yanıt verip kulağına tuttu. “Sue, naber?”

Sue hafifçe güldü. “Sakin ol, koca adam, Ostermannlarla ilgili bir haber yok. Rahatlayabilirsin.”

Striker hayal kırıklığına uğradı. “Neden aradın?” diye sordu sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan.

“Konu Bernard Hamilton,” dedi Sue.

Striker birden dikkat kesildi. “Bernard mı? Ne yaptı o gerzek?”

Sue cık cık etti. “Çılgınca bir şey yapmadı aslında. Ama tuhaf bir şeyler oluyor. Beni sürekli olarak arayıp seni soruyor.”

“Beni mi soruyor?”

“Seni ve ilgilendiğin olayı. Larisa Logan la ilgili olanı diyorum.”

Striker yumruğunu sıktı. “Ona bir şey söylemedin, değil mi?”

“Hayır, her zamanki nazik tavrımla beni rahat bırakmasını söyledim. Ama dikkatimi çekti. Meraklanıp GPS geçmişine bakayım dedim. Garip bir şeyle karşılaştım: Bernard seninle aynı yerde ve bütün gün de oradaymış.”

Striker, Bernard’ın ne işler çevirdiğini düşündü. “Emin misin?”

“Yüzde yüz eminim. Dün de aynı şey olmuş. Sen nereye gittiysen, peşinden gelmiş. Seni takip ediyor gibi; ya da nerelere gittiğini, neler yaptığın ekip durum bildirimlerinden takip ediyor.”

“Hay o hergelenin...”

Striker sustu. Kulaklarına inanamıyordu. O sersem utanmadan peşinden geliyordu ve niyeti de gayet açıktı. Bernard onları izleyerek devreye girmeyi ve burunlarının dibinden Larisa’yı alıkoymayı planlıyor olmalıydı. Bu, insanın bir meslektaşına yapabileceği boktan bir şey olmanın yanı sıra kadını büyük bir tehlikeye atmak demekti.

Striker sabrının taşıtığını hissetti.

“Bu adamda bir terslik var,” dedi Sue.

“Canım, adamın nesi ters değil ki zaten.”

“Bernard’ın seni kontrol etmek için bizi kullanmaması gerekirdi. Bir şey yapmamı ister misin? Buradaki üstlerimden biriyle konuşayım mı?”

“Kendim hallederim,” dedi Striker. “Ama onu biraz oyalamak için bana yardım etmek istersen, bir şeyler yapabilirsin tabii.”

“Shipwreck, doğru yere geldin canım.”

“Seni arayacağım.”

Striker telefonu kapatıp Cordova Sokağına yürüdü. Feli-cia elinde iki bardak kahveyle kaldırımda onu bekliyordu. Bardaklardan birini ona uzattı, sonra suratındaki ifadeyi görünce gülümsemesi silindi.

“Sorun ne?” diye sordu. Striker ona Bernard Hamilton’la ilgili öğrendiği her şeyi anlatınca, Felicia endişelenmiş gibi içini çekti. “Bu adam her şeyi mahvedecek.”

Striker başını sallayıp ona gülümsedi.

“Bak, senden bir şey yapmanı isteyeceğim.”

On beş dakika sonra, Striker Burrard’la Pender’ın köşe-

sine park etmiş, Felicianın inmesini bekledi. Felicia inip kapıyı kapattı ve rüzgardan korunmak için kaldırımdan on adım ötede durdu. Hazır olduğunda başparmağını havaya kaldırıp Striker’a işaret gönderdi. Striker hemen telsize geçti. Düğmeye basıp konuştu.

“Ben Dedektif Striker,” dedi.

Sue Rhaemer hemen yanıt verdi. “Devam edin,” dedi.

“İstediğim adresi buldun mu?”

“Loganın adresini mi? Evet, telefonuna yolladım.”

“Teşekkürler,” dedi Striker. “Ortağımın Sohbet kanalına geçmesine yardımcı olur musun?”

Sue Rhaemer, Feliciayı yayma aldı, Felicia yanıt verdi.

“Sohbete geçiyorum,” dedi.

Striker telsizi bir üst seviyeye getirip, Felicianın devreye girmesini bekledi. “Felicia Sohbet’te,” dedi Felicia. Striker birkaç saniye daha bekleyip, Bernard’m konuşmayı duyacağından emin olmak istedi. Daha sonra, tekrar konuşma düğmesine bastı.

“Selam, Feleesh. Nerelerdesin?”

“Beşinci kattayım. Neden sordun?”

“Buraya gel. Larisa’nın yerini buldum.”

“Harika, neredeymiş?”

“Shaughnessey, 5142 numarada, Osler Sokağında. Teyzesi orada oturuyormuş, Larisa da son iki gündür orada gizleniyormuş. Şu anda orada olduğu duyumunu aldım. İçeri gireceğiz. Komiser bunun bir an önce yapılmasını ve kimseye duyurulmamasını istiyor.”

“Hemen geliyorum,” dedi Felicia. “Beni bir yerden alı-

»

ver.

“Tamam. Sohbet’ten çıkıyorum.”

Telsiz kanalını Sohbet’ten bir kez daha Sevk’e getirdi. Daha sonra da Sevk Merkezi aradı. Sue Rhaemer ilk çalışta gülerek yanıt verdi.

“İşe yaradı mı?” dedi Striker.

“Şu anda GPS’ini kontrol ediyorum... Bernard güneye doğru yol alıyor.”

Sue’nun yanıtı Striker’ı gülümsetti. Her şey yolunda gidiyordu.

Sue’ya yardımları için teşekkür edip hoşçakal dedi. Striker telefonu kapatırken, Felicia arabaya geri döndü. Kıkırdarak yerine geçip kapıyı kapattı.

“Eee?” dedi. “Bernard konuşmayı dinlemiş midir sence?” “Kesinlikle, dinledi. Emin olabilirsiniz.”

Striker arabayı çalıştırıp batı yönünde ilerlemeye başladı. Bir sokak kadar ilerlemişlerdi ki Felicia düşünceli düşünceli “5142,” dedi. “Shaughnessey bölgesi mi? Osler Sokağı adresini ne için verdin?”

Striker sırtarak arabayı kullanmaya devam etti.

“İnan bana, bilmek istemezsin.”

Doksan

“Whistler,” dedi Felicia bir kez daha.

Striker başını salladı. “Larisa’nın mesajı oradan yollanmış.”

Striker, Hastings Sokağından Stanley Parkı Geçidine doğru gitti, oradan da Lions Gate Köprüsü'ne doğru ilerledi. Kuzey Van'e girdikten sonra, Trans-Kanada Otoyolunda Whistler Blackcomb kayak merkezine kadar uzun bir yol onları bekliyordu.

"Whistler mı, Blackcomb mu?" dedi Felicia.

"Henüz emin değilim, iki köyden birisine gideceğiz." Felicia şaşkın şaşkın ona baktı. "Jacob, şu anda orada ne kadar çok insan olduğunu biliyor musun? Kayak sezonu çoktan başladı yahu. Orada..."

"Biliyorum, Feleesh, biliyorum. Ama Larisa orada. Kesin orada. Ya başına bir şey gelirse ve ona ulaşamazsak? Şu aşamada, elimden başka bir şey gelmiyor."

"Benim aklıma bir şey geliyor. Federaller. Bölgenin her yerinde ekipleri var."

Striker ters ters ona baktı. "Kesinlikle hayır. Larisa peşine başka bir ekip taktığımızı düşünecek olursa, her şey biter. Buna izin veremem. Bu işi kendi başımıza yapacağız." Felicia bir şey demedi, sonra başını salladı. "Ancak o bölge yetki alanımızın dışında, Jacob. 10. Devriye'den izin alman gerek."

"Laroche'un ne diyeceğini gayet iyi biliyorsun."

"Ona söylemelisin, Jacob. Adam Yolların Kralı." Striker'ın parmakları direksiyonu sıkı sıkı kavradı. "Bu sefer olmaz, Feleesh."

"Ama bence..."

Striker arabayı Park'm kenarına çekti. Felicia'ya baktığında, adrenalinini arttığını hissedebiliyordu. "Larisa'yı bulmamı engelleyebilecek hiçbir şey yapmayacağım," dedi. "Flaklism. 10. Devriye'yi protokol usulü aramak gerek, ama aramayacağım. Çünkü Laroche'un ne yanıt vereceğini biliyorum. Başka ekipleri işe karıştıracak, sonra da Metro-towndaki gibi başımıza gereksiz işler açılacak. Bir bakacağız, Larisa sonsuza dek ortadan kaybolmuş. Unut gitsin. Bunu ona borçluyum. Bu uğurda kariyerime riske atmaya da razıyım. Derhal arabadan inebilirsin, anlayışla karşılarım. Ama şunu iyi bil: Oraya gidiyorum'."

Uzanıp Felicianın kapısını açtı.

Felicia şaşkın şaşkın ona baktı. Striker o anda onun ne kadar öfkelenildiğini fark etti. Bir an için, gerçekten de çekip gideceğini sandı. Ama Felicia kapıya uzanıp kapattı. "Burada beklersen, oraya asla vaktinde varamayız."

Striker yanıt vermedi. Arabayı tekrar yola çıkarıp otoyolda ilerlemeye devam etti.

Hedef: Whistler Blackcomb kayak merkezi.

Tam Larisa Logan'la ilgili konuşmalarını bitirmiş, Batı Vancouver'a giriyorlardı ki Felicia, Gabriel Ostermann dosyasını çıkardı. İnce dosyayı eline alıp açtı. Striker şöyle bir bakınca, Çocuk Ve Aile Bakanlığının bir ekiyle birlikte bir polis raporunun da dosyada olduğunu gördü.

"Dosya ince görünüyor," dedi.

"Fakat bu durumda ince demek, daha fazla bilgi demek. Hazır mısın?"

Striker başını salladı. "Başla."

Felicia raporu okumaya başladı.

"Bunlar on sene önce, Lexa'yla Dr. Ostermann ilk evlen-

diklerinde olmuş.”

“Gabriel o zamanlar sekiz yaşında olmalıydı,” dedi Striker.

Felicia evet der gibi başını salladı. “Zaten bu yüzden Çocuk ve Aile Bakanlığı devreye girip olayı özelleştirmiş ya?” Sayfayı çevirdi. “Dosyadaki bilgi bir 911 araması olarak başlıyor ve Ani Ölüm araması olarak son buluyor. Oster-mannların Kayıp Göl diye bir yerde tatile gittiği dönemmiş. Gabriel ve erkek kardeşi William karda oyun oynu-yorlarmış.”

“William mı?” dedi Striker.

Felicia başını salladı. “Anlaşılan o ki, Lexa’nın evlendiğinde iki çocuğu varmış: Dalia ve William... Her neyse, Gabriel kardeşine bir frizbi fırlatmış, William da yakalayamamış. Frizbi başının üstünden göle uçmuş.”

“Göl o sırada donukmuş herhalde, değil mi?”

Felicia yine başını salladı. “Evet. Frizbi göle düşmüş. Kış mevsimi sona ermek üzere olduğu için buz tabakası inceymiş; çocukları gölde yürümeleri için uyarılmışlar. Ama çocuklar ailelerine kulak asmamışlar. Gabriel en büyükleri ve en ağırları olduğu için kıyıda beklemiş. William da en küçükleri ve en hafifleri olduğu için, frizbiyi almaya gitmiş.”

“Buz kırılmış,” dedi Striker.

“Evet. Çocukcağız göle düşmüş. İşin en kötü yanı da aslında onu kurtarabilirlermiş. Çocuk buzun kenarına tutunup, uzunca bir süre kurtarılmayı beklemiş. Birisinin, ağabeyinin yardım etmesi için seslenip durmuş. Ama Gabriel olduğu yerde donakalmış.”

“Vay canına, hiçbir şey yapamamış mı?”

“Neredeyse katatonik hale gelmiş. Bütün olay komşulardan birinin güvenlik kamerası tarafından çekilmiş. Gabriel kardeşini izleyememiş. Arkasını döndüğü gibi gitmiş. Karlara yığılmış. Kulaklarını elleriyle kapatmış.”

Striker olanları gözünün önüne getirince “Aman Tanrım,” dedi.

“Nihayet, birileri yardım çağırmış, fakat çok geç kalmışlar. William bu arada ölmüş. Buzlara gömülmüş. Gabriel da şok geçirmiş.” Felicia üzüntüyle başını sallayarak raporun geri kalanına baktı. “Bakanlık bu olaydan sonra olayın peşini uzun süre bırakmamış. Erich Ostermannın mesafeli babalık anlatışıyla, Lexanın çocuğa nasıl davrandığıyla ilgili notlar almışlar. Özellikle de Gabriel’i William’ın ölümünden sorumlu tutmasıyla ilgili.”

Striker düşünceli düşünceli onu dinledi. “Lexa, Brüksel’de hamile kalmış. Belki de William tek biyolojik çocuğuydu. Dalia da Gerald Jarvis’le yaptığı evliliktendi. Erich Ostermann’la evlenmeden önce.”

“Yani?”

“Karışık bir aile.”

“Bence ucubeler ailesi demek daha doğru,” dedi Felicia.

“Lexa gibi bir anneyle, başka ne olabilirler ki?” Oğlunun ölümünden sorumlu tuttuğu sekiz yaşındaki bir çocuğun öyle bir kadının yanında yetişmesinin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Gabriel Ostermannın nasıl bir çocukluk geçirdiğini insan düşünemiyordu bile. “Gabriel’in koyulan psikolojik teşhisler kadar da hasta olduğunu sanmıyorum; bugün bu haldeyse, böyle davranmaya programlanmış.”

“Onu Lexa yaratmış,” dedi Felicia. “Buna hiç şüphe yok. Asıl soru şu; Bunlar olup biterken, babası farkında değil miydi?”

“Dr. Ostermann mı?” Striker suratını buruşturdu. “Nasıl farkında olmaz? Ona nasıl davrandığını sen de gördün; oğlu gibi değil, bir denek gibi davranıyor. Adam olan biten her şeye kendi isteğiyle gözlerini yummuş. Bir arada yaşadıklarına göre, öyle yapmış olmalı. Gurur ve güç, tıpkı Lexa gibi, ama yakalanana kadar tabii.”

Striker dosyaya baktı. Dosyaya iliştilmiş herhangi bir zarf yoktu.

“Video nerede?” diye sordu.

“Tuhaf olan da bu ya?” dedi Felicia. “Komşular bir video kaydı olduğuna yemin ediyorlar, ancak polis bunu almaya gittiğinde, kaset bulunamamış. Kaybolmuş, bir daha da ortaya çıkmamış.”

Striker kaşlarını çatı.

“Hiçbir şey ortadan kaybolmaz.”

Kaset hâlâ bir yerlerde olmalıydı.

Doksan Bir

Bir saat sonra, Striker dikiz aynasından bakıp Brandywine Çağlayanının arkalarında kaldığını gördü. Çağlayanı sabahın beşinde görmek zordu. Etraflarındaki kanyonun tamamı siyahlı grili bir renkti ve öylesine yoğundu ki sadece ağaçları görebildi.

“Yaklaşıyoruz,” dedi.

Felicia başını salladı. “Sonra ne yapacağız? Asla gelmeyecek olan bir telefonu mu bekleyeceğiz? Ya da Larisa’nın yanıt vermeyeceği bir başka e-postayı mı?”

Felicianın bu sözleri Striker’ı rahatsız etti. “Hayır, tam aksine yollara düşeceğiz. Anlarsın ya, eskiden polislerin yaptığı gibi sokakları arşınlayacağız. Whistler’dan başlayacağız, Blackcomb’a kadar gideceğiz. Bölgeyi inceleyeceğiz işte. Bakalım neler göreceğiz.”

Felicia ikna olmamıştı. “Larisanın hâlâ köylerden birinde olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu civardaki daha küçük köylerden birinde de olabilir. Hatta Vancouver’a dönmüş de olabilir.”

“O, burada,” dedi Striker. “Onu bulmanın daha iyi bir yolu gelirse aklına, bana söyle. Can kulağıyla seni dinliyorum.”

Hiç konuşmadan keskin dönemeçlerden ve tepelerin arasında ilerlerken, Striker neyle karşılaşacaklarını ve soruşturmanın ne yön alacağını düşünüyordu. Bu arada, Felicia belki milyonuncu kez bilgisayar dosyalarını inceli-

yordu. Trafik yoğunlaşınca, Striker ileride Whistler Golf ve Bölge Kulübü yazan bir tabela gördü.

“Neredeyse geldik.”

Felicia başını kaldırıp yola baktı. “Gözlerim ekrana bakmaktan çıkmak çıkmak oldu, bunları okumaktan midem bulaniyor. İşe başlamadan önce bir kahve içmem gerek. Biraz da bir şeyler yesek fena olmayacak. Sabahtan beri bir şey yemedik, acıkmadın mı?”

Striker yanıt veremeden, telefonu çalmaya başladı. Telefonu kapıp ekrana baktı ve tanımadığı bir numara gördü. Arabayı yol kenarına, ara sokaklardan birine çekip yanıt verdi.

“Dedektif Striker.”

“Shipwreck,” dedi kaim ve boğuk bir ses. Striker arayan kişinin daha önceden Finansal Suçlar bölümünde çalışan eski dostu Tim Collins olduğunu fark etti.

“Selam, Tom, ne var ne yok?”

“Verdiğin isimleri sigorta veritabanımızda kontrol ettik. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Striker, Collins’e verdiği listeyi düşündü. İsimlerin ve doğum tarihlerinin hepsini Lexa Ostermannın dosyalarından bulmuştu.

“Anlamadım,” dedi.

Collins açıklamaya koyuldu. “Bu insanların kimlik hırsızlığı kurbanı olduklarını sanıyordum.”

“Öyleler. Neden? Bir sorun mu var?”

“Sorun şu: Hepsi ölmüş. Hepsi.”

Striker bir şey diyemedi. “O listede elliden fazla kişinin ismi vardı. Bunların kaçını...”

“Hepsini tek tek araştırdık.”

“Tanrım.” Striker Felicianın merakla ona baktığını fark etti. Ona yanıt vermeyi daha sonraya bırakıp “Nasıl olmuş?” dedi. “Nasıl ölmüşler?”

“Aslında, farklı biçimlerde ölmüşler. Kazalar. Açıklana-

mayan sebepler. Bir sürü de intihar vakası söz konusu.” Striker biraz düşündü. “Ne tür sigortaları varmış peki?” “İşler bu noktada ilginç bir hal almaya başlıyor. Hepsinin iyi birer hayat sigortası poliçesi varmış. Hepsinin diyorum. Bunların yarısından çoğu ödenmiş. Oturup hesap yaptım. Burada toplam olarak on dört farklı sigorta şirketinden ödenen yirmi dört milyon dolar söz konusu. Dediğim gibi yarıya yakın kısmı henüz ödenmemiş.”

Striker duyduklarını idrak etmeye çalıştı. Yirmi dört milyon. İnanılmaz bir rakamdı.

“Hayat sigortasının intiharı kapsamadığını sanıyordum.” “Yanlış biliniyor,” dedi Collins. “Hayat sigortaları ilk iki sene için intiharı kapsamaz. Çünkü gerçekten intihar eğilimi olan kişiler intihar etmek için iki sene beklemezler. Fakat birisinin eskiden beri devam eden bir poliçesi varsa ve intihar ederse, o zaman hayat sigortası bunu karşılar.” Striker cep telefonunu kulağına dayamış, otoyolda yanlarından geçen arabaların farlarını izliyordu. Kırmızı renkli minik dikdörtgenler gecenin karanlığında yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Bunları izlerken, her şeyi baştan düşündü. Çalman kimlikler. Tüm isim değişikliği formları. Bir de hayat sigortasından alınan yirmi dört milyon dolar.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu Collins.

“Bana poliçe numaralarını ve bu sigorta şirketlerinin isimlerini verebilir misin?”

“Tabii.” Collins bilgileri okumaya koyuldu.

Striker bunları tek tek defterine yazdı. On dördüncü isme geldiklerinde, yazmayı bırakıp kafasını kaldırdı. Bir şey fark etmişti. Collinse bir saniye durmasını söyleyip Felicia’ya döndü.

“Mapleview’den aldığımız dosya nerede?”

“Hangi dosya?”

“Lexa’nın ofisinden aldığımız dosya. Tıbbi fatura kodlarının olduğu.”

Felicia arka koltuğa uzanıp, kırmızı renkli dosyayı aldı. Dosyayı açınca, Striker uzun kodların yazılı olduğu ilk sayfayı gördü ve aradaki bağlantıyı kurdu.

Satırlardan birini işaret etti.

10-14141ML-MG900412.

“Şuna bak,” dedi. “İlk yedi basamak Mandy Gill’in hayat sigortası poliçesi numarasının aynısı.”

Felicia bakıp kafasını salladı. “Haklısın. Ya diğerleri?”

Striker ilk iki harfe baktı. “ML - Manual Life, sigorta şirketinin ismi.”

“Tanrım, haklısın. Kodun ikinci yarısına bak - MG... Mandilla Gill olmalı. Bunun ardından da doğum tarihi geliyor. 12 nisan, 1990.” Felicia sayfaya baktı. “Tanrım, hepsi listede var. Liste on sayfa.”

Striker başını salladı. Telefona geri dönüp, Collinse onu daha sonra arayacağını söyledi. Felicia’ya bakınca, endişeli bir ifadeyle yerinde oturduğunu fark etti.

“Ne oldu?”

Felicia tereddütlü sayılabilecek bir biçimde yanıt verdi. “Sanırım, Lexa, Dalia ve Gabriel insanların kimliklerini çalıp, hayat sigortalarına el koyuyorlar, sonra da sistematik bir biçimde kurbanlarını iflasa sürükleyip bu kişileri sigorta parasına konmak için öldürüyorlardı. Ama tabii cinayetleri kaza, trajedi ya da intihar gibi gösteriyorlardı.”

Striker da aynı fikirdeydi. “Karmaşık ve zekice, ama evet.”

“Bununla ilgili bir şey takılıyor aklıma. Teorik olarak yani... Bir şey mantıklı gelmiyor.”

“Ne açıdan?”

“Neden? Bunu neden yapıyorlar? Lexa evliliği sayesinde, zaten EvenHealth’in paydaşlarından biri. Program her sene yüz binlerce dolar gelir getiriyor olmalı. Dahası, SÖYM derslerinin verildiği her klinikten de yüzde alıyor olmalı. Bir Beamer ve bir Land Rover’ları var. Point Grey’de bir malikaneleri var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lexa’nın bunları yapmasına gerek yok. Paraya ihtiyacı yok. Kadın zaten çok zengin.”

Striker ona bakıp hayır der gibi başını salladı. “Asıl meseleyi kaçırıyorsun sanırım. Konu para değil ki, Feleesh. Asla para olmadı.”

“Neyle ilgili peki?”

“Hükmetmek, manipüle etmek, kontrol etmek. Bu işin başında Lexa var, kadın senelerdir bunu yapıyor. Kadın, Ostermannın sahibesiydi. Çocukların bu hale gelmesinin tek sorumlusu o. Bunu para, kendisini güvende hissetmek, ya da maddi herhangi bir çıkar sağlamak için yapmıyor. Avlanmanın getirdiği heyecan yüzünden yapıyor. Bir psikopat olduğu için yapıyor. Bir seri katil olduğu için. Ve tek bir şey için yaşıyor: Oyun.”

Doksan İki

Engerek diz üstü bilgisayarını kucağına almış, karanlık dolapta oturuyordu. 1. Disk bitince, müthiş bir huzur hissetti. Zaten bu videoyu her izlediğinde huzur hissederdi.

1. Disk

William'ın Harikulade Kaçışı

İki saat önce, göl kenarındayken kendi Harikulade Ka-çış'ınm vakti geldi sanmıştı. Doktor ona iğneyi yaptığında, bedeninin buz gibi sulara gömüldüğünü hissettiği anda, karanlık ılık ve karşı koyulamaz gelmişti. Ağır manyetik dalgalar onu bilinmeyen yerlere sürüklemişti.

Ama yine oradaydı. Bu dünyaya geri dönmüştü.

Soğuğa geri dönmüştü.

Bunu düşününce, farklı bir şey hissetmedi. Hislerini pek bir şey değiştirmiyordu.

Ama Doktor değiştirmişti. O gün, daha önceden. Tek bir iğneyle, aralarındaki tüm sınırları yok etmişti. Görünmez çizgileri silmişti. Esasında, ona ihanet etmişti.

Tüm bunlar Engerek'i hayrete düşürüyordu.

Doktorun 'iş' dediği şeyi yaparak, kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyordu. Umurunda da değildi. Gerçekleri biliyordu. Olanların işle alakası yoktu; Doktor için bu bir oyundu: hükmetmek, güce sahip olmak ve sadist ihtiyaçlarını karşılamak için oynadığı bir oyundu. Öldürdüğü her yeni kurbanla birlikte, zihnindeki bir basamağı daha çıkıyor gibiydi.

Ama oyunun kurbanı aslında Doktordu, çünkü Engerek oyunla ilgili onun bilmediği bir şey biliyordu; o merdivenin basamakları asla sona ermiyordu. Sonuç olarak, geriye oynanan bu şeytani oyundan başka bir şey kalmıyordu. Gabriel ve Anne, Engerek ve Doktor.

Bu, sonsuza dek sürececek bir Yılanlar & Merdivenler oyunuydu.

Engerek bunu düşününce, içini yine kötü hisler kapladı. Uzanıp tekrar Oynat düğmesine bastı ve Williamın Harikulade Kaçışı bir kez daha LED ekranda belirdi. Dönüştürülmüş video hem eskiydi, hem de kalitesi kötüydü. Duyulan tek şey statik sesiydi. Ama bu ses bile diğer sesleri dindirmeye yetmiyordu.

Engerek küçük çocuğun buzların arasına gömülüşünü izledi. Kendisini de gördü. O zamanlar, o da küçüktü. Tir tir titriyor, isterik bir biçimde ağlıyor, sonra elleriyle kulaklarını örterek yere yığılıyordu. Ona bakamıyordu. Olanları izlemeye dayanamıyordu.

Yardım çağıramıyordu.

O zamanlar, bu an Dünyadaki kişisel Cehennem'iydi; ama zamanla, görüntüyü yüzlerce kez izledikten sonra, Engerek o anın ardındaki gerçeği görmeyi başarmıştı. Gerçeği. Önemli olan tek şeyi.

Ölüm; yaşamanın tek sebebiydi.

William bu soğuk dünyanın zincirlerini kırabilmişti. Kendi Cehenneminden kurtulmuştu. Tek kelimeyle, özgürdü.

Engerek görüntüyü yaşlı gözlerle izledi: Acil durum görevlileri koşarak gelip, kardeşini gölden çıkardılar. Kardeşinin bedeni sırlıskılamdı, teni bir melek misali bembeyaz kesilmişti. Kanı ve eti donmuş olabilirdi, ama ruhu oradan çok, çok uzaklara doğru tüm haşmetiyle yükseliyordu.

“Artık özgürsün,” diye fısıldadı Engerek. “Uzaklara uç, küçük kuş. Uzaklara uç.”

Görüntü sona erdi ve ekranda göz kamaştırıcı bir parlaklık belirdi.

Engerek ellerini havaya kaldırdı. Dolabın kapağına baktı. Gözleri daha ışığa alışamadan neler olduğunu anladı. Doktor onu bulmuştu.

Doksan Üç

Striker’la Felicianın arabayı park ettikleri ara sokaktan Whistler Blackcomb kayak köyüne gitmek yirmi dakikadan az sürüyordu. Denizden Göğe Otoyoluna çıkmadan önce, Striker Lexa’yla Larisa’yı düşündü. İkinin de bu köyde olma ihtimali kaçta kaçtı?

Pek olası gözüküyordu. Ama yine de ikisi de oradaydı.

Meşum bakışlı bir kadın. Larisa ona mesajında böyle yazmıştı.

Striker bunu düşündükçe, Larisa’yı bulmanın ancak Lexa’yı bulmak kadar basit olabileceğinden endişe etti. Her ikisi de Larisa’nın peşindeydi. Bir yarış halindeydiler ama Striker bu yarışa dâhil olmak istemiyordu.

Lexa’ysa kurbanları bulmakta oldukça ustaydı.

Onu endişelendiren de buydu.

Striker dosyalarla ilgili olarak yazdığı notlara göz attı.

Notlarından Lexa’nın kurbanlarının iki farklı gruba ayrıldığını görebiliyordu. Bunlar ya toplum tarafından dışlanmış, marjinal kişilerdi; yani, fuhuş sektöründe çalışanlar, akıl hastaları, yoksullar, inzivaya çekilmiş yalnız insanlardı.

Ya da hali vakti yerinde olan, iyi işleri olan kurbanlardı. Parası olan kurbanlardı. Kredi notu oldukça yüksek kişilerdi. Bu kurbanlar özenle seçilmişti, çünkü aileleri yoktu. Arkadaşları da yoktu. Hayatları işten ibaretti. Kaybolsalar, ya da beklenmedik bir trajedi sonucu ölseler, onları arayan

soran olmazdı.

Striker kutuyu arka koltuktan alıp, Felicia’ya uzattı. “Bunlara baktım.”

“Daha farklı bir gözle tekrar bak,” dedi Striker. “Dosyaları bir kez daha incele, ama bu sefer belirli bir statüye sahip kurbanları ara.”

“Ne statüsü? Neden?”

“Çünkü statü parayla birlikte gelir. On bin, ya da on beş bin dolar kazanan kişileri bulunca, isimlerini mülk kayıtlarından arat ve Whistlerda, ya da Blackcomb’da evleri olup olmadığını öğren.”

Felicia birden heyecanlandı. “Listedekilerden biri, bir başka doktordu,” dedi. “Bir tanesi de bir avukattı galiba.” Kutuyu açıp dosyaları çıkardı Striker tekrar otoyola çıkıp, kuzeydeki köye doğru yol almaya başladı. On dakika sonra, Felicia durumu en iyi on iki kurbanın bir listesini çıkarmıştı. Mülk kayıtları ofisindeki tanıdığını arayıp, notlar almaya başladı. Striker yolun son dönemecini de dönüp karşılarına kayak merkezinin parlak ışıkları çıktığında, Felicia çoktan listedekileri elemeye başlamıştı.

“Üç kişi var,” dedi. “Furry Gölünde bir hafta sonu kulübesi olan avukatı da sayarsak, dört kişi var.”

Furry Gölü. Bunu duyan Striker’m keyfi kaçtı, çünkü yarım saat önce gölün yanından geçmişlerdi. Geri dönmek de vakit kaybı olacaktı. “Ya diğer üçü?” dedi.

“Hepsi bu bölgede. Bir borsacı olan Robinson isimli kişinin bir dağ kulübesi var. Nordic Caddesinde, Whistler Gölü kenarında. Bir sonraki adam Bellevue. Adam aileden zengin ve Panorama Yolunda yaşıyor. Son kişinin ismi Sut-ton. Ana yolun biraz ilerisinde yaşıyormuş.”

Felicia iPhoneunu çıkarıp Google Haritaları açtı.

“Bu arabalarda uydu navigasyonu olmalı,” dedi sıkın bir tavrıyla.

-494-

“Eh, belediye fonu ancak bu kadarına yetiyor. Araştırmaya başla.”

“Önce hangisine bakayım?”

“En yakındaki hangisiyse ona bak. Ama biraz acele et. Bölgeye girmek üzereyiz.”

Doksan Dört

“Biliyordum!”

Doktor, Engerek’in tepesine dikilmiş ona bakarken, taktığı maske yine silindi ve ardındaki canavar ortaya çıktı. Engerek hemen dizüstü bilgisayarı kapatıp, ‘Çıkar’ düğmesine bastı.

“Diğer DVD’leri gördüğüm anda, elinde daha fazlasının olduğunu biliyordum,” dedi Doktor. “Onu bana ver.”

Engerek kalbinin göğüs kafesinden fırlamak üzere olduğunu hissetti.

“Hayır,” dedi.

Dizüstü bilgisayarın DVD oynatıcısı diski dışarı itti. Engerek onu yavaşça DVD’nin içinden alıp kabına yerleştirmeye çalıştı, ama bunu beceremedi Doktor öne atılıp diski elinden kapıverdi.

“Bunu artık imha ediyorum!”

“Hayır,” dedi Engerek.

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Sıkışma hissi ciğerlerine ve kalbine doğru yayılmaya başladı. İçinde tuhaf, bomboş bir his gitgide büyüyordu.

“HAYIR!”

Ama Doktor dinlemedi.

Engerek’in değerli DVD’sini eline alıp, odadan dışarı fırladı. Bu DVD, Engerek’teki tek kopyaydı. Kaybını, William’la olan son gerçek bağını temsil ediyordu. Engerek bu kez daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Bu sefer, harekete geçti.

Doksan Beş

Üç evle ilgili araştırmaları başladığı gibi bitti. Gittikleri ilk yer, daha önceden David Sutton isimli birisine ait olan, ama sonradan devre mülk olarak satılan bir dizi apartman inşa etmek için yıkılan özel bir kulübeydi.

Oradan Reginald Robinson isimli adamın yaşadığı ufak köye gittiler. Tam oraya varmışlardı ki gri renkli bir Audi Q7 araba yoluna girdi ve bir aile arabadan indi.

Striker ailenin arabadan kayak malzemelerini çıkarışını bir dakika bile izlemedi. Doğru yerde olmadıklarını anlamıştı. Ailenin babasına yaklaşıp polis kimliğini ve rozetini gösterdi; daha sonra da Reginald Robinson'ı aradıklarını söyledi.

Adam hemen yanıt verdi. "Burada oturmuyor. Biz burayı geçen yaz satın aldık."

"Kimden satın aldığınızı sormamın bir sakıncası var mı?"

"Şehirde yaşayan bir doktordan."

"Dr. Ostermann olabilir mi?"

Adam evet der gibi başını salladı, fakat endişelendiği de belliydi. "Evet, sanırım oydu. Her şey yolunda mı? Endişelenmemi gerektirecek bir durum mu var?"

"Sorun yok," dedi Striker. "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

Robinson'ın evinden listedeki son yere gittiler. Oraya giderken, Striker tüm bunların nafile olduğu hissine kapıldı. Son adres biraz daha uzakta, köyün doğu tarafındaydı.

Oradan da olumsuz sonuç alırlarsa, elde var sıfır demekti.

Aradan beş dakika geçmemişti ki asfalt yol birden çakıllı bir yola dönüştü ve yolun sonu bir T harfi gibi ikiye ayrıldı. Sağa kıvrılan yol otoyola doğru gidiyordu, sola kıvrılansa biraz ileride bir toprak yola dönüşüyor ve devam ediyordu.

Striker o yöne baktı. Hava iyiden iyiye karardığı ve ağaçların arasında pus çöktüğü için, tek görebildiği arasından eski bir veranda ışığının parıldadığı karanlık bir kütle idi. Arabayı yolun kenarındaki çakıllı, açıklık alana park edip, el fenerini çıkardı ve yola tutup bir tabela var mı diye etrafına bakındı. Ama göremedi.

"Google Haritalar aradığımız yerin burası olduğunu söylüyor," dedi Felicia. "Panorama Patikası"

Striker başını salladı. "Burada in cin top oynuyor."

"Arabayla gidecek olursak, bir kilometre öteden geldiğimizi görebilirler."

Striker da öyle düşünüyordu. Yürümek en iyisi olacaktı.

Arabadan inip patikada ilerlemeye başladılar.

Ölmeden önce orada yaşayan adamın ismi Luc Bellevue'ydi. Evin el değiştirdiğine dair herhangi bir form doldurulmadığına göre, evi adamın ailesi kullanıyor olmalıydı.

Striker ve Felicia yolun kıvrımını izleyerek yürümeye devam ettiler. Sol tarafta ardında uzun ve kalın ağaçlar bulunan ufak bir göl vardı. Ağaçlar öylesine sıkı ki, her yer kapkara görünüyordu. Gölün üstüye karanlıktı, üstüne pus inmişti. Etraftan çıt çıkmıyordu.

Yürümeye devam ettiler. Yüz metre kadar ileride, gölün uzun kıvrımının orada bir kulübe gördüler. Ufak bir yerd. İlginç bir görünüme sahipti. Kütüklerden yapılmıştı. Gölün kuzey tarafındaydı ve kıyıya yakındı.

Kulübenin ön tarafına varınca, çoğu pencerenin karanlık, perdelerin sıkı sıkı çekilmiş olduğunu gördüler. Striker pencerelerden birinde bir şeyin hareket ettiğini gördü. Sü-

_ zIOÖ _

Doksan Altı

Engerek, Doktoru aşığı kattaki çalışma odasında buldu.

“Lütfen,” dedi “LÜTFEN!”

Ona onuncu kez yalvarıyordu. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Doktor yanından geçip mutfağı girdi, dudaklarında hafif bir gülümseme peyda oldu ve buz gibi mavi gözlerini ona çevirdi. Sanki o anın keyfini çıkartıyor, büyük bir haz alıyordu. Engerek onun öyle hissettiğini gayet iyi biliyordu. Gaddarlık bu kadının en önemli özelliklerinden biriydi.

“Ona ihtiyacım var,” dedi.

Doktor hemen yanıt vermedi. Epeyi bir süre ona baktı, sonra gülümsemesi silindi. Gözlerine tatsız bir ifade çöktü. Çenesini sıktı. “Beni tiksindiriyorsun,” dedi en sonunda. “O gün ölen değerli William’ım değıl, sen olmalıydın. O olsa öğrenirdi. O olsa dinlerdi. Bize verdiğin zararı asla vermezdi.”

Doktor diski uzun parmaklarının arasında tuttu. Gözleri Engerek’in gözleriyle karşılaşınca, gaddar ağızının kenarları gülümser gibi kıvrılınca, Engerek onun niyetini anladı.

“Hayır, lütfen. HAYIR!”

Fakat haykırışının hiçbir anlamı yoktu.

Doktor elini sıkıp diski ikiye ayırdı. Engerek tüm odada yankılanan bir ığılık attı. Öne atıldığı gibi, Doktoru bileğinden yakaladı ve geriye doğru büktü. Kadın yarı şaşkınlık, yarı acı dolu bir ığılık attı. Elini geri çekmeye çalıştı.

-snn- -----

Ama Engerek bırakmayınca, diğeri elini kaldırıp, suratına bir tokat attı; var gücüyle elini Engerek’in suratına yapıştırdı.

Engerek kılını dahi kıpırdatmadı.

“Keşke dünyaya hiç gelmeseydin,” dedi. “O sürtük annen keşke seni doğduğunda boğuverseydi o zaman, William’ım hâlâ hayatta olurdu!”

“VWilliam öldü,” dedi Engerek. “Çok uzun süre önce öldü.”

Doktor gözlerini kıstı. “Sen acınası, zavallı bir yaratıktan başka bir şey olamadın, Gabriel. Bir oğlan çocuğı müsved-desisin.”

Bu sözlerin Engerek’i üzmesi gerekirdi, ama hiçbir etkisi olmadı. Engerek bunları dinledi, biraz düşündü... ve garip bir biçimde başını salladı.

“Ama ben senin oğlun değılim, öyle değıl mi?” diye sordu.

“Ne?”

“Ben babamın oğluyum. Sen de artık onun karısı değılsin. Annem de değılsin. Artık değılsin.”

“Bu ne cüret!” Doktor ona tekrar suratının kıpkırmızı kesilen kısmına bir tokat atıp geriye çekildi.

Engerek herhangi bir tepki vermeyip gülümseyince, doktor gerilemeye başladı.

“Benden uzak dur,” dedi.

“Sen annem değilsin.” Engerek öne doğru bir adım attı.

“Sana benden uzak durmanı söyledim! Sana benden uzak durmanı emrediyorum. Beni dinleyeceksin. Ben senin doktorunum, Gabriel. DOKTORUN!”

Engerek kolunu uzatıp, uzun parmaklarını Lexa’nın zarif boynuna doladı.

“Oyun bitti, Doktor,” dedi. “Kaybettin.”

Doksan Yedi

Striker patikadan çıkıp göle paralel duran sık ağaçlıklı alanın arasından geçen toprak yollardan birine girdi. Gölgelerin arasında yavaşça ilerlerken, kimseye gözükmemeyi umdu. Felicia’yla birlikte yürümeye devam ettiler, kulübeye iyice yaklaşıncı da kulübeden tartışma sesleri geldiğini duydular.

Striker sesleri duyunca gerildi. Dönüp Felicia’ya baktı. “Bir kadın ve bir erkek mi?” diye sordu.

“Kulağa öyle geliyor, ama emin olamıyorum.” Felicia yavaşça pencerenin altına gidip, içerisini görmeye çalıştı. “Hiçbir şey göremiyorum. İçeri gidip onları yakalayalım.” Striker geri gelmesini işaret etti. “Daha değil.” “Nedenmiş?”

“Çünkü henüz içeride kimin olduğunu bilmiyoruz. Gabriel, Dalia, ya da Lexa oradaysa, ya da dışarıdan gelip bizi burada görürlerse, derhal kaçarlardı. Kaçıp giderler. Başkalarını öldürmekten de asla vazgeçmezler. Desteğe ihtiyacımız

»

var.

Felicia ona hak verdi. “Federalleri arayayım. Whistler Polisi ekipleri buradan on dakika uzaklıkta. Onları buraya çağırıp, evi kordon altına almalarını sağlayabiliriz.”

Striker bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. “Lexa, Gabriel, ya da Dalia onları görürlerse, onları yine elden kaçırmayız. Ama bu sefer, yakalama şansımız da olmayabilir.”

“Sivil giyimli polisler yollayabilirler.”

Strike suratını ekşitti. Konuşma yeterince uzamış, en başa dönmüşlerdi. Bir karar vermişlerdi. Telefonunu çıkarıp, ekran ışığını eliyle gizlemeye gayret ederek 91’i aradı. Ama sinyal alamadı. Telefonu tekrar cebine soktu.

“Sinyal alamıyorum,” dedi.

Yapacak başka bir şey yoktu.

Kulübenin güneybatı köşesini işaret etti. “Şu tarafı tut. Bana ihtiyacın olursa çılgılığı basıver, hemen gelirim.”

Felicia SIG tabancasını sıkı sıkı tutup, yavaşça ağaçların arasından evin diğer tarafına geçti. Gideli bir dakika ancak olmuştu ki, Striker yalnız bir kişinin yolda yürüdüğünü fark etti: Ortalama boyda, uzun siyah saçlı ve ince yapılı birisiydi.

Dalia.

Striker kızın yoldan kulübeye doğru yürüyüşünü ve bahçeye geçişini izledi. Karanlıkta bile suratında gergin ve şaşkın bir ifade olduğunu görebiliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu hissedebiliyordu.

Doksan Sekiz

Engerek dışarıda, donmuş çimlerin üstünde duruyor, ılık nefesi buz gibi gecede buğu oluşturunuyordu. Kırık cam parçaları spor ayakkabılarının ucuna yapışmıştı, pantolonunun paçaları da ıslaktı. Tam önünde, gölün donmuş sularının ortasında, yüz üstü duran kadın Doktordu.

Kadının bedenine baktı, ama hiçbir şey hissetmedi. Çünkü, o hiçbir şeydi.

Kötü zar atmıştı, o kadar.

Arka tarafta, kayar kapının yavaşça açıldığını ve verandaya birisinin çıktığını duydu. Daliânın geldiğini biliyordu. Kaçtıktan sonra geri gelmişti; tıpkı daha önce defalarca yaptığı gibi. Kaçıyor ve geri geliyordu. Kaçıyor ve geri geliyordu. Kaçıyor ve geri geliyordu.

Hayatı bundan ibaretti.

“Gabriel?” dedi Dalia.

Adımları yaklaştı ve birden bir çığlık attı.

“Gabriel! Hayır! Hayır! Hayır! Ne yaptın, Gabriel? Ne yaptın dedim sana?”

Dalia peş peşe çığlıklar atmaya başladı. Engerekse ona bir şey yapmadı. Ona bakmadı bile. Birkaç saniye sonra da onun yine kaçtığını duydu. Eve doğru gitmişti. O anda, onu kaybetmişti. Dalia gitmişti. Bir daha onu asla göremeyecekti.

Peşinden git.

Aklından bu geçti, melekler ona adeta böyle fısıldıyordu.

Ama gitmedi. Gidemedi. Başka planları vardı. Asıl önemli olan da bu planlardı. Dalia’nın peşinden koşmak oyunun tüm amacını değiştirmek gibi olacaktı; fakat amaç asla değiştirilmemesi gereken bir şeydi. Bu konuda hiçbir seçeneği yoktu, kurallar çok önceden yazılmıştı.

Üzücü bir durumdu. Yüreğinin derinliklerinde, o da bunun böyle olduğunu biliyordu.

Ancak artık bunun bir önemi kalmış mıydı? diye düşündü... O güne dek, başka bir seçenek çıkmış mıydı karşısına? Belki de her zaman böyle olması gerekiyordu.

Kader. Belki de o geceki oyun kendi sonunu bile hazırlayacaktı. Büyüleyici bir düşünceydi. Ölüm gelecek olursa, buna hazırlıklıydı. Bunu kabulleniyordu. Hatta mutlu olacağını bile söyleyebilirdi. Nihayet, kendi vakti de gelecekti. Kendi Harikulade Kaçış vakti. Gülümsedi, çünkü bu oyunu her iki şekilde de kazanacaktı - Jacob Striker’ı bu dünyadan azat ettiği ve hayatının en büyük rahatlamasını yaşayacağı, ya da kendi acılarının dindiği anda, bu oyunu zaten kazanmış olacaktı. Bunu düşününce gülümsedi. Her halükârda, her şeye hazır. Zarların son kez atılmasına ha-zırhıklıydı. Neden olmayacaktı ki? Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Er ya da geç, tüm oyunlar sona ererdi.

Doksan Dokuz

Her şey bir anda oluverdi. Striker çılgınlıkların ne sebeple geldiğini daha iyi görebilmek için kendisine daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışırken, Daliayı evin etrafında koşarken gördü. Dalia hızla ağaçların arasına daldı.

Bir saniye sonra, Felicia kızın peşinden koşmaya başladı. Striker “Dur!” diye bağırdı. “Vancouver Polisi!”

Bir anda, iki kadın da karanlığın arasında gözden kayboldu.

Striker peşlerinden koşmaya başladı.

Biraz koştuktan sonra ansızın durdu. Kulübedeki kişi ister Gabriel ya da Lexa, ister başka birisi olsun, polisin orada olduğundan habersizdi. Striker Dalia’nın peşinden giderse, Lexa ve Gabriel da elini kolunu sallaya sallaya kaçabilirdi. Bu defa, onları sonsuza dek kaçırabilirdi ellerinden. Striker arada kalmıştı.

Felicianın ona ihtiyacı vardı. Ama Lexa’nın ve Gabriel’in kaçmasına izin verirse, kaç kurban daha öldüreceklerini asla bilemezlerdi. Orada değilse bile, başka bir kasabada cinayet işlemeye devam edeceklerdi. Belki başka bir bölgede. Başka bir ülkede. Lexa nereye gitse, ardından bir ölüm izi bırakıyordu. Seneler boyunca, Gabriel’i Engerek olmaya programlamıştı. Ama tek bir şey gayet açıktı. “Durdurulmaları gerekiyor.”

Hem de bedeli her ne olursa olsun.

Striker kulübeye geri döndü. Gözüne daha da küçük gö-

i

zükmişti. Gözlerden ırak ve boş gibi duruyordu. İçerideki ışıkların neredeyse hepsi kapalıydı ve bulunduğu yeni gözetleme yerinden, Striker arka taraftaki jeneratörlerin uğultusunu duyabiliyordu.

Dalia oradan kaçmıştı.

Striker tabancasını eline alıp bahçeden evin arka tarafına dolandı. Evin kenarına vardı, tabancasını havaya kaldırdı ve köşeden diğer tarafa baktı. Hiçbir ses gelmiyordu, göl de hâlâ tüyler ürpertecek derecede sessizdi. Suyun yüzeyinde ve ağaçların arasında sürüklenen kütükler, tıpkı canlı birer yarattığı andırıyordu. Öylesine kalınlardı ki Striker gölün ilerisini göremiyordu. Orada, incecik buz tabakasının üstünde, soğuk ve bulanık karanlıkta tek bir şey yuvarlanıyordu.

Ama Lexa değildi.

Gabriel da değildi.

Striker köşeyi dönüp kulübeye yöneldi. Kayar cam kapı ardına kadar açıktı, mutfak ışığı da yanıyordu. Kaygan ahşap basamaklardan yukarı çıktı, girişe varınca da etrafına bakındı.

Ortalıkta kimsecikler yoktu.

Mutfağa doğru yürürken, ayakkabılarının zeminin sert fayansları üstünde çıkardığı sesi dinledi. Yavaşça ve temkinle önce ilk kata, sonra da ikinci kata çıktı.

İçeride kimse yoktu.

Herkes gitmişti.

Sıkıntıyla tekrar dışarı çıktı. Verandada durup el fenerini gölün yüzeyinde gezdirdi. İlk önce, hiçbir şey göremedi.

Sonra, cesedi fark etti.

Ceset suyun kenarından birkaç adım ötede, buzların in-celeştigi ve buz gibi göl suyuna dönüştüğü yerde duruyordu. Yaklaştıkça, cesedin yüz üstü suda yüzdüğünü gördü. Eğilip, tek eliyle cesedin kolunu tuttu. Cesedi diğer tarafa çevirince de içine tarifsiz bir çaresizliğin doluştuğunu his-

Ceset Lexa'ya aitti.

Engerek onu öldürmüştü. Kontrolden çıkmak üzereydi. Ve kaçmıştı.

Yüz

Sesler, gülüşmeler ve kıkırdamalar geri gelmiş, zihninde yankılanıyordu. Ama Engerek bu sefer sesleri kontrol altına almayı başardı. Hayattaki en değerli videosunu kaybetmişti, iPhone'unun kulaklıkları da yanında yoktu. Bu yüzden, beyaz gürültüyü bile dinleyemiyordu.

Önemi yoktu.

Bedenine yeni bir kontrol hissi geldi. Elektrik gibiydi. Güç veriyordu. Tıpkı damarlarındaki dondurucu su gibiydi. Çizgiyi aştığından, yani Doktoru öldürdüğünden beri üstüne bir yenilmezlik hissi çökmüştü. Kimsenin onu durduramayacağını düşünüyordu.

Tamamıyla, kesin kes ve yüzde yüz durdurulamazdı.

Bunu fark ettiğinde, neredeyse gülmeye başlayacaktı. Ağır ağır ağaçlıklı bölgede ilerlemeye başladı. Hızlı gitmesi gerekmiyordu. Burada önemli olan şey sessiz olmaktı. Gizlilik içinde hareket etmeliydi. Ayrıca, göz gözü görmezken, ormanda koşmak aptalca olurdu. Kırık bilekler cinayet işini kösteklerdi.

Ses çıkarmadan yürürken, Jacob Striker'ı düşünmeye başladı. İri yarı dedektif kulübede çok kararlı, dediği dedik ve güçlü görünüyordu. Engerek onu hayranlıkla gölgelerin arasından izlemişti.

Aslında, onu izlemesi de aptallıktı. Onu gördüğü anda harekete geçse, aralarına epeyi mesafe koyabilirdi. Ama Engerek nedenini anlayamadığı bir biçimde ondan etki-

lenmişti. Adamın mıknaş gibi bir kişiliği vardı.

Tıpkı insanı içine çeken bir bataklık gibiydi.

Engerek dosdoğru kuzeye yöneldi; doğru yolu bulunca, Yeşil Gölle doğru yürümeye başladı. Striker eninde sonunda onu orada bulacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Zira Engerek kimsenin bilmediği, çok önemli bir şeyi biliyordu ve bunu Dedektif Striker, Dedektif Santos, hatta her şeyi bilen ve gören Doktor da bilmiyordu. Larisa Logan'm gizlendiği yeri biliyordu.

Oraya Striker'dan önce varmaya da niyetliydi.

Yüz Bir

"Felicia!" diye seslendi Striker.

Onuncu kez ismini haykırdığı halde, bir yanıt alamamıştı ve paniğe kapılmaya başlamıştı. Ana yola geri döndü. Oraya varınca, tekrar Felicianın cep telefonuna ulaşmaya çalıştı. Sinyal zayıftı, ama nihayet telefon çalmaya başladı. Felicia ikinci çalışta yanıt verdi.

"Jacob?" dedi.

“Tanrım, ödümü kopardın. Ne cehennemdesin?”

“Köye geri döndüm. Dalia bu tarafa doğru koşmaya başladı. Ama izini kaybettim.”

Striker bunu duyunca sinirlendi. “Bir yerlerde öldün mü, kaldın mı diye düşünürken aklımı oynatacaktım. Her yerde seni aradım!”

“Özür dilerim. Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Ya Gabriel?” Felicia bu soruyu çekinerek sormuştu. “Kaçtı. Lexa’yı öldürmüş.”

Felicia’dan hayret dolu bir ses yükseldi. “Aman Tanrım.” “Kontrolden çıkıyor, Feleesh. Dibe vurmuş durumda. Peşinde olduğumuzu da biliyor. Artık gizlenmenin bir anlamı kalmadı. Federalleri ara. Daha fazla ekibe ihtiyacımız var. Bu adamı kaçmadan yakalamamız gerek. Seninle tekrar köyde buluşuruz. Köy meydanındaki bayrak direğinin orada ol.”

“Tamam. Hemen Federalleri arayayım.”

“Ha, bir de dikkatli ol, Feleesh. İzlerini kaybetmiş olabiliriz, ama bu kaçıkları anlamına gelmeyebilir.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim, Jacob. Sen buraya gel, yeter.”

Hat kesildi, Striker tekrar arabaya doğru yürümeye başladı. On adım atmıştı ki telefonu titreşime geçti. Felicianın ismini görmeyi umarak ekrana baktı, ama bir mesaj geldiğini gördü. Mesaj bir dakika önce yollanmıştı. Mesajı açınca, Larisa’nın ismini gördü ve okumaya koyuldu.

Jacob, orada mısın?

Hemen geri yazdı.

Buradayım. Sen neredesin?

Bir, iki saniye sonra, Larisa yanıt verdi.

Elimde kanıt var, Jacob. bir video. Maplevievdaki doktorlar insanları para için öldürüyorlar.

Kaçmamalısın.

Beni Riverglene, doktora geri yollarlar.

Buna izin vermem. Yanında olacağım.

Striker yanıt alamayınca, tekrar yazdı:

Larisa? Orada mısın?

Onları durduramazsın. Buna daha fazla dayanamıyorum.

Bırak da sana yardım edeyim!

Striker uzunca bir süre bekledi, hatta o kadar uzun bekledi ki Larisa’nın konuşmayı bitirdiğini sandı. Ama nihayet bir mesaj daha geldi.

Çok yoruldum, Jacob. Sana Sarah’nın videosunu bırakacağım. Eski Değirmen Yolu, 5 numara. Umarım onları durdurmana yardımcı olur. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Striker son mesajı okuyunca, içine kötü bir his girdi. Larisa'nın PKBYO dosyalarında okuduklarını, duygusal açıdan stabil olmadığını hatırladı. Hemen bir mesaj daha yazdı:

- 512 -

Sakin aptalca bir şey yapma, tamam mı? Hemen yanma geliyorum!

Yanıt gelmedi.

Larisa?

Yine yanıt gelmedi.

Striker patikadan arabanın yanına yürüdü. Arabaya varır varmaz da adresi Google Haritalara girip yerini buldu. Motoru çalıştırdı. Gaza bastı. Tozu toprağa katarak oradan uzaklaştı.

Eski Değirmen Yolu birkaç dakika mesafedeydi.

Striker arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki, bir ara buz tutmuş çakıllı yolda neredeyse kontrolü elden kaybedecekti. Eski Değirmen Yoluna varınca, biraz yavaşladı. Yol dar, eski ve topraktı. İki yanını uzun uzun selviler ve Kaliforniya ladinleri çevrelemiş, kaim pus tabakasının arasından sızmaya çalışan cılız ay ışığını engelliyordu.

Yol karanlık bir şeritten ibaretti.

Yolun sonunda bir ev gördü. Arabanın zayıf far ışığında bile, ey bir harabeyi andırıyordu. Eskiydi. Karanlıktı. Işıklar sönmüktü, ön kapı da ardına kadar açıktı.

Striker hiç vakit kaybetmedi. Arabadan dışarı fırlayıp, el fenerini ve tabancasını çıkardı.

Ön kapıya koştu, kapının çerçevesini kendisini korumak için kullanıp el fenerini içeri tuttu. İçerisi karanlık, hareketsiz ve boş görünüyordu. Işık düğmesine bastı, ama bir şey olmadı. Sonra, jeneratörden hiç ses gelmediğini fark etti.

“Larisa?” diye seslendi. “Larisa, ben Jacob, burada mısın?”

Yanıt alamayınca, bir karar verdi. Artık kaybedecek saniyeleri dahi yoktu. El feneriyle içerisini aydınlatıp tabancasını doğrulttu, parmağını tetiğe yerleştirdi ve karanlığa adım attı.

Hızla, bir an bile duraksamadan hareket etti. Ufak antreden, oturma odasına, mutfığa, çalışma odasına ve yatak

odasına geçti.

Larisa orada değildi.

Bedenini adeta duvara yapıştırarak, merdivenlerden daha da yavaş bir biçimde bodrum katma inmeye başladı. Alt basamaktan da inip, ayaklarının bodrumun sert zeminine değdiğini hissedince, etrafına bakındı ve dar ve uzun bir koridor gördü. Sağda bir kapı vardı, tam karşısında koridorun sonunda bir başka kapı daha vardı.

Sağdaki kapı açıktı, karşıdakiyse kapalıydı.

Striker ilk kapıya yöneldi. Durup el feneriyle içerisini, odanın dört köşesini aydınlattı.

İşte, o anda Larisa'yı gördü.

Odanın diğer tarafındaki bir sandalyede, son üç gündür aradığı kadın duruyordu.

“Larisa!” diye bağırdı.

Karanlıkta yanma gitmeye çalıştı. Ona on adım kadar yaklaştı. Sonra, olduğu yerde kalakaldı. Larisa’nın başı yana düşmüştü, gözleri de yarı aralıktı. Sağ elinden boş bir hap şişesi sarkıyordu, ayaklarının dibinde de üstünde Sa-rah Rose yazan bir DVD kabı vardı. Striker yavaşça iki parmağını boynuna dayayıp nabzının atıp atmadığını kontrol etti. Bedeni hâlâ ılıktı, ama kalbi atmıyordu.

“Lütfen, Larisa,” dedi “Lütfen.”

Vakit daralıyordu.

Çaresiz haldeydi. Striker 911’i aramak üzere cep telefonunu çıkardı, fakat daha numarayı tuşlayamadan telefonu çaldı. Telefonu hemen kulağına götürdü.

“Ben Striker.”

“Neredesin?” diye sordu Felicia.

“Eski Değirmen Yolu, 5 numaradayım. Konuşacak vakit yok. Larisa’yı buldum. Aşırı dozda hap almış. 91 Ti arayıp bir ambulans çağır, sonra da hemen buraya gel.”

Striker yanıt beklemeden telefonu kapattı; Larisayı kucakladığı gibi yere yatırıp suni teneffüs uygulamaya başladı. Sağlık görevlileri yetişene dek kalbini çalışır durumda tutması gerekiyordu.

Telefonu yine titredi. Ekrana bakınca, şu sözcükleri gördü:

Kanıtım var, Jacob. Korkuyorum.

Kanıtım var, Jacob. Korkuyorum.

Kanıtım var, Jacob. Korkuyorum.

Şaşkınlıkla ayağa kalktı. “Bu da neyin nesi?”

Derken, telefonuna bir mesaj daha geldi.

Tebrikler, Kahraman, onu buldun. Yoksa ben seni mi buldum?

Hep yek!

HEP YEK!

HEP YEK!

Yüz Dört

Striker bakışlarını mesajdan ayırdı; Engerek’in orada olduğunu biliyordu. Sırtını duvara yaslayıp, yavaşça odanın köşesine gitti ve el feneriyle tabancasını her yöne doğrulttu. Onun ve Larisa’nın haricinde, oda bomboştı. Karanlık ve sessizdi.

İçeri girmenin ve çıkmanın tek yolu vardı.

Bir an için, olduğu yerden kımıldamamayı düşündü. Tüm dikkatini kapıya verip, destek ekiplerinin gelmesini bekleyebilirdi. Sonra, ön kapının güm diye çarptığını duydu. Bir yangında daha mahsur kalacağını, Gabriel Ostermannın bir kez daha kaçacağını düşündü.

Hemen harekete geçti.

Tabancasını ileri doğrultarak, el fenerini önüne tuttu ve odadan çıkıp antreye doğru döndü. Ön kapıdan çıkabilmesi için, sadece antreye varması yeterliydi.

Ancak kapı kapalıydı.

Striker kapıya doğru bir adım attı, ansızın arkasında bir hışırtı sesi duydu. Durup yavaşça arkasına döndü. Koridora baktı. Sağ tarafta, Larisa'nın yerde yattığı odanın kapısı vardı. Uçtaysa bodrum katındaki diğer oda vardı. Aşağıya indiğinde, kapının kapalı olduğunu görmüştü.

Fakat artık açıktı.

Koridorun bir tarafına geçip, ana ateş hattından uzaklaştı ve tabancasını açık kapıya doğrulttu. Sonra, içeri seslendi:

"Vancouver Polisi, Gabriel. Burada olduğunu biliyorum.

Silahlı ve tehlikeli olduğunu düşünmeme yetecek kadar da nedenim var. Ellerini görebileceğim şekilde dışarı çık, sana zarar vermeyeceğim."

Yanıt gelmedi.

Striker bir süre bir yerden ses gelecek mi diye etrafı dinledi, ama evi derin bir sessizlik kaplamıştı. Yavaşça korunduğu yerden çıkıp, koridorda ilerlemeye başladı. Açık kapının on adım kadar önüne gelince, el fenerini odaya tuttu.

Kapı çerçevesinin ardından el fenerinin cızlı ışığıyla aydınlatıldığı yerde birisini görür gibi oldu. Birisi duvarın önündeki kuytu köşede gizleniyordu. Dolabın içindeydi. Tabancasıyla oraya doğru nişan alıp, bir kez daha seslendi.

"Seni görebiliyorum, Gabriel. Sakın kımıldama!"

Ama gördüğü şekil hafifçe dönüp gözden kayboldu. Hareket ederken, Striker adamın suratını gördü. Kim olduğuna dair hiç şüphe yoktu.

Adam Gabrieldi.

Engerek' ti.

"Sakin kımıldama dedim, Gabriel!" diye bağırdı Striker yine.

Engerek, Striker'ın ateş menziline çıkınca, Striker o anı değerlendirmek istedi. Ateş etmeye hazır bir biçimde öne atıldı. Ama odaya adım atar atmaz hata yaptığını fark etti. Baktığı şey bir dolap değil, bir duvardı. Duvarı bir poster asılıydı; ama üstündeki yazı tersti.

Neye baktığını o anda anladı. Duvara da değil, bir boy aynasına bakıyordu.

Engerek arkasındaydı.

Bir elin arkadan boynunu kavradığını hissettiği sırada sağa kaydı. Keskin bir acı hissetti, neredeyse anında boynundan bedeninin geri kalanına ince uzun dokunaçlar gibi yayılan bir uyuşma hissetti.

Striker geri kaçmayı denedi, ama çok geç kalmıştı. Bedeni pelteleşmişti. Dizlerinin bağı kesildi. Ateş ederken yere

yığıldı.

Sert bir biçimde yere düştü. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Karanlığın her yönden bakış açısını kapladığını gördü. Kızı Courtney'yi, sonra Feliciayı, son olarak da oradan canlı kurtulması ona bağı olan Larisayı düşündü.

Ama zifiri bir karanlığa gömülürken Strikenn gördüğü son şey Gabriel'di. Engerek ona bakıyor, Striker karanlık ve soğuk bir yere doğru çekildiğini hissederken, solgun suratındaki çarpık ifadeyi görebiliyordu.

Yüz Beş

İlk önce ses duyuldu.

Arka planda, onu kaçırmaya gelmiş tuhaf bir yaratığın hafif, inlemeyi andıran sesini duydu. İnleme yanı başına gelene dek giderek arttı, kulakları delinecek hale geldi. Striker o anda sesin nereden geldiğini anladı.

Polis sirenleri.

Striker gözlerini açmaya çalıştı, sonra gözlerinin açık olduğunu fark etti. O tuhaf, tatlı ılıklik kayboldu, yerini keskin bir soğukluk aldı. Karanlık ağır ağır dağılınca, Striker başında dikilen üç kişi gördü.

Beyaz üniformalı iki adam...

Ambulans görevlileri.

Üçüncü kişi aralarında duruyordu. Onu gülümseten, rahatlatan ve bedeninden çalman ılıkliği geri getiren suratı gördü.

"Feleesh," dedi. Ses güçsüz ve uzaklardan geliyordu.

"Sakin ol, Jacob. Sana ilaç veriyorlar. Kımıldamaman gerek."

Striker doğrulmaya çalışınca, Feleesh onu geri itti.

"Sakin olman gerek."

"Larisa..."

"Ona da zamanında yetiştiler, Jacob. Nefes alıyor; şu anda Whistler hastanesine götürölüyor.

Striker soru sormayı kesti. Bedeninin boylu boyunca yattığı zeminde adeta eridiğini hissetti. Bitkin bir halde so-

luna baktı.

Gabriel Ostermann sırt üstü yerde yatıyordu. İki kadın sağık görevlisi Engerek'in başına üşüşmüş, göğsünü ve midesini muayene ediyordu. Engerek'in midesiyle göğsünün tam ortasında kocaman bir delik vardı. Striker parlak kırmızılığı görünce, aklına ona ateş ettiğı geldi.

Mermiler hedefi vurmuştu.

Kütle merkezi.

Engerek'e bakmak gibi basit bir eylem bile onu dermansız bırakmıştı; Striker başını tekrar zemine dayadı. Yeryüzüne inmiş bir melek gibi başında dikilen Felicia'ya baktı. Felicianın arkasında duran kadın sağık görevlisi şaşkınlıkla bağırdı.

"Tanrım, bu adam hâlâ yaşıyor."

Striker, Gabriel Ostermann'dan söz ettiklerini anladı.

“Sürekli bir şeyler fısıldıyor,” dedi kadın yanındaki diğer sağlık görevlisine.

“Ne dediğini anlayamıyorum. Ne diyor Tanrı aşkına? Geliyorum mu?”

Striker ne dediğini anlamıştı; güçlükle nefes alarak, Engerek'in ne dediğini söyledi.

“William dedi... Geliyorum, William.”

İlaçlar etkisini gösterdi ve Striker uzun süre uyanmadı.

Yüz Altı

Bulutlu bir pazar sabahıydı. Engerek ona mivakuryum iğnesi yapalı yirmi dört saatten fazla geçmişti, ama Striker hâlâ akşamdan kalmış gibi hissediyordu. Şakaklarında duymazdan gelemeyeceği güm, güm, güm diye bir zonklama başlamıştı.

Cinayet Masasının boş olduğuna memnun oldu.

Kahve tazeydi. Kendisine bir fincan doldurup, üç tane ağrı kesici yuttu. Elindeki yanık hâlâ fena sızlıyordu. Boş bölmelerin yanından geçip masasına gitti. Masasının üstünde dört ayrı rapor duruyordu. Bunlardan ilki, Billy Mercury olayıyla ilgili olarak Polis Kuruluna sunması gereken ifadeydi.

Tüm polis çatışmalarında ifade vermek zorunluydu. Rapor neredeyse tamamlanmıştı, ama Striker hâlâ birkaç paragraftaki ifadeden pek emin değildi. Zihni hâlâ bulanık olduğu için, Sendikadan bir temsilcinin rapora bakması fena olmayacaktı.

O dosyayı sonraya bıraktı.

Diğer üç rapor birbiriyle ilişkiliydi, çünkü hepsi Gabriel Ostermann la ilgiliydi. Bunlardan birincisi Mandy Gill cinayetiyle ilgiliydi. İkincisi, Sarah Rose cinayetiyle ilgiliydi. Üçüncüsü de Larisa'nın cinayet teşebbüsü hakkındaydı. Hiç şüphesiz ortaya çıkacak daha bir sürü dava vardı, ancak gerekli olan tüm evrak işleri ve soruşturmalar tamamlanmadan, bunların yasal olarak mahkemeye götürülmesi

mümkün olmayacaktı. Gabriel'in başka cinayetlerden de sorumlu olduğunun bilinmesi, onu suçlamaya yetmiyordu; makul dayanaklara ihtiyaçları vardı. Kanıt bulmalıydılar..

Striker gözlerinin kuruduğunu hissedince, birkaç kez gözlerini kırptı. Yapacak çok iş vardı. Bir sürü olayın bir-biriyle ilişkilendirilmesi gerekiyordu. Gabriel Ostermann ölmüş olsaydı, işleri çok daha kolay olacaktı. Fakat adam ölmemişti. Ambulans ekibi onu Whistler Sağlık Merkezi ne götürene dek dayanmıştı; durumu da sonradan kritikten stabil hale gelmişti.

Striker bu konuda endişeliydi. Adam yaşayacaktı ve zihinsel sağlık durumu göz önüne alınarak, iyileştiğinde akıl sağlığının mahkemeye çıkmasına engel olup olmadığı, daha şimdiden Crownda tartışma konusu haline gelmişti. Engerek'in salıverilmesi, endişe yaratan, ciddi bir durumdu.

Dalia konusu da bir o kadar endişe yaratıyordu. Kız kayak merkezinin bulunduğu köyde ortadan kaybolmuştu. Striker onun nereye gittiğini bilmiyordu, ama bildiği bir şey vardı: Dalia hâlâ hayattaydı ve çok da tehlikeliydi.

Tüm bu olaylar tüylerini ürpertiyordu. Ama belki de öyle hissetmesinin nedeni, Engerek'in ona yaptığı iğnenin sonraki etkileriydi.

Bunu düşünmemeye çalıştı. Hâlâ yapması gereken çok iş vardı. Bilgisayarını açıp, klavyenin başına geçti ve seri bir biçimde raporlarını yazmaya koyuldu. Yaptığı işe öylesine dalmıştı ki, arkasındaki ofis kapısının açıldığını bile duymamıştı. Kapı güm diye kapanınca, başını çevirip içeri kimin girdiğine baktı.

Gördüğü şey onu gülümsetti.

Kapıda Bernard Hamilton duruyordu. Suratı o kadar kıpkırmızı kesilmişti ki üstündeki yakut kırmızısı gömlekle aynı renk gibi görünüyordu. Uzun at kuyruğu sallana sallana, hışımla ofise girdi ve Striker'm masasının birkaç

adım ötesinde durdu.

“Güzel gömlek,” dedi Striker. “Ne zaman renk körü oldun?”

Bernard öfkeyle ona baktı.

“Geçen gün çektiğin numaranın komik mi olduğunu sanıyorsun?” dedi, “işimi kaybedebilirdim.”

Striker adama dönmek için sandalyesini çevirdi. “Komik mi?”

“Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun. Beni Osler Sokağına yolladın. Orası Laroche'un eviydi, lanet olası! Karısının yaş günü partisini mahvettim.”

“Ona aldığın hediyeği beğendi mi?”

Bernard gözlerini kıstı. “Bu iş Yılın Polisi ödülünü kaybetmeme neden olabilir, Striker! Laroche'un kurulda olduğunu biliyorsun. Artık beni asla seçmez. Bunu kasıtlı olarak yaptın!”

Striker geriye yaslanıp kafasını salladı. “Sahi mi? Çünkü ben sana bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. O adresi nereden öğrendin? Başka bir kaynaktan mı?”

Bernard yanıt vermeyince, Striker konuşmaya devam etti. “Biliyor musun, bu öyküden alınacak bir ders olduğunu düşünmeden edemiyorum. Dürüstlikle ilgili bir şey olabilir. Biraz üstüne düşünmek gerek.”

Bernard hâlâ suspustu, ama suratındaki kırmızılık alnına ve kelleşmiş kafasına kadar yayıldı. Dişlerini sıkı ve konuşurken çenesini öne çıkardı.

“Bunu unutmayacağım,” dedi.

Striker ayaklarını masasına kaldırıp, tatlı tatlı Bernard'a gülümsedi. “Bak, bu komik işte,” dedi. “Ben unuttum bile.” Striker, Hamilton'm gözlerinden alevler saçarak ofisten çıkışını izledi. Bir anda, baş ağrısının geçtiğini hissetti, kahvenin tadı da daha iyi geldi. Kahvesini yudumlarken, suratına bir gülümseme yayıldı.

Güneş yüzünü göstermiş gibi hissetti.

Yüz Yedi

Bir saat sonra, Striker ve Felicia Riverglen Zihinsel Sağlık Merkezinin doğu tarafındaki koridorda ilerliyorlardı. Dr. Ostermann ın ofisine vardılar, hemen sola döndüler ve hastaların gruplar halinde tavla oynadığı, televizyon izlediği ve şöminenin yanında oturduğu oturma odasına girdiler.

“İyi bir şey yapıyorsun,” dedi Felicia.

“Bunu yapmam gerek.”

Felicia ona gülümsedi, Striker'ın ellerine uzanıp çikolata paketlerinden bir tanesini kaptı. Paketi cebine atarken, Striker da aradığı adamı kağıt oyunu oynayan dörtlü grupta buldu.

“Günaydın, Henry,” dedi yavaşça.

Açık mavi hasta geceliği giymiş olan adam ağır ağır ona döndü. Striker'ı görünce, bir anda paniğe kapıldı.

“Sen TEHLİKELİSİN!” diye bağırıp ayağa fırladı ve yumruklarını sıktı.

“Bugün tehlikeli değilim, Henry.” Ceketini yavaşça kaldırıp, belinde tabanca olmadığını gösterdi.

“Geçen gün, bana ne kadar yanlış davrandığımı gösterdin. Ben de buraya gelip, sana bunun için teşekkür etmek istedim. Bir de seni zdysem, özür dilemeye geldim.”

Henry uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra, biraz rahatladı. Omuzlarını sarkıtıp, burnunu ovuşturdu.

“O halde, sorun değil... Sanırım.”

“Al, Henry. Sana bir şey getirdim.”

Striker kutuyu uzattı.

Henry temkinle kutunun içine bakınca, Bir sürü sarı renkli M&M ikolatası paketi gördü ve birden suratı aydınlandı.

“Fıstıklı!” diye bağırdı.

“Tabii ki,” dedi Striker. “En güzeli fıstıklısı.”

Henry heyecanla bağırıp kutuyu Striker'dan aldı. Gülerek yerine oturdu, çikolata paketlerini arkadaşlarına dağıtmaya başladı. Birkaç saniye içinde de Striker'la Felicinm orada olduğunu unuttu.

“Hazır mısın?” dedi Felicia.

Striker başını salladı. “Gidelim.”

Hastaların dinlenme odasından çıkıp, tesisin gri koridorlarında ilerlemeye başladılar. Felicia yürürken Striker'ın elinden kaptığı çikolata paketini açıp ağzına birkaç tane çikolata attı. Elini kaldırıp, Striker'a avucunu gösterdi.

“Ağzınızda erir, avucunuzda değil,” dedi.

Striker sırttı. “Sen mi, M&M'ler mi?”

Felicia önce ters ters baktı, sonra gülmeye başladı.

Dışarıda güneş çıkmış, mavi göğün tepesine yükselmişti; nehir yönünden sert bir rüzgar esiyordu. Arabalarına binip otoparktan çıkarken, rüzgar sert sert esiyordu. Tekrar otoyola çıktıklarında ve Vancouver istikametinde gitmeye başladıklarında, Felicia yine konuştu.

“Daha iyi misin?”

“Evet,” dedi Striker. “Galiba haklısın. Çikolata gerçekten de her şeyi daha iyi yapıyor.”

Yüz Sekiz

Eve öğlen on ikide vardılar. Tüm raporlarla ilgili yapılması gereken tonlarca iş vardı, ama Striker'm umurunda değildi. Courtney'nin rehabilitasyon terapistiyle randevusu vardı ve Striker onun vaktinde orada olacağından emin olmak istiyordu.

Camosun Sokağının başına park ettiler ve Striker arabadan indi. Tepeye yükselmiş olan güneş parıl parıl parılıyordu. Buz tutmuş ağaçlar ışıltıyor, ön bahçeyse ıslak görünüyordu. Güneşin altında her şey ışık saçıyordu. İnsanın içini taptaze bir hisle kaplıyordu. İlkbaharın eli kulağındaymış gibiydi.

Bunlara bakan Striker kendisini iyi hissetti.

Verandanın basamaklarından çıkıp kapıya vardı. İçeri girdikten sonra, Felicia oturma odasına geçip şömineyi yaktı, sonra da koltuğa çöktü. Bacaklarının üstüne bir battaniye örttü.

"Keyfine bak," dedi Striker.

Felicia kollarını başının arkasında kavuşturup esnedi.

«rn J »

Tamamdır.

Striker yanma geçip bir bira içmeyi düşündü; neden ol-masındı? Bunu hak etmişti. Ancak tam o sırada, Courtney yatak odasından çıkıp, koltuk değnekleriyle koridora geldi. Ağır ağır ilerleyerek babasının yanma geldi ve tek koluyla ona sarıldı.

"Selam, baba."

"Selam, canım. Ateller nasıl?"

Courtney bıkkınlıkla ona baktı. "Baba, daha önce de söylemiştim. Bunlara atel denmiyor..."

"Yürüteç mi deniyordu?"

Courtney'nin suratında pes etmiş gibi bir ifade belirdi, sonra muzip muzip güldü. Uzanıp babasının omzuna vurdu.

"Çok şapşalsın."

"Biliyorum, ama seni seviyorum."

Courtney babasına gülümseyince, Striker sevindi. Kendisini iyi hissetti. Kızı mutluydu.

Sonra, onunla ilgili bir şey fark etti. Courtney siyah renkli bir Lululemon yoga pantolonu ve dapdaracık, adeta ikinci derisi gibi gözüken koyu kırmızı bir spor bluzu giymişti. Sürdüğü koyu kırmızı ruj, ince dudaklarını dolgun göstermişti, kahverengi göz kalemi de mavi gözlerini be-lirginleştirmişti. Saçını bile yapmış, dümdüz fön çekmişti.

"Bakıyorum da terapi için süslenmişsin."

Courtney'yle Felicia tam birbirlerine bakıp gülümsediler ki kapı çalındı. Striker kapıyı açmaya yeltenince, Courtney onu engelleyip ters bir bakış fırlattı.

"Ben açarım."

Striker ona mani olmadı. Courtney kapıyı açınca, karşılarında genç bir adam gördüler. Gündelik bir pantolon ve bir palto giymişti. Striker iki dakika içinde, isminin Je-remy Holmes olduğunu, Britanya

Kolombiyası Teknoloji Enstitüsünde grafik tasarım eğitimi aldığını, Courtney'yi terapiye götüreceğini ve sarı renkli elektrikli bir Smartcar kullandığını öğrendi.

Striker onu daha fazla sorguya çekmeden, Courtney araya girdi. İkisinin arasına geçip, Jeremy'yi dışarı çıkardı. Giderlerken, arkasına bakıp babasına sırttı.

"Hoşçakalın. Beni beklemeyin."

"Hoşçakal, canım."

Striker kapıda öylece dikilirken, Felicia yanma geldi. Courtney'yle arkadaşının arabaya gidişlerini izlediler. Jeremy arabaya varınca, Courtney'ye kapıyı açtı, koltuk değneklerini aldı, arabaya binmesine yardım etti ve kapıyı kapattı. Arabaya binmeden önce de eve bakıp, onlara el salladı.

"Ondan hoşlanmadım," dedi Striker. "Tavırlı bir çocuk." Felicia sırttı. "Ondan hoşlanmadın, zira kızını istiyor." "Ondan hoşlanmamama yetecek bir neden."

Felicia, Striker'm kolunu sıktı. "Birisini bulduğu için sevinmelisin. Hem çocuk iyi birisine benziyor. Kesinlikle kötü çocuk değil."

Striker gözden kaybolmak üzere olan ufak arabaya baktı. "Sanırım kötü çocuklar sarı renkli Smartcar'lardan kullanmaz."

"Çok haklısın." Felicia duvara yaslanıp ona baktı. "Onun yaşındayken sen ne kullanıyordun?"

"Bir Volkswagen kamyonet."

"E, demek babaları endişelendiren çocuk sendi" "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Felicia "Karma," deyip güldü.

Striker buna sırttı. Fakat içeri girmede. Sarı renkli Smart-car köşeyi dönüp, 29. Caddedeki sıra sıra evlerin ardında gözden kaybolduktan sonra da içeri girmede. Felicia'ya hak verir gibi başını salladı.

"Çok hızlı büyüyormuş gibi geliyor."

"Büyüdüğü için minnettar olmalısın, Jacob. Geçen sene şanslı yaver gitti. Durum çok daha kötü olabilirdi."

Striker yine başını salladı. Felicia yerden göğe haklıydı.

Yüz Dokuz

Camosundan 18. Cadde'de bir Starbucks kafesinden 29. Cadde'de bir sinemanın ve bir sürü mağazanın bulunduğu kısa bir sokak olan Dunbar Sokağına yürüdüler. Striker nereye gittiklerini umursamıyordu. Canı dışarıda olmak istiyordu.

Felicia'nın yanında olması da ayrı güzeldi.

Öğle yemeği ve birkaç kadeh içki için eski bir İngiliz barına girdiler. Felicia tavuk kanat ve bir kadeh kırmızı şarap, Striker da sosisli börekle uzun bir bardak Guinness birası sipariş etti. Birası pekmez gibi koyuydu ve üstü köpüklerle kaplıydı.

Striker birasından uzun bir yudum aldı ve bedeninin gevşediğini hissetti.

"Eee, raporlar nasıl gidiyor?" diye sordu Felicia

Striker ona bezgin bezgin baktı. “Şubatı kadar bitirmeyi planlıyorum; ama bir sonraki senenin Şubatında.”

Felicia güldü. Konuşma birden yön değıştirdi: Gabriel’ın akıl sağlığı nedeniyle duruşmaya çıkmama ihtimalinden, Dalia’nın hâlâ kayıp oluşundan, Larisa’nın iyileşmeye başladığından ve Billy Mercury’nin ölümüyle ilgili olarak çıkmaları gereken duruşmadan söz ettiler. Konuşmadıkları tek konu kendileriydi. Striker bu konuya hiç girmede. Hava güneşliydi. Felicia yanındaydı. Elinde de kocaman bir bardak Guinness birası vardı.

Bunları mahvetmeyi neden riske atacaktı?

Felicia aklından geçenleri anlamış gibi, uzanıp elini tuttu. “Çok iyi bir iş başardın, Jacob, gerçekten çok iyi,” dedi.

“İkimiz de öyle. Bu işi birlikte başardık. Biz bir takımız, Feleesh.”

Felicia onun bu sözlerine gülümsedi. “İyi bir soruşturma oldu. Ama itiraf edeyim ki işin en iyi kısmı Bernard’ı Laroche’un evine yollamandı.” Felicia kahkahalarla gülmeye başlayınca, elindeki şarabı neredeyse dökcekti. “Tanrım, günün en güzel kısmı oydu. Onu cidden kandırdın.” Striker da yaptığına memnundu. “Oscar’lık bir performanstı diyebilir miyiz?”

“En azından, Altın Küre’likti.”

“Altın Küre mi? Yok artık, daha neler.”

“Tamam, belki Emmy olabilir o zaman.”

Striker gücenmiş gibi ona bakınca, Felicia gülümsedi. “Biliyor musun, o kadar da aç değilim,” dedi. “Vaktimizi iyi değerlendirsek, Courtney doktorun ofisinden bile çıkmadan evine varabiliriz ve orada sana gerçek bir ödöl verebilirim.”

“Düşündüm de Emmy’yi kabul ediyorum.”

Felicia güldü, Striker da hesabı istedi. Hesabı ödedikten sonra, yerinden kalktı, ancak Felicia’nın dikkatle ona baktığını görünce duraksadı.

“Ne oldu?”

“Bundan sonrası ikimiz için nasıl olacak Jacob?”

“Kim bilir, Feleesh?” dedi Striker. “Zarları at bakalım.”

* * *

Dedektif Jakob Striker, ölümün darbesinden payına düşeni almıştı.

Ancak bu seferki vaka, onu gerçekten şaşkınlığa uğratıyor.

Köhnne bir apartman dairesinde gerçekleşen bir intihar için çağırıldığında dava onu beklenmedik bir şekilde evine bir adım daha yaklaştırıyor.

Bu kez kurban, başka bir üzücü istatistikten daha ötesi: Bu kez kurban, Striker'ın tanıdığı ve değer verdiği birisi.

Ve Striker'ın kesin olarak bildiği bir şey var: Bu bir intihar değil.

YAŞAM

Striker'ın soruşturması, onu Riverglen Akıl Hastanesi'ne yönlendirdi.

Kurban, Psikiyatrist Dr. Erich Ostermann tarafından yönetilen destek grubundaki bir hasta.

Ve Striker, Larisa Logan'ın kayıp olduğunu öğrendiğinde soruşturması da hız kazanıyor.

YA DA

Zamana ve korkutucu düşmanına karşı yarışan Striker, umutsuz bir şekilde Larisa'yı arıyor.

Doğru bir adamın onu öne geçireceği, yanlış bir adım ise kendi sonunu hazırlayabileceği bir oyun oynuyor.

ÖLÜM?

Bu, psikopatların oyunu. Yılanlar ve Merdivenler...

"Enerjik" -Telegraph

"Patlamaya hazır ve aksiyon dolu" -Chris Carter

"Özgün" -Daily Mail

hyperionkitap www.krpyayincilik.com

HYPERION

